NORA ROBERTS

CHEIA CURAJULUI

NORA ROBERTS

Cheia Curajului

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a Romaniei
ROBERTS, NORA
Cheia curajului/Nora Roberts, trad.: Nicoleta §tefanescu
Popescu Inoteşti. - Bucurcşti : Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-116-5
I. Ştefanescu-Popescu-Inoteşti, Nicoleta (trad.)
821.111 (73)-31=135.1

Traducere
de:
Nicoleta Ştefanescu Popescu Inoteşti

Editura: ORIZONTURI

TRILOGIA CHEILOR
cuprinde:

Cheia luminii
Cheia cunoaşterii
Cheia curajului

Mamei mele,
care a fost suficient de curajoasă
ca să ne crească pe noi cinci.

Curajul este scăunelul pe care stau Virtuţile.
ROBERT LOUIS STEVENSON

1

Zoe Mecourt avea şaisprezece ani când l-a întâlnit pe băiatul care avea să-i schimbe viaţa. Crescuse în munţii din West Virginia, fiind cea mai mare dintre cei patru copii,

înainte să ajungă la vârsta de doisprezece ani, tatăl ei fugise cu nevasta altui bărbat.

Nici atunci Zoe nu o considerase ca pe o pierdere mare. Tatăl ei era un om care se enerva repede, avea toane şi prefera să bea bere cu băieţii sau să se culce cu nevasta vecinului decât să îşi vadă de a lui.

Totuşi, era greu, deoarece, de cele mai multe ori, măcar aducea salariul întreg acasă.

Mama ei era o femeie subţire, nervoasă, care fuma prea mult şi compensa lipsa bărbatului ei, înlocuindu-l cu amanţi care, în mod obişnuit, erau făcuţi din acelaşi aluat ca Bobby Lee Mecourt. O făceau fericită pentru scurt timp, mânioasă şi tristă pentru mult timp, dar nu fusese niciodată capabilă să-şi ducă viaţa fară un bărbat mai mult de o lună, în niciun caz.

Crystal Mecourt îşi crescuse copiii într-o rulotă dublă, aşezată în Parcul de rulote Hillside. După ce bărbatul ei fugise, Crystal se îmbătase praştie şi, lăsând-o pe Zoe să aibă grijă de toate, sărise în maşina ei, marca Camaro, cumpărată la mâna a treia, pornind în căutarea, aşa cum spunea ea însăşi, a „nenorocitului ăluia care m-a înşelat şi a curvei lui lepădată de Dumnezeu”.

Fusese plecată trei zile. Nu-l găsise pe Bobby, dar, în schimb, se întorsese treză. Cursa o costase ceva din respectul de sine şi locul de muncă de la salonul de înfrumuseţare al lui Debbie.

Deşi salonul lui Debbie nu era decât o baracă, pierderea salariului însemna foarte mult.

Această experienţă o întări pe Crystal în mod considerabil. Şi-a adunat copiii în jurul ei, le-a spus că lucrurile nu vor sta prea bine şi că le va fi greu, dar se vor descurca ei în vreun fel, până la urmă.

Şi-a pus pe peretele rulotei diploma ei de cosmeticiană şi şi-a deschis propriul salon de frumuseţe.

Lua preţuri mai mici decât Debbic şi avea mai mult talent la coafat.

Aşa că s-au descurcat. Rulota mirosea puternic a perhidrol, a soluţie de permanent şi a fum de ţigări, dar s-au descurcat.

Zoe se ocupa de şamponat, mătura părul tăiat şi avea grijă de cei mici. Când a dovedit că avea aptitudini, a fost lăsată să pieptene sau să potrivească părul clienţilor din foarfecă.

Şi visa la mai bine, la mai mult, la lumea de dincolo de parcul de rulote.

Învăţa bine la şcoală, mai ales la

matematică. Talentul ei pentru numere i-a permis să aibă grijă de contabilitatea salonului mamei ei, de taxe, de facturi.

Era adultă înainte să împlinească paisprezece ani, dar copilul din sufletul ei năzuia la mai mult.

Nu era nici o surpriză că fusese fermecată de James Marshall.

Era atât de diferit de ceilalţi băieţi pe care îi ştia ea. Nu doar pentru că era puţin mai mare – nouăsprezece ani, faţă de cei şaisprezece ai ei ci pentru că umblase prin tot felul de locuri şi văzuse lucruri diferite. Şi, Dumnezeule, era aşa de frumos! Ca un Făt-Frumos din cartea de poveşti.

Poate că străbunicul lui muncise în minele din dealurile acelea, dar James nu avea pe el praf de cărbune. Generaţia de la mijloc îl spălase în întregime şi îi adăugase un strat de lac şi de luciu.

Familia lui avea bani, bani care le oferise membrilor ei stil, educaţie şi călătorii în Europa. Ei aveau cea mai mare casă din oraş, albă şi elegantă ca o rochie de mireasă, iar James şi cu sora lui mai mică mergeau amândoi la şcoli particulare.

Familiei Marshall îi plăcea să dea petreceri somptuoase, cu muzică live şi mâncare sofisticată, adusă de la restaurant.

Doamna Marshall o chema întotdeauna pe Crystal la ea acasă ca să o coafeze pentru petrecere, iar Zoe o însoţea adesea ca să-i facă unghiile.

Visa adesea la casa aceea, aşa de curată şi plină de flori şi lucruri frumoase. Era minunat să cunoşti oameni care duceau un asemenea trai. Nu toată lumea se înghesuia într-o rulotă care mirosea a chimicale şi fum de ţigări.

Îşi promisese ei însăşi că într-o zi va locui într-o casă. Nu trebuia neapărat să fie grandioasă, precum cea a familiei Marshall, dar va fi în orice caz o casă adevărată şi va avea şi o curte mică.

Şi, într-o zi, va călători şi ea în locurile despre care vorbea doamna Marshall: New York City, Paris, Roma.

Îşi economisea bănuţii din bacşişurile pe care le primea şi din plata diverselor treburi pe care le făcea. Mă rog, banii pe care nu îi dădea mamei ca s-o ajute să alunge de la uşă spectrul foamei.

Se pricepea la bani. La şaisprezece ani avea patru sute paisprezece dolari strânşi într-un cont de economii.

În aprilie, când împlini şaisprezece ani, câştigă nişte bani în plus, ajutând la servitul meselor la una dintre petrecerile doamnei

Marshall. Era destul de prezentabilă şi dorea din tot sufletul să muncească.

Pe atunci avea părul lung, un val drept şi negru care i se revărsa pe spate. Fusese întotdeauna slabă, dar înflorise într-un fel care îi făcea pe băieţi să-i dea târcoale. Nu avea timp de băieţi – sau mai bine zis, nu prea mult.

Avea ochii căprui-aurii, tiviţi cu gene lungi, care întotdeauna priveau, urmăreau, se mirau, iar gura ei cu buze pline zâmbea rareori. Trăsăturile îi erau bine definite şi ascuțite, adăugând o notă de exotic care contrasta cu timiditatea ei înnăscută.

Făcea tot ceea ce i se spunea, dar şi făcea lucrurile bine, rămânând, pe cât posibil, de o parte.

Poate că James fusese atras de timiditatea ei, sau de competenţa tăcută. Dar el flirtă cu ea în acea seară de primăvară, o făcu să se înroşească şi, până la urmă, o flată, spunându-i că vrea să o mai vadă.

S-au întâlnit în secret, ceea ce îi înzeci emoţia. Simplul romantism de a atrage atenţia unei persoane ca James era copleşitor. El o ascultă, aşa că timiditatea i se destrăma şi îi povesti despre visele şi speranţele ei.

Era drăguţ cu ea, şi de câte ori reuşea ea

să se strecoare afară din rulotă, se plimbau cu maşina sau, pur şi simplu, priveau stelele şi vorbeau.

Sigur că, în scurt timp, făceau şi altceva în afară de a vorbi.

El îi spunea că o iubeşte. Spunea că are nevoie de ea.

Aşa că, într-o noapte caldă de iunie, pe o pătură roşie întinsă pe jos în pădure, îşi pierdu inocenţa cu optimismul înflăcărat al tinereţii.

El era în continuare la fel de drăguţ, la fel de atent şi îi promise că vor fi mereu împreună. Îşi imaginã că el vorbea serios. Ea crezuse cu siguranţă.

Dar trebuia plătit un preţ pentru tinereţe şi prostie. Ea îl plătise. Şi, gândi ea, la fel şi el. Poate că el plătise cu mult mai mult decât ea.

Într-adevăr, ea îşi pierduse inocenţa, dar James pierduse o comoară mult mai preţioasă.

Privi acum către acea comoară. Fiul ei.

Dacă James îi schimbase viaţa, Simon i-o îndreptase, într-un fel nou, şi într-un alt loc. James îi dăduse o idee despre ce însemna să fii femeie. Copilul o făcuse femeie.

Avea casa ei – casa ei micuţă cu o grădină micuță – şi o obţinuse ea singură. Nu

călătorise în toate acele locuri minunate aşa cum visase odată, dar văzuse toate minunăţiile lumii în ochii fiului ei.

Şi acum, aproape la zece ani după ce-l ţinuse pentru prima dată în braţe şi îi promisese că nu îl va dezamăgi niciodată, mergea mereu înainte, împreună cu fiul ci. Avea grijă ca Simon să aibă tot ce este mai bun.

Zoe Mecourt, fata timidă crescută printre dealurile din West Virginia, se pregătea să-şi deschidă propria afacere în frumosul oraş Pleasent Valley din Pennsylvania, împreună cu alte două femei care îi deveniseră prietene şi ca surori, în doar două luni.

„Răsfăţ” se va numi salonul lor. Îi plăcea numele ăsta. Asta şi voia să fie pentru clienţii ei. Avea să fie muncă, muncă grea, nu glumă, pentru ea şi pentru prietenele ei. Dar până şi munca era un fel de răsfăţ, pentru că era munca pe care toate trei visaseră să o facă.

Galeria de artă şi artizanat a lui Malory Price avea să ocupe o parte din parterul frumoasei lor case. Librăria Danei Steele va fi în cealaltă parte, iar propriul ei salon va fi la etaj.

Doar câteva săptămâni, gândi ea. Câteva săptămâni de redecorare şi renovare, de

stabilit aprovizionarea, stocul, echipamentul. Apoi vor deschide uşile.

Gândul ăsta îi făcea stomacul să tremure, dar nu era vorba doar de teamă. O parte din acea nervozitate era pură bucurie.

Ştia exact cum va arăta atunci când renovarea va fi terminată. Culoare plină şi lumină în salonul principal, apoi tonuri mai delicate, mai relaxante, în camerele de tratament. Va pune lumânări de jur împrejur pentru aromă şi atmosferă şi tablouri interesante pe pereţi. Apoi, o lumină bună care să flateze şi să calmeze clientela.

Răsfăţ. Pentru minte, trup şi spirit. Avea de gând să le ofere clienţilor ei câte puţin din toate acestea.

În seara asta, plecase cu maşina din Valley, locul unde îşi construise casa şi în curând avea să-şi deschidă afacerea, şi se îndrepta spre munţi. Acolo unde îşi va înfrunta soarta. Simon privea pe fereastră puţin trist. Nu era fericit, ea ştia asta, pentru că insistase să îmbrace costumul.

Dar, atunci când erai invitat la masă într-un loc precum Vârful Războinicului, trebuia să te îmbraci frumos pentru o asemenea ocazie.

Absentă, trase uşor de poala rochiei. O

cumpărase la un preţ bun şi spera că jerseul de un mov-închis era ceea ce se cădea pentru vizita aceea.

Poate că ar fi trebuit să poarte ceva negru, se gândi ea, să arate mai demnă şi mai sobră. Dar culoarea asta îi plăcea foarte mult şi avea nevoie de ea ca să se simtă mai sigură. Seara asta era una dintre cele mai importante din viaţa ei, aşa că putea să se îmbrace cu o rochie care o făcea să se simtă bine.

Strânse din buze. Acum, după ce gândurile i se învârtiseră în cerc în jurul a ceea ce evitase să gândească, trebuia să ajungă şi la asta.

Cum, oare, va reuşi, gândi ea, să-i explice unui băieţel de nouă ani tot ce făcuse şi, mai mult, ceea ce avea de gând să facă?

— Cred că ar fi bine să vorbim despre motivul pentru care mergem acolo în seara asta, începu ea.

— Pun pariu că nimeni altcineva nu va purta costum, mormăi el.

— Pun pariu că greşeşti.

El întoarse capul şi îi aruncă o privire piezişă.

— Un dolar.

— Un dolar, fu ea de acord.

Semăna atât de mult cu ea, gândi.

Câteodată gândul ăsta îi producea o bucurie atât de puternică. Nu era interesant că nu exista nimic din James pe chipul lui? Ăştia erau ochii ei, asta era gura ei, nasul ei, bărbia ei, părul ei, toate ajustate puţin ca să fie Simon.

— Oricum. Îşi drese glasul. Ştii că acum două luni am primit invitaţia să merg acolo? Şi acolo le-am cunoscut pe Malory şi pe Dana.

— Sigur, mi-aduc aminte, pentru că a doua zi mi-ai cumpărat Play Station 2 şi nu era nici măcar ziua mea.

— Cadourile fără motiv sunt cele mai bune. Reuşise să-i cumpere lui Simon ceea ce îşi dorea el cel mai mult, cu o parte din cei douăzeci şi cinci de mii de dolari care îi fuseseră plătiţi pentru că fusese de acord cu… fantasticul.

— Pe Malory şi pe Dana le cunoşti, şi îi cunoşti şi pe Flynn, Jordan, şi Bradley.

— Da, ne vedem cu ei destul de des. Sunt marfă. Pentru nişte oameni mari, adăugă el cu un zâmbet despre care ştia că o va face să râdă.

Dar ea nu râse.

— S-a întâmplat ceva cu ei? adăugă el repede.

— Nu. Nu. Absolut nimic. Îşi muşcă buza

de jos, încercând să găsească cuvintele potrivite. Uneori, oamenii sunt oarecum conectați între ei fără să ştie. Cum ar fi Dana şi Flynn, sunt fraţi, mă rog, fraţi vitregi, apoi Malory îl cunoaşte pe Flynn şi, până să te dumireşti, se îndrăgostesc unul de celălalt.

— Urmează o poveste de dragoste siropoasă? Pentru că s-ar putea să mi se facă greaţă.

— Ai grijă să scoţi capul pe fereastră dacă ţi se întâmplă aşa ceva. Deci, cei mai vechi prieteni ai lui Flynn sunt Jordan şi Bradley, şi atunci când erau tineri, Jordan şi Dana se… întâlneau. Era cel mai bun cuvânt la care se putea gândi o mamă. Apoi Jordan şi Bradley au plecat din Valley. Mai târziu, s-au întors, în parte din cauza acestei legături la care voi ajunge. Iar Jordan şi Dana s-au întâlnit din nou şi…

— Acum se vor căsători, la fel şi Flynn şi Malory. E ca o epidemie. Se întorsese spre ea cu un chip pe care se oglindea durerea. Dacă o să mergem la nunţile astea, aşa cum am mers la nunta mătuşii Joleen, probabil că o să insişti să mă îmbrac cu costumul, nu-i aşa?

— Da, este una dintre plăcerile mele ascunse, aceea de a-ţi face ţie neplăceri.

Ceea ce voiam să îţi arăt este faptul că fiecare dintre noi s-a dovedit a fi legat într-un fel sau altul de ceilalţi. Şi de altceva. Nu ţi-am spus prea multe despre cei care locuiesc la Vârful Războinicului.

— Sunt oamenii magici.

Mâna lui Zoe tresări pe volan. Încetini şi trase pe banda de urgenţă a drumului şerpuit.

— Cum adică oameni magici?

— Hei, mami, vă tot aud vorbind când aveţi întâlnirile alea şi alte chestii. Deci, sunt un fel de vrăjitori, sau ce? Nu m-am prins.

— Nu. Da. Nu ştiu exact. Cum putea să explice despre zeii cei vechi unui copil? Tu crezi în magie, Simon? Nu vorbesc despre trucurile cu cărţi de joc, ci despre lucrurile pe care le citeşti în cărţile de poveşti ca Harry Potter sau Hobbit.

— Dacă nu sunt adevărate câteodată, cum de există atâtea cărţi şi filme şi alte chestii despre asta?

— O observaţie bună, zise ea după un moment. Rowena şi Pitte, cei care locuiesc la Vârf, şi pe care îi vom vedea în seara asta, sunt magici. Vin dintr-un altfel de loc şi sunt aici pentru că au nevoie de ajutorul nostru.

— Pentru ce?

Ştia acum că reuşise să-i capteze atenţia şi interesul. Interesul care îl ducea la cărţile despre care ea îi pomenise, la benzile desenate cu X-Men şi la jocurile video pe care le adora.

— Am să-ţi spun. Va părea o poveste, dar nu este. Şi va trebui să pornesc din nou maşina, în timp ce îţi povestesc, altfel vom întârzia.

— Ok.

F.a inspiră lung, în linişte, şi intră din nou pe drum.

— Cu mult timp în urmă, cu mult, mult timp în urmă, într-un loc numit Cortina Viselor sau Cortina Puterii trăia un tânăr zeu…

— Ca Apolo?

— Într-un fel. Dar nu era grec. Era celt. El era fiul regelui şi când a ajuns la vârsta majoratului ne-a vizitat lumea şi a întâlnit o fată de care s-a îndrăgostit.

Simon strâmbă din gură.

— Cum se face că asta se întâmplă de fiecare dată?

— Putem să discutăm despre asta mai târziu? Suntem puţin presaţi de timp. Aşa, deci s-au îndrăgostit şi, deşi pe atunci nu era voie, părinţii lui l-au lăsat să aducă fata

cu el acasă şi să se căsătorească. Asta era ok cu unii dintre zei, dar nu era ok cu cei mai mulţi dintre ei. Au avut loc bătălii şi…

— Marfă!

— Lumea a fost împărţită în două regate, am putea spune. Unul dintre ele avându-l conducător pe tânărul zeu cu soţia lui mireană, iar celălalt, condus de, ei bine, un vrăjitor râu.

— Beton!

— Tânărul rege a avut trei fiice. Au fost numite semizeiţe, pentru că erau pe jumătate mirene. Fiecare dintre fete avea un anumit talent. Una muzica, sau arta, alta scrisul, sau ştiinţa, iar cea de-a treia, curajul, cred. Bravura.

I se usca gura când se gândea la asta, dar înghiţi în sec şi continuă.

— Era un fel de războinică. Toate trei erau apropiate, aşa cum trebuie să fie surorile, iar părinţii lor le iubeau. Ca să le protejeze de tot felul de necazuri, le ţineau păzite şi li se predau lecţii de către un războinic şi o profesoară. Apoi, încearcă să nu oftezi, războinicul şi profesoara s-au îndrăgostit unul de celălalt.

El şi-a dat capul pe spate şi privi în sus.

— Ştiam eu.

— Nefiind băieţi sarcastici în vârstă de

nouă ani, fetele s-au bucurat pentru ei, şi nu îi dădeau de gol atunci când plecau, ca să fie singuri. Deci, ele nu erau atât de bine păzite cum ar fi trebuit, probabil, să fie. Vrăjitorul cel rău a profitat de asta, s-a furişat în apropierea lor şi a aruncat un blestem. Blestemul a furat sufletele celor trei fete şi le-a încuiat într-o casetă din sticlă cu trei lacăte şi trei chei.

— Nasol pentru ele.

— Sunt sigură de asta. Sufletele sunt prinse acolo, în cutie, şi nu pot ieşi până când cheile nu sunt răsucite în broaşte, rând pe rând, şi numai de mâna unui muritor, a unui om.

Pentru că o furnicau degetele şi le frecă de poala rochiei.

— Vezi tu, deoarece erau pe jumătate oameni, vrăjitorul a făcut în aşa fel, încât numai cineva din lumea noastră să le poată salva, fiindcă era convins că acest lucru nu va fi posibil. Cheile i-au fost date profesoarei – dar ea nu le putea folosi – aşa că, împreună cu războinicul, au fost alungaţi în lumea asta. La fiecare generaţie, trebuie să fie aleşi trei oameni, singurii care pot descuia cutia, dar mai întâi trebuie să găsească cheile. Acestea erau ascunse şi trebuiau găsite fie prin căutare, fie prin

dezlegarea blestemului. Şi fiecare dintre cei aleşi are la dispoziţie patru săptămâni să găsească cheia şi să descuie broasca.

— Grozav, tu eşti una dintre cei care trebuie să găsească cheia? Cum de-ai fost aleasă?

Ea expiră uşurel. Fiul ei era un băiat isteţ şi logic.

— Nu ştiu cum exact. Noi arătăm – Mal, Dana şi cu mine

— Semănăm cu cele trei fiice. Fiicele Sticlei, aşa sunt numite. Rowena este artistă şi a pictat tablouri care sunt expuse la

Vârf. Sunt, de fapt, conexiuni, Simon. Există ceva care ne leagă una de alta, de chei şi de fiice. S-ar putea spune că este soarta.

— Dacă nu găseşti cheia, ele vor rămâne prinse în cutie?

— Sufletele lor. Trupurile lor se află în nişte sicrie de sticlă – îmm, aşa ca Albă-ca-Zăpada. Aşteptând.

— Rowena şi Pitte sunt profesoara şi garda. Dădu din cap. Iar tu şi cu Malory şi Dana trebuie să găsiţi cheile şi să îndreptaţi lucrurile.

— Cam aşa ceva. Malory şi Dana au trecut deja prin asta şi fiecare dintre ele a găsit cheia. Acum e rândul meu.

— O s-o găseşti. El dădu solemn din cap în direcţia ei. Întotdeauna găseşti lucrurile pe care le pierd eu.

Numai de-ar fi aşa simplu, gândi ea, ca şi cum ar căuta figurinele de războinici ale fiului ei.

— O să încerc să fac tot ce pot. Trebuie să-ţi spun, Simon, că vrăjitorul – îl cheamă Kane – a încercat să ne oprească. Va încerca să mă oprească şi pe mine. E înspăimântător, dar trebuie să încerc.

— O să-i tragi un şut în fund.

Râsul îi mai desfăcu puţin ghemul pe care îl simţea în stomac.

— Aşa plănuiesc şi eu. Nu aveam de gând să-ţi spun despre lucrurile astea, dar pe urmă m-am gândit că nu ar fi drept să ţi le ascund.

— Pentru că noi formăm o echipă.

— Da, suntem o echipă grozavă.

Se opri în faţa porţilor deschise de la Vârful Războinicului. Acestea erau flancate de doi războinici din piatră, cu mâinile pregătite de luptă, ţinând mânerul spadelor. Îi păreau atât de fioroşi, de formidabili. Conexiuni? gândi ea.

Ce conexiuni putea avea cineva ca ea cu războinicii de la porţi?

Totuşi, inspirând profund, Zoe trecu cu

maşina de porţi.

— Sfinte Sisoe! zise Simon de lângă ea.

— Şi chiar mai mult.

Ea îi înţelese reacţia la vederea casei. Şi ea privise cu ochii mari şi gura căscată, prima dată când o văzuse de aproape.

Deşi „casă” era un cuvânt prea banal pentru Vârf. Parte castel, parte fortăreaţă, se ridica mult peste Valley, precum dealurile măreţe peste care domnea. Vârfurile şi turnurile erau făcute din piatră neagră cu gurguie aşezate pe marginea streşinilor, ca şi cum ar fi fost pregătite să sară, nu prea vesele, dacă ar fi dorit. Era o casă masivă, înconjurată de pajişti luxuriante ale căror margini se pierdeau în pădurea înnegrită de căderea serii.

Sus, pe tumul cel mai înalt, flutura un steag alb pe care era emblema unei chei de aur.

Soarele apunea în spatele lui, aşa că cerul era vârstat cu roşu şi auriu, adăugând ceva în plus la nota dramatică a locului.

Curând, cerul va fi negru, gândi Zoe, şi va avea doar o seceră subţire de lună. Mâine avea să fie prima noapte cu lună nouă, începutul căutării pentru ea.

— Este foarte deosebit şi înăuntru. Ca toate lucrurile pe care le vezi în filme. Te

rog, să nu atingi nimic.

— Mamă!

— Sunt nervoasă. Dă-mi pace. Conduse încet maşina către intrare. Dar, pe bune, nu atinge nimic pe acolo.

Opri maşina, sperând că nu era prima sau ultima care ajungea, apoi îşi luă rujul ca să îndrepte ceea ce grija îi şterse de pe buze de când plecase de acasă. Îşi trecu automat degetele prin părul drept ca rigla, pe care acum îl purta mai scurt decât fiul ci.

— Arăţi bine, ok? Putem merge acum?

— Vreau să arăt superb. Îi prinse bărbia în mână şi se folosi de pieptănul pe care îl scosese din poşetă ca să-i netezească părul, în timp ce el o privea cruciş. Dacă nu îţi place mâncarea pe care ne-o vor servi, prefă-te că mănânci, dar nu spune că nu îţi place sau nu te apuca să scoţi sunetele alea, de parcă ţi-ar veni să verşi. Îţi pregătesc ceva când ajungem acasă.

— Putem să trecem pe la McDonald?

— Vom vedea. E bine. Arătăm grozav. Ok. Puse pieptănul înapoi în poşetă şi se răsuci să deschidă portiera.

Bătrânul, care îi întâmpina pe oaspeţi şi avea grijă de maşinile lor, era deja acolo, deschizând portiera pentru ea. Întotdeauna o făcea să tresară.

— Oh. Mulţumesc!

— Cu plăcere, domnişoară. Bună seara.

Simon îl privi lung.

— Salut.

— Bună, tinere stăpân.

Simon zâmbi, plăcându-i titlul, şi veni mai aproape de el.

— Eşti unul dintre oamenii magici?

— S-ar putea să fiu. Ce ai zice de asta?

— Drăguţ. Dar cum se face că eşti aşa bătrân?

— Simon!

— E o întrebare bună, domnişoară, zise el ca răspuns la sâsâitul oripilat al lui Zoe. Sunt aşa bătrân pentru că am avut plăcerea să trăiesc vreme îndelungată. Îţi doresc şi ţie să ai aceeaşi plăcere. Se aplecă cu oasele trosnindu-i, până ce faţa îi ajunse la acelaşi nivel cu a lui Simon. Vrei să ştii adevărul?

— Ok.

— Toţi suntem oameni magici, dar unii ştiu, iar alţii nu. Îşi îndreptă spatele. Am eu grijă de maşina dumneavoastră, domnişoară. Vă doresc o seară plăcută.

— Mulţumesc. Îl luă pe Simon de mână şi se îndreptară spre uşile duble ale intrării. Se deschiseră înainte ca ea să ciocănească şi apăru Rowena.

Părul ei roşu ca flacăra cădea superb pe umerii rochiei lungi, de un verde ca umbrele pădurii. Un pandantiv din argint îi atârna între sâni, iar piatra transparentă din mijlocul lui sclipea în lumina holului de la intrare.

Ca întotdeauna, frumuseţea ei producea un şoc rapid, ca o scânteie electrică.

Îşi întinse mâna în întâmpinarea lui Zoe, dar ochii ei – de un verde mai puternic şi mai bogat decât cel al rochiei – se îndreptară spre Simon.

— Bine aţi venit! Vocea ei era melodioasă, ca şi cum ar fi venit de pe acele tărâmuri străine pe care Zoe dorise odată să le vadă. Mă bucur să te văd din nou. Şi ce plăcere să te cunosc, în sfârşit, Simon.

— Simon, ea este domnişoara Rowena.

— Doar Rowena, te rog, pentru că sper să devenim prieteni. Nu vreţi să intraţi? Ţinu mâna lui Zoe într-a ei şi cu cealaltă atinse umărul lui Simon.

— Sper că nu am întârziat.

— Nu, deloc. Rowena păşi în spate, conducându-i prin holul pardosit cu un mozaic colorat. Cei mai mulţi dintre invitaţi au sosit deja, dar Malory şi Flynn nu au ajuns încă. Suntem în salon. Spune-mi, Simon, îţi place ficatul de viţel cu varză de

Bruxelles?

El scoase nişte sunete ca şi cum ar fi vrut să verse, înainte de a-şi aminti ce-i spusese maică-sa, dar chiar în momentul în care realizase lucrul acesta, Zoe se înroşise deja. Iar râsul lui Rowena se împrăştie în jurul lor.

— Din moment ce şi eu am exact aceeaşi părere, suntem norocoşi că nu se află în meniul din seara asta. Ultimii oaspeţi sosiţi, anunţă ea intrând în salon. Pitte, vino să-l cunoşti pe Stăpânul Mecourt.

Simon îi aruncă o privire maică-sii şi o împinse uşor cu cotul.

— Stăpân, zise el din colţul gurii cu o mare satisfacţie.

Iubitul Rowenei era la fel de frumos ca ea. Corpul lui puternic, de războinic, era îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă. Părul negru era pieptănat spre spate, punând în evidenţă o faţă dură, ale cărei oase păreau sculptate sub piele. Ochii lui, de un albastru strălucitor, îl studiau pe Simon în timp ce ridica o sprânceană elegantă şi îi întindea mâna.

— Bună seara, domnule Mecourt. Ce băutură pot să vă ofer?

— Puteţi să-mi daţi o Cola?

— Desigur.

— Vă rog, simţiţi-vă ca acasă, îi îndemnă Rowena cu un gest.

Dana se ridicase deja ca să vină spre ei.

— Bună, Simon. Ce mai faci?

— Bine. Doar că am pierdut un dolar fiindcă Brad şi tipul ăla sunt îmbrăcaţi în costum.

— Ghinion.

— Mă duc să vorbesc cu Brad, ok, mamă?

— Bine, dar… Oftă, iar el se grăbi să plece de lângă ca. Să nu atingi nimic, adăugă ea pe şoptite.

— N-o să fie meio problemă. Tu ce faci?

— Nu ştiu. Îşi privi prietena, unul dintre oamenii în care avea încredere deplină. Ochii de un căprui-închis o priviră cu o înţelegere pe care doar o singură altă persoană o putea avea. Cred că sunt puţin tensionată. Hai să nu ne gândim încă la asta. Arăţi splendid.

Era perfect adevărat. Părul de un şaten-închis cădea în formă de clopot până la cinci centimetri sub bărbia puternică a Danei. Îi stătea bine coafura asta, gândi Zoe, chiar dacă ea fusese cea care o pieptănase.

Se simţi uşurată când văzu că Dana purta o jachetă cărămizie şi nu negrul protocolar.

— Chiar mai bine, adăugă ea, arăţi fericită. Ridică mâna stângă a Danei ca să

admire rubinul tăiat în formă de pătrat. Jordan are gust în ceea ce priveşte bijuteriile şi logodnicei.

— Nu te voi contrazice. Dana privi peste umăr către sofa, unde Jordan şi Pitte stăteau de vorbă.

Semănau, gândi ca, foarte mult cu războinicii care flancau porţile.

— Mi-am găsit un tip mare şi frumos.

Arătau minunat împreună, gândi Zoe. Silueta Danei era sexy, ca de amazoană, iar Jordan era înalt şi musculos. Indiferent de ceea ce se întâmplase sau nu se întâmplase, Zoe era bucuroasă că ei doi se găsiseră din nou unul pe celălalt.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea un pahar cu şampanie. Rowena veni spre ele, oferindu-i lui Zoe o cupă de cristal.

— Mulţumesc.

— Fiul tău este frumos.

Nervii o părăsiră ca să facă loc mândriei.

— Da, este. Cea mai frumoasă fiinţă din viaţa mea.

— Asta te face o femeie bogată. Rowena îi atinse umărul cu mâna şi zâmbi. Se pare că este prieten cu Bradley.

— Din prima, fu Zoe de acord.

Nu ştia ce să creadă, părea neverosimil. Totuşi, erau împreună într-o parte a

încăperii, evident adânciţi într-o discuţie. Bărbatul în costum de culoarea gri-ardezie şi băiatul, într-unul maro-închis care îi era deja – Dumnezeule! — puţin cam mic.

Era ciudat că Simon se simţea atât de bine cu acest bărbat, în timp ce ea se simţea stânjenită în preajma lui. De obicei, era pe aceeaşi lungime de undă cu fiul ei.

Apoi Brad îşi ridică privirea şi ochii lui, aproape de aceeaşi culoare cu cea a costumului, îi întâlniră pe ai ei. El era singura persoană, din câte cunoştea ea şi Simon, care făcea ca liliecii din stomacul ei să se dea peste cap doar dintr-o privire.

Era prea frumos, prea bogat, prea de toate. Mult, mult în afara clasei tale sociale, Zoe, şi ai mai fost o dată în situaţia asta.

Bradley Charles Vane al IV-lea îl făcea pe James să arate ca un ţărănoi, din toate punctele de vedere. Averea Vane, clădită pe cherestea, extinzându-şi comerţul de-a lungul ţării cu lanţul lor de magazine Home Makers foarte apreciate, făcea din Brad un bărbat puternic şi privilegiat.

Felul cum arăta – părul auriu-închis, ochii negri şi gura ca de vrăjitor – îl făceau, după părerea ei, un om periculos. Avea corpul acela bine lucrat, zvelt, făcut pentru costume de firmă. Îşi imagina cum

picioarele lui lungi puteau să străbată rapid distanţa până la uşă.

În plus, i se părea imprevizibil. Putea fi arogant şi calm un minut, ca apoi să devină furios şi autoritar, şi din nou surprinzător de drăguţ.

Nu avea încredere într-un bărbat imprevizibil.

Şi totuşi, avea încredere să-l lase cu Simon, aşa că ăsta era un alt puzzle. Nu ar fi fost în stare să-i rănească vreodată băiatul. Era absolut sigură de asta. Şi nici nu putea să nu recunoască faptul că se purta bine cu el, că era bun pentru ci.

Cu toate astea, atunci când Brad se ridică să vină spre ca, fiecare muşchi din corpul ei se încleştă.

— Te simţi bine?

— Foarte bine.

— I-ai spus deci lui Simon ce se întâmplă.

— Are dreptul să ştie. Eu…

— Poate vrei să te opreşti şi să nu-mi sari la beregată, ca să pot să-ţi spun că sunt de acord cu tine. Nu numai că are dreptul, dar mintea lui este de-ajuns de coaptă şi de agilă cât să se poată descurca cu informaţia asta.

— Oh. Privi în străfundul paharului. Scuze, sunt puţin nervoasă.

— Poate te-ar ajuta dacă ţi-ai aminti că nu eşti singură.

În timp ce vorbea se auziră zgomote din hol. O clipă mai târziu, Moe, dezastrul de câine mare şi negru al lui Flynn, intră în cameră. Lătră vesel, apoi se aruncă spre tava cu gustări de pe o măsuţă joasă.

Flynn şi Malory veniră grăbiţi în urma lui, urmaţi de Rowena care râdea. Se auziră strigăte, mai multe lătrături şi o prăbuşire nefericită.

— De fapt, adăugă Brad în timp ce privea haosul care se instala, cu echipa asta, eşti norocoasă dacă o să ai cinci minute de linişte.

2

Se dovedi că Zoe era cea care trebuia să simuleze că mănâncă. Nu din cauza mâncării, ci din cauza faptului că nu reuşea să se relaxeze. Îi era greu să înghită atunci când stomacul îi era strâns într-un nod mare şi greu.

Zoe mai luase masa în această sufragerie cu tavane înalte şi foc care ardea vesel. Ştia cât de frumos arăta totul sub luminile candelabrului şi sub strălucirea lumânărilor.

Dar de data asta ştia, fără niciun dubiu,

cum avea să se încheie seara. Nu va fi o loterie. Nu va fi tragerea unui număr norocos, cu ea şi cu Malory şi cu Dana căutând în cutia sculptată ca să vadă care dintre ele extrăgea discul cu emblema cheii inscripţionată pe el.

Malory şi Dana avuseseră şansa lor şi reuşiseră, deşi, realiza acum Zoe, şansele lor fuseseră extrem de mici. Ele găsiseră cheile. Triumfaseră, iar două lacăte fuseseră descuiate.

Ea le ajutase. Ştia cum contribuise cu idei, cu sprijin, chiar şi cu alinare. Dar când lucrurile se înrăutăţiseră, ştia că greul fusese dus de fiecare dintre ele în parte, pe rând. Până la urmă, atât Malory, cât şi Dana trebuiseră să caute adânc în sufletul lor, la fel de mult cât trebuiseră să caute acea cheie.

Acum greul era al ei, la fel şi riscul. Şansa ei.

Trebuia să fie suficient de curajoasă, de isteaţă şi de puternică, altfel tot ceea ce reuşiseră ele înaintea ei ar fi fost degeaba.

Îi era greu să înghită, chiar şi mâncarea gătită minunat din carne de porc la cuptor, pentru că îi rămânea blocată în gât.

Conversaţia curgea în jurul mesei, ca şi când ar fi fost o masă obişnuită, la care se

întâlneau nişte prieteni sociabili. Malory şi Flynn stăteau vizavi de ea. Malory îşi legase părul în sus, iar buclele de un auriu-închis îi atârnau pe spate, lăsând liberă faţa ei plăcută. Ochii mari, albaştri, erau plini de veselie şi de bucurie, în timp ce vorbea despre munca lor la Răsfăţ.

Din când în când, Flynn o atingea uşor – pe mână, pe braţ – la întâmplare, într-o manieră care spunea mă bucur că eşti aici, mă bucur că eşti a mea, ceea ce îi încălzea sufletul lui Zoe.

Ca să-şi ţină mintea ocupată cu alte lucruri, decise că va trebui să-l convingă să o lase să-şi încerce talentul pe părul lui. Era de un castaniu bogat, cu uşoare tonuri mai deschise, des şi gros. Dar cu câteva tăieturi ici şi colo, putea să-i îmbunătăţească tunsoarea fară să-i modifice aspectul acela ciufulit care se potrivea atât de bine cu liniile domoale ale feţei şi cu forma ochilor de un verde-închis.

Îşi lăsă gândul să zburde şi, mental, îi tunse şi îi coafa pe toţi cei din jurai mesei.

Tresări când Brad o atinse cu piciorul pe sub masă.

Ce-i?

E nevoie de tine pe planeta asta.

Eram dusă pe gânduri, nimic mai mult.

Şi nu mănânci, sublime el.

Enervată, înţepă furculiţa într-o bucală de carne.

— Ba da, mănânc.

Vocea ei era uşor strangulată, iar corpul tensionat. El nu-i putea aduce nicio vină. Dar credea că ştie un mod sigur să o facă să se relaxeze.

— Se pare că Simon se distrează de minune.

Ea privi spre locul unde stătea Simon. Rowena îl aşezase lângă ea şi chiar în acel moment păreau adânciţi în ceea ce părea a fi o conversaţie aproape intimă, în timp ce Simon îşi înfuleca mâncarea din farfurie.

Nu va fi nevoie să se oprească la McDonalds, gândi Zoe zâmbind.

— Îşi face uşor prieteni. Chiar şi printre oamenii magici.

— Oameni magici? repetă Brad.

— Aşa îi vede el. A asimilat toate astea şi crede că e nemaipomenit.

— Este nemaipomenit. Nimic nu este mai nemaipomenit pentru un copil decât lupta dintre bine şi rău. Pentru tine este puţin mai problematic.

Ea înfipse furculiţa într-o altă bucată de carne şi o mută dintr-o parte într-alta a farfuriei.

— Malory şi Dana au făcut-o. Pot s-o fac şi eu.

— Aşa cred şi eu. El continuă să mănânce, în timp ce îl privea încruntat. Ai comandat ferestrele pentru Răsfăţ?

— Ieri.

El dădu din cap ca şi cum ar fi fost ceva nou pentru el. Nu credea că pe ea o interesa că el lăsase instrucţiuni la Home Makers să fie înştiinţat de câte ori venea ea şi comanda ceva.

— O parte dintre ornamente vor trebui înlocuite. Pot să trec pe acolo să te ajut.

— Nu trebuie să te deranjezi. Pot s-o fac şi eu.

— Îmi place să lucrez cu lemnul atunci când mi se oferă ocazia. Îi zâmbi uşor, privind-o degajat, ca de la prieten la prieten. Am pasiunea asta în sânge. Cum e cu luminile? Te-ai decis?

Reuşise să-i distragă atenţia, constată el. Poate că nu era încântată că fusese prinsă într-o discuţie cu el, dar măcar acum nu se mai gândea la cheie. Şi mânca.

Era nebun după ea. Sau poate doar nebun. Iar doamna nici măcar nu îl încuraja. Fusese înţepată şi rece de când o întâlnise prima dată, acum aproape două luni. Cu excepția momentului când o prinsese cu

garda jos şi o sărutase.

Nimic rece sau înţepat în acel interludiu, îşi aminti Brad, şi spera că şi ea fusese la fel de surprinsă şi vlăguită de această experienţă aşa cum fusese el.

Chiar şi acum, dacă îşi permitea, putea construi o fantezie foarte distractivă despre cum putea să facă ceva mai mult decât să-şi pună buzele pe gâtul acela frumos şi lung.

Pe urmă mai era şi puştiul. Simon fusese un bonus mare la această cutie cu surprize. Amuzant, fermecător, interesant, băiatul îi făcea o reală plăcere. Chiar dacă nu ar fi fost atras de mamă, Brad şi-ar fi petrecut, oricum, destul timp cu fiul.

Problema era că Simon era mult mai cooperant când venea vorba să-şi petreacă timpul cu el, decât era Zoe. Până acum. Dar Bradley Charles Vane IV nu renunţase niciodată la nimic fară să lupte.

Aşa cum vedea el lucrurile, urma să aibă loc un număr de bătălii, iar el intenţiona să ia parte activă la toate. Era acolo pentru ea, iar ea va trebui să se obişnuiască cu asta. Era acolo gata să o ajute. Şi ca să o aibă.

Ea îşi încruntă sprâncenele şi se opri din povestirea despre cabluri şi sisteme de iluminare.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Cum mă uit?

Ea se aplecă foarte puţin spre el – ca să iasă din raza de acţiunea a auzului fin al fiului ci, observă Brad.

— Ca şi cum te-ai pregăti să muşti din mine şi nu din cartofii copţi care ţi-au mai rămas în farfurie.

El se aplecă spre ea, destul de aproape cât să o facă să tresară.

— Am de gând să muşc din tine, Zoe. Doar că nu chiar aici şi nu chiar acum.

— Am destule lucruri la care trebuie să mă gândesc, nu vreau să-mi fac griji din cauza ta.

— Va trebui să-mi aloci nişte spaţiu. Îşi puse o mână peste a ei înainte ca ea să o retragă. Şi gândeşte-te la asta. Flynn a luat parte la căutările lui Malory, Jordan la cele ale Danei. Fă socoteala, Zoe, eu sunt singurul rămas.

— Cred că vom vedea în curând cine se pricepe mai bine la adunări şi scăderi.

El lăsă lucrurile aşa şi îşi bău vinul.

SE ÎNAPOIARĂ în salon, unde găsiră cafeaua gata turnată în ceşti şi felii de plăcintă cu mere atât de mari, încât Simon căscă ochii, iar Malory o frecă pe Zoe pe spate cu mâna, încercând să o relaxeze.

— Eşti pregătită?

— Trebuie să fiu, nu?

— Suntem cu toţii alături de tine. Suntem o echipă bună.

— Cea mai bună. Doar ştiu că sunt pregătită. Am avut destul timp să o fac. Nu credeam însă că voi fi atât de speriată.

— Pentru mine a fost cel mai uşor.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Surprinsă, Zoe clătină din cap. Ai intrat în povestea asta neştiind aproape nimic.

— Exact. Iar tu ai în cap tot ce am aflat noi şi prin ce am trecut în ultimele două luni. Zâmbetul ei era înţelegător şi o strânse uşor de mână pe Zoe. Destul să te sperie. Şi mai este ceva. La început, nu eram atât de implicate. Nu eram atât de legate una de alta, de Rowena şi de Pitte, de fiică. Acum totul este mult mai important decât acum două luni.

Zoe expiră şuierând.

— Nu mă faci să mă simt mai bine.

— Nu asta vreau. Ai de dus o povară grea, Zoe, şi, uneori, va trebui să o duci singură, indiferent cât de mult am vrea noi să ţi-o uşurăm.

Malory îşi ridică privirea bucuroasă să o vadă pe Dana îndreptându-se spre ele.

— Care-i treaba? întrebă Dana.

— O discuţie scurtă de îmbărbătare

înainte de a începe. Malory luă din nou mâna lui Zoe. Kane va încerca să-ţi facă rău. Va încerca să te păcălească. De fapt – şi m-am gândit mult la asta – din cauză că este ultima rundă, totul sau nimic, va fi mult mai hotărât să te oprească.

Dana luă cealaltă mână a lui Zoe.

— Te simţi mai îmbărbătată acum?

— Şi eu m-am gândit mult la asta. Mi-e frică de el. Zoe îşi îndreptă umerii. Cred că voi îmi spuneţi că ar trebui să-mi fie frică. Dacă vreau să fiu cu adevărat pregătită, ar trebui să-mi fie frică de el.

— Exact.

— În cazul ăsta, nu cred că pot fi mai pregătită de atât. Trebuie să stau de vorbă cu Rowena, înainte de a merge în camera tabloului, să stipulez ceva înainte de a trece la următoarea fază.

Privi spre Rowena şi sâsâi în barbă, când o văzu deja adâncită într-o discuție cu Brad.

— De ce dau de el oriunde vreau să merg?

— Bună întrebare. Dana o bătu uşor pe spate.

Malory aşteptă până când Zoe plecă de lângă ele.

— Dana, şi eu sunt speriată.

— Ei bine, asta înseamnă că suntem trei speriate.

Zoe se opri în faţa Rowenei şi îşi drese vocea.

— Îmi cer scuze că te întrerup, Rowena, dar trebuie să stau de vorbă cu tine un minut, înainte de a trece la următorul... lucru.

— Sigur că da. Bănuiesc că este vorba despre ceea ce tocmai discutam cu Brad.

— Nu cred. E vorba de Simon.

— Da. Rowena bătu cu palma uşor pe perna canapelei, invitând-o să se aşeze lângă ea. Exact. Bradley insistă foarte mult să fac ceva tangibil, ceva specific, în legătură cu Simon.

— Kane nu se va atinge de băiat. Tonul lui Brad era rece şi dur ca oţelul. Nu se va folosi de băiat. Simon va fi scos din povestea asta. Nu este un lucru negociabil.

— Iar tu decizi termenii pentru Zoe şi fiul ei? întrebă Rowena.

— Nu. Zoe vorbi repede. Pot să vorbesc singură pentru mine şi Simon. Dar îţi mulţumesc. Privi spre Brad. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la Simon.

— Nu doar mă gândesc la el, fac ca lucrurile să fie cât se poate de clare. Tu şi cu Pitte vreţi cea de-a treia cheie, zise el către Rowena. Vreţi ca Zoe să reuşească. Kane vrea ca ea să piardă. Spuneai că există

reguli în ceea ce priveşte rănirea muritorilor, despre vărsarea de sânge sau omorârea lor. Ultima dată a încălcat aceste reguli şi, dacă ar fi putut, i-ar fi omorât pe Dana şi pe Jordan. Nu există niciun motiv să credem că se va întoarce de data asta la lupta dreaptă. De fapt, avem toate motivele să credem că va lupta chiar mai murdar.

Zoe simţi cum muşchii din jurul inimii ei se încordează lăsând-o fără respiraţie.

— Nu se va atinge de băiatul meu. Trebuie să-mi promiţi. Trebuie să-mi garantezi asta, altfel totul se opreşte acum.

— Termeni noi. Rowena ridică din sprâncene. Şi ultimatumuri?

— Hai să zicem şi aşa. Înainte ca Zoe să poată vorbi din nou, Brad o opri cu o privire dură. Dacă nu faci ceva să-l scoţi pe Simon de pe tabla de joc, dacă nu-l protejezi de Kane, poate fi folosit împotriva lui Zoe să-i provoace insuccesul. Eşti aproape, Rowena. Prea aproape ca să laşi o singură stipulaţie să te oprească.

— Bine jucat, Bradley. Rowena îl bătu pe genunchi. Simon are un apărător formidabil în persoana ta. Şi în tine, zise ea către Zoe. Dar lucrul acesta a fost deja făcut.

— Poftim? Zoe privi spre locul unde se afla Simon, care îi dădea pe furiş lui Moc puţină

plăcintă din porţia lui.

— Se află sub protecție, cea mai puternică pe care o pot face. S-a făcut în timp ce dormea, în noaptea când Dana a găsit cea de-a doua cheie. Mamă, zise ea blând, atingând cu degetele obrazul lui Zoe, nu ţi-aş cere niciodată să-ţi rişti copilul, nici măcar pentru fiicele unui zeu.

— Înseamnă că e în siguranţă. Închise ochii ca să scape de arsura lacrimilor. Kane nu-l poate răni?

— Atât de sigur cât îl pot eu face. Kane ar trebui să treacă de mine şi de Pitte. Pot să-ţi promit că un asemenea atac l-ar costa foarte scump.

— Dar dacă trece…

— Atunci s-ar ridica împotriva noastră, spuse Brad. Noi toţi şase – şi un câine mare. Am discutat cu Flynn despre asta mai devreme. Ar trebui să-l iei cu tine pe Moe, ţine-l prin preajmă, aşa cum a făcut Dana. Ca pe un sistem de alarmă.

— Să-l iau pe Moe? Acasă? Câinele ăla mare şi împiedicat în casa ei? Credeam că te vei consulta cu mine, înainte de a lua asemenea decizii.

— E o sugestie, nu o decizie. El îşi înclină capul într-o parte şi, deşi vocea îi era blândă, faţa era severă. E doar o sugestie

practică şi rezonabilă. În afară de asta, un copil de vârsta lui Simon ar trebui să aibă un câine.

— Când voi crede eu că Simon este pregătit să aibă un câine…

— Vă rog. Înghiţindu-şi râsul, Rowena îi bătu din nou pe picior pe Brad şi pe Zoe. Nu este caraghios să vă certaţi, când amândoi vreţi ce-i mai bun pentru Simon?

— N-am putea trece la ceea ce urmează? Sunt foarte emoţionată tot aşteptând să devină oficial.

— În regulă. Poate că Simon ar vrea să-l ducă pe Moe afară, la o plimbare. Va fi păzit, o asigură ea pe Zoe. Va fi în siguranţă.

— Ok.

— Mă ocup eu de asta. Apoi vom trece în cealaltă cameră.

Zoe se trezi stând pe canapea cu Brad, fară Rowena ca tampon între ei. Îşi puse mâinile în poală, în timp ce el luă o ceaşcă de cafea.

— Îmi cer scuze dacă ţi-am părut nerecunoscătoare şi nepoliticoasă, începu ea. Nu sunt. Nu sunt nerecunoscătoare.

— Doar nepoliticoasă?

— Poate. Simţi cum i se înfierbântă obrajii. Dar nu am vrut să fiu aşa. Doar că

nu sunt obişnuită ca un bărbat…

— Să te ajute? zise el. Să-i pese de tine? De Simon?

Era ceva incisiv în vocea lui, dar şi o anume nepăsare şi răceală care o făceau să se simtă mică. Atacă, schimbând foaia şi privindu-l direct în ochi.

— Aşa e, nu sunt obişnuită. Nu m-a ajutat nimeni să-l cresc, să-l hrănesc sau să-l iubesc. Nimeni nu m-a ajutat să-i pun un acoperiş deasupra capului. Am făcut-o singură, şi am reuşit o treabă bună.

— N-ai făcut o treabă bună, o corectă el. Ai făcut o treabă extraordinară. Şi ce dacă? Asta înseamnă că trebuie să refuzi orice mână de ajutor?

— Nu. Nu înseamnă asta. Mă faci să devin confuză.

— Ei bine, ăsta este un început. Îi luă mâna şi i-o sărută, înainte ca ea să poată protesta. Să-ţi aducă noroc.

— Oh. Mulţumesc. Se ridică repede în picioare, când Rowena se întoarse înapoi în cameră.

Brad îşi aţinti privirea asupra lui Zoe. Era puţin palidă, dar se ţinea bine. Totuşi, atunci când porniră de-a lungul holului spaţios, observă cum Malory şi Dana o flacără.

Deveniseră o echipă, o triadă, chiar o familie, în ultimele două luni. Vor avea nevoie de solidaritate pentru ceea ce avea să urmeze.

Inima lui bătu cu putere, când intrară în camera următoare şi privi spre tabloul care o domina.

Fiicele Sticlei, cu câteva momente înainte de a le fi furate sufletele, erau strânse laolaltă. Precum cele trei femei, care semănau cu semizeiţele, ele se strânseseră laolaltă.

Venora, cu ochii albaştri, vioi, ca ai lui Malory, avea o harpă mică în poală, iar un zâmbet tocmai îi înflorea pe faţă.

Niniane, cu trăsăturile puternice ale Danei şi părul castaniu dens, stătea alături de ea pe o bancă din marmură şi ţinea în mâini un pergament şi o pană. În picioare, cu o sabie alături de ea şi cu un căţeluş în braţe, Kyna privea către el. Părul ei era lung, de un negru ca de tuş, pe când al lui Zoe era scurt şi sexy. Dar ochii, ochii aceștia alungiţi, de topaz, erau aceiaşi.

ÎI sfredeleau, ca şi cum i-ar fi înfipt cârlige în inimă. Cele trei fiice radiau frumuseţe, bucurie, inocenţă, într-o lume plină de culoare şi lumină, somptuoasă. Totuşi, privite mai de aproape, se vedeau uşoare

semne ale întunericului ce avea să vină.

În pădurea de un verde dens se vedea umbra neclară a unui bărbat. Pe gresia lucioasă se contura figura sinuoasă a unui şarpe. Într-un colţ, soarele era pătat de o furtună ce se pregătea şi de care fiicele nu erau conştiente încă. Şi iubiţii care se îmbrăţişau în fundal erau prea atenţi unul la celălalt ca să mai simtă pericolul care se apropia de fetele pe care le aveau în grijă.

Dacă te uitai şi mai de aproape, se puteau vedea cele trei chei inserate inteligent în tablou. Una, deghizată sub forma unei păsări, părea să zboare spre cerul gri-albăstrui. Alta se ascundea între frunzele dese ale pădurii. Iar cea de-a treia se reflecta în bazinul din spatele fetelor care îşi trăiau ultimul moment de pace şi inocenţă.

El le văzuse şi cum arătau după blestem. Albe şi nemişcate în coşciugul de cristal, aşa cum le pictase Rowena.

Cumpărase tabloul, intitulat După Blestem, cu luni de zile înainte chiar de a se întoarce în Valley sau de a şti despre această poveste şi despre cele trei femei. Se simţise împins să o facă, gândi el acum, şi se îndrăgostise, sau fusese fascinat, sau devenise obsedat – dorea din tot sufletul să

ştie ce anume

— De chipul lui Zoe.

— Două ehei au fost găsite, începu Rowena. Două lacăte sunt descuiate. Acum a mai rămas doar una. Se duse şi se aşeză sub portret în timp ce vorbea, iar focul arunca flăcări roşii şi aurii în spatele ei.

— Aţi fost de acord cu această căutare pentru că eraţi curioase, iar fiecare dintre voi se afla într-un punct în care unele aspecte din viaţa voastră erau nelalocul lor şi nesatisfăcătoare. Şi, adăugă ea, pentru că aţi fost plătite. Dar aţi continuat căutarea pentru că sunteţi puternice şi cinstite. Nimeni, în trei milenii, nu a ajuns atât de aproape.

— Aţi învăţat puterea artei, continuă Pitte şi se duse alături de Rowena. Şi puterea adevărului. Primele două călătorii vă aduc la cea de-a treia.

— Vă aveţi una pe cealaltă, zise ea către femei. Şi aveţi bărbaţii voştri. Împreună formaţi un lanţ. Nu trebuie să-l lăsaţi să se rupă. Făcu un pas înainte şi-i vorbi lui Zoe. Acum e rândul tău. Ţie ţi-a fost dat să termini treaba.

— Mie? Panica ameninţa să îi inunde gâtul. Dacă este adevărat, de ce a mai trebuit să alegem? Cu Mal şi Dana?

— Întotdeauna trebuie să existe o alegere. Soarta este uşa, însă tu alegi dacă vrei să treci dincolo de ea sau să-i întorci spatele. Vei trece dincolo de ea?

Zoe îşi ridică privirea spre portret şi dădu din cap.

— Atunci îţi voi da harta, indiciile despre cheie şi mă voi ruga să fii ajutată. Se îndepărtă puţin şi luă un pergament.

— Frumuseţea şi adevărul, citi ea, nu folosesc la nimic fără curajul de a le ţine. Dar două mâini pot strânge prea tare, aşa că nepreţuitul scapă printre degete. Pierderea şi durerea, tristeţea şi voinţa, vor deschide o potecă greu de parcurs prin pădure. În timpul călătoriei va fi sânge, va fi şi moartea inocenţei, vor fi şi fantomele a ceea ce ar fi putut să fie.

De câte ori drumul se bifurcă, credinţa va alege drumul, dar necredinţa îl va bloca. Este durere sau va fi bucurie? Poate exista împlinire fără riscul pierderii? Va fi un sfârşit sau un început? Vei păşi în lumină sau în întuneric?

Câte unul stă de fiecare parte, cu mâinile întinse. Îl vei lua pe unul, pe celălalt sau vei strânge-ne pumni ceea ce ai deja, până când se va preface-ne praf?

Frica vânează, iar săgeata ei loveşte

inima, mintea, stomacul. Dacă nu sunt îngrijite, rănile se infectează, iar cicatricele nebăgate în seamă prea mult timp se transformă în scuturi care opresc privirea de la ceea ce trebuie văzut cu precădere.

De ce parte este zeiţa, cu sabia în mână, gata să se lupte când îi vine vremea? Gata, de asemenea, să lase sabia din mână atunci când vine vremea păcii. Găseşte-o, cunoaşte-i puterea, credinţa şi inima ei curajoasă. Pentru că atunci când, în sfârşit, o vei privi, vei avea cheia cu care să o eliberezi. Şi o vei găsi pe un drum pe care nicio uşă nu îţi va fi vreodată închisă.

— Oh, Doamne. Zoe îşi apăsă stomacul cu mâinile. Pot să păstrez hârtia, nu-i aşa? N-am să reuşesc niciodată să-mi amintesc toate astea.

— Desigur.

— Bine. Se chinui să-şi păstreze vocea calmă şi egală. Părea puţin cam…

— Violent, o ajută Dana.

— Da, aşa. Zoe se simţi considerabil mai bine când Dana veni şi îi puse o mână pe umăr. Dar mi se parc, în comparaţie cu celelalte, că indiciile mele sunt mai mult întrebări.

Rowena îi întinse pergamentul.

— Răspunde-le, zise ea simplu.

ATUNCI când rămaseră singuri, Pitte se aşeză lângă Rowena, studiind tabloul.

— O să vină repede după ea, zise Rowena. Nu-i aşa?

— Da. A avut mai mult timp să o studieze, să-i afle slăbiciunile, să-i înţeleagă temerile şi nevoile. Le va folosi împotriva ei.

— Băiatul e în siguranţă. Indiferent de ce vom face şi de cât de mult ne va costa, va trebui să rămână aşa. E un băiat tare dulce, Pitte.

Auzind durerea şi dorul din vocea ei, o trase mai aproape de el.

— O să fie în siguranţă. Indiferent de preţ. O sărută pe creştet. Nu se va atinge de copil.

Ea dădu din cap şi, întorcându-se, privi spre foc.

— Va avea ea încredere totală în tine aşa cum am eu? Poate să o facă, după toate câte s-au întâmplat şi după tot ce trebuie să rişte?

— Totul se rezumă la curajul unei singure femei. El îi dădu uşor capul pe spate şi îşi plimbă degetul pe maxilarul ei. Dacă are doar o părticică din curajul tău, vom reuşi.

— Ea nu te are pe tine. Nu a avut pe nimeni. Ei toţi mi-au atins sufletul, Pitte. Nu m-am aşteptat niciodată să simt... îşi aşeză

degetele pe piept. Ataşament. Dar cel mai mult, micuţa mamă mă atinge.

— Atunci ai încredere în ea şi în armata ei. Sunt… plini de idei şi isteţi. Pentru nişte muritori.

Cu asta o făcu să râdă, şi starea ei sufletească se îmbunătăţi din nou.

— Te afli printre ei de trei mii de ani şi tot ţi se par nişte curiozităţi.

— Poate. Dar spre deosebire de Kane, eu am învăţat să-i respect şi să nu subestimez niciodată o femeie. Vino. O luă în braţe. Hai să mergem la culcare.

MULT timp după ce îl culcase pe Simon, Zoe găsi zeci de lucruri de care să se ocupe prin casă. Mult timp după ce Simon se oprise din şoptit la urechea câinelui, mult timp după ce Zoe îl auzi pe Moe urcându-se în pat şi pe Simon încercând cu disperare să-şi potolească râsul, ea continua să se învârtă prin casă, încercând să găsească ceva cu care să îşi ocupe mâinile şi mintea.

Căutarea ei începuse la răsăritul soarelui şi îi era teamă că va fi trează când ziua va începe.

Nu putea spune că era prima ei noapte fară somn, îşi aminti ea. Avea nenumărate altele în urma ei. Nopţi în care Simon fusese neliniştit sau bolnav. Nopţi în care se

răsucise pe toate părţile îngrijorată de plata facturilor. Nopţi pe care le umpluse cu nenumărate treburi pentru simplul fapt că ziua nu fusese destul de lungă ca să le poată termina.

Fuseseră şi nopţi când nu putuse să doarmă pentru că era prea fericită. Prima noapte în casa asta, îşi aminti ea, petrecuse ore în şir mergând dintr-o cameră în alta, atingând pereţii, privind pe fereastră, făcând planuri pentru lucrurile pe care voia să le schimbe, ca să-i facă un cămin lui Simon.

Asta era o altă ocazie, aşa că nu avea de ce să se plângă de lipsa a câtorva ore de somn.

La miezul nopţii era încă prea neliniştită ca să se potolească şi decise să se răsfeţe, făcând un duş lung şi fierbinte, un duş care nu va fi întrerupt de un băieţel care îi solicita atenţia.

Îşi agăţă în cârligul de pe spatele uşii de la baie cea mai bună cămaşă de noapte, una roşie ca macul, apoi aprinse una dintre lumânările din borcan pe care şi le făcuse singură, iar camera avea să se umple de aromă şi de aburi.

Ritualurile mărunte, credea ea, dădeau tonul pentru somn.

Se calma ascultând curgerea apei şi simţind atingerea ca de mătase a gelului de duş din flori de piersici pe care voia să îl folosească în salonul ei. Va lăsa ca toate indiciile să i se învârtească prin minte, decise ea, apoi va încerca să le vadă mai întâi ca pe un întreg, după care, ca pe nişte bucăţi dintr-un puzzle. Până la urmă, trebuia ca o piesă să se potrivească, iar ea o va studia pe aceea până când… până la următoarea, gândi ca.

Pas cu pas, până ce va putea să vadă întregul. Un tablou pentru Malory, o carte pentru Dana. Ce rămânea pentru ea? Şampon şi creme de faţă? se întrebă ea pe jumătate râzând. Astea erau lucrurile pe care le cunoştea ea. Astea şi lucrurile importante din viaţa unui băieţel. Ştia cum să facă diferite lucruri, consideră ea. Cum să construiască sau să transforme.

Era îndemânatică, îşi aminti ea, şi îşi răsuci mâinile prin apă cu gând să le studieze. Dar ce aveau toate astea de-a face cu potecile prin pădure sau cu zeiţa cu sabie?

O călătorie, gândi ea, închizând apa. Asta trebuia să fie un fel de simbol, pentru că ea nu fusese niciodată nicăieri. Şi situaţia asta nu părea că se va schimba curând.

Poate era legat de faptul că se mutase în Valley sau că pornea o afacere împreună cu Malory şi Dana. Sau, medita ea în timp ce se ştergea cu prosopul, poate era doar viaţa.

Viaţa ei? Vieţile fiicelor? Era ceva la care trebuia să se gândească, decise ea, întinzându-şi pe piele crema cu miros de piersică. Nimic interesant despre viaţa ei, dar nimeni nu zicea că aşa trebuia să fie. Îşi aminti că Dana folosise anumite cuvinte din indiciile ei şi lucrase cu ele. Poate va încerca şi ea asta.

Zeiţa cu spada – asta era ceva destul de simplu. Kyna avea spada, şi Kyna era a ei. Dar asta nu explica cum ar fi putut să o cunoască, pentru a găsi cheia şi a o elibera.

Clătinând din cap, Zoe se întoarse şi privi în oglinda aburită de deasupra chiuvetei.

Părul ei era lung, o cascadă neagră care îi cădea peste umeri şi îi făcea faţa să pară foarte, foarte palidă. Ochii ei erau pătrunzători şi aurii. Aburii calzi de la duş plutiră între Zoe şi oglindă, sclipind ca o cortină, în timp ce ea îşi ridică mâna ca să atingă cu degete tremurânde imaginea care nu era a ei.

Pentru o clipă, crezu că degetele îi vor trece prin cortină, prin oglindă, şi vor

atinge carnea.

Apoi, stătea singură, într-o baie plină de aburi, cu degetele lipite de oglindă. Şi privind la propria ei faţă.

Deja începuse să aibă vedenii, gândi ea, şi îşi lăsă mâna în jos. Proiecţie, aşa se numea. Încerca să se vadă pe sine în tânăra zeiţă, şi era atât de obosită şi de muncită, încât crezuse că ar putea să o facă. Încă un punct de vedere care trebuia luat în considerare, decise ea. Dimineaţă, când mintea îi va fi mai limpede.

Se urcă în pat cu dosarele ei şi verifică lista de produse. Pentru salon, pentru spa, pe care voia să o ataşeze salonului, pentru casă.

Jonglă cu câteva idei noi, îşi notă ceva, încercă să se concentreze.

Dar cheia şi indiciile îi tot reveneau în minte.

O pădure. Erau multe păduri în Laurel Hights din Pennsylvania. Era vorba chiar despre o pădure cu copaci, sau era o metaforă?

Nu se pricepea la metafore.

Sânge, ce semnificaţie avea sângele? Se referea la sângele lui Jordan, atunci când fusese rănit? Sau era al altcuiva? Era al ei?

Cu siguranţă că avusese parte de tăieturi

şi zgârieturi de-a lungul vieţii. Odată, îşi crestase degetul mare când avea, câţi ani, unsprezece? În timp ce tăia roşii pentru sandviciuri. Fratele şi sora ei se băteau, şi unul dintre ei se lovise de ea.

Lama cuţitului o tăiase de-a lungul degetului de la vârf până la prima încheietură, iar tăietura sângerase ca o fântână, încă mai avea cicatricea, gândi ea, răsucindu-şi degetul ca să vadă dunga, acum estompată.

Dar cicatricea nu era tare şi, cu siguranţă, nu era niciun fel de scut. Aşa că, probabil, nu despre asta era vorba.

Durere şi pierdere, şi sânge şi disperare. Hristoase, de ce indiciile ei trebuiau să fie atât de deprimante?

Va trebui să se descurce cât va putea de bine, se decise, şi îşi reluă notiţele. Clipi, vederea începu să i se înceţoşeze şi adormi cu lumina încă aprinsă.

Visă ceva despre sângele ei, care picura regulat pe o podea acoperită cu un linoleum maro, în timp ce nişte copii ţipau în jurul ei.

3

Dormise peste ora ei obişnuită. Zoe nu-şi putea aminti când făcuse asta ultima dată.

Cu siguranţă, nu în ultimii zece ani. Din această cauză, era aproape ora zece când ajunse, cu băiatul şi căţelul după ea, la Răsfăţ.

Parcă pe stradă pentru că aleea interioară era deja ocupată. Maşina lui Flynn, a lui Jordan. Şi una de-a lui Brad. Avea două, pe care le ştia ea, şi probabil că avea chiar mai multe.

Reuşi să apuce lesa lui Moe, înainte ca el să sară din maşină, şi, cu talentul unei mame de a jongla, apucă poşeta şi cutia frigorifică, stăpâni câinele şi îl privi atent pe fiul ei în timp ce încărca lucrurile.

— Ţine bine câinele ăsta, îi spuse ea lui Simon dându-i lesa. Fă-l să te asculte. Va trebui să aflăm ce vrea să facă Flynn cu el azi.

— Poate să stea cu mine. Putem să ne jucăm în spatele casei.

— Vom vedea. Vezi-ţi de ale tale, dar stai acolo unde te pot vedea din casă până când pun lucrurile în ordine.

Cei doi plecară, în timp ce ea se îndreptă spre intrare. Îi plăcea foarte mult să privească locul, casa mare şi veche cu toate dependinţele ei. Ele îşi puseseră deja amprenta asupra casei, vopsind veranda într-un albastru strălucitor, sărbătoresc şi

puseseră ghivece cu crizanteme de-o parte şi de cealaltă a scărilor de la intrare.

Cum avea să-şi facă puţin timp, avea să cumpere câteva ghivece vechi de la talcioc. O să le spele, o să le vopsească. Poate va găsi şi o jumătate de butoi pentru whisky ca să planteze în el flori de sezon.

Privi în sus, spre fereastra de deasupra uşii de la intrare. Malory angajase un artist sticlar care să creeze sticla pentru acea fereastră, folosind designul din logoul lor.

Detaliile de felul acesta aveau să facă locul ăsta unic.

Puse cutia frigorifică jos şi deschise uşa. Auzi muzica. Nu era dată tare să bubuie, dar nici prea departe de asta nu era. Prin ea, auzi bătăi de ciocan, zgomot de fierăstrău, voci. Plăcutul zgomot al muncii care era în toi.

Rămase pe loc un moment ascultând, privind în susul scărilor care despărţeau în două, în mod ordonat, nivelul principal. Librăria Danei într-o parte, galeria lui Malory, în cealaltă. Şi salonul meu, deasupra lor, gândi ea. Bucătăria comună, în spate, apoi curtea mică şi cochetă pe care într-o zi, spera ea, o vor aranja cu mese la care clienţii puteau sta să se bucure de o băutură rece, atunci când vremea era caldă.

Deşi mai erau săptămâni întregi până când salonul Răsfăţ putea fi deschis, era deja pentru Zoe un vis care devenise realitate.

— Hei, unde ţi-e restul echipei?

Zoe se dezmetici şi o văzu pe Dana intrând în micul foaier.

— În spate. Îmi pare rău că am întârziat.

— Ţi-am tăiat deja din salariu. Sau o vom face când vom avea un ceas. Dumnezeule, lasă faţa asta vinovată, Zoe. Nimeni nu a stabilit vreun orar încă, mai ales pentru sâmbătă.

— Voiam să ajung aici acum o oră şi jumătate, zise ea scoţându-şi haina, dar am dormit prea mult. Nu m-am trezit decât la opt.

— Opt! exclamă Dana plină de oroare. Puturoaso!

— Nu ştiu cum a reuşit să ţină Simon câinele ăla să nu facă zgomot – sau invers –, dar când m-am trezit, erau în curte. Până am reuşit să-i fac să fie prezentabili, să le dau să mănânce şi să mă adun şi pe mine, se făcuse deja târziu. Apoi, m-am oprit pe la Flynn, crezând că pot să-l las pe Moe acolo, dar nu era nimeni acasă, ceea ce l-a bucurat foarte tare pe Simon.

Oftă din rărunchi.

— Dana, voi ajunge să-i iau un câine. Sunt convinsă.

Dana făcu gropiţe în obraji în timp ce zâmbea.

— Fraiero.

— E adevărul adevărat. Nu ştiam că vor veni toţi azi aici.

— Ne-am gândit să facem un mare efort, fiind sâmbătă.

— Asta-i bine. Gata să se apuce de treabă, Zoe îşi prinse în talie cureaua cu unelte. Tu ce faci?

— Voiam să dau mâna a doua de vopsea pe podele, dar Jordan zice că nu o fac bine. Aşa că o va face el, ceea ce-mi permite mie să vopsesc pereţii bucătăriei, din moment ce părerea unanimă este că mă pricep doar la vopsit.

— Eşti o vopsitoare excelentă, zise Zoe diplomată.

— Hm. Malory şi cu Flynn dădeau cu vopsea în prăvălia ei, dar ea susţine că el nu o face bine, aşa că a fost trimis sus să lucreze cu Brad.

— Sus? La locul meu? Ce face Brad sus, la locul meu?

— Cred că… Dana decise să nu îşi mai piardă timpul, deoarece Zoe deja alerga în susul scărilor ca să vadă cu ochii ei.

Pereţii salonului fuseseră deja zugrăviţi de ea. Erau de un roz intens, aproape mov. O culoare tare, gândi ea, feminină, dar nu atât de siropoasă, încât să-i displacă unui bărbat.

Pentru contrast, pe ornamentele şi pe tejghelele pe care începuse să le construiască, avea să folosească un verde crud, apoi va lua aceleaşi culori, în nuanţe mai blânde, şi le va folosi în zonele destinate tratamentelor.

Podelele fuseseră sablate şi etanşeizate – o muncă de care se îngrijise ea personal – apoi protejate cu cârpe.

Avea planuri mari pentru vitrine, şi alesese deja materialul pentru husele pe care avea să le facă pentru canapeaua luată la mâna a doua şi cele două scaune pe care le avea reţinute pentru ea.

Se decisese şi asupra luminilor, a meselor de tratament, până şi asupra culorii prosoapelor pe care urma să le folosească. Tot ce se găsea în salonul ei avea să poarte marca ei, să reflecte viziunea ei şi să fie rodul muncii mâinilor ei.

Şi iată-l acolo pe Bradley Charles Vane TV ocupat cu tăiatul unei scânduri pentru unul dintre standurile de lucru.

— Ce faci aici?

Nimeni nu o auzi, desigur, din cauza fierăstrăului lui Brad care bâzâia, a pistolului de bătut cuie al lui Flynn şi a nenorocitei de muzici care urla.

Putea ca ea nici să nu fie acolo. Ei bine, o să îndrepte ea lucrurile, chiar acum.

Mărşălui spre ei până când umbra îi căzu peste scândură şi peste şablonul pe care Brad îl urmărea. El ridică privirea şi îi făcu un semn discret cu capul să-i arate că-i stătea în lumină.

Ea rămase pe loc.

— Vreau să ştiu ce faci.

— Ai puţină răbdare, îi strigă el, şi termină de tăiat scândura. Închise fierăstrăul şi îşi scoase ochelarii de protecţie.

— Ţi-au sosit laminatele.

— Vreau… laminatele mele? Bucuria o făcu să se răsucească spre direcţia indicată. Şi iată-le, frumosul verde crud. E perfect. Ştiam că o să fie perfect. Dar trebuiau să vină abia săptămâna viitoare.

— Au sosit mai devreme. El îi făcuse o comandă urgentă pentru ele. Ar trebui să terminăm două din astea chiar azi.

— Nu mă aştept de la tine să…

— Salut, Zo. Flynn puse pistolul de cuie jos şi îi zâmbi. Ce părere ai?

— Cred că e foarte drăguţ din partea voastră că mă ajutaţi. Aţi renunţat la ziua de sâmbătă şi toate alea. Dar pot să fac eu asta dacă voi vreţi să faceţi… altceva.

— Am început bine aici. Privi dincolo de ea. Unde sunt cei doi, câinele mare şi băiatul mic?

— Sunt afară, în spate. N-am știut ce să fac cu ei.

— Este destul loc de joacă pe acolo. Mă duc să văd ce fac. Flynn se ridică în picioare. Vrei nişte cafea când mă întorc?

— Numai dacă n-ai făcut-o tu, îi spuse Brad.

— Ingratule! Flynn îi făcu cu ochiul lui Zoe, apoi îi lăsă singuri.

— Nu vreau ca tu…

— Ai un design bun, o întrerupse Brad. Pentru standurile de lucru. Totul este ordonat şi simplu. E uşor să-ţi urmăresc planurile, îmi dau o foarte bună idee despre ce ai în minte.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Nu mă aşteptam să fie nevoie să le urmărească cineva.

— Faci treabă bună. Se opri un moment, în timp ce ca îl privea. Planuri făcute cu grijă, alegeri bune, fler pentru design. Există vreun motiv pentru care trebuie să

faci totul de una singură?

— Nu. Doar că nu trebuie să te simţi obligat, asta-i tot.

El ridică o sprânceană.

— Ingrato!

Dezarmată, ea izbucni în râs.

— Poate că e doar faptul că ştiu ce fel de muncă fac eu, dar nu ştiu dacă tu eşti bun la asta. Se duse către baza tejghelei pe care el o finisa. Cred că te descurci bine.

— Bunicul ar fi mândru să audă asta.

Despărţiţi de bucata de lemn, ea îi zâmbi repede şi cu uşurinţă.

— Vreau să tai eu singură laminatele. Vreau să pot să…

— Să te uiţi la ele când sunt terminate, să te uiţi la ele peste un an şi să spui, hei, eu le-am făcut.

— Da. Exact aşa. Nu credeam că poţi înţelege.

El se mişcă, se aşează cu un şold mai sus decât cu celălalt şi îşi înclină capul într-o parte.

— Ştii de ce m-am întors în Valley?

— Nu cred că ştiu. Nu chiar.

— Întreabă-mă când ai timp. Vrei să aduci pistolul ăla de cuie? Terminăm chestia asta.

EA trebui să recunoască faptul că lucrau bine împreună, iar el nu o tratase, aşa cum

crezuse că o va face, ca şi cum nu ar fi fost capabilă să se folosească de unelte. Dimpotrivă, i se părea foarte normal ca ea să fie îndemânatică.

Avea totuşi tendinţa de a face pe şeful în privinţa anumitor lucruri. Dacă ca se apuca să ridice ceva care i se părea lui prea greu, îi dădea ordinul să-l lase jos. Şi insistă să coboare el şi să aducă răcitorul.

Dar îi trecu cu vederea, în bucuria ei de a întinde cleiul pentru laminate peste primul ei stand de lucru.

Chiar şi cu ferestrele deschise, vaporii erau toxici.

— Bine că lucrăm pe porţiuni mici, comentă Brad. Dacă ne apucam să facem bucăţi mai mari, fară ventilator am fi fost ameţiţi înainte de a termina.

— Acum vreo doi ani am uitat de mine, în timp ce reparam dulapurile din bucătăria de acasă. M-am ameţit ca un beţiv de sâmbătă seara şi a trebuit să ies în curte şi să mă întind pe iarbă ca să-mi revin.

El îi studie faţa, observă că, deşi se înroşise puţin, îi stătea bine, ochii ei erau limpezi.

— Dacă te simţi ameţită, să-mi spui.

— Sunt bine. Atinse cleiul cu vârful unui deget. Aproape că am terminat aici.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să te văd ameţită.

Ea îşi întoarse privirea spre el, în timp ce îşi îndrepta spatele.

— E destul aer curat aici.

— Eşti puţin roşie, totuşi. O mângâie pe obraz cu degetul. Ai o piele incredibilă.

— E, ăăă, ca un fel de publicitate. Nu ştia dacă înainte se înroşise, dar acum simţea cum i se ridică în obraji căldura. Folosesc o mulţime din produsele cu care voi lucra la salon. Există acest ser minunat. Se eliberează în piele, în timp.

— Nu mai spune? Buzele lui se rotunjiră uşor, în timp ce degetul îi cobora în jos, pe gât. Se pare că e eficient.

— Nu vreau să folosesc produse în care nu cred.

— Cu gura ce faci?

La întrebarea asta, gura ei rămase căscată.

— Poftim?

— Ce foloseşti? Ai buze moi. Îşi trecu degetul mare peste ele. Catifelate. Tentante.

— Există un balsam pe care… nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu mă săruta. Nu mă pot implica în felul ăsta. Şi avem de lucru.

— Ai dreptate. Dar lucrul trebuie să se oprească la un moment dat. Probabil că s-a întărit suficient cleiul. Eşti gata?

Ea dădu din cap. Aer curat sau nu, se simţea puţin ameţită. Şi numai din cauza lui. Îşi imagină că el ştia… ştia în ce fel erau afectate femeile de privirile acelea lungi şi profunde, atingerile astea întâmplător intime.

Trebuia să se întărească împotriva lor, înainte de a avea probleme.

Ridicară laminatul împreună. Era un proces pretenţios, unul la care era nevoie de muncă în echipă şi de precizie pentru a obţine o suprafaţă netedă. În momentul în care cleiul se aşeza peste un alt strat de clei, nu mai exista drum de întoarcere.

După ce îl aşezară, marginile rămaseră netede, iar clemele fuseseră prinse la câţiva centimetri ca să le ţină strânse în timp ce se întărea cleiul, ea se dădu înapoi.

Da, era bine, făcuse bine că rotunjise marginile ca să dea acea impresie subtilă de fluiditate. Simplu, practic, totuşi cu o fluiditate care îi dădea puţină clasă.

Clienţii poate că nu vor observa detaliile, dar vor aprecia efectul.

— Arată bine, zise Brad de lângă ea. Inteligent din partea ta că ai prevăzut găuri

pentru cablurile de la aparatele cu care lucraţi.

— Se numesc uscătoare şi ondulatoare de păr.

— Bine. În felul ăsta, firele nu vor atârna peste tot, încurcându-se, ceea ce dă un aspect ordonat încăperii.

— Vreau să arate ca un salon de calitate, dar relaxat.

— Ce plănuieşti să le oferi clienţilor în celelalte camere?

— Oh, ritualuri secrete. Făcu un semn în aer cu mâna, care îl făcu să zâmbească. Şi când voi câştiga destul ca să pompez bani adevăraţi în locul ăsta, voi pune un duş suedez şi o cadă de hidroterapie în baie. O voi schimba într-un spaţiu pentru terapie subacvatică. Dar asta va fi în viitor. Deocamdată, mă apuc de construcţia celui de-al doilea stand de lucru.

EA muncea ca un titan, gândi Brad. Era mai mult decât că ştia ce voia şi, mai ales, cum să obţină acel lucru, mai mult chiar decât faptul că era gata să muncească din greu pentru asta.

Era, la bază, credinţa că trebuia s-o facă.

Se opri doar ca să vadă ce face fiul ei, să vadă dacă este hrănit şi se află în siguranţă.

Pe când se pregăteau să lamineze cel de-

al doilea stand de lucru, ceilalţi îşi strângeau lucrurile, fiind gata de plecare.

Malory urcă până la ei cu braţele proptite în şolduri.

— Grozav! De câte ori vin aici, văd ceva nou. Zoe, arată grozav. Culorile sunt absolut fabuloase. Ăsta este un stand de lucru, nu? Se duse să-l studieze pe cel complet. Nu pot să cred că tu l-ai construit.

— Am avut ceva ajutor. Absentă, îşi mişcă umerii amorţiţi şi veni spre Malory. Chiar arată fabulos, nu-i aşa? Ştiu că aş fi putut cumpăra ceva cu aproximativ aceeaşi sumă, dar nu ar fi fost exact ce voiam. Cum merg lucrurile jos?

— Podelele sunt terminate, bucătăria, zugrăvită. Ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit, Malory trase de basmaua de un albastru-deschis pe care o folosea să-şi protejeze părul. Primul rând de vopsea este dat pe dulapuri, iar instalaţiile sunt frecate la sânge.

— M-am implicat tare mult în ceea ce fac aici. Ar fi trebuit să vă dau o mână de ajutor cu bucătăria.

— Am avut o mulţime de mâini, mulţumesc. Îşi trecu degetele prin buclele de un blond-închis ca să le dea volum. Ne ducem acasă să mâncăm nişte pui prăjit.

Eşti gata de plecare?

— De fapt, aş vrea să termin asta. Trimite-l pe Simon sus şi vin şi eu puţin mai târziu.

— Ce-ar fi să-l iau cu mine? E deja afară şi se joacă cu Flynn şi Moe.

— Oh. Ei bine, nu vreau…

— Nu este nicio problemă, Zoe. Vino pe la noi după ce termini. O să încerc să-ţi păstrez un copan. Şi tu la fel, Brad.

— Oh, nu trebuie să rămâi. În timp ce Zoe se răsucea, Malory îi făcu cu ochiul lui Brad, apoi plecă.

— Vrei să termini standul ăsta?

— Da, dar nu voiam să te pun pe tine într-o situaţie delicată.

— O să te anunţ, când o să mă pui într-o situaţie delicată. Eşti gata să lipeşti chestia asta?

Ca să nu piardă timpul, ea nu mai zise nimic.

Cel de-al doilea stand fu terminat şi fixat cu cleme şi lăsat să stea lângă primul, în timp ce ei strângeau uneltele şi le puneau la locul lor. Lăsară ferestrele deschise câţiva centimetri, ca să se aerisească încăperea.

Înainte de a o face ea, el luă cutia frigorifică.

— Cam asta e tot, pentru azi.

— Apreciez faptul că m-ai ajutat. Poţi să

laşi cutia frigorifică pe verandă, mă duc să văd cum arată podelele şi bucătăria şi să verific dacă este încuiat peste tot, înainte de a pleca.

— Aştept. Aş vrea să văd şi eu cum au ieşit.

Ea începu să coboare scările, apoi se opri şi se răsuci spre el.

— Ai grijă de mine? Despre asta e vorba? Să ştii că pot să-mi port şi singură de grijă.

El mută cutia frigorifică dintr-o mână într-alta.

— Da, am grijă de tine. Deşi nu am niciun dubiu că poţi avea grijă de tine, de fiul tău, de prietenii tăi şi chiar de străini, dacă este nevoie.

— Dacă sunt atât de-al naibii de capabilă, înseamnă că nu am nevoie să ai grijă de mine. Aşa că, de ce o faci?

— Îmi face plăcere. Mai mult, îmi place să te privesc, pur şi simplu, pentru că eşti o femeie frumoasă şi mă simt foarte atras de tine. Din moment ce nu mi-ai dat niciun semn că eşti înceată la minte sau proastă, sunt sigur că eşti conştientă că mă simt atras de tine. Dar, dacă ai vreun dubiu, poţi să continui să coborî nenorocitele astea de scări ca eu să pot pune cutia asta jos şi să-ţi demonstrez.

— Ţi-am pus o întrebare simplă, replică ea. Nu ţi-am cerut să-mi demonstrezi nimic.

Ea tropăi în josul scărilor şi tocmai se întorsese către bucătărie, când auzi zgomotul făcut de cutia frigorifică trântită pe podea.

Nu avu timp să reacţioneze, pentru că picioarele i se ridicaseră de pe podea, apoi fură puse din nou jos, iar ea împinsă în perete.

Văzu mânia din ochii lui, ceea ce îi făcea arzători, aproape negri. Simţi în gât un amestec la fel de fierbinte de teamă şi mânie şi destulă excitare ca să facă amestecul confuz.

— Ai grijă de tine, o provocă el. Apoi vom trece la demonstraţie.

Ea îl privi direct în ochi, aşteptând până când el slăbi strânsoarea puţin mai mult. Apoi îl lovi cu genunchiul între picioare, repede ca fulgerul, şi se opri la distanţa unui fir de păr de a-l lovi serios.

El tresări, iar ea simţi o satisfacţie imensă.

— Ok. Întâi, dă-mi voi să te felicit pentru controlul deosebit pe care îl ai. El nu se mişcă. Amândoi ştiau că nu era nevoie decât de o mişcare simplă ca el să cadă în genunchi. În al doilea rând, dă-mi voie să-ţi mulţumesc, sincer, că te-ai folosit de el în

acest caz.

— Nu sunt o ţărancă neputincioasă.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca fiind neputincioasă sau ţărancă. Brusc, întreaga situaţie şi atitudinea lui i se părură ridicol de amuzante. Începu să zâmbească, apoi să râdă până ce îşi propti fruntea de a ei. Nu ştiu cum reuşeşti să mă calci pe nervi, dar o faci.

Slăbi strânsoarea din jurul umerilor ei, apoi îi dădu drumul şi îşi puse palmele pe perete, de o parte şi de alta a capului ei.

— Vrei să laşi în jos genunchiul ăla? Măcar câţiva centimetri. Mă face nervos.

— Asta-i ideea. Dar o făcu. Nu ştiu de ce chestia asta ţi se pare aşa de amuzantă.

— Nici eu nu ştiu. Iisuse, Zoe, într-un fel sau altul, mă pui pe jar. Spune-mi ceva. Nu trebuie să te găsesc frumoasă? Nu trebuie să mă simt atras de tine?

— Cum aş putea să răspund la asta?

— E o enigmă, nu-i aşa? îşi trecu privirea în jos peste faţa ei şi se opri la gură. Încearcă să te pui în locul meu.

— Dă-te puţin mai în spate. Pentru că respiraţia i se oprise în plămâni, îl ciocăni cu degetele în piept. Nu pot să vorbesc cu tine aşa.

— Ok. Doar o secundă. Îşi trecu buzele

peste ale ei într-un fel de promisiune şoptită, care îi făcu stomacul să tremure.

Apoi el se dădu înapoi.

— Ar fi foarte uşor să te las. Nesigură încă pe picioarele ei, rămase sprijinită de perete. Să mă las pe mine. Am şi eu nevoi, nevoi normale, ca oricine altcineva. Şi n-am mai fost cu un bărbat de peste un an – aproape doi.

— Nu-mi pasă nici dacă ai fost cu un bărbat ieri. Mă interesează acum.

— Ei bine, n-am fost. Există motive pentru asta.

— Simon.

Ea dădu din cap.

— El este motivul cel mai mare. N-am de gând să las să între în viaţa mea un bărbat pe care nu l-aş lăsa să între într-a lui.

— Ştii că nu i-aş face niciun rău. Mânia începu să se arate din nou. E absolut insultător din partea ta să insinuezi aşa ceva.

— Ştiu că nu i-ai face, aşa că nu trebuie să te enervezi din cauza asta. Dar şi eu sunt un motiv, şi am dreptul să fiu cu băgare de seamă cu mine însămi. Tu nu cauţi să mă ţii de mână şi să mă săruţi dulce de câteva ori în lumina lunii, Bradley.

— Ar fi un început.

— Nu s-ar opri aici, şi o ştim amândoi. Nu văd de ce aş începe ceva despre care nu ştiu că-l pot duce la bun sfârşit. Nu ştiu dacă ar fi bine pentru mine să mă culc cu tine. Şi dacă m-aş culca cu tine, dacă vreau să o fac, nu ar fi din cauza acestor nevoi normale sau din cauza celor ce se întâmplă în junii nostru.

— Crezi că mă simt atras de tine din cauza cheii?

— Dacă ai fi? îşi ridică mâinile cu palmele în sus. Cum te-ai simţi să fii folosit în felul ăsta? Adevărul este, Bradley, că noi doi nu am fi aici dacă nu ar fi cheia. Noi doi nu venim din acelaşi loc. Şi nu vorbesc despre Valley.

— Nu.

— Nu avem nimic în comun, cu excepţia cheii.

— Cheia, acceptă el. Prieteni care contează pentru noi amândoi, un loc în care se află rădăcinile mele şi în care tu ţi le-ai plantat pe ale tale. Nevoia de a construi ceva pentru noi înşine. Şi mai e şi un băieţel. Din întâmplare este al tău, dar m-a prins şi pe mine. M-ar fi prins cu sau fără tine. Înţelegi asta?

Ea nu putu decât să dea din cap.

— Şi ar mai fi, dar hai să aruncăm în joc

doar atracţia sexuală, deocamdată. Adună toate astea, mie mi se pare un teren comun destul de solid.

— De cele mai multe ori nu ştiu ce să-ţi spun sau cum să-ţi spun.

— Poate că n-ar trebui să te gândeşti la asta atât de mult. Li întinse mâna. Hai să mergem să vedem bucătăria. Dacă nu plecăm curând de aici, n-o să mai găsim din puiul ăla decât oasele.

EA era recunoscătoare că el schimbase subiectul. Pur şi simplu, nu reuşea să-şi separe gândurile şi sentimentele, grijile şi nevoile, pe zone diferite. Nu în acest moment.

Mai era recunoscătoare şi pentru faptul că timpul petrecut acasă la Flynn presupusese doar pui prăjit şi relaxare, fără a aduce în discuţie cheia.

Nu avea încă nimic de oferit, şi era prea multă informaţie, prea multe întrebări i se învârteau prin minte ca să se poată aşeza într-o conversaţie inteligentă.

Vor trebui să aibă curând o întâlnire, toţi, dar voia timp ca să le selecteze mai întâi pe toate.

Atât Malory, cât şi Dana veniseră repede cu unele teorii. Aceste teorii fuseseră rafinate şi redirecţionate şi schimbate de-a

lungul a patru săptămâni, dar ele formaseră baza de plecare.

Şi, gândi Zoe, ea nu avea nimic.

Ar trebui să-şi petreacă seara revizuind indiciile, toate notiţele ei, să se refere la trecut pas cu pas, prin cele două căutări. Undeva, acolo erau răspunsurile.

După ce Simon şi Moe se duseră la culcare, iar casa deveni binecuvântat de liniştită, se aşeză la masa din bucătărie. Notiţe, dosare, caiete erau aranjate în grămezi. Decise că îşi depăşise doza zilnică de cafea, aşa că îşi făcu un ceai.

Sorbind din prima ceaşcă de ceai, citi indiciile din nou şi scrise pe o pagină nouă din carnetul ei cuvintele despre care credea că ar putea fi importante, după cum urmează:

Frumuseţe, adevăr, curaj
Pierdere, tristeţe
Pădure
Potecă
Călătorie
Sânge şi moarte
Fantome
Teamă
Zeiţă
Bravură

Probabil că unele îi scăpaseră, dar lista îi oferea un început. Frumuseţe pentru Malory, adevăr pentru Dana. Curaj pentru ea însăşi.

Pierdere şi tristeţe. A ei, sau se referea la fiice? Dacă lua lucrurile personal în runda asta, care era pierderea ei, care era tristeţea ei? Cel mai recent îşi pierduse slujba, gândi Zoe, şi notă asta. Dar, se dovedise a fi o oportunitate.

Păduri? Erau destule, dar unele însemnau pentru ea mai mult decât altele. Era o pădure la Vârful Războinicului. Erau păduri acasă, acolo unde crescuse. Erau păduri de-a lungul râului de lângă casa lui Brad. Dar dacă pădurea era un simbol, ar putea însemna că nu o vede din cauza copacilor. A nu vedea întregul, pentru că eşti prea ocupat să-ţi faci griji în privinţa fiecărui detaliu.

Ea făcea asta, uneori, era adevărat. Dar, Dumnezeule, erau atât de multe detalii, şi cine să-şi facă griji pentru ele, dacă nu ea?

Şedinţă cu părinţii. Simon avea nevoie de pantofi noi şi de palton. Maşina de spălat începuse să scoată sunete ca de tocător, şi nu îşi făcuse timp să cureţe rigolele.

Trebuia să cumpere prosoape pentru

salon şi să scoată bani şi pentru o maşină nouă de spălat cu uscător pentru acolo. Ceea ce însemna că cea de acasă avea să mai toace un timp.

şi sprijini capul în pumn şi închise ochii doar pentru un minut.

O să le facă pe toate; asta era treaba ei. Dar într-o zi, avea de gând să se întindă la umbră o după-amiază întreagă, doar cu o carte şi un pahar cu limonadă rece ca gheaţa.

Hamacul se legăna, uşor ca un leagăn, iar cartea zăcea părăsită pe burta ci. Încă mai simţea pe limbă gustul acrişor al limonadei. Ochii îi erau închişi în spatele ochelarilor de soare şi simţea cum vântul uşor cum îi suflă delicat peste faţă.

Nu îşi mai amintea când mai fusese atât de relaxată. Mintea şi corpul în repaos total. Nu era nimic de făcut, decât să se lase cuprinsă de linişte şi pace.

Se lăsă să plutească cu un oftat de mulţumire perfectă.

Şi stătea în rulotă, transpirând din cauza căldurii insuportabile. Era ca şi cum ar fi locuit într-o conservă, gândi ea, în timp ce aduna cu mătura resturile de păr de pe jos.

Îi auzea pe fratele şi pe sora ei cum se ceartă, vocile lor intrau prin ferestrele

meschine. Înalte, mânioase. Toată lumea era întotdeauna mânioasă pe aici.

Capul o durea îngrozitor.

Se duse la uşă, o deschise şi strigă la ei.

— Linişte! Pentru Dumnezeu, faceţi linişte măcar cinci minute şi daţi-mi un pic de pace.

Se trezi rătăcind printr-o pădure, cu zăpada iernii groasă sub picioare. Vântul urla printre brazi, le trăgea crengile către un cer de culoarea pietrei.

Îi era frig, era pierdută şi îi era frică.

Târându-și cu greu picioarele, strânsă în ea ca să se apere de furtună, îşi trecu un braţ pe sub burta ei umflată ca să ancoreze copilul.

El era atât de greu, iar ea era atât de obosită.

Voia să se oprească, să se odihnească. Pentru ce, la ce folosea? N-o să reuşească să-şi găsească dramul.

Durerea o tăie peste burtă, o făcu să se aplece şocată. Simţi o izbucnire între picioare şi privi în jos oripilată la sângele care se vărsa peste zăpadă.

Speriată, deschise gura să ţipe, dar se trezi înapoi în hamac, la umbră, gustând din nou din limonadă.

Alege!

Sări drept în picioare de la propria ei masă din bucătărie, tremurând, în timp ce Moe stătea lângă ea arătându-şi colţii.

4

Era mai dificil decât anticipase Zoe să-l convingă pe Simon să-şi petreacă ziua cu unul dintre prietenii de la şcoală, în loc să vină cu ea să lucreze la Răsfăţ.

Îi plăcea să stea cu băieţii. Voia să se joace cu Moe. Putea să o ajute la unele lucruri. Nu-i va sta în drum.

Până la urmă, se folosi de cel mai vechi şiretlic părintesc. Mita. Se vor opri la magazinul de casete video şi vor închiria două jocuri şi un film.

Când se dovedi că Moe era binevenit să se joace în curte cu labradorul auriu al lui Chuck, Simon nu era doar mulţumit, ci de-a dreptul fericit.

Asta îi potolea o mare parte din vinovăţie şi grijă, şi îi permitea lui Zoe să analizeze prima ei teorie.

Dacă drumul descris în indiciu era al ei, iar pădurea un fel de simbol, poate că se referea la viaţa ei în Valley. La cărările pe care le urmase prin locul pe unde-şi făcuse casa.

Fusese atrasă aici, spre acest orăşel drăguţ aşezat pe vale, şi ştiuse că aici îi era locul din momentul când trecuse prima dată cu maşina prin el, acum aproape patru ani.

Trebuise să muncească, să lupte, să se sacrifice, ca să-şi găsească bucuria şi împlinirea. Trebuise să-şi aleagă propriile ei drumuri, direcţii şi destinaţii.

Şi le aminti din nou acum, în timp ce trecea cu maşina pe străzile cunoscute atât de bine. Străzi liniştite, gândi ea, în această dimineaţă de duminică. Traversă cartierul aşa cum o tăcuse cu ani în urmă, când mintea ei era prea ocupată să găsească o casă pentru ea şi Simon. Făcuse întâi acest lucru, îşi aminti ea, ca să câştige timp pentru a simţi pulsul oraşului, să vadă cum i se păreau casele, cum o tăceau oamenii să se simtă când îi privea mergând sau conducându-şi maşinile.

Era primăvară, spre sfârşitul ei. Admirase grădinile, curţile, felul aşezat al localnicilor.

Văzuse afişul „De vânzare” pe peluza neîngrijită din faţa unei căsuţe cafenii. Şi cu sentimentul recunoaşterii, simţise că aceasta era ceea ce voia. Se opri lângă bordură, aşa cum făcuse şi atunci, şi încercă să şi-o amintească aşa cum fusese.

Casele care o flancau erau şi ele mici, dar

bine întreţinute. Copacii frumoşi făceau umbră. Văzuse atunci o fetiţă care se plimba cu bicicleta pe trotuar şi, ceva mai încolo, un adolescent care îşi spăla maşina cu muzica dată foarte tare.

Îşi aminti emoţia care o încercase când îşi notase numele şi numărul de telefon al agentului imobiliar de pe afişul cu „De vânzare”.

Şi se dusese acolo imediat. Aşa că acum urmă aceeaşi rută. Preţul cerut fusese prea mare, dar asta nu o descurajase. Ştia că, probabil, arăta ca o ţintă uşoară cu pantofii şi hainele ei ieftine. Probabil că aşa şi vorbea, cu acel accent de provincială din West Virginia în voce.

Dar nu fusese o ţintă uşoară, gândi Zoe cu satisfacţie. Parcă maşina, aşa cum făcuse şi atunci, şi coborî ca să meargă pe jos.

Făcuse o programare ca să vadă casa – cea pentru care avea să se târguiască la sânge – şi mersese de-a lungul acestei străzi din centru şi direct spre salonul de coafură, ca să vadă dacă făceau angajări.

Agenţia imobiliară era închisă duminica, la fel şi salonul, dar ea merse la amândouă, văzându-se pe sine aşa cum fusese atunci. Plină de emoţie şi bucurie, dar cu o faţă rece, îşi aminti ea. Primise postul – poate

prea repede, poate mai uşor decât ar fi trebuit, gândi ea acum. Încă unul dintre acele lucruri predestinate? Sau doar alesese drumul care trebuia atunci când trebuia?

Mai mult de trei ani petrecuse în acel salon, meditä Zoe stând în faţa vitrinei cu mâinile în şolduri. Făcuse treabă bună aici. O treabă mai bună decât proprietara arţăgoasă, Carly. Ceea ce fusese o parte a problemei.

Prea mulţi clienţi începuseră să o ceară pe Zoe în mod explicit, iar bacşişurile ei erau solide. Lui Carly nu-i plăcuse asta, nu-i plăcuse că una dintre angajatele ei se evidenţia în propriul ei salon. Aşa că începuse să-i facă viaţa grea – tăia din orele lui Zoe într-o parte şi le încărca în alta. Se plângea că vorbeşte prea mult cu clientele sau că nu vorbeşte destul. Orice putea fi demoralizator sau care îi atingea mândria.

Tolerase lucrurile astea, nu se opusese. Ar fi trebuit s-o facă? se întrebă ea. Avea nevoie de postul ăsta, de clientele permanente ale salonului, de salariu şi de bacşişuri. Dacă ar fi luat atitudine, ar fi fost dată afară mai repede.

Totuşi, era tristă când îşi amintea câte porcării trebuise să înghită pentru un amărât de salariu.

Nu. Inspiră profund şi dădu la o parte mânia şi ruşinea. Nu, acceptase pentru casa ei, pentru fiul ei, pentru viaţa ei. Nu era o bătălie pe care ar fi putut să o câştige. Până la urmă, fusese oricum dată afară. Dar venise timpul pentru ca să fie dată afară, să ajungă la una dintre acele răspântii ale vieţii.

Şi nu din cauza acelei mânii, acelei ruşini, acelei disperări sau chiar panici, atunci când ieşise pentru ultima oară din salonul lui Carly, fusese împinsă către Răsfăţ? S-ar fi apucat să-şi ridice propria ei afacere atât timp cât avea un salariu, atât timp cât facturile erau plătite şi locuinţa asigurată?

Nu, recunoscu ea. Ar fi visat la asta, dar nu ar fi făcut-o. Nu ar fi avut curaj. Trebuise să îndure o umilinţă ca să rişte să pornească pe următorul drum.

Se răsuci şi privi către oraşul pe care ajunsese să-l cunoască la fel de bine ca pe propria ei sufragerie. Acolo era drumul spre băcănie, după colţul ăla era poşta, mergi la stânga şi treci de parc, la dreapta e şcoala lui Simon.

O stradă mai sus era Bufetul de pe Strada Mare, cu cocktailurile lui din lapte şi fructe care îi plăceau atât de mult lui Simon. Ieşind din oraş direct pe drumul de munte,

ajungeai la Vârful Războinicului.

De aici putea găsi drumul spre apartamentul Danei şi spre casa în care locuiau Flynn şi Malory, chiar legată la ochi. Spre bibliotecă, ziare, farmacie, pizzerie.

Putea să urmeze cursul râului şi să ajungă la casa lui Bradley.

Poteci diferite, gândi ea, mergând înapoi spre maşină. Alegeri diferite, destinaţii diferite. Dar toate erau drumuri ale aceluiaşi întreg. Toate, acum, fac parte din ea.

Dacă cheia se afla aici, undeva pe aici prin ceea ce ea numea casă, o va găsi.

Urcă în maşină şi-o apucă pe un drum ocolit, un dram mai lung, spre Răsfăţ.

ZOE nu le spuse nimic prietenilor ei în acea dimineaţă. Simţea nevoia ca, mai întâi, să muncească, nu numai fizic, ci şi mental, să îşi pună teoriile în ordine şi să descifreze exact ce anume i se întâmplase noaptea trecută.

Nu putea să vorbească despre asta până când nu avea totul clar în minte. Şi era, recunoscu ea, o dinamică diferită atunci când erau de faţă şi bărbaţii. Erau lucruri pe care le putea spune oricând, şi lucruri pe care nu le putea spune atunci când era doar cu Malory şi Dana, căci nu se potriveau

când erau şi bărbaţi de faţă.

Nici măcar când era vorba de bărbaţi în care avea încredere.

ÎI lăsă pe Brad să se ocupe de tâmplărie şi îşi petrecu dimineaţa de duminică rechituind gresia. Genul ăsta de muncă îi lăsa mintea liberă să gândească la ceea ce i se întâmplase şi la ceea ce ar fi putut să însemne.

Era oare ciudat că experienţa ei nu fusese la fel cu ceea ce li se întâmplase lui Malory sau Danei la prima lor întâlnire cu Kane? Sau avea vreo importanţă?

Alege, îi spusese el. Măcar acest lucru se conforma modelului. Fiecare dintre ele trebuise să aleagă. Şi se părea că riscul devenea din ce în ce mai mare pe zi ce trecea.

Nu o rănise cu adevărat. Fusese acel moment de durere în timpul furtunii, dar ea trecuse prin dureri mai mari. De ce îi arătase trei scene diferite, abia dându-i timp să se obişnuiască cu o iluzie înainte de a o arunca în următoarea?

Prima fusese o fantezie blândă, nimic greu de suportat sau care să-i schimbe viaţa. A doua, mult mai supărătoare şi familiară, iar cea de a treia…

Cea de a treia, gândi ea în timp ce

întindea chitul pe podea, fusese înspăimântătoare. Ca să o sperie. Eşti pierdută, eşti singură, eşti gravidă.

— Am trecut prin asta, reflectă ea.

Apoi durerea, sângele. Ca un avort spontan, realiză ea. Pierdea copilul. Dar nu îşi pierduse copilul, el era protejat.

Dacă Kane nu ştia asta”? Uimită, se aşează pe podea cu picioarele strânse sub ea. Dacă Kane nu ştia că Simon este protejat? N-ar fi fost prima lui ameninţare făcută la adresa celui mai preţios om din viaţa ei, singurul pentru care ar muri ca să-l protejeze?

— Zoe.

Buretele pe care îl folosea ca să întindă chitul căzu pleoscăind peste gresie.

— Scuze. N-am vrut să te sperii. Brad rămase în uşă, cu un umăr proptit de ramă. Aşa cum stătea de câteva minute, privind-o.

Multe lucruri se întâmplau în capul ăla, ştia el. Le văzuse pe toate cum i se oglindeau pe faţă.

— Nu, nu-i nimic. Se aplecă din nou asupra lucrului. Aproape că am terminat.

— Restul echipei se pregăteşte să ia pauza de prânz.

— Bine. Cobor imediat ce termin aici. Aşa va avea timp şi chitul să se usuce.

El aşteptă până când ea se apucă din nou

de treabă, stătea pe jumătate înăuntru, pe jumătate în uşă. Apoi se lăsă pe vine.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Mâna ei ezită, apoi reluă ritmul.

— Ce vrei să spui?

— Mi-am petrecut destul timp privindu-te ca să ştiu când ceva se întâmplă în mintea ta. Spune-mi ce s-a întâmplat de ieri, Zoe.

— O s-o fac. Puse buretele în găleata pe care o lăsase afară din încăpere. Dar nu numai ţie.

— Te-a rănit? El o apucă de mână şi se folosi de cealaltă mână a lui ca să îi întoarcă faţa spre el.

— Nu. Dă-mi drumul. Am mâinile murdare de chit.

— Dar a făcut ceva. Tonul lui devenise rece, aşa cum se întâmpla când încerca să-şi potolească mânia. De ce n-ai spus nimic?

— Voiam doar puţin timp ca să mă gândesc, să înţeleg, asta-i tot. Îmi va fi mai uşor să le spun la toţi odată. Mâna lui era încă pe obrazul ei. Şi faţa, foarte aproape de a ei. Mi-ar fi mai uşor şi dacă nu m-ai mai atinge în momentul ăsta.

— În momentul ăsta? îşi trecu degetele peste ceafa ei. Sau niciodată?

Ea ar fi vrut să se întindă pe mâna lui şi să înceapă să toarcă precum o pisică.

— Hai să începem cu momentul ăsta.

Ea dădu să se ridice, dar el era deja în picioare, ţinând-o de mână, şi o trase alături de el.

— Spune-mi ceva… Simon e bine?

Putea să lupte cu atracţia. Putea chiar să se lupte cu sexualitatea. Dar, era clar, că va avea dificultăţi să se lupte cu grija lui evidentă şi profundă pentru fiul ei.

— Da. E bine. Chiar ar fi vrut să vină azi aici. Îi place să fie cu tine – cu voi toţi, adăugă ea repede. Dar nu voiam să discut lucrurile astea în faţa lui. Cel puţin nu încă.

— Atunci, hai să mergem jos şi să discutăm, şi o să trec să-l văd pe la sfârşitul săptămânii.

— Nu trebuie să…

— Şi mie îmi place să-mi petrec timpul cu el. Cu voi amândoi. Îşi plimbă mâna peste gâtul ei, peste umăr. Poate că o să mă inviţi din nou la masă.

— Ei bine, eu…

— Mâine. Ce zici de mâine?

— Mâine? Mâine avem doar spaghete la masă.

— Grozav. Aduc nişte vin. Evident, considerând subiectul aranjat, o trase din uşă. Am face bine să coborâm şi să ne spălăm.

Nu era sigură când îşi pierduse controlul sau de ce i se părea imposibil să refuze. O încolţise, realiză Zoe, în timp ce se spăla ca să mănânce. Nu exista nicio îndoială în privinţa asta, dar o făcuse atât de subtil, încât capcana fusese închisă înainte ca ea să-şi dea seama ce i se pregăteşte.

Şi pe urmă, asta trebuia să se întâmple mâine. Avea destule griji pentru azi ca să-şi mai facă probleme din cauza unei farfurii de spaghete.

Bucătăria nu era terminată, dar era cel mai bun loc în care se puteau aduna. O foaie de placaj era pusă pe o capră şi le servea drept masă, şi aveau găleţi şi scări pe care să stea.

Dana îi dădu o găleată.

— Ala-i unt de arahide şi jeleu? întrebă ea privind sandviciul pe care Zoe îl desfăcuse. Unt de arahide grunjos şi jeleu de struguri?

— Da. Zoe tocmai ducea la gură una dintre jumătăţile triunghiulare şi observă că Dana practic saliva. Îl vrei?

— A trecut mult prea mult timp de când am mâncat un sandvici decent cu unt de arahide şi jeleu. Jumătate din al tău şi jumătate din al meu cu şuncă şi caşcaval pe pâine de secară.

Făcură schimbul, apoi Dana gustă ca de

încercare.

— Excelent! zise ea cu gura plină. Nimeni nu face astea mai bune decât o mămică. Deci, ai de gând să ne spui ce se întâmplă sau vrei, mai întâi, să mănânci?

Zoe îşi ridică privirea şi se uită de jur împrejurul mesei. Toată lumea o privea. Aşteptând.

— Am cumva un semn pe mine?

— E ca şi cum ai purta unul. Malory îşi vârî lingura în cutia de iaurt. Arătai supărată când ai venit azi-dimineaţă, dar, mai mult, ca şi cum nu voiai să se vadă că eşti supărată. Pe urmă, te-ai dus direct sus. Plus că nu ai spus nimic despre cum arată bucătăria acum, după ce a fost zugrăvită.

— Arată splendid. Am vrut să vă spun. Nu e niciodată uşor când eşti în centrul atenţiei, gândi Zoe, rupând sandviciul în două. Şi voiam să aştept până când luam toţi o pauză ca să vă spun ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Am luat o pauză. Dana îşi frecă palma de coapsa lui Zoe. Ce se întâmplă?

Ea le povesti pe îndelete, vrând să fie clară, să fie sigură că nu uita niciun detaliu.

— A fost altfel decât cu voi. Decât cu oricare dintre voi care a avut de-a face cu Kane. Diferit chiar decât ce ni s-a întâmplat

aici în casă, în prima lună.

— Ai ştiut că era el? o întrebă Jordan.

— Asta-i problema. N-am rămas în niciunul dintre cele trei… locuri – se gândi că le putea numi așa – destul timp ca să simt. Şi nu cred că am ieşit singură din ele, aşa cum unii dintre voi au putut să o facă. Nu a fost timp pentru aşa ceva. Era ca şi cum eram undeva, apoi închideam ochii o secundă şi eram în altă parte.

— Hai să le luăm pe rând. Flynn scosese deja un carnet. Te legănai în hamac. Lovi uşor hârtia cu degetul. Erai la tine în curte?

— Nu. Nu am hamac. De fapt, n-am stat niciodată într-un hamac la umbră, cu un pahar de limonadă şi o carte. Cine are timp pentru asta? Ar fi plăcut, şi mă gândeam că nu voi avea prea mult timp de relaxare în următoarele câteva săptămâni când, poc, mă legănam într-un hamac şi beam limonadă.

Se încruntă şi nu observă privirea atentă a lui Brad.

— Nu ştiu unde eram. Nu cred că, de fapt, contează, asta am dedus gândindu-mă. Nu contează ce hamac era, este doar un simbol pentru o după-amiază în care nu ai nimic de făcut. Sau, bănuiesc, pentru atât timp cât nu voiam să am nimic de făcut.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Malory. El intră în fantezii, ne lasă să le privim, să le simţim. A mea a fost aceea că eram o artistă şi eram căsătorită cu Flynn. Casa perfectă, viaţa perfectă. Făcu un semn cu mâna spre Dana. A Danei era aceea de a trăi singură pe o insulă tropicală, fără nicio grijă. A ta, o după-amiază de lenevie.

— O fantezie destul de amărâtă comparată cu ale voastre. Dar Zoe zâmbi, uşurată că ajunsese la o concluzie ce părea validă.

— Dar te-a smuls din ea, în loc să-ţi dea timp să o savurezi, sublinie Jordan. Poate că nu a vrut să-ţi dea şansa să-i vezi falsitatea. Doar să ţi-o fluture puţin prin faţa ochilor, ca apoi să treci mai departe. O strategie nouă.

— Cred că asta e o parte. Dar, ei bine, luaţi partea a doua. Aceea era în rulota mamei mele şi, Dumnezeu ştie, am măturat destul prin ea. Am recunoscut felul cum arăta, cum mirosea, felul cum fratele şi sora mea se certau afară. Dar nu ştiu ce vârstă aveam. Eram cum sunt acum? Eram copil? Undeva la mijloc?

Clătină din cap gânditoare.

— Ce vreau să spun este că nu aveam nicio noţiune referitoare la mine, doar căldura şi oboseala şi toată enervarea. Mă

simţeam ca şi cum asta urma să fac pentru tot restul vieţii, să fac curat acolo, să am grijă de copii, iar eu mă săturasem de toate. Se poate spune că mă simţeam înşelată şi exasperată. Cred că şi asta e ceva simbolic.

— Că eşti prinsă într-un cerc, interveni Brad. Întotdeauna făcând ceea ce trebuie să faci, pentru altcineva, şi neputând să vezi capătul situaţiei.

— Da. Mama făcea tot ce putea şi avea nevoie de mine ca să o ajut. Dar ajungi să te simţi prins ca într-o capcană. Ajungi să simţi că nu va fi niciodată mai bine, indiferent de ce faci.

— Aşa că, poţi să stai în hamac şi să te bucuri de viaţă sau poţi să asuzi şi să faci acelaşi lucru zi de zi. Dana îşi strânse buzele şi se gândi la asta. Dar astea nu sunt singurele opţiuni. Lucrurile nu sunt atât de bine definite. Ai dovedit-o tu însăţi.

— Unii ar putea să se uite la viaţa mea şi să considere că acum alerg într-un alt cerc. Eu nu mă simt aşa, dar ar putea să pară aşa. Apoi mai este şi partea a treia.

— A vrut să te sperie, zise Malory.

— Oh, da, şi, Dumnezeule, a reuşit. Era frig şi eram singură. Nu era o ninsoare din aceea frumoasă, ca în basme. Era scârboasă, rea, din acelea care ucid. Iar eu

eram atât de obosită, iar copilul atârna greu în mine. Vroiam doar să mă întind undeva şi să mă odihnesc, dar ştiam că nu pot. Aş fi murit dacă o făceam, iar dacă muream eu, murea şi copilul.

Fără să-şi dea seama, îşi apăsă burta cu o mână, ca şi cum ar fi vrut să protejeze ceea ce trăise în ca.

— Apoi contracţiile. Ştiam ce sunt, îţi aminteşti de asemenea lucruri destui de repede. Dar astea erau mai rele, nu erau progresive, aşa cum sunt durerile de naştere. Era un sfârşit, un sfârşit plin de tot sângele ăla şi de zăpadă.

— Voia să te ameninţe prin Simon. Faţa lui Flynn se împietri. Nu se va întâmpla. N-o să-l lăsăm.

— Cred că asta face parte din scenariu. Încercând să mă sperie, folosindu-se de Simon ca să o facă. Şi cred că ăsta este unul dintre motivele pentru care m-a tras din ultima fantezie şi mi-a spus să aleg. Vă spun eu, de cum mi-am revenit şi l-am văzut pe Moe stând lângă mine şi mârâind, am alergat glonţ în camera lui Simon.

Şi tremurând ca o frunză, îşi mai aminti ea.

— Dar el era întins ca de obicei, cu un picior atârnând peste marginea patului şi cu

pătura înfăşurată în jurul celuilalt. Jur că băiatul ăsta nu stă locului nici măcar când doarme.

— L-a folosit pe Simon ca pe un alt simbol. Brad turnă cafea şi, pentru că ea nu luase niciuna pentru ea, îi dădu el o cană.

Privirea ei o întâlni pe a lui în timp ce dădu din cap, cu frica zbătându-i-se în gât.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Un simbol pentru ce? întrebă Dana. Pentru viaţa ei?

— Viaţa ei, da, răspunse Brad. Şi sufletul ei. Alege. Confort, plictiseală sau pierderea a tot ceea ce este ea. A aruncat mănuşa.

— A făcut-o. Dar cred – mă întreb dacă el ştie că Simon este în siguranţă. Poate că nu poate să vadă că este protejat şi că nu-l ajută la nimic să mă ameninţe cu asta.

— Ai putea avea dreptate. Dar, continuă Brad, eu zic că va afla destul de curând, apoi va căuta altceva cu care să te ameninţe.

— Doar să nu fie vorba de copilul meu. Oricum, ceea ce s-a întâmplat m-a făcut să mă gândesc mai profund la indicii. M-a enervat, zise ca râzând, aşa că mi-am petrecut mai mult timp încercând să le descifrez. M-am gândit că poate Valley este pădurea mea. Toate lucrurile pe care le-am

făcut sau le-am ales sunt ca potecile.

— Nu-i rău, îi spuse Dana.

— A fost ceva la care trebuie să lucrez. Mi-am luat o oră în dimineaţa asta ca să dau o tură cu maşina, resuscitând amintirile într-un fel. Încercând să văd lucrurile aşa cum le-am văzut când am venit aici prima dată şi să văd în ce fel s-au schimbat ele pentru mine.

— Sau cum le-ai schimbat tu, zise Brad.

— Da. Plăcut surprinsă, îi oferi unul dintre rarele ei zâmbete. Nu ştiu dacă este direcţia bună, dar încerc să adun locuri sau poate evenimente care mi se par importante pentru mine personal. Dacă le adun pe toate în mintea mea, poate unul va ieşi în evidenţă. Dacă mă îndrept spre drumul cel bun, cred eu că lui Kane nu-i va plăcea. Şi atunci voi şti.

Îi era greu să se închipuie pe sine într-o luptă cu cineva, cu atât mai puţin cu un vrăjitor. Dar nu avea de gând să dea înapoi de la prima lovitură. Dacă era vreun lucru pe care ştia să-l facă, atunci acela era că ştia cum să reziste.

Poate că nu va găsi cheia, dar nu va fi din cauză că nu o căutase.

Îşi petrecu seara de duminică trecând peste note, peste cărţile despre miturile

celte pe care le strânseseră şi tatonând prin internet pe laptopul pe care i-l împrumutase Flynn.

Nu ştia dacă aflase ceva nou, dar activitatea depusă o ajută să-şi pună în ordine lucrurile pe care le ştia.

Cheia, oriunde s-ar fi aflat, va fi ceva personal pentru ea. Va fi legată de viaţa ei sau de ceea ce voia să facă din viaţa ei. Şi, până la urmă, se va rezuma la o alegere. Deşi prietenii ei, unul sau toţi, ar putea fi legaţi de asta, ea va fi singura care va putea să facă alegerea.

Aşa că ea ce voia? se întrebă Zoe în timp ce se pregătea de culcare. O după-amiază în hamac? Uneori, era simplu. Să ştie că reuşise să-şi croiască drum dincolo de uşa rulotei şi mersese mai departe? Nu era niciun dubiu în privinţa asta. Şi îşi găsise drumul şi ieşise din pădurea înspăimântătoare, dându-i fiului ei nu doar viaţă, ci o viaţă bună.

Avea nevoie să ştie lucrurile astea şi să ştie că putea să continue să construiască această viaţă pentru Simon, pentru ea însăşi. Avea nevoie ca Răsfăţ să fie un succes. Asta era, în parte, şi o mândrie.

Maică-sa îi spusese întotdeauna că era prea mândră.

Poate că fusese, şi poate că mândria făcuse ca problemele ei să fie mai dificile decât ar fi putut fi. Dar, în acelaşi timp, o ajutase să treacă peste greutăţi.

Nu obţinuse tot ceea ce visase, dar îi era de ajuns ceea ce avea.

Stinse lumina. Chiar dacă o mâhnea faptul că nu era nimeni acolo, în întuneric, care să o sprijine, avea satisfacţia, sau mândria, să ştie că se putea baza întotdeauna pe ea însăşi.

În ziua următoare, lucra la etajul de la Răsfăţ, înşurubând echipamentul la standurile de lucru terminate, când auzi strigăte de jos. Strigăte de bucurie, observă ea imediat, nu de suferinţă. Aşa că termină standul la care lucra, înainte de a coborî să vadă ce se întâmpla.

Luându-se după voci, intră în secţiunea care îi revenea Danei, apoi scoase un strigăt când văzu dulapul cu rafturi pentru cărţi aşezat de-a lungul unuia dintre pereţi şi cele două cutii imense din mijlocul încăperii.

— Au venit! Ţi-au sosit rafturile. Oh, arată minunat. Ai avut dreptate să le alegi pe astea. Se asortează aşa de bine cu toate culorile alese de tine!

— Arată bine, nu? Am schiţa pe care am făcut-o, cea pe care am schimbat-o de zeci

de ori. Dar mă întreb dacă n-ar trebui să pun secţiunea pentru copii în locul celei de non-ficţiune şi invers.

— Ce-ar fi să o deschidem pe următoarea, o aşezăm acolo unde ai planificat să o pui, apoi vedem? Malory arătă cuţitul pe care îl ţinea în mână.

Bărbatul care le livrase cutiile o aduse pe următoarea.

— Doamnă, unde s-o pun pe asta?

— Oh, Doamne, reuşi să spună Dana.

— Lăsaţi-o aici, îi spuse Zoe. O să ne gândim. Câte ai luat? o întrebă pe Dana.

— Multe. Poate prea multe, dar voiam să fiu sigură că pot să expun tot ce voiam, aşa cum le aranjasem în mintea mea. Dar acum… lisuse, ce tare-mi bate inima! E bucurie? E teroare? Judecaţi şi voi.

— E bucurie. Zâmbind, Malory deschise o altă cutie. Haideţi să le aşezăm şi pe astea. O să le aşezăm pe toate, apoi veţi vedea cât de minunat arată.

— A devenit realitate, murmură Dana în timp ce o altă cutie era adusă înăuntru. E realitatea pură. De acum nu vor mai fi doar camere goale.

— Rafturi, căiţi, mese, scaune. Zoe rupse cutia. În câteva săptămâni, vom sta aici pe scaune şi vom bea prima noastră ceaşcă de

ceai.

— Da. Făcându-şi curaj, Dana le ajută să pună la loc următoarea secţie. Pe urmă, vom trece dincolo, să admirăm toate lucrurile frumoase din galeria lui Mallory.

— Şi încheiem cu un tur de orizont al salonului lui Zoe. Malory făcu un pas înapoi. Uitaţi-vă ce am realizat până acum. Puteţi să vă reveniţi?

Zoe privi spre cutia următoare.

— Deocamdată nu pot să-mi revin în legătură cu ceea ce ne pregătim să facem. Apucă-te de tăiat, Mal. Avem treabă.

Încă mai cărau cărţi la rafturi când sosi următorul camion de livrări.

— Este de la Home Makers. Malory se uită la ele din dreptul ferestrei. Aşteptăm vreo livrare azi de la Home Makers?

— Avem o comandă pentru câteva lucruri, îi spuse Zoe. Dar nu credeam că vreunul dintre ele este deja gata. Mă duc să verific.

Se duse la intrare şi îl întâmpină pe şofer pe verandă.

— Aici e Răsfăţ? o întrebă el.

Auzind pe altcineva pronunţând numele, o făcu să se simtă bine.

— Va fi.

— Am nişte ferestre în camion. Îi dădu factura să o verifice. Am aici o listă cu cele

pe care trebuie să le înlocuim. Dacă e în ordine, ne apucăm. Îi aducem pe oameni să lucreze aici azi.

— Aici? Nu am comandat instalarea, doar ferestrele.

— Instalarea vine împreună cu ele. Am aici un bilet. Vârî mâna în buzunar. De la domnul Vane pentru domnişoara Mecourt.

— Eu sunt domnişoara Mecourt. Încruntându-se, luă plicul şi îl deschise. Înăuntru era doar o foaie de hârtie cu antet şi un mesaj de un singur rând:

Deschise gura, o închise la loc, apoi privi spre şofer. Acum îi văzu şi pe ceilalţi doi bărbaţi care se dăduseră jos din camion şi se propteau de capotă.

— Domnul Vane a zis să-l sunaţi dacă e vreo problemă cu asta. Vreţi să ne apucăm de treabă, sau vreţi să mai aşteptăm?

— Nu. Nu, apucaţi-vă de treabă. Mulţumesc.

Intră înapoi în casă masându-şi ceafa, în timp ce le privea pe Dana şi Malory aranjând o altă secţiune cu cărţi.

— Au sosit ferestrele.

— Asta-i minunat. Poate că ar trebui ca pe asta s-o aşezăm în unghi, sugeră Dana.

— A venit şi o echipă să le instaleze, continuă Zoe. Bradley

— Home Makers – au inclus şi instalarea.

— Brad e un drăguţ, comentă Malory.

— Merită să-l cunoşti pe proprietar. Dana se dădu un pas înapoi şi clătină din cap. Nu, pe ăsta îl vom alinia.

Neliniştită, Zoe împingea cu vârful piciorului o bucată de carton.

— Nu credeţi că ar trebui să plătim?

— Cal de dar, Zoe. Răsuflând un pic cam greu, Dana împinse rafturile la locul lor. Mai repede l-aş pupa pe gură, decât să-l caut la dinţi. Privi în spate şi adăugă o uitătură siropoasă. Desigur, calul ăsta ar prefera să faci tu asta.

— Vine diseară la masă.

— Bun. Trage-i un pupat mare şi umed.

— Sunt speriată.

Malory puse cuţitul deoparte.

— De Brad?

— Da. De el, de mine. Se apăsă cu pumnul între sâni şi se frecă în locul acela ca şi când ar avea o durere uşoară. De ce se va întâmpla.

— Oh, iubito.

— Nu ştiu ce să fac, sau la ce să mă gândesc. Una e să fie doar ceva de amuzament, de distracţie. Dar eu nu caut distracţie şi amuzament. Nu de genul ăsta.

— Crezi că el asta caută?

— Nu ştiu. Păi, vreau să spun, sigur că asta caută. E bărbat. Nu-i fac o vină din asta. Şi cred că a fost prins de romantismul situaţiei. Se presupune că ne vom conecta ca să ucidem balaurul. Dar vedeţi, eu trebuie să mă gândesc la ce se va întâmpla după asta.

— Nu este nepăsător cu oamenii, dacă de asta îţi faci griji. Vorbesc serios, zise Dana, clătinând din cap. Îl ştiu de aproape o viaţă întreagă. E un bărbat al naibii de bun, Zoe.

— Cred că este. Pot să văd că este. Dar nu este bărbatul meu şi nu sunt nici şanse să fie. Totuşi, dacă continuă în acelaşi fel ca până acum, o să obosesc. Mi-e teamă că, dacă se întâmplă asta, voi începe să-mi doresc ceva ce nu pot avea.

— Nu cred că există ceva pe care să nu-l poţi avea, îi spuse Malory. N-am fi avut locul ăsta dacă nu erai tu.

— Asta-i o prostie. Doar pentru că am găsit casa…

— Nu doar casa, Zoe. Ideea, viziunea, încrederea.

Nerăbdătoare, Malory puse o mână pe umărul lui Zoe şi o scutură uşor.

— Tu ai început asta. Aşa că eu cred că, atunci când te vei gândi la ce vrei, vei şti şi cum să-l obţii.

Ca să-şi ţină mâinile ocupate, Zoe luă cuţitul de pe cutie şi se apucă de următoarea.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, cu adevărat îndrăgostită, înainte de Flynn?

— Nu, am avut dorinţe, câţiva la care am ţinut, la unii destul de mult. Dar nu am iubit pe nimeni aşa cum îl iubesc pe Flynn.

Zoe dădu din cap.

— Iar pentru tine, Dana, a fost întotdeauna Jordan.

— Fie că am vrut sau nu, da.

— Eu am iubit. Vorbi încet în timp ce lucra. L-am iubit pe tatăl lui Simon. L-am iubit cu tot ce aveam. Poate că unii vor zice că nu ai prea multe la şaisprezece ani, dar aveam atât de multă dragoste de dat. I-am dat-o lui pe toată. Nu m-am gândit, nu am ezitat, i-am dat tot.

— Nu ţi-a stat alături, răspunse ea.

— Nu, n-a făcut-o. Dar m-a iubit, cred asta, dar nu de ajuns ca să rămână cu mine. Nu de-ajuns ca să aleagă să rămână cu mine sau măcar să recunoască ceea ce făcusem împreună. A plecat şi s-a întors la viaţa lui, în timp ce a mea era sfâşiată în bucăţi.

Ca să mai uşureze din mânia aceea atât de veche, vârî cuţitul adânc în cartonul cutiei.

— S-a logodit acum câteva luni. Soră-mea

mi-a trimis tăietura din ziar. Şi-a plănuit o nuntă mare în primăvară. Am înnebunit când am citit asta. Am înnebunit pentru că plănuieşte o nuntă mare şi sofisticată în primăvară şi nu şi-a văzut niciodată fiul.

— El a pierdut, zise Malory.

— Da, este adevărat. El a pierdut. Şi totuşi, l-am iubit şi l-am vrut. Nu l-am putut avea, şi asta aproape că m-a dărâmat. Cu un oftat, îşi aşează capul pe o parte a raftului. N-o să mai vreau niciodată ceea ce nu pot avea. Aşa că mie frică de Bradley, pentru că e singurul care a apărut în ultimii zece ani şi care mă face să-mi amintesc, foarte puţin, de cum era când aveam şaisprezece ani.

5

Cel mai important lucru de ţinut minte era faptul că ea era o femeie matură, iar femeile mature aveau deseori bărbaţi invitaţi la masă, fără să fie copleşite de asta şi fără să se îndrăgostească.

Era doar o mică schimbare în rutina unei zile de luni.

Asta însemna că, în drum spre casă, luase nişte pâine mai deosebită şi legume proaspete pentru o salată. Şi făcuse mai mult sos. Trebuia să-l pună pe Simon să-şi

facă temele mai devreme ca de obicei. Iar asta era o bătălie, chiar dacă era mituit cu venirea la masă a bunului său prieten Brad.

Trebuise să se spele, să-şi schimbe hainele de două ori şi să-şi refacă machiajul. Apoi, îl spălase pe Simon, ceea ce iscă o altă bătălie, aprinse lumânările parfumate, aşa că totul arăta destul de bine, iar aerul nu mirosea a „Sau de Moe”.

Trebuia să facă o salată, să aşeze masa, să verifice exerciţiile la matematică, temele la gramatică şi să-i dea căţelului de mâncare.

Toate astea trebuiau făcute între orele trei-treizeci şi cinci şi şase şi jumătate.

Probabil că el nu era obişnuit să ia masa de seară aşa devreme, gândi ea, în timp ce amesteca sosul. Oamenii, cu cât erau mai bogaţi, cu atât mâncau mai târziu. Dar Simon trebuia să fie în pat la ora nouă, în timpul săptămânii. Asta era legea pe aici, aşa că Bradley Vane nu avea decât să-şi ajusteze programul sau putea să mănânce spaghetele în altă parte.

Oftă prelung. Opreşte-te! Nu s-a plâns, nu? Ea era cea care provoca toate problemele.

— Simon, trebuie să termini acolo.

— Urăsc fracţiile. Lovi piciorul scaunului cu călcâiul şi se încruntă la tema de la

matematică. Fracţiile fac bucăţi.

— Unele lucruri nu sunt întregi. Trebuie să cunoşti bucăţile din care sunt făcute.

— De ce?

Ea scoase şervetele de bumbac pe care le confecţionase la maşina ei de cusut.

— Ca să poţi pune lucrurile la un loc, să le desfaci, să înţelegi cum funcţionează.

— De ce?

Împături şervetele în triunghiuri.

— Încerci să mă iriţi sau e un talent natural?

— Nu ştiu. De ce foloseşti chestiile alea?

— Pentru că avem musafiri.

— E doar Brad.

— Ştiu cine e. Simon, au mai rămas doar trei probleme de rezolvat. Termină-le, ca să pot aranja masa.

— De ce nu pot să le fac după ce mâncăm? De ce trebuie să-mi fac mereu temele? De ce nu pot să-l duc pe Moe afară şi să mă joc cu el?

— Pentru că vreau să le faci acum. Pentru că asta-i treaba ta. Pentru că aşa spun eu.

Îşi aruncară unul altuia priviri grele şi mânioase.

— Nu e drept.

— Ştiri pentru Simon: Viaţa nu este întotdeauna dreaptă. Acum termină-ți

temele, altfel îţi pierzi dreptul de a sta la televizor şi la video în seara asta. Şi nu mai lovi scaunul, se răsti ea.

Scoase fundul de lemn pentru tăiat şi se apucă să taie legumele pentru salată.

— Dacă mai continui să te strâmbi în spatele meu, zise ea cu răceală, îţi vei pierde dreptul la distracţie pentru toată săptămâna.

Nu avea idee cum de ea ştia ce face el în spatele ei, dar ştia întotdeauna. Ca să se răzbune, folosi de trei ori mai mult timp decât avea nevoie ca să rezolve următoarea problemă.

Temele erau nasoale. Privi repede în sus, în caz că maică-sa auzise ce gândea el. Dar ea continua să taie prostiile alea pentru salata aia stupidă.

Nu-i displăcea la şcoală. Câteodată chiar îi plăcea. Dar nu înţelegea de ce trebuia să-l urmeze acasă în fiecare seară. Se gândi să lovească din nou scaunul, doar ca să o testeze. Dar Moe intră în cameră şi îi distrase atenţia.

— Hei, Moe. Hei, băiatule, ce-ai acolo?

Zoe se întoarse să privească şi scăpă cuţitul din mână.

— Oh, Dumnezeule!

Moe stătea lovind podeaua cu coada, cu

întregul corp vibrând, şi ţinând în dinţi ceea ce mai rămăsese dintr-un sul de hârtie igienică. Când ea sări spre el, Moe înţelese că începea joaca. Sări în stânga, alergă în jurul mesei, apoi ieşi în fugă pe uşa bucătăriei.

— Stai! Fir-ar să fie! Simon, ajută-mă să prind câinele ăla.

El îşi făcuse deja treaba. Fâşii de hârtie, bucăţi de hârtie lipite între ele erau împrăştiate şi întinse peste toată podeaua precum zăpada. ÎI alergă până în camera de zi, în timp ce el mârâia a joacă în jurul sulului rupt.

Chicotind încântat, Simon se strecură pe lângă ea şi se aruncă peste câine.

Băiat şi câine se rostogoliră pe covor.

— Simon, asta nu e joacă. Ea intră şi reuşi să pună mâna pe rola udă. Dar eu cât trăgea mai tare, cu atât mai strălucitori deveneau ochii lui Moe.

Se întinse pe jos mârâind fericit.

— El crede că este rost dejoacă. Crede că te joci cu el. Îi place tare mult să se joace de-a trasul.

Îşi privi fiul exasperată. Îngenunchease lângă Moe şi îşi trecuse un braţ peste spatele lui. O parte din fâşiile de hârtie se lipiseră de pantalonii curaţi ai lui Simon şi

de blana lui Moe.

Amândoi râjeau la ea.

— Eu nu mă joc. Dar vorbele i se împiedicară de râs. Nu mă joc! Eşti un câine rău. Îl bătu uşurel cu degetul pe nas. Un câine foarte rău.

El se aşeză în fund, ridică o labă ca să-i fie strânsă, apoi scuipă rola pe podea, la picioarele ei.

— Vrea s-o arunci ca să ţi-o aducă înapoi.

— Oh, dar asta n-o să se întâmple. Apucă rola de hârtie şi o ascunse la spate. Simon, du-te şi adu aspiratorul. Eu şi cu Moe o să avem o mică discuţie.

— Nu e supărată de-adevăratelea, şopti el în urechea lui Moe. Când e supărată pe bune, i se fac ochii închişi la culoare şi fioroşi.

Se ridică. Mişcându-se cu repeziciune, Zoe îl apucă pe Moe de zgardă înainte să se ia după Simon.

— Oh nu, n-ai nicio şansă. Uită-te ce mizerie ai făcut. Ce ai de spus?

Câinele se trânti pe jos şi îşi arătă burta.

— Chestia asta va avea un efect asupra mea numai dacă ştii să dai cu aspiratorul.

Ea oftă uşor când auzi ciocănituri în uşă.

— Răspund eu!

— Perfect. Absolut perfect.,

Privi în urma lui Moe care o luase la fugă şi auzi vocea excitată a lui Simon povestindu-i lui Brad despre ultima aventură a lui Moe.

— A alergat prin toată casa. A făcut un dezastru.

— Văd. Brad intră în camera de zi, unde stătea Zoe înconjurată de bucăţi de hârtie. Distracţia nu se opreşte niciodată, nu?

— Probabil că a reuşit să ajungă la dulapul cu albituri. Trebuie doar să curăţ chestia asta.

— Ce-ar fi să te ocupi tu de astea? Veni spre ca întinzându-i o sticlă de vin şi un buchet de trandafiri galbeni. Pot să fac eu curat cu Simon.

— Nu, serios, nu poţi să…

— Sigur că pot. Ai un aspirator? îl întrebă Brad pe Simon.

— Tocmai voiam să-l aduc. O zbughi din loc.

— Pe bune, nu trebuie să te deranjezi. Le… curăţ eu mai târziu.

— Mă ocup eu de asta. Nu-ţi plac trandafirii?

— Ba da. Îmi plac. Sunt frumoşi. Vru să-i ia de la el, apoi îşi privi mâna şi resturile ude pe care încă le mai ţinea în pumn. Oh, zise ea oftând prelung, asta e.

— Facem schimb. El i le luă, înainte ca ea să-l poată opri, apoi îi puse florile în mână. Va trebui să iei şi asta. Îi dădu sticla de Chianti. Trebuie să o deschizi ca să aibă timp vinul să respire.

Se răsuci spre Simon care târa aspiratorul în urma lui.

— Bagă-l în priză, Simon, şi hai la treabă fiindcă ceva miroase tare bine pe aici.

— Sos de spaghete. Mama face cel mai bun sos. Dar trebuie să mâncăm întâi salată.

— Întotdeauna există o condiţie. Îi zâmbi lui Zoe, în timp ce îşi sufleca mânecile cămăşii de un albastru-închis. Ne ocupăm noi de asta.

— În ordine. Bine. Mulţumesc. Neştiind ce altceva să facă, duse vinul şi trandafirii în bucătărie. Îl auzi pe Simon continuând să vorbească, apoi zgomotul aspiratorului, urmat imediat de lătratul nebun al lui Moe.

Uitase că Moe considera aspiratorul un duşman de moarte. Ar trebui să se ducă înapoi şi să-l ia de-acolo. Apoi auzi râsul lui Simon, pe cel profund, dar la fel de vesel al lui Brad, şi lătratul din ce în ce mai frenetic, ceea ce însemna că bărbatul şi băiatul îl încurajau pe Moe să se prostească.

Nu, n-aveau nicio problemă. Ar trebui să-i lase în pace.

Şi asta îi dădea posibilitatea să-şi îngroape, pur şi simplu, faţa în flori. Nimeni nu-i mai oferise vreodată trandafiri galbeni până atunci. Erau aşa de însoriţi şi de eleganţi! După un scurt timp de gândire, decise să-i pună în vasul subţire din cupru pe care îl achiziţionase recent de la un talcioc. Cu strălucirea pe care i-o dăduse ea, era un locaş potrivit pentru trandafirii galbeni.

Îi aranja, apoi deschise sticla de vin. După ce puse o oală cu apă la fiert, se întoarse la salată.

Avea să fie bine, avea să fie minunat. Trebuia să ţină minte că era doar un bărbat. Un prieten. Doar un prieten care venise la masă.

— Înapoi în parametri, zise Brad intrând în bucătărie.

Observă buchetul aranjat, pe care ea îl aşezase pe masa de lucru. Drăguţ.

— Sunt foarte frumoşi. Mulţumesc. Simon, ce-ar fi să-l scoţi pe Moe în curte? Poţi să-ţi duci cărţile în camera cealaltă şi să-ţi termini ultimele două probleme. Pe urmă, mâncăm.

— Ce fel de probleme? întrebă Brad, şi se duse spre cărţile lui Simon.

— Fracţii idioate. Simon deschise uşa din

spate pentru Moe şi îi trimise maică-sii o privire plină de suferinţă. N-aş putea să le fac mai târziu?

— Sigur, dacă renunţi la ora de distracţie de după masă.

Gura lui Simon se strâmbă în ceea ce maică-sa recunoscu începutul unei serioase crize de mânie.

— Fracţiile sunt urâte. Toate sunt urâte. Avem calculatoare şi computere şi tot felul de chestii, aşa că de ce trebuie să le fac?

— Pentru că…

— Da, cu calculatorul este mult mai uşor, zise Brad nepăsător peste capul lui Zoe, trecându-şi un deget peste tema lui Simon. Astea probabil că sunt prea grele pentru tine ca să le rezolvi singur.

— Nu, nu sunt.

— Nu ştiu. Mie mi se par destul de grele. Trebuie să aduni trei şi trei sferturi cu doi şi cinci optimi. Chestie grea.

— Trebuie doar să schimbi sferturile în optimi, asta-i tot. Simon luă creionul şi, scoţând limba printre dinţi, se apucă să facă transformarea. Aşa, vezi, acum poţi să aduni şase optimi cu cinci optimi, plus chestia asta cu numărul întreg. Aşa că, împreună ai şase şi trei optimi. Vezi, răspunsul e şase şi trei optimi.

— Ha. Ce zici de asta?

— A fost o şmecherie? întrebă Simon suspicios.

— Nu înţeleg ce vrei să zici. Îi ciufuli părul lui Simon. Fă-o şi pe ultima, isteţule.

— Ooof! ’

Zoe îl urmări pe Brad cum se apleacă peste umărul fiului ei şi simţi cum începe să se topească atunci când el îşi ridică privirea şi îi zâmbi.

Nu, din păcate nu era doar un bărbat, doar un prieten care venise la masă.

— Gata! Simon închise cartea cu un pocnet. Sunt liber acum, paznicul?

— Deocamdată ai scăpat din închisoare. Du-te şi pune-ţi cărţile la locul lor şi spală-te pe mâini. Zoe turnă vin în două pahare, în timp ce Simon o zbughea prin uşa bucătăriei. Te pricepi să vorbeşti cu băieţii încăpăţânaţi.

— Probabil că mă ajută faptul că am fost şi eu unul. Luă paharul din mâna ei. E rapid cu socotelile.

— Da, este. Este bun la şcoală. Doar că nu-i plac temele.

— Aşa şi trebuie, nu? Ce ai pe tine?

— Eu… Derutată, îşi privi puloverul bleumarin.

— Nu hainele, parfumul. Întotdeauna

miroşi fantastic şi niciodată exact la fel.

— Încerc diverse produse. Săpunuri şi creme şi… Văzând scânteia din ochii lui, ridică paharul la gură înainte ca el să apuce să se aplece şi să o sărute. Arome.

— E interesant. Multe femei au un parfum pe care îl preferă, e ca o semnătură. Şi acesta poate să urmărească un bărbat. Tu îl faci pe un bărbat să se întrebe ce anume va fi în acea zi, aşa că nu se poate abţine şi se gândeşte tot timpul la tine.

Ea s-ar fi retras puţin, dar nu era loc în bucătărie să o poată face discret.

— Nu mă dau cu parfumuri în mod special pentru bărbaţi.

— Ştiu. Din cauza asta este şi mai seducător.

Îi prinse privirea panicată către uşă, când îl auziră pe Simon întorcându-se. Brad se retrase relaxat într-o parte şi o lăsă pe Zoe să se întoarcă la maşina de gătit.

— Acum mâncăm? întrebă Simon.

— Tocmai puneam spaghetele. Du-te şi aşază-te la masă. Începem cu salata.

Aşezase o masă frumoasă, gândi Brad. Farfurii colorate, castroane festive, faţă de masă şi şervete cu un model vesel. Erau şi lumânări aprinse şi, din moment ce Simon nu făcuse niciun comentariu în privinţa lor,

Brad trase concluzia că erau ceva obişnuit la masa familiei Mecourt.

Se gândi că ea începuse să se relaxeze, puţin câte puţin. Băiatul era responsabil de asta în cea mai mare parte, desigur. Vorbea tot timpul, întrebând, comentând, deşi mânca precum un hamal.

Iar Brad nu-i putea reproşa nimic. Mama lui Simon făcea nişte spaghete grozave.

El însuşi mai ceru o porţie.

— Îmi plac pozele tale din camera de zi, îi zise Brad lui Zoe.

— Vederile? Le colectez de la oamenii pe care îi cunosc şi care călătoresc.

— Noi facem ramele, adăugă Simon. Mama are o cutie de traforaj. Poate că într-o zi vom călători şi noi şi o să le trimitem oamenilor vederi.

— Unde vreţi să mergeţi?

— Nu ştiu. Ea răsuci absentă pastele în jurul furculiţei. Undeva.

— O să mergem în Italia, într-o zi, şi o să mâncăm acolo spaghete. Rânjind, Simon îşi umplu gura.

— Nu le fac mai bine decât mama ta.

— Ai fost acolo şi chestii d-astea?

— Da. Vezi poza aceea cu podul din Florenţa? Am fost acolo.

— E chiar marfă? vru să ştie Simon.

— E chiar marfă.

— Au un oraş acolo care are apă în loc de străzi.

— Veneţia, Simon, îi aminti Zoe. Sunt canale. Ai fost acolo? îl întrebă ea pe Brad.

— Da. E frumos. Mergi peste tot cu barca, îi spuse el lui Simon. Sau mergi pe jos. Au taxiuri pe apă şi autobuze pe apă.

— Fugi d-aici!

— Pe bune. Nu există maşini în Veneţia şi nici drumuri pentru ele. Am nişte poze pe undeva. O să le caut şi o să ţi le arăt. Îşi întoarse atenţia înapoi la Zoe. Cum merge treaba?

— Astăzi au sosit rafturile Danei. Am lăsat ceea ce făceam şi le-am pus pe acelea la locul lor. Şi ferestrele au venit azi. Îşi drese vocea. Vreau să-ţi mulţumesc că ai plătit instalarea. A fost un gest foarte generos din partea ta.

— Aha. Ai primit biletul de la mine?

Ea înfăşură pe furculiţă ultimele spaghete din farfurie.

— Da. Chiar şi aşa, a fost generos din partea ta.

El nu se putu abţine şi râse.

— Gândeşte-te în felul următor. Salonul Răsfăţ a adus multe comenzi pentru Home Makers în ultimele două săptămâni. Ăsta a

fost modul nostru de a vă mulţumi. Şi au pus toate ferestrele?

— Îmi închipui că ştii deja răspunsul. El era genul de bărbat, era sigură, că orice ar fi ordonat să se facă era făcut.

El recunoscu acest lucru, sorbind puţin vin din pahar.

— Echipa mi-a zis că arată foarte bine şi că au primit prăjituri şi cafea pentru asta.

Amuzată, privi spre farfuria lui.

— Se pare că tu ai primit pentru asta două porţii de spaghete.

El îi zâmbi şi ridică sticla ca să-i mai toarne nişte vin în pahar.

— Sunt plin, anunţă Simon. Putem să ne jucăm cu jocul video acum? Eu şi cu Brad?

— Sigur.

Simon sări în picioare, iar Brad observă că îşi luase farfuria şi tacâmurile şi le aşezase pe masa de lucru, lângă chiuvetă.

— Pot să-l las pe Moe să între înapoi în casă?

Zoe îl împunse pe Simon cu un deget în burtă.

— Ţine-l departe de dulapurile mele.

— Ok.

— Eu am să-i dau, mai întâi, o mână de ajutor la vase mamei tale, zise Brad.

— Nu trebuie. Pe bune, insistă ea, în timp

ce Brad îşi curăţa farfuria aşa cum făcuse Simon. Am sistemul meu, plus de asta, Simon abia aşteaptă să se joace. Are doar o oră la dispoziţie să meargă la culcare.

— Hai, hai. Simon îl luă pe Brad de mână trăgându-l. Mama nu se supără. Nu-i aşa mami?

— Nu, nu mă supăr. Toată lumea afară din bucătăria mea, şi asta include şi câinele.

— Mă întorc să le şterg după ce îl bat pe piticul ăsta, îi spuse Brad. N-o să dureze mult.

— Aşa crezi tu, cântă Simon, trăgându-l pe Brad afară din cameră.

Îi încălzea inima să audă cum fiul ei se distra în timp ce ea punea la punct bucătăria. Până acum niciun bărbat matur nu arătase vreun interes pentru Simon. Dar acum, cu Flynn, Jordan şi Brad, avea trei.

Şi, trebui ea să recunoască, Bradley era favoritul lui. Se făcuse un fel de legătură între ei, gândi ea. O misterioasă atracţie masculină. Era ceva pe care trebuia nu doar să-l accepte, ci să-l şi încurajeze.

Înainte însă de a face asta, trebuia să fie sigură că Brad înţelegea că indiferent de ce s-ar fi întâmplat între ei, Simon nu putea fi dat la o parte.

Termină treaba în bucătărie, făcu cafea, o

turnă în ceşti pe care le aranjă pe o tavă împreună cu nişte biscuiţi de ciocolată.

Când intră în camera de zi, Brad stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, alături de Simon. Câinele sforăia cu capul proptit pe genunchiul lui Brad. Camera vibra de sunetele de la WWE Smackdown.

— Tăieţei! Eşti tăieţei! scanda Simon în timp ce manevra frenetic butoanele.

— Nu încă, prietene. Ţine!

Zoe privi cum un luptător blond îşi aruncă adversarul la podea, apoi începe să-l trântească drept pedeapsă.

Se auziră zgomote de încleştări, gemete, ţipete oribile – şi nu toate ieşeau din boxe.

— Înfrângere, gemu el. Am gustat din înfrângere.

— Da, obişnuieşte-te cu asta. Brad întinse o mână şi îl bătu pe burtă. Ţi-ai întâlnit maestrul şi acum îi vei afla măreţia.

— Data următoare o să mori.

— N-o să mă învingi niciodată la Smackdown.

— Da? Uite o mostră din ce va urma. Se răsuci şi dintr-un salt sări în spatele lui Brad.

Se auzea din nou zgomotul încleştării, observă Zoe, multe gemete şi genul de ţipete care îi încălzeau sufletul. Nici măcar

nu clipi când Brad îl răsuci pe Simon pe deasupra capului şi îl puse pe covor.

— Lasă-te învins, competitor mic şi îndărătnic.

— Niciodată! strigă Simon şi râse înfundat, deoarece era gâdilat fără milă, în timp ce încerca să-şi răsucească faţa din calea limbii lui Moe. Câinele meu feroce te va roade până la oase.

— Oh, da, tremur de frică. Renunţi?

Cu răsuflarea tăiată şi cu lacrimi de râs curgându-i pe faţă Simon se mai zbătu zece secunde.

— Ok, ok. Nu mă mai gâdila că vomit.

— Nu pe covorul meu, zise Zoe.

Auzindu-i vocea, Brad îşi întoarse capul, iar Simon se zbătu. Cotul lui se opri direct în gura lui Brad.

— Ups, Simon; şi se opri din chicotit.

Brad îşi pipăi puţin mica tăietură cu dosul palmei.

— O să plăteşti scump pentru asta, zise el pe un ton periculos care o făcu pe Zoe să tresară.

Ca prin vis, Brad se ridică în picioare, şi o mulţime de orori se perindară prin faţa ochilor ei. Deja deschisese gura să strige, deja înainta ca să-şi apere fiul, dar Brad îl trăsese în sus de picioare şi îl ţinea cu capul

în jos, făcându-l să hohotească de râs.

Genunchii i se înmuiaseră, ia muşchii braţelor începură să-i tremure, aşa că puse tava jos cu zgomot.

— Uite, mami! Sunt cu susul în jos!

— Văd. Va trebui să te aşezi din nou în poziţie normală şi să te duci să te speli pe dinţi.

— Dar n-aş putea să… Se opri pentru că Moe îl lingea pe faţă.

— Mâine ai şcoală, Simon. Fugi, pregăteşte-te de culcare. Pe urmă, poţi să vii să-i spui noapte bună lui Bradley.

Deşi acum o privea pe Zoe, Brad îl roti pe Simon până ce picioarele băiatului atinseră podeaua.

— Fugi. O să jucăm din nou, curând.

— Grozav. Când?

— Ce zici de vineri seara? Poţi să vii la mine, o aduci şi pe mami. Mâncăm, apoi ne aşezăm în camera de jocuri.

— Super! Mergem, mami? Anticipându-i răspunsul, îşi puse braţele în jurul taliei ei. Nu zice că o să vedem. Zi, da, te rog!

Ei încă îi mai tremurau genunchii.

— Da. Bine.

— Mulţumesc. O strânse în braţe cu toată puterea. Apoi, fluierând după căţel, ieşi cu paşi de dans din cameră.

— Ai crezut că voiam să-l lovesc. O spusese pe un ton atât de uimit, încât Zoe simţi cum i se strânge stomacul.

— Eu chiar… păreai atât de… Iartă-mă. Ar trebui să ştiu mai bine.

— Nu am obiceiul să lovesc copiii.

— Sigur că nu. A fost o reacţie automată.

— I-a făcut rău altcineva? Ai fost cu cineva care l-a lovit?

— Nu. Nu, repetă ea, încercând acum să se calmeze. N-a existat niciodată cineva care să îl bage în seamă atât de mult încât să se ajungă la asta. Şi aş vrea să-l văd pe cel care ar îndrăzni să ridice mâna la el când sunt eu prin preajmă.

Aparent satisfăcut de răspuns, el dădu din cap.

— Ok. Poţi fi sigură că nu o să fiu eu acela.

— Te-am insultat. Nu-mi place să insult pe nimeni – mă rog, nu din greşeală. Doar că s-a întâmplat atât de repede, iar tu păreai mânios, şi… îţi sângerează buza.

— Ne prosteam doar. Şi, din câte îmi amintesc, propria mea mamă avea obiceiul să spună că, dacă începi să te joci aşa, cineva o să fie lovit. Atinse cu degetul buza umflată. Voi, mamele, aveţi întotdeauna dreptate, nu-i aşa?

— Iar acum încerci să mă faci să mă simt

mai bine. Urmându-şi instinctele, luă un şervet de pe tavă. Fără să se gândească, puse un colţ în gură ca să îl înmoaie, apoi îi tamponă buza.

— Când am intrat adineauri şi v-am văzut împreună era drăguţ. Ai fi putut să-l laşi să câştige, dar nu ai făcut-o. Şi asta e drăguţ, pentru că nu vreau să crească crezând că trebuie întotdeauna să câştige. Trebuie să ştii şi cum să pierzi, şi…

Vocea i se pierdu şi se uită uşor oripilată la cârpa din mâna ei. Dumnezeule, scuipase pe ea.

— Iisuse. Mototoli şervetul în mână. E stupid ce am făcut.

— Nu. Ridicol de înduioşat, el îi luă mâna. A fost un gest dulce. Şi tu eşti dulce.

— Nu chiar. Nu în mod particular. Oricum, am oprit sângerarea. S-ar putea să rămână puţin umflată un timp.

— Ai uitat o procedură. Îi puse mâna pe talie, care îi alunecă şi la baza coloanei vertebrale. Nu trebuie să-mi săruţi buza să se facă bine?

— Nu arată prea rău. De fapt, arăta foarte bine. Avea o gură frumoasă.

— Doare, şopti el.

— Bine, dacă ai de gând să te porţi ca un copil. Se aplecă, intenţionând să pună un

sărut uşor pe acea gură frumoasă. Prieteneşte, întâmplător. ÎI sărută în treacăt şi încercă să ignore emoţiile pe care le simţea.

El nu o trase mai aproape, nu prelungi sărutul, dar o ţinu acolo unde era, îşi ţinu privirea aţintită asupra ei.

— Tot mai doare, îi spuse el. Mai primesc unul?

Clopoţei de alarmă începură să sune, dar ea îi ignoră.

— Cred că da.

Îi atinse din nou buzele cu ale ei. Aşa de calde, de tari.

Cu un zgomot uşor care îi ieşi din gât, sucombă acelei fluturări din stomac şi îşi trecu limba peste buzele lui, îşi prinse degetele în părul lui.

El încă aştepta. Ea simţea cum tensiunea îi încordează corpul, îl auzi inspirând. Dar aştepta.

Aşa că îl înconjură cu braţele şi se lăsă în voia simţurilor.

Se simţea bine călătorind pe acest val lung şi fluid, cu toate acele gusturi şi consistenţe diferite. Forma gurii lui, senzaţia limbii ei trecând peste limba lui, apăsarea corpului peste corp.

Erau atâtea lucruri în ea pe care le

închisese fară milă şi care acum începeau să se trezească la viaţă.

— Oh, Doamne, gemu ea, şi aproape că se vârî de tot în el.

El putea să jure că simţise pământul cutremurându-se sub picioarele lui. Era al naibii de sigur că lumea se înclinase puternic şi îl lăsase ameţit. Gura ei se transformase în doar o clipită din moale şi dulce în fierbinte şi lacomă.

Disperat să primească mai mult, îşi schimbă unghiul sărutului, apoi o muşcă de buza de jos doar ca să-i audă geamătul profund.

Când îşi trecu mâinile peste corpul ei, ea se întinse ca o femeie care tocmai se trezea dintr-un somn lung.

Apoi se trase repede înapoi şi privi şocată spre uşă.

— Simon, reuşi ea să zică, şi îşi îndreptă părul. Mai făcu repede un pas înapoi, tocmai când Simon şi Moe intrau în cameră.

Băiatul poartă pijamale cu X-Man, văzu Brad. Şi miroase a pastă de dinţi!

— Eşti gata? Zoe îi zâmbi fiului ei. Sângele încă îi mai urla în cap. Domnul, ăăă, Brad şi cu mine tocmai voiam să bem o cafea.

— Câh. Simon veni spre ea şi îşi lăsă capul pe spate ca să fie sărutat.

— Vin şi eu imediat.

— Ok. Noapte bună, îi spuse el lui Brad. O să jucăm din nou, da?

— Neapărat. Vrei să stai puţin? Vreau să-ţi cer o părere.

Înainte ca Zoe să înţeleagă ce intenţiona el să facă, Brad o trase în braţele lui şi o sărută. Era un sărut reţinut, în comparaţie cu cel de dinainte, şi ea încremeni ca o statuie, dar tot sărut era.

Apoi, el se trase uşor, ţinând un braţ ferm în jurul taliei ei.

— Deci?

Ochii băiatului erau migdalaţi, ca ai mamei lui, căprui, tot ca ai ei, şi oglindeau o gamă întreagă de sentimente. După cinci secunde lungi, el îşi încrucişă aceşti ochi plini de farmec, îşi vârî un deget în gură şi începu să scoată zgomote ca şi cum ar fi vomitat.

— Aha, zise Brad. În afară de reflexul ăla de vomitat, ai vreo problemă dacă o sărut pe maică-ta?

— Nu şi dacă voi chiar vreţi să faceţi un lucru atât de scârbos. Chuck zice că lui Nate, fratele lui, îi place să-şi vâre limba în gura fetelor. Asta nu poate să fie adevărat. Nu-i aşa?

Stăpânindu-se aproape, Brad reuşi să aibă

o faţă serioasă.

— Există tot felul de oameni.

— Presupun. O să-l iau pe Moe la mine în cameră ca să nu fie nevoit să vadă, dacă vă vine în gând să faceţi iar tot ceva atât de scârbos.

— Ne mai vedem, băiete. În timp ce Simon şi Moe plecau, Brad se întoarse zâmbind spre Zoe. Vrei să facem ceva scârbos?

— Cred că doar vom bea cafea.

6

Şedinţe, proiecţii şi planuri de extindere îl reţinură pe Brad la Home Makers timp de două zile. Nu avea de ce fă se plângă, deoarece fusese ideea lui să se întoarcă în Pleasent Valley, ca să îşi facă baza de operaţiuni care supraveghea zona de nord-est a afacerilor familiei şi să refacă magazinul din Valley, extinzându-l cu aproape cinci mii de metri pătraţi.

Asta însemna multe acte, convorbiri telefonice, ajustări ale personalului şi ale procedurilor, consultaţii cu arhitecţii şi cu constructorii, negocieri cu furnizorii.

Se putea descurca. Fusese crescut în spiritul afacerilor şi îşi petrecuse ultimii şapte ani în birourile de la New York,

învăţând meseria de director al unuia dintre cele mai mari lanţuri de magazine.

Era un Vane, a patra generaţie de Vane Home Makers. Nu avea nicio intenţie să arunce mingea în curtea altcuiva. De fapt, intenţiona chiar să arunce mingea cu putere direct în coş, făcând ca magazinul Home Makers să devină cel mai mare, mai prestigios şi mai profitabil din tot sistemul naţional.

Tatăl lui nu fusese încântat de această decizie. B.C. Vane

III considera că se baza mai mult pe sentimente. Şi aşa şi era, gândi Brad. Şi de ce nu? Bunicul lui pornise de la un umil magazin cu articole de fierărie, apoi riscase totul ca să-l dezvolte şi l-a transformat cu succes într-un magazin care să vină în ajutorul celor care voiau să-şi îmbunătăţească casele, ca, în final, să devină magazinul cel mai important din Laurel Highlands.

Şi cu tupeu, viclenie şi viziune ridicase un al doilea magazin, apoi pe al treilea, apoi mai multe, până când devenise un simbol al spiritului întreprinzător american, iar poza lui ajunsese pe coperta revistei Tune, înainte de a împlini cincizeci de ani.

Aşa că la bază erau sentimente, gândi

Brad, dar era echilibrat de o doză bună din tupeul, viclenia şi viziunea familiei Vane.

Îşi studie oraşul natal în timp ce conducea maşina prin centru. Valley prospera în mod tăcut, dar ferm. Piaţa imobiliară era puternică în zonă, iar atunci când oamenii îşi cumpărau case aici, aveau tendinţa de a prinde rădăcini şi de a rămâne. Iar banii turiştilor menţineau un flux bun şi sănătos de bani în economia locală.

Oraşul Valley se mândrea cu ambianţa sa de oraş mic, dar, fiind la o oră depărtare de Pittsburgh, acea ambianţă împrumuta şi un aer de rafinament.

Pentru concedii oferea trasee pentru excursii, pârtii de schi, locuri pentru navigaţie şi pescuit, hoteluri fermecătoare şi restaurante bune. Farmecul vieţii la ţară la o distanţă mică de zgomotul oraşului.

Era un loc bun în care să trăieşti, dar şi un loc propice pentru afaceri.

Brad intenţiona să le facă pe amândouă.

Poate că nu avusese de gând să fie chiar atât de presat de evenimente, dar nici nu se aşteptase să se întoarcă şi să fie implicat într-o căutare de chei misterioase. Şi, mai ales, nu se aşteptase să se îndrăgostească de o mămică singură şi precaută şi de fiul ei irezistibil. Totuşi, el trebuia doar să-şi

precizeze scopurile, să-şi stabilească priorităţile şi să aibă grijă de detalii.

Parcă maşina şi intră în sediul ziarului Valley Dispatch ca să pună la punct aceste detalii.

Îi făcea o plăcere deosebită când se gândea că prietenul lui conducea ziarul local. Poate că Flynn nu lăsa impresia unui om care ar putea să coordoneze o echipă, să scoată un cotidian la timp, să se preocupe de publicitate, de conţinut şi de preţul hârtiei. Dar tocmai de aceea, gândi Brad, urcând spre biroul lui Flynn, era atât de bun în munca asta vechiul lui prieten.

Avea un fel de a-i împinge pe oameni să facă lucrurile, şi, mai ales, să le facă aşa cum voia el, fără să-i lase să simtă că sunt împinşi.

Brad se strecură printre birouri şi reporteri, prin zgomotul infernal produs de telefoane, tastaturi şi voci. Inhală mirosul de cafea, de produse de patiserie şi aroma de ananas a aftershave-ului cuiva.

Iată-l şi pe Flynn, în biroul cu pereţi de sticlă al redactorului-şef, stând pe un colţ al biroului, îmbrăcat cu o cămaşă în dungi, jeans şi o pereche de pantofi pentru sport Nike, scâlciaţi.

Invocând privilegiul unei prietenii de

treizeci de ani, Brad intră direct în birou prin uşa deschisă.

— Voi veni personal la acea şedinţă, domnule primar. Flynn făcu semn cu capul către telefonul de pe birou şi spre luminiţa din dreptul speaker-ului.

Rânjind, Brad îşi vârî mâinile în buzunare şi aşteptă până când Flynn încheie convorbirea.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că vorbeai la telefon.

— Ce caută un director matur ca tine în umilul meu birou în dimineaţa asta? întrebă Flynn.

— Vreau să-ţi las macheta spotului publicitar de săptămâna viitoare.

— Astea sunt nişte ţoale sofisticate pentru un mesager. Flynn pipăi mâneca costumului lui Brad.

— Trebuie să plec la Pittsburgh mai târziu, pentru nişte afaceri. Puse dosarul pe biroul lui Flynn. Şi voiam să discut cu tine despre un supliment de zece pagini, color, pentru săptămâna de dinainte de Ziua Recunoştinţei. Vreau să lovesc tare Vinerea Neagră.

— Sunt omul care-ţi trebuie. Vrei ca oamenii mei să vorbească cu ai tăi. Îmi place să zic chestia asta, adăugă Flynn.

Parcă am fi la Hollywood.

— Asta-i ideea. Vreau să pornesc lucrul ăsta mai degrabă pe plan local decât la nivel de corporaţie. Să fie ceva specific magazinului din Valley, şi mai ales vreau să aibă clasă şi să fie convenabil. Ceva pe care clientul să-l poată lua şi pune într-o poşetă sau în buzunar când vine la cumpărături. Şi vreau exclusivitate. Vreau să apară în Dispatch într-o zi când nu publici alte anunţuri, fluturaşi sau alte informaţii.

— E o mare de anunţuri în săptămâna de dinainte de Ziua Recunoştinţei, îl atenţionă Flynn.

— Exact. Nu vreau ca ăsta să se rătăcească printre celelalte. Îl vreau singur.

Flynn îşi frecă palmele.

— Asta o să te coste, prietene.

— Cât?

— Vorbesc cu cei de la publicitate, vom face un preţ. Zece pagini, color? Confirmă Flynn în timp ce nota. Îţi dau mâine un răspuns.

— Bine.

— Wow, uită-te la noi, facem afaceri. Vrei şi cafea la asta?

Brad îşi privi ceasul şi aprecie timpul pe care îl avea.

— Da. Vreau să discut şi altceva cu tine.

Pot să închid asta?

Flynn ridică un umăr când Brad arătă spre uşă.

— Sigur. Turnă cafea şi se aşează din nou pe birou. E vorba despre cheie?

— N-am mai auzit nimic de vreo două zile. Ultima dată când am văzut-o pe Zoe am avut impresia că nu voia să vorbească despre asta. Cel puţin nu cu mine.

— Aşa că te întrebi dacă vorbeşte cu mine, sau mai degrabă cu Mal, apoi Mal vorbeşte cu mine. Nu prea mult deocamdată, îi spuse Flynn. Malory crede că Zoe aşteaptă să „cadă şi celălalt pantof" şi este nervoasă întrebându-se când ar putea să facă Kane mişcarea.

— Am studiat indiciile. După câte am înţeles eu, Zoe trebuie să facă o mişcare. O să mă văd cu ea vineri seara, dar aş vrea să avem o discuţie înainte de asta.

— Vineri seara? Flynn sorbi din cafea. Este vreun eveniment social?

— Simon vine să ne jucăm. Neliniştit, Brad se plimba prin birou în timp ce vorbea. O aduce şi pe maică-sa.

— Viclean.

— Facem ce putem. E un copil nemaipomenit şi nu este atât de complicat pe cât este maică-sa.

— Părerea mea este că a străbătut singură un drum greu, până să ajungă aici. Ceea ce ne duce direct la tema indiciului ei.

— Este o femeie uimitoare.

— Cât de legat eşti de ea?

— Total. Încercând să-şi găsească locul, Brad se sprijini de pervazul ferestrei. Problema e că nu are încredere în mine. Dar am şi progresat, totuşi. Cel puţin nu mai îngheaţă sau nu devine defensivă de câte ori mă uit la ea. Dar, uneori, mă priveşte de parcă tocmai am aterizat de pe altă planetă şi nu am venit cu gânduri paşnice.

— Ea face parte dintr-o categorie mai largă de femei şi anume dintre cele care trebuie să fie mai atente la ce se întâmplă înjur. Asta dacă sunt deştepte. Dar Zoe e deşteaptă.

— Sunt nebun după copilul ăla. Cu cât stau mai mult cu el, cu atât aş dori mai mult. M-ar interesa să ştiu povestea tatălui lui.

Flynn clătină din cap la privirea întrebătoare a lui Brad.

— Îmi pare rău, sursele mele îşi ţin gura închisă pe subiectul ăsta. Ai putea să încerci metoda directă şi să o întrebi pe ea.

Brad dădu din cap.

— Încă un lucru şi pe urmă trebuie să

plec. Ai de gând să scrii povestea?

— Fiicele Sticlei, zise Flynn cu voce tare, privind în zare, ca şi cum ar fi citit un titlu scris în aer. Locaţia, Pleasent Valley, Pennsylvania. Doi zei celtici au vizitat pitorescul Laurel Highlands ca să determine trei femei localnice să caute legendarele chei ale Cutiei Sufletelor.

El râse puţin şi îşi ridică din nou ceaşca cu cafea.

— Ar fi o poveste nemaipomenită. Aventură, intrigă, idile, bani, riscuri personale, triumfuri personale şi puterea zeilor, toate aici, în liniştitul nostru orăşel. Da. M-am gândit la asta… să o scriu şi să o fac cum trebuie. Când am intrat în chestia asta la început m-am gândit, lisuse, lisuse, asta ar putea fi povestea secolului. Desigur, la fel de bine aş putea fi luat şi aruncat într-o celulă bine încuiată, dar nici asta nu m-ar opri.

— Ce anume te-ar opri?

— Faptul că le-ar pune din nou pe ele în evidenţă, nu-i aşa? Unii oameni vor crede, cei mai mulţi n-o vor face, dar toată lumea le va pune întrebări, le va hăitui ca să obţină răspunsuri şi declaraţii. Viaţa lor – viaţa noastră – nu va mai fi niciodată una normală după chestia asta.

Privi în cana cu cafea şi ridică din umeri.

— Şi, până la urmă, despre asta este vorba. Să putem noi toţi să trăim aşa cum vrem, aşa cum avem dreptul. E altceva dacă o scrie Jordan, o transformă într-o carte. Atunci ar fi o ficţiune. Eu însă nu o voi scrie pentru ziar.

— Tu ai fost întotdeauna cel mai bun dintre noi.

Flynn se opri cu cana la jumătatea drumului spre gură.

— Hă?

— Cel cu mintea cea mai clară, cu inima cea mai curată. Din cauza asta ai rămas în Valley, la ziar, atunci când ai fi vrut să pleci. Poate din cauza asta am putut pleca eu şi Jordan. Pentru că ştiam că vei fi tu aici când ne vom întoarce.

Era un lucru rar pentru Flynn să rămână cu limba înnodată, dar se întâmplă acum.

— Ei bine, fu tot ce reuşi să spună.

— Trebuie să ajung la Pittsburgh. Brad puse cafeaua alături şi se ridică. Sună-mă pe mobil dacă apare ceva cât timp sunt plecat.

Încă fără grai, Flynn aprobă dând din cap.

*

ZOE măsură şi amestecă vopseaua de păr a doamnei Hanson. Vecinei ei îi plăceau

şuviţele de un roşu puternic în părul castaniu. Zoe venise cu o combinaţie de tonuri care le plăcea amândurora, şi o tundea şi o colora pe doamna Hanson de trei ani.

Ea era singura clientă pe care Zoe o servea la ea acasă. Amintirea copilăriei cu păr pe podea şi miros de chimicale o făcuse să jure că nu îşi va transforma casa în salon.

Dar cu doamna Hanson era altceva, iar timpul pe care Zoe îl petrecea o dată pe lună, când îi vopsea părul în bucătărie, era mai mult o vizită decât muncă.

Încă îşi mai amintea ziua când se mutase în casă, iar doamna Hanson, al cărei păr avea nefericita culoare de negru tem pe atunci, venise să îi ureze bun venit ei şi lui Simon în cartierul lor.

Adusese prăjiturele cu ciocolată şi, după ce îl privise lung pe Simon, dăduse din cap aprobator. Apoi îşi oferise serviciile de baby-sitter oficială, susţinând că având toţi copiii mari îi lipseau băieţeii în jurul casei.

Ea fusese prima prietenă pe care şi-o făcuse Zoe în Valley şi devenise nu numai o înlocuitoare de bunică pentru Simon, ci şi mamă pentru Zoe.

— L-am văzut pe tânărul tău domn când a venit la tine seara trecută. Ochii albaştri ai

doamnei Hanson sclipiră pe faţa ei drăguţă, în timp ce se aşeza pe taburetul din bucătăria lui Zoe.

— Nu am niciun domn tânăr şi nici bătrân. Zoe îi împărţi părul în două şi tamponă rădăcinile albe cu vopsea.

— Un tânăr foarte frumos, continuă doamna Hanson, fără să se lase descurajată. Seamănă ceva cu taică-su, pe care îl ştiu când avea vârsta lui. Trandafirii pe care ţi i-a adus rezistă bine. Sunt foarte frumoşi, acum că s-au deschis.

Zoe privi spre masă.

— Le-am tot tăiat câte puţin din tulpină şi le-am schimbat apa ca să-i ţin proaspeţi.

— E ca şi cum ai avea o rază de soare pe masă. Trandafirii galbeni ţi se potrivesc. Numai un bărbat inteligent ar putea şti asta. Simon vorbeşte tot timpul despre Brad. Asta îmi spune că se poartă bine cu băiatul.

— Da, aşa este. Se împacă de minune. În timp ce lucra, Zoe îşi încruntă sprâncenele. Se pare că Brad este foarte legat de Simon.

— Îmi imaginez că este foarte legat şi de mama lui Simon.

— Suntem prieteni – sau mai bine zis, încerc să ajung la asta. Mă face nervoasă.

Doamna Hanson izbucni în râs.

— Un bărbat care arată aşa cum arată el este de aşteptat să facă o femeie nervoasă.

— Nu la modul ăsta. Bine, la modul ăsta. Zoe râse şi mai puse nişte vopsea pe pensulă. Dar, oricum, total nervoasă.

— Te-a sărutat? Tăcerea lui Zoe o făcu pe doamna Hanson să chicotească satisfăcută. Foarte bine. Nu mi s-a părut a fi timid. Cum a fost?

— A trebuit să verific după aia dacă mai am vârful capului, pentru că aveam senzaţia că-mi zburase.

— Era şi timpul. Eram cam îngrijorată din cauza ta, draga mea. Munceai zi şi noapte, aşa mi se părea. Niciodată nu aveai timp liber doar pentru tine. În ultimul timp, le-am văzut pe fetele alea drăguţe cu care te-ai împrietenit şi pe frumosul Brad venind pe aici, îmi face bine la suflet.

Duse mâna la spate şi o mângâie uşor pe Zoe.

— Tot mai munceşti zi şi noapte, mai ales acum când pui pe picioare afacerea asta, dar îmi place ce văd.

— N-aş putea avea afacerea asta, dacă tu nu ai avea grijă de Simon după şcoală şi în multe alte după-amiezi.

Doamna Hanson scoase un sunet de respingere a vorbelor lui Zoe.

— Şii foarte bine că ador să-l am pe băiat lângă mine. E ca unul dintre ai mei. Mai ales că, de când Jack s-a mutat la Baltimore, iar Deke este în California, nici nu-mi prea mai văd nepoţii. Nu ştiu ce m-aş face fără Simon. Îmi înseninează zilele.

— Crede că tu şi cu domnul Hanson sunteţi bunicii lui. Îmi luaţi o piatră de pe inimă.

— Spune-mi cum avansează treburile la salon. Abia aştept să-l deschizi şi s-o scoţi pe zgârcita aia de Carly în stradă, când vei începe să-i iei clienţii. Am auzit de la Sara Benett că fata cea nouă pe care a angajat-o Carly în locul tău nu se prea descurcă.

— Păcat. Zise ea cu un chicotit. Nu-i doresc ghinion decât pentru felul în care m-a dat afară. Să spună ea că am furat bani din casa de marcat, continuă Zoe, începând chiar să se enerveze. Să mă facă hoaţă.

— Potoleşte-te.

— Oh, iartă-mă, îşi ceru scuze Zoe, constatând că o trăsese de păr pe doamna Hanson. Văd roşu în faţa ochilor de câte ori mă gândesc la asta. I-am făcut treabă bună.

— Prea bună. Dar prea multe dintre clientele ei obişnuite voiau să le coafezi tu, nu ea. A fost o problemă de gelozie, asta-i tot.

— O ştii pe Marie? Este manichiuristă. Am sunat-o acum două zile, doar s-o tatonez. O să lucreze pentru mine.

— Nu mai spune!

— Trebuie să ţinem secret până este totul aranjat. Nu vreau să fie dată afară de Carly, s-o lase fără serviciu înainte de a deschide eu salonul. Dar e gata să-şi dea preavizul de cum îi spun s-o facă. Şi e prietenă cu o stilistă care lucrează la mail şi care se mărită la începutul anului şi vrea să-şi găsească de lucru undeva mai aproape de oraş. Aşa că i-am zis să se gândească dacă nu i-ar plăcea să lucreze ceva în oraş, iar Marcie o s-o trimită la mine să stăm de vorbă. Zice că e foarte bună.

— Se pare că ai pus deja lucrurile la locul lor.

— Am sentimentul că e bine, ştii? O am pe Chris pentru masaje şi alte tratamente corporale. Şi prietena mea Dana? A angajat o femeie care să lucreze la ea în librărie, iar ea are o prietenă care tocmai s-a mutat înapoi în Valley şi care a lucrat într-un spa în Colorado. O să stau de vorbă şi cu ea. Totul e aşa de emoţionant – atât timp cât nu mă gândesc la statele de plată.

— O să te descurci bine. Mai bine decât bine.

— Azi a venit instalatorul ca să pună la punct instalaţia la chiuvetele pentru şamponat. Am pus luminile şi voi lucra la standurile de lucru. Câteodată, când sunt acolo, mă uit înjur şi am impresia că visez.

— Visele nu trebuie câştigate, Zoe. Iar tu ai câştigat asta.

CÂŞTIGASE asta, gândi Zoe mai târziu, în timp ce spăla ustensilele de vopsit. Sau era încă în curs de a câştiga. Totuşi, totul părea a fi ca un fel de dar. Îşi promise însă că niciodată nu va privi asta ca pe ceva care i se cuvine.

Se va duce la muncă. Va fi o parteneră şi o angajatoare bună. Ştia ce înseamnă să lucrezi pentru cineva care era interesat mai mult de cum să-şi crească numărul de clienți, decât să se ocupe de problemele salariaţilor ei. Nu uitase cum era să stai în picioare ore în şir până când îţi ardeau tălpile, iar mijlocul te durea ca un dinte stricat.

Dar ea nu le va uita pe toate acestea, niciodată.

Poate că nu era drumul pe care se aşteptase să pornească, acum mulţi ani când era o fată tânără şi îşi închipuia că totul era să aibă lucruri drăguţe şi să ducă o viaţă liniştită, pe care avea să le câştige

folosindu-şi mintea.

Dar era drumul pe care-l apucase, iar ea îl făcea să fie chiar cel bun.

— Ai putea să te întorci şi să schimbi totul.

Se întoarse de la chiuvetă şi îl privi pe Kane. Surpriză, şoc, chiar şi teamă, toate erau ascunse în straturile groase de ceaţă. Ştia că sunt acolo, dar nu putea să le simtă pe de-a întregul.

Era frumos, de o frumuseţe întunecată. Păr negru şi ochi negri, profunzi, oasele sculptate sub o piele de un alb pur. Era mai înalt decât şi-l închipuise ea. Nu masiv construit ca Pitte, ci cu un corp graţios, elegant, care, îşi imagină ea, se putea mişca cu rapiditatea unui şarpe.

— Mă întrebam când o să vii. Vocea ei suna a gol, articulându-se mai mult în mintea ei decât în gură.

— Te-am urmărit. Ai o activitate plăcută. Veni mai aproape şi o atinse cu mâna pe obraz. Eşti foarte frumoasă. Prea frumoasă ca să munceşti atât de mult. Prea frumoasă ca să munceşti la fel cum fac alţii. Întotdeauna ai vrut mai mult. Nimeni n-a înţeles asta.

— Nu. Aceasta o mânia pe mama. I-a rănit sentimentele.

— Nu te-a înţeles niciodată. Te-a folosit ca

pe o sclavă.

— Avea nevoie de ajutor. A făcut tot ce a putut ea ca să fie mai bine.

— Şi când tu ai avut nevoie de ajutor? Vocea lui era blândă, faţa plină de înţelegere. O biată copilă. Folosită, trădată, aruncată. Şi o viaţă întreagă de plătit pentru un moment de nebunie. Cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat? Viaţa ta ar 1’i fost atât de diferită. Nu te întrebi?

— Nu, eu…

— Priveşte. El ridică în mână o sferă din cristal. Uită-te la ce ar fi putut fi.

Neputând să facă altfel, privi şi se afundă în acea lume.

Se răsuci cu scaunul adânc, din piele, ca să privească pe fereastra largă aşezată pe colţ, la suliţele şi turnurile unui mare oraş. Ţinea un receptor de telefon la ureche şi avea o expresie satisfăcută pe faţă.

— Nu, nu pot. În seara asta plec la Roma. Ceva afaceri, multă distracţie. Îşi privi ceasul subţire din aur de la încheietura mâinii. Distracţia este un mic bonus venit de mai sus pentru că l-am făcut pe Quartermain clientul nostru. O săptămână la Hastier. Sigur c-o să-ţi trimit o vedere.

Ea râse şi îşi răsuci scaunul înapoi la birou, în timp ce asistenta ei îi aducea o

ceaşcă din porţelan înaltă şi delicată.

— Vorbim când mă întorc. Ciao.

— Aţi întârziat, domnişoară Mecourt. Maşina dumneavoastră va fi aici în cincisprezece minute.

— Mulţumesc. Dosarul Modesto?

— Deja este în servieta dumneavoastră.

— Eşti cea mai bună. Ştii cum să mă găseşti, dar, începând de marţi, mă odihnesc. Aşa că, dacă nu e ceva foarte important, consideră că m-am dus pe Venus şi nu mă poţi suna.

— Puteţi fi sigură. Nimeni nu merită o vacanţă mai mult ca dumneavoastră. Vă doresc distracţie plăcută la Roma.

— Asta şi plănuiesc.

Îşi iubea munca. Unii oameni ar fi zis că erau doar cifre, contabilitate, cerneală neagră sau roşie. Dar pentru Zoe era o provocare, chiar o aventură. Ea se ocupa de finanţele câtorva dintre cele mai mari şi mai complexe corporaţii din lume şi avea grijă de ele foarte bine.

Un drum lung de la contabilitatea pe care o făcea pentru salonul de coafură a lui mami, gândi ea. Un drum foarte lung.

Învăţase bine şi câştigase o bursă la colegiu, muncise din greu ca să-şi completeze studiile şi reuşise să ocupe un

post de începătoare la una dintre cele mai prestigioase bănci internaţionale din New York.

Apoi muncise şi avansase. Un birou pe colţ la etajul cincizeci, personal propriu, şi toate înainte să împlinească treizeci de ani.

Avea un apartament splendid, o viaţă încântătoare, o carieră care îi aducea satisfacţii zi de zi. Călătorise în toate acele locuri la care visase atunci când era doar o fetiţă şi se furişa noaptea în pădure ca să se plimbe.

Avea ceea ce nu reuşise niciodată să explice familiei ei că ar avea nevoie. Era respectată.

Satisfăcută, bău ultima picătură de cafea cu lapte. Se ridică de la birou, îşi luă servieta şi îşi aruncă paltonul pe braţ.

Roma o aştepta.

Munca era pe primul loc, apoi veneau distracţiile. Plănuia să-şi petreacă o mare parte din timp la cumpărături. Dorea să-şi cumpere ceva din piele, ceva din aur. Plănuia o vizită la Armani sau Versace. Poate la amândoi. Care dintre ei merita mai mult?

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri, ceva o sâcâia. Uitase ceva. Ceva important.

— A sosit maşina, domnişoară Mecourt.

— Da, vin.

Porni din nou spre uşă. Dar nu. Nu, nu putea să plece aşa, pur şi simplu.

— Simon. Capul i se răsuci cu atâta putere, că trebui să se sprijine de perete. Unde-i Simon?

Ieşi pe uşă alergând, strigându-l. Şi căzu înapoi prin cristal pe podeaua propriei bucătării.

— Nici măcar nu inii era frică, le spuse Zoe lui Malory şi Dana. Nici măcar atunci când am aterizat pe podea. A fost mai mult un fel „hm, ce zici de asta?”.

— Ce zici de asta?

— Asta a fost tot ce ţi-a zis el? întrebă Dana.

— Da. A fost foarte diplomat. Zise Zoe în timp ce ataşa standul de lucru la perete. Foarte înţelegător. Deloc înspăimântător.

— Pentru că încerca să te seducă, concluzionă Malory.

— Aşa cred şi eu. Zoe testă standul scuturându-l, apoi dădu din cap. Ţi-ar plăcea ca lucrurile să fie aşa, în loc de cum sunt în realitate? Mă făcea să cred că era doar o problemă să faci un pas mai degrabă încolo decât încoace.

— Bifurcaţia drumului. Dana îşi puse mâinile în şolduri.

— Exact. Zoe alinie ultimul şurub, apoi făcu gaura. Uite, ai şansa unei cariere extraordinare, unei vieţi frumoase, aşa că zboară la Roma pentru o săptămână. Nu trebuie să faci decât un lucru minor. Să nu rămâi gravidă la şaisprezece ani. Şi-a dat seama că nu mă poate ameninţa cu Simon, aşa că l-a scos din ecuaţie.

— Te subestimează.

Zoe privi spre Malory.

— Oh, da, aşa face, pentru că nimic din sfera aia de cristal nu se apropie de ceea ce am cu Simon. Şi ştiţi ceva? Nu se apropie nici de ceea ce fac aici cu voi două.

Zâmbi şi se ridică în picioare.

— Dar purtam nişte pantofi nemaipomeniţi. Cred că erau Manolo Blahnik, ca ăia pe care îi poartă, cum o cheamă, Jessica Parker.

— Hâm. Pantofi superbi şi sexy, sau un băiat de nouă ani. Dana se bătu cu degetul pe bărbie. Greu de ales.

— Cred că deocamdată rămân fără salariu. Făcu un pas înapoi ca să se uite la standul completat. Nu mă sperie. Începu să râdă, apoi puse jos bormaşina. Eram sigură că o va face, dar nu mă sperie.

— Nu lăsa garda jos, o avertiză Malory. N-o să se mulțumească cu un simplu: nu,

mulţumesc, ca răspuns.

— Asta-i răspunsul pe care îl va primi de fiecare dată. Oricum, m-a făcut să mă gândesc din nou la indicii. Alegeri. Momentul adevărului, aşa cum l-ai numit tu, Malory, în picturile tale. Cred că am avut şi eu unul în noaptea când l-am conceput pe Simon sau poate când m-am hotărât să-l păstrez. Dar cred că mai trebuie să fie unul, unul pe care l-am ales deja sau pe care va trebui să-l aleg.

— Putem face o listă, începu Malory şi o făcu pe Dana să râdă.

— Cum de am ştiut că o să spună asta?

— O listă, continuă Malory aruncându-i o privire lipsită de haz prietenei ei, care să cuprindă evenimentele şi deciziile importante pe care le-a luat Zoe, şi una cu cele minore care au avut rezultate importante. Exact aşa cum s-a gândit ea la Valley când avea viziunea unei păduri. De data asta, pădurea este viaţa ei. Căutăm intersecţii, conexiuni, modul în care un lucru pe care l-a ales a dus-o la altele, cum oricare dintre acestea are legătură cu cheia.

— M-am jucat deja cu asta şi m-am gândit… Alinie standul următor, scoase metrul de tâmplărie, apoi îl puse jos. Deciziile pe care le-aţi luat voi, lucrurile pe

care le-aţi făcut amândouă şi v-au condus la chei, i-au implicat pe Flynn şi Jordan. Eu şi cu Brad suntem singurii rămaşi, aşa că logic ar fi ca deciziile mele să îl implice şi pe el. Asta îl aduce pe el în prima linie, alături de mine.

— Brad îşi poate purta singur de grijă, o asigură Dana.

— Sunt sigură că poate. Iar eu, de mine. Doar că nu sunt sigură că mă pot descurca cu el. Nu-mi pot permite să fac o greşeală, nu în ceea ce priveşte cheia, nu în privinţa mea şi a lui Simon.

— Ţi-e teamă că, dacă te apropii prea mult de Brad, dacă ai o relaţie cu el, ar putea fi o greşeală? o întrebă Malory.

— De fapt, încep să-mi fac griji că ar fi o greşeală tocmai să nu fiu prea apropiată de el. Asta mă face să-mi fie mai greu să fiu practică.

— Te duci la el în seara asta, zise Malory. De ce nu iei exemplul lui Simon, măcar o dată, şi bucură-te de prezenţa cuiva care se bucură atât de evident de prezenţa ta?

— O să încerc. Luă din nou metrul. Mă ajută să ştiu că am un însoţitor. De fapt doi, dacă îl punem la socoteală şi pe Moe.

— Mai devreme sau mai târziu, indiferent cât de mult ţine la Simon, Brad va dori să te

vadă doar pe tine.

Zoe îi dădu Danci metrul şi luă bormaşina.

— Atunci o să-mi fac griji despre asta mai devreme sau mai târziu.

Mai mult devreme, mai târziu şi chiar în minutul ăsta, gândi Zoe când rămase singură.

Era conştientă că exista o atracţie fizică intensă între ei, aşa că era inevitabil să ajungă împreună. Dar ea putea, şi o va face, să decidă timpul, locul şi tonul. Va stabili nişte reguli. Vor trebui să existe multe reguli, aşa cum va trebui să existe şi o înţelegere între ei, înainte de a face pasul spre intimitate.

Dacă Bradley Vane era, într-adevăr, una dintre bifurcării le din drumul ei, era vital să se asigure că niciunul dintre ei nu va ajunge să se piardă, să rămână singur sau să sângereze la capătul drumului.

7

Strigătul surescitat al lui Simon o întrerupse pe Zoe care nu reuşea să se hotărască ce cercei să poarte. Să-şi pună cercurile mari, din argint, foarte sexy, sau pe cei mici cu marcasite pe care şi-i luase vara trecută, mai delicaţi, mai rafinaţi?

Acestea erau detaliile care dădeau tonul stării de spirit a unei femei, a intenţiilor ei faţă de un eveniment. Un bărbat poate că nu le observa, gândi ea, ţinând câte un cercel din fiecare pereche în dreptul urechilor, dar o femeie ştia pentru ce purta o anumită pereche de cercei. Sau de pantofi. Sau de ce alesese un anumit sutien.

Acestea erau cărămizile din care era construit ritualul întâlnirilor. Puse jos ambii cercei şi îşi apăsă stomacul cu mâna. Dumnezeule, avea întâlnire.

— Mami! Vino repede! Trebuie să vezi ceva.

— Un minut.

— Grăbeşte-te! Repede, trage în faţa casei. Omule. Oh, omule! Hai, mami!

— Ce este? Ea porni desculţă către camera de zi. Nu se putea hotărî ce pantofi să poarte până nu se decidea asupra cerceilor.

— Pentru Dumnezeu, Simon, trebuie să plecăm în câteva minute şi nu… Falca îi căzu, imitându-l pe fiul ci, în timp ce privea împreună cu el pe fereastra din faţă la o limuzină lungă şi neagră care tocmai parca în spatele maşinii ci antice.

— Este cea mai mare maşină pe care am văzut-o în toată viaţa mea!

— Şi eu la fel, replică Zoe. Probabil că s-a rătăcit.

— Pot să ies să văd? O apucă de mână, trăgând-o aşa cum făcea când era deosebit de agitat. Te rog, te rog, te rog! Pot să mă duc să o ating?

— Nu cred că ar trebui să o atingi.

— Un bărbat coboară din ea. Vocea lui Simon deveni o şoaptă reverenţioasă. Arata ca un soldat.

— E chauffeur-ul. Puse o mână pe umărul lui Simon, în timp ce trăgeau amândoi cu ochiul pe fereastră. Aşa se numesc cei care conduc limuzine.

— Vine la uşă.

— Probabil că are nevoie de indicaţii.

— Pot să ies să mă uit, în timp ce tu îi spui cum să ajungă acolo unde vrea? Nu ating nimic.

— O să-l întrebăm. ÎI luă de mână pe Simon şi se duseră la uşă.

Simon avusese dreptate, gândi ea, în timp ce deschidea uşa. Chiar arăta ca un soldat – înalt şi drept, cu o ţinută milităroasă, îmbrăcat în uniformă şi cu şapcă.

— Căutaţi pe cineva?

— Domnişoara Zoe Mecourt? Domnul Simon Mecourt?

— Ah. ÎI trase pe Simon mai aproape de

ea. Da.

— Eu sunt Bigaloe. Vă voi duce cu maşina acasă la domnul Vane în seara asta.

— O să ne plimbăm în asta? Ochii lui Simon se lărgiră şi începură să strălucească precum doi sori gemeni. Înăuntru?

— Da, domnule. Bigaloe îi făcu repede cu ochiul lui Simon. Pe orice loc din maşină doriţi.

— Marfa! Pompă aerul cu pumnul strâns, scoase un strigăt şi ar fi alergat spre limuzină dacă Zoe nu l-ar fi tras înapoi.

— Dar noi avem maşină. Şi un câine.

— Da, doamnă. Domnul Vane a trimis asta.

Zoe privi spre plicul pe care Bigaloe i-l întindea şi recunoscu hârtia.

— Simon, stai pe loc, îi ordonă ea şi îi dădu drumul la mână ca să poată deschide plicul.

Pe foaie scria:

Nu argumenta nici de data asta.

— Dar nu văd de ce… Se opri învinsă de privirea rugătoare a lui Simon. Suntem gata în câteva minute, domnule Bigaloe.

— Nu vă grăbiţi, doamnă.

În momentul în care închise uşa, Simon o cuprinse cu braţele de talie.

— Asta-i super!

— Da. Super.

— Putem să plecăm? Putem?

— Bine. Ia-ți jacheta şi cadoul pe care l-am luat pentru Bradley. Eu trebuie să-mi iau poşeta. Şi pantofii, gândi ea. Se părea că este o seară potrivită pentru cerceii cu marcasite.

De cum ieşiră din casă, Simon se duse direct la maşină, apoi se opri brusc, ca să-i facă nebuneşte cu mâna doamnei Hansen care stătea pe verandă.

— Ne plimbăm cu limuzina!

— Nemaipomenit, nu-i aşa? doamna Hansen îi făcu şi ea cu mâna, zâmbind larg. Ca o vedetă rock. Vreau să-mi povesteşti totul mâine.

— Ok. El este domnul Bigaloe, anunţă Simon când şoferul deschise portiera. O să ne ducă cu maşina până la casa lui Brad. Ei sunt doamna şi domnul Hanson. Sunt vecinii noştri.

— Încântat să vă cunosc. Bigaloe îşi ridică uşor şapca, apoi îi dădu mâna lui Zoe. Câinele poate sta în faţă, cu mine, dacă nu vă deranjează.

— Oh. Bine, dacă nu-i nicio problemă.

— Uită-te, John. Doamna Hanson îl strânse pe bărbatul ei de mână. Ca în povestea Cenuşăresei. Sper că fata asta este destul

de deşteaptă ca să nu fugă la miezul nopţii.

Lângă ferestrele fumurii erau aşezate vaze mici, din sticlă, cu flori proaspete. Şi lumini mici, lumini ca de basm, erau întinse de-a lungul podelei şi al tavanului.

Erau acolo un televizor şi un sistem stereo, şi butoane pentru toate aparatele fixate pe un panou chiar deasupra capului ei.

Totul mirosea a piele şi a lăcrămioare.

Simon deja se târa pe bancheta de alături încercând să-şi vâre capul prin deschiderea către cabina limuzinei, punându-i tot felul de întrebări lui Bigaloe.

Zoe nu avu inima să-l oprească. Şi asta îi dădea un moment de care avea nevoie ca să se obişnuiască.

După acel moment, renunţă, l-ar trebui un an ca să se obişnuiască.

Simon se întoarse, alunecând pe banchetă.

— Lui Moe îi place în faţă, iar domnul Bigaloe îl lasă să-şi scoată capul pe geam. Şi domnul Bigaloe zice că pot să ating orice, pentru că eu sunt şeful. Şi pot să-mi iau o Cola din răcitorul de colo, dacă mă laşi, pentru că tu eşti şeful meu, şi pot să mă uit la televizor! În maşină. Pot să mă uit?

Zoe îi privi faţa radioasă şi ameţită. Din

impuls, îi prinse faţa în palme şi îl sărută zgomotos pe gură.

— Da, poţi să-ţi ici o Cola. Da, poţi să te uiţi la televizor în maşină. Şi uite, aici sus. Poţi să stingi şi să aprinzi luminile. Şi e şi telefon.

— Hai să sunăm pe cineva.

— Sună tu. Ea luă telefonul şi i-l oferi. Sun-o pe doamna Hanson. O să-i placă la nebunie!

— Ok. Am să-mi iau o Cola, deschid televizorul şi o sun ca să pot să-i spun.

Chicotiră împreună şi se juca cu butoanele, bău o Cola doar ca să poată spune că a făcut-o.

Când ajunseră acasă la Brad, îl apucă pe Simon de mână, înainte ca el să se întindă după clanţă.

— Domnul Bigaloe trebuie să vină şi să o deschidă, îi şopti ea. Face parte din atribuţiile lui.

— Ok. Când portiera se deschise, Simon sări afară şi îl privi pe Bigaloe. A fost foarte bine. Mulţumim că ne-ai adus.

— A fost o plăcere.

— Cred că ţi-ai dat seama că eram pentru prima dată într-o limuzină, zise Zoe, când el o ajută să coboare.

— Nu-mi amintesc când mi-a mai făcut

atât de multă plăcere să duc pe cineva cu maşina. Abia aştept să vă duc acasă, atunci când sunteţi gata.

— Mulţumesc.

— Să vezi când o să le spun băieţilor. Simon luă lesa şi îl lăsă pe Moe să-l tragă spre uşă. N-or să mă creadă.

Înainte ca Zoe să reuşească să-i spună să bată la uşă, el deja deschisese uşa şi striga după Brad.

— Brad! Ne-am uitat la televizor în maşină şi am sunat-o pe doamna Hanson şi am băut o Cola. Iar Moe a stat în faţă.

— Se pare că aţi avut o călătorie plină.

— Simon, trebuia să baţi la uşă. Moe!

Câinele deja alerga spre încăperea care arăta minunat şi spre sofa.

— E în ordine, îi spuse Brad, în timp ce Moe sărea pe sofa şi se întindea ca un sultan blănos. Ne-am cam obişnuit cu el.

— Ţi-am adus un cadou. Dansând pe loc, Simon puse cutia în mâinile lui Brad. Eu şi cu mami l-am făcut.

— Da? Hai să mergem în bucătărie şi să-l deschidem. Dă-mi voie doar să vă iau jachetele.

— Pot s-o fac eu. Ştiu unde să le pun. Simon îşi scoase jacheta şi sări pe vârfuri până ce Zoe i-o dădu pe a ei. Să nu-l

deschizi până nu vin şi eu.

— Ok.

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai trimis limuzina, începu Zoe, în timp ce se îndreptau spre bucătărie. Simon n-o să uite niciodată. A fost o mare bucurie pentru el.

— Ţie ţi-a plăcut?

— Glumeşti? Ea lăsă să-i scape un hohot de râs care avea însă în el urme de uimire. E ca şi cum am fost prinţesă pentru douăzeci de minute. Doar că ne-am jucat cu toate butoanele şi cu televizorul, aşa că mai degrabă am fost copil pentru douăzeci de minute. Dar nu trebuia să faci asta, să faci un asemenea efort.

— N-a fost niciun efort. Am vrut s-o fac. Ştiam că Simon se va bucura foarte tare şi nu voiam să-ţi faci griji că trebuie să te întorci cu maşina pe întuneric. Şi, adăugă el, scoţând o sticlă dintr-o frapieră argintie, voiam să te poţi relaxa şi savura această şampanie bună.

— Oh. Chiar şi fără biletul pe care mi l-ai trimis, ar fi fost greu să argumentez ceva despre toate astea.

— Bun. El dădu drumul dopului care pocni vesel şi turna deja în cel de-al doilea pahar, când Simon intră alergând cu Moe în urma lui.

— Acum trebuie să deschizi cadoul. Este un cadou nou pentru casă.

— De casă nouă, îl corectă Zoe, şi îşi puse braţul peste umerii lui Simon aşa cum făcea adesea. Un cadou venit cu întârziere, care să-ţi ureze bun venit la întoarcerea ta în Valley.

— Hai să vedem ce avem aici. Desfăcu funda simţindu-se puţin stânjenit, ştiind de pe acum că avea să păstreze panglica albă şi bucheţelul mic de flori pe care ea îl prinsese pe pachet. Ea imprimase siluetele acestor flori pe o cutie maro, simplă, şi aşezase cadoul înăuntru, pe un pat de hârtie albă presărată cu sclipici.

— Te pricepi foarte bine să împachetezi un cadou.

— Dacă vrei să-i dai cuiva un cadou, atunci trebuie să te ocupi de el şi să îl faci drăguţ.

El scoase din cutie o lumânare tricoloră aşezată într-un vas scurt şi pătrăţos din sticlă transparentă.

— E minunat. Mirosi lumânarea. Miroase nemaipomenit. Voi aţi făcut asta?

— Ne place să facem chestii, nu, mami? Vezi, trebuie să topeşti ceara şi pe urmă pui chestia mirositoare şi alte chestii. Eu am ales aromele.

— Pentru sărbători, explică Zoe. Primul strat e plăcintă cu mere, cel din mijloc e de afine şi la fund pom de Crăciun. Ai şi o bucată de faianţă pe care să o aşezi. Fundul vasului de sticlă se încinge.

El scoase din cutie bucata albă de faianţă care avea pictate afine în fiecare colţ.

— Mama a pictat afinele, iar eu am pus chestia aia ca glazura.

— E nemaipomenit. Puse faianţa pe masa de lucru şi lumânarea peste ea. Apoi se aplecă să-l îmbrăţişeze pe Simon. Când se ridică, zâmbi către băiat.

— S-ar putea să vrei să te uiţi în altă parte.

— Cum aşa?

— Am de gând s-o sărut pe maică-ta.

— Câh. Deşi Simon îşi acoperi faţa cu palmele, simţea o căldură plăcută în stomac.

— Mulţumesc. Brad puse un sărut uşor pe buzele lui Zoe. Gata, băiete.

— Ai de gând să aprinzi cadoul? întrebă Simon.

— Da. Brad scoase dintr-un sertar un obiect lung şi subţire şi aprinse fitilul. Arăta frumos. Unde ai învăţat să faci lumânări?

— E doar ceva ce am prins. Am tot experimentat. Sper să devin atât de

pricepută, încât să vând la mine în salon o linie de lumânări şi potpourri şi lucruri din astea.

— Eu aş vinde aşa ceva la Home Makers.

Zoe privi lumânarea.

— Aşa ai face?

— Ne vom aproviziona cu mult mai multe articole de genul lumânărilor decorative după ce ne vom extinde. Va trebui să-mi arăţi câteva din cele pe care le-ai făcut şi o să stăm de vorbă.

— Pot să mă duc în camera de jocuri? întrebă Simon. Am adus Smackdown, aşa că putem să jucăm din nou.

— Sigur.

— Vii acum să jucăm?

— Trebuie să mă apuc să pregătesc masa, dar poţi să te duci tu, ca să-ţi faci poftă de mâncare. Vreau să-ţi fie foame. Am adus picioarele de broască cu avionul.

— Ăhă.

— Picioare de broască gigant. Din Africa.

— Nu cred.

— Sau putem să mâncăm friptură.

— Friptură de broască!

— Normal.

Cu un strigăt prefăcut, Simon o zbughi din cameră.

— Te pricepi grozav să te porţi cu el.

— El face ca lucrurile să se desfăşoare uşor. De ce nu stai jos şi... Se opri când Simon strigă din camera pentru jocuri:

— Sfinte Sisoe!

— A găsit jocul cel nou.

— Bradley.

— Mmm?

— Trebuie să-mi promiţi ceva. Nu spune imediat că eşti de acord, îl preveni ea, ţinând paharul de picior şi răsucindu-l în timp ce îi studia faţa. Este important şi, dacă o să stai să te gândeşti, cred că te vei ţine de cuvânt.

— Ce vrei să promit, Zoe?

— Simon… Este foarte ataşat de tine. N-a avut niciodată… pe cineva ca tine care să îi dea atâta atenţie, nu în felul ăsta. A ajuns să depindă de tine să-i dai genul ăsta de atenţie. Am nevoie să-mi promiţi că, indiferent de ce se întâmplă cu noi, indiferent de rezultat, nu îl vei uita. Nu vorbesc de plimbări cu limuzina. Îţi cer să-mi promiţi că nu vei înceta să fii prietenul lui.

— Nu este singurul care s-a ataşat, Zoe. Pot să-ţi fac promisiunea asta. Întinse mâna. Ai cuvântul meu.

Ea îi luă mâna şi i-o strânse, în timp ce tensiunea care crescuse în ea, în timp ce îi

solicitase promisiunea, scădea din nou.

— Bine. Foarte bine. Privi prin bucătărie. Eu ce pot să fac?

— Poţi să stai jos şi să-ţi bei şampania.

— Ar trebui să te ajut cu picioarele alea de broască africană.

El îi prinse ceafa cu mâna, o sărută, nu uşor, nu întâmplător, aşa cum o făcuse când Simon era de faţă.

— Stai jos şi bea-ţi şampania, zise el din nou, atingându-i lobul urechii cu un deget. Frumoşi cercei.

Ea râse scurt, uimită.

— Mulţumesc. Deşi simţea că ar fi trebuit să-l ajute, se aşeză pe un scaun de la bar. Chiar ai de gând să găteşti?

— Voi face un grătar, ceea ce este cu totul altceva. Toţi bărbaţii Vane se pricep să facă grătar. Dacă nu ar şti s-o facă, ar fi alungaţi din sânul familiei.

— Faci grătar? în noiembrie?

— Noi, cei din familia Vane, facem grătar tot anul, chiar dacă trebuie să spargem gheaţa, să înfruntăm furtuni, să riscăm degerături. Dar, întâmplător, am o chestie foarte utilă aici, pe maşina de gătit.

— Am văzut asta în reviste. ÎI privi cum aprinde grătarul ataşat la aragaz. Şi la televizor, la unele emisiuni de gătit.

El puse cartofii deja înfăşuraţi în folie de aluminiu în jurul flăcării.

— Doar să nu-i spui tatei că l-am folosit pe ăsta, în loc să stau afară ca un bărbat adevărat.

— Buzele mele sunt pecetluite. Sorbi din şampanie, în timp ce el se duse la frigider şi scoase un platou cu *hors d'oeuvres*. Tu ai făcut astea?

El se gândi un moment, în timp ce aşeza platoul pe bar, în faţa ei.

— Aş putea să mint şi să te impresionez, dar în loc de asta te voi uimi cu sinceritatea mea. Sunt de la Luciano 131's, la fel şi bomba din ciocolată pentru desert şi cozile de homar.

— Cozi de homar? Luciano 131's? Luă una dintre gustări, o duse la gură şi gemu în timp ce gustul i se topea pe limbă.

— Bună?

— Uimitoare. Totul e uimitor. Încerc să-mi dau seama cum a ajuns Zoe Mecourt să stea aici, bând şampanie şi mâncând gustări de la Luciano 131's. Nu pare real, tu chiar încerci să mă uimeşti, Bradley. Şi reuşeşti.

— Îmi place să te văd zâmbind. Ştii când a fost prima dată când mi-ai zâmbit cu adevărat? Când ţi-am dat scara.

— Ţi-am zâmbit şi înainte de asta.

— Nu. Nu chiar. Dumnezeu ştie că voiam s-o faci, dar tu păreai pusă pe neînţelegeri şi te simţeai ofensată la fiecare al doilea cuvânt pe care îl scoteam din gură.

— Asta-i… Se opri, apoi începu să râdă. Probabil, e adevărat.

— Dar, cu viclenie, te-am adus de partea mea, sau începusem să o fac, cu o scară din fibră de sticlă.

— N-am ştiut că era un şiretlic. Credeam că eşti politicos.

— A fost un şiretlic politicos. Mai vrei puţină şampanie?

Ea se gândi în sinea ei, în timp ce el se duse să ia sticla.

— Mă intimidai.

— Poftim?

— Mă intimidai, încă o mai faci, puţin. Şi casa mă intimidează. Când am venit aici prima dată, ca s-o întâlnesc pe Malory, şi te-am văzut pe tine. Am păşit în casa asta mare şi frumoasă şi am văzut tabloul ei pe care i-l cumpăraseşi.

— După Blestem.

— Da. A fost un fel de şoc să-l văd şi să fiu aici. Mi se învârtea capul. Am zis că trebuie să mă întorc acasă la Simon, la fiul meu, iar tu te-ai uitat în jos, la mâna mea, şi ai văzut că nu purtam verighetă.

— Zoe…

Ea clătină din cap.

— Şi aveai aşa o privire. M-a inhibat.

— Se pare că ai început să mă înţelegi greşit, chiar din primul moment. După ce se gândi puţin, îşi umplu propriul pahar. Am să-ţi povestesc despre tablou, iar asta îţi va oferi un mare avantaj în relaţia pe care o începem.

Întâlniri. Relaţie. Capul ei începe să ameţească din nou.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vei şti. Când am văzut tabloul ăla pentru prima dată, ei bine, am fost uimit. Era acolo Dana, sora mai mică a celui mai bun prieten al meu. Cineva la care ţineam foarte mult.

Se sprijini de bar, elegant în puloverul lui negru, cu lumânarea făcută de ea arzând între ei doi.

— Pe urmă era Malory. Sigur, nu o cunoşteam încă, dar era ceva care mă făcuse să mă opresc şi să mă gândesc, care m-a făcut să privesc mai atent.

Se opri şi îşi puse două degete sub bărbia lui Zoe.

— Apoi era faţa asta. Faţa asta incredibilă. Abia dacă mai puteam să respir, uitându-mă la ea. Am fost răvăşit de acea faţă. Trebuia

să am tabloul. Aş fi plătit oricât pentru el.

— E o parte din conexiune. Avea gâtul uscat, dar nu putea ridica paharul să soarbă din el. Era predestinat să ai tabloul.

— Asta poate fi adevărat. Am ajuns să cred că e adevărat. Dar nu asta voiam să spun. Trebuia să am tabloul pentru că voiam să pot privi acea faţă. Faţa ta. Îi cunoşteam fiecare unghi. Forma ochilor, a gurii. Mi-am petrecut o mulţime de timp studiind acea faţă. Apoi ai intrat în cameră, în acea zi, şi am fost copleşit. Ea s-a trezit şi a coborât din tablou şi este aici.

— Dar nu sunt eu cea din tablou.

— Şşş. Nu puteam să gândesc. Timp de un minut, nu am putut să aud nimic în afară de bătăile propriei mele inimi. În timp ce eu încercam să nu te prind de mână ca să mă conving că nu aveai să dispari ca un fum, toată lumea vorbea. A trebuit să vorbesc cu tine, să pretind că lucrurile erau normale, când lumea se răsucise la o sută optzeci de grade pentru mine. Nu-ţi poţi imagina ce se întâmpla în mine.

— Nu. Cred că… nu, reuşi ea să spună.

— Ai spus că trebuia să te întorci acasă pentru fiul tău, şi ai fi putut la fel de bine să-mi înfigi un cuţit în gât. Cum putea să fie a altuia, iar eu să nu am nicio şansă? Aşa că

m-am uitat în jos, am văzut că nu aveai verighetă, şi m-am gândit, mulţumesc lui Dumnezeu, nu este a altuia.

— Dar nici măcar nu mă cunoşteai.

— Acum te cunosc. Se aplecă şi o sărută.

— Of. Aveţi de gând să faceţi asta tot timpul acum?

Brad se retrase, o sărută pe Zoe uşor pe frunte şi se întoarse spre Simon.

— Da, dar nu vreau să te simţi lăsat pe dinafară, aşa că o să te sărut şi pe tine.

Simon scoase nişte zgomote ca şi cum ar fi scuipat şi se ascunse în spatele maică-sii.

— Pup-o pe ea, dacă trebuie să pupi pe cineva. Când mâncăm? Mor de foame.

— Fripturi mari şi grase tocmai vor ateriza pe grătar. Deci, băiete, cum să fie broasca ta?

DUPĂ masă şi după jocul video, după ce ochii lui Simon se închiseră în timp ce el stătea întins pe podeaua camerei de jocuri, Zoe se lăsă în braţele lui Brad. Se lăsă să plutească în sărut.

Exista magie în lume, gândi ea. Şi noaptea asta fusese o parte din magia ei.

— Trebuie să-l duc pe Simon acasă.

— Rămâi. Îşi lipi obrazul de al ei. Rămâneţi, pur şi simplu, amândoi.

— Ăsta-i un pas mare pentru mine. Îşi

sprijini capul de umărul lui. Ar fi fost aşa de uşor, ştia, să rămână. Să îşi permită să Fie ţinută în braţe aşa. Dar paşii mari n-ar trebui să fie niciodată uşor de făcut.

— Nu mă joc cu tine, dar trebuie să mă gândesc la ce este bine. Pentru noi toţi, gândi ea. Am vorbit serios atunci când am spus că mă întreb cum am ajuns aici. Trebuie să fiu sigură de ce se va întâmpla mai departe.

— Nu am de gând să te rănesc. Nu am de gând să rănesc pe niciunul dintre noi.

— Nu de asta mi-e teamă. Nu, asta-i o minciună. Îmi este teamă că te-aş putea răni eu pe tine. Nu ţi-am spus ce s-a întâmplat noaptea trecută. N-am vrut să vorbesc despre asta de faţă cu Simon.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem merge în cealaltă cameră? în caz că se trezeşte.

— E vorba despre Kane? întrebă Brad, în timp ce se îndreptau spre camera mare.

— Da. Şi îi povesti totul.

— Asta este ceea ce ai fi vrut, Zoe? Să locuieşti la New York şi să ai un post de conducere?

— Oh, nu ştiu dacă la New York. Ar fi putut fi la fel de bine Chicago, sau Los Angeles, orice loc care părea important.

Orice loc care nu era acolo unde eram eu.

— Pentru că erai nefericită, sau pentru că existau lucruri pe care voiai să le faci?

Ea vru să răspundă, apoi se opri.

— Amândouă, realiză ea. Nu ştiu dacă mă gândeam că sunt nefericită, dar cred că eram mai tot timpul. Lumea îmi părea prea mică şi închistată acolo unde trăiam. Felul în care trăiam.

Privi pe fereastră, peste peluză, către panglica râului.

— Dar lumea nu este mică şi nu este închistată. Aveam obiceiul să mă gândesc la asta, să-mi pun întrebări despre toate aceste lucruri. Despre oamenii şi locurile care există.

Surprinsă de ea însăşi, se întoarse spre el şi îl văzu privind-o tăcut şi sigur.

— În orice caz, asta-i în afara subiectului.

— Nu cred. Ce anume te făcea fericită?

— Oh, o mulţime de lucruri. Nu vreau să-ţi las impresia că eram tristă tot timpul. Nu eram. Îmi plăcea la şcoală. Eram bună, îmi plăcea să învăţ multe lucruri, să înţeleg. Îmi plăceau în mod deosebit cifrele. Îi ţineam contabilitatea mamei şi îi calculam taxele. Aveam grijă de facturi. Îmi place s-o fac. Mă gândeam să devin contabilă sau chiar un expert contabil. Visam să lucrez într-o

bancă. Voiam să merg la facultate, să obţin un post important şi să mă mut la oraş. Să am multe lucruri frumoase. Să am mai mult, asta-i tot. Oamenii să mă respecte, chiar să mă admire, pentru că ştiam cum să fac anumite lucruri.

Ridică uşor din umeri şi se duse spre şemineu.

— Asta o enerva pe mama, de obicei, felul în care vorbeam şi cum făceam caz de toate lucrurile care îmi aparţineau pentru că voiam să le ţin într-o stare bună. Zicea că cu credeam că sunt mai bună decât oricine altcineva, dar nu era asta.

Îşi încruntă sprâncenele şi privi spre flăcările din cămin.

— Nu era deloc asta. Voiam doar să fiu mai bună decât eram. Mă gândeam că, dacă sunt destul de isteaţă, aş putea primi acel post bun, m-aş fi mutat la oraş şi nimeni nu ar mai fi zis: „Asta-i gunoiul ăla din rulotele din vale”.

— Zoe.

Ea clătină din cap.

— Oamenii chiar gândeau asta, Bradley. O făceau pentru că era destul de adevărat. Tata bea prea mult şi a fugit cu o altă femeie, a lăsat-o pe mama cu patru copii, un teanc de facturi neplătite şi o rulotă dublă.

Cele mai multe dintre hainele mele erau primite de la cineva care ni le dăduse din milă. Tu nu ştii cum e asta.

— Nu, nu ştiu. Nu ştiu cum e asta.

— Unii oameni îţi dau lucruri din bunătate, dar mulţi dintre ei o fac ca să se simtă superiori. Să poată spune cu aroganţă, uite ce am făcut eu pentru femeia aia săracă şi pentru copiii ei. Şi vezi asta pe feţele lor.

Ea privi spre el, cu obrajii înroşiţi atât de mândrie, cât şi de ruşine.

— Nu voiam să-mi dea nimeni nimic. Voiam să mi le iau eu singură. Aşa că am muncit şi am strâns bani, şi mi-am făcut planuri mari. Apoi am rămas gravidă.

Privi în spate, către holul cu arcade, ca să se asigure că Simon nu era prin apropiere.

— N-am ştiut că sunt gravidă până în luna a doua. Credeam că am gripă sau altceva. Dar nu mi-a trecut, aşa că m-am dus la clinică şi mi-au spus acolo. Aveam deja o sarcină de nouă săptămâni. Doamne, nouă săptămâni, şi cât am fost de proastă.

— Erai un copil. Unul pe care îl durea inima. Nu erai proastă, erai copil.

— Destul de mare ca să rămân gravidă. Destul de mare ca să ştiu ce însemna asta. Eram atât de speriată. Nu ştiam ce avea să

se întâmple. Nu i-am spus mamei, nu imediat. M-am dus la băiat. Şi el era speriat, şi poate că era şi puţin mânios. Dar a zis că vom face ceea ce trebuia. După asta m-am simţit mai bine. Mă simţeam mai calmă. Aşa că m-am dus acasă şi i-am spus mamei.

Inspiră profund şi îşi apăsă tâmplele cu degetele. Nu vrusese să vorbească despre toate astea, dar fiindcă începuse va duce povestea până la capăt.

— Oh, parcă o văd, stătea la masă cu ventilatorul mergând. Era cald, îngrozitor de cald. S-a uitat la mine, s-a aplecat puţin în faţă şi mi-a tras o palmă. Nu-i fac nicio vină din cauza asta, zise ea, când Brad înjură. Nu am învinovăţit-o atunci şi nu o învinovăţesc nici acum. Mă furişasem de multe ori afară, fără ştirea ei, ca să fiu cu băiatul ăla, iar acum plăteam preţul. Nu o învinovăţesc pentru palma aia, Bradley, era de aşteptat. Dar o învinovăţesc pentru ce a urmat. Pentru că şi-a găsit satisfacţia în faptul că ştia că am probleme, aceleaşi pe care le avusese şi ea cu mine. S-a asigurat că ştiu că nu eram mai bună decât fusese ea, deşi aveam toate ideile şi planurile alea. O învinovăţesc pentru faptul că m-a făcut să mă simt prost şi că a făcut din copilul pe care îl purtam în mine o pedeapsă.

— A greşit. Fusese spus pe un ton simplu, la obiect, care o făcu pe Zoe să respire cu greutate. Ce s-a întâmplat cu tatăl?

— Ei bine, nu a făcut ceea ce trebuia, cum se exprimase el. Nu vreau să vorbesc acum despre asta. Există chestia asta în indiciile mele, despre bifurcaţia potecii. Atunci mi-am ales direcţia. Am lăsat şcoala şi m-am dus să muncesc. Mi-am luat diploma de bacalaureat şi diploma de cosmeticiană şi am plecat de acasă.

— Stai. El ridică o mână. Ai plecat de una singură, când aveai şaisprezece ani? Şi gravidă. Mama ta…

— Nu a avut dreptul să spună nimic, îl întrerupse ea. Se întoarse cu faţa la el şi cu focul trosnind în spatele ei. Am plecat când eram în luna a şasea, pentru că nu aveam de gând să-mi cresc copilul în nenorocita aia de rulotă. Mi-am ales direcţia, zise ea, şi poate că poteca pe care am pornit m-a trimis pe drumul către Valley şi către Vârf şi către toate astea.

Poate că trebuia să spună tot, se gândi ea acum. Poate că avea nevoie să se întoarcă înapoi pas cu pas, ca să poată vedea totul. Şi la fel şi el.

— N-aş fi aici, dacă aş fi ales un alt drum, dacă nu iubeam un băiat cu care să fac un

copil. N-aş fi fost aici, dacă mergeam la facultate şi primeam slujba aceea bună şi aş fi zburat la Roma pentru o săptămână. Trebuie să aflu ce înseamnă asta, în scopul găsirii cheii. Şi trebuie să înţeleg de ce mă aflu aici, cu tine, pentru că, Dumnezeu ştie, altfel nu are sens pentru mine să fiu aici.

— Orice te-ar fi adus aici are un sens deosebit.

— Ai ascultat ce ţi-am spus? întrebă ca. Ai auzit vreun cuvânt din câte am spus despre locul de unde vin?

— Fiecare cuvânt. Veni spre ea. Eşti cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea îl privi, apoi îşi ridică braţele exasperată.

— Nu te înţeleg deloc. Poate că nici nu trebuie. Dar e ceva la care trebuie să ne gândim amândoi. Pentru că lumea nu este mică şi nici nu este închistată. Şi, Bradley, nu este vorba doar de o singură lume despre care ne facem griji.

— Merge în cerc, zise el. Şi intersectează.

— Şi, din cauza asta, tu eşti cel pe care trebuie să îl aleg, sau cel căruia trebuie să îi întorc spatele?

El zâmbi, dar era un zâmbet tăios şi totodată fioros.

— Încearcă să-mi întorci spatele.

Ea clătină din cap.

— Şi dacă mă întorc spre tine şi începem ceva împreună, ceva real, ce se întâmplă dacă va trebui să aleg din nou?

El îşi puse palmele pe umerii ei, apoi le ridică şi îi cuprinse faţa.

— Zoe, ceva deja a început între noi, şi este foarte real.

Ea îşi dorea să poată fi la fel de sigură.

În drum spre casă, prin noaptea stropită de lumina sfertului de lună, nimic nu părea real.

8

Şampanie şi homar şi limuzină, oh! exclamă Dana, în timp ce manevrau dulapul de bucătărie, pe care îl cumpăraseră, spre locul lui din bucătăria comună.

— Înaltă clasă, fu Malory de acord. Poate că Brad o să-i dea lui Flynn lecţii de pregătit masa pentru o femeie.

— Asta-i o parte a problemei. Genul meu este reprezentat de bere, burger şi maşină break. A fost minunat, absolut minunat, dar în felul în care este frumos un vis.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Dana.

— Nimic. Zoe îşi umflă obrajii şi expiră

încet. Dar îmi dau seama că încep să am nişte sentimente serioase pentru el.

— Repet. Ce-i rău în asta?

— Păi, să vedem, de unde să încep? Abia dacă pot spune că trăim amândoi pe aceeaşi planetă. Eu încerc să pornesc o afacere, ceea ce îmi va ocupa fiecare minut pe care pot să-l storc din zi, şi asta după ce îl trezesc pe Simon, ocupându-mi tot timpul pentru aproximativ următorii zece ani. Mi-au mai rămas trei săptămâni ca să găsesc ultima cheie de la Cutia Sufletelor şi, dacă jucam „Cald şi Rece”, acum aş avea fundul degerat.

— Ştii, nu auzi niciodată despre unii oameni cărora le-a degerat fundul, comentă Dana. Mă întreb de ce? Alese o cutie de ceai, din cele pe care îşi propusese să le aibă în magazin, şi o aşează pe unul dintre rafturile dulapului. Nici afacerea şi nici Simon nu reprezintă un motiv să nu existe un bărbat în viaţa ta, dacă, într-adevăr, te simţi atrasă de el şi te convingi că este un om bun.

— Sigur că mă simt atrasă de el. Şi o femeie în comă s-ar simţi atrasă de el. Şi, indiscutabil, este un om bun. N-am vrut să cred că este, dar este un om foarte bun.

Zoe puse una dintre lumânările parfumate

pe raft.

— Ar fi fost mai puţin complicat dacă nu era. Atunci aş fi putut să-mi fac timp pentru o aventură fierbinte, cu multe emoţii, iar în final ne-am fi despărţit fară niciun regret.

— De ce te gândeşti deja la despărţire şi la regrete? întrebă Malory.

— În viaţa mea am avut o singură constantă, şi anume Simon. Acum mai am una legată de voi două. Amândouă sunt ca nişte miracole. Nu contez pe o a treia.

— Şi oamenii îmi spun că sunt pesimistă, zise Dana printre dinţi. Ok, uite o idee. Aşează o altă cutie pe raft. Consideră că Brad este băiat mare, aşa că, dacă amândoi decideţi să aveţi o aventură fierbinte, plină de emoţii, amândoi sunteţi responsabili de rezultatul ei. Oh, nu uita să ne ţii la curent cu toate detaliile. Pe urmă, ţine minte că, deşi tu eşti cea aflată la înaintare în runda asta, toate trei formăm o echipă, ceea ce înseamnă că nu eşti singura căreia îi poate degera fundul în momentul ăsta.

— Bine zis, Malory fu de acord şi puse o tavă pictată de mână pe raft, apoi dădu din cap aprobator la cutia plină cu cremă de mâini pe care o pusese acolo Zoe. Cred că a sosit timpul să avem o şedinţă oficială. O să punem la bătaie cele şase capete deştepte

pe care le avem şi o să vedem la ce rezultat vom ajunge.

— Poate că se va risipi şi blocajul din capul meu. Zoe adăugă o savonieră cu un săpun de lux, încă o lumânare, apoi păşi în spate, în timp ce Malory aşeză pe raft o vază înaltă, subţire, şi o pereche de sfeşnice din porţelan alb.

— Nu prea ai un blocaj, o contrazise Dana. Urmăreşti teorii, gândeşti lucrurile până la capăt, le analizezi. Lucrurile prind contur, ca dulapul ăsta. Un pic aici, puţin acolo, apoi te dai înapoi şi priveşti întregul, vezi ce trebuie adăugat sau scos.

— Sper să fie aşa. Sunt absolut necesare nişte cărţi, comentă Zoe, arătând cu capul spre dulap.

— Primul transport vine săptămâna viitoare. Dana veni lângă ea şi îşi puse un cot pe umărul lui Zoe.

— Îmm, ştiu că e doar un dulap de bucătărie, dar, fir-ar să fie, arată nemaipomenit.

— Arată ca noi. Încântată, Malory îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Zoe. Şi ştiţi când o să arate totul şi mai bine? Când lumea va începe să cumpere!

LA ETAJ, Zoe se urcă pe scară ca să fixeze dulapurile pentru depozitarea flacoanelor

pentru şampon. În timp ce lucra, trecu în revistă ce îşi propusese să facă în acea săptămână.

Trebuia să petreacă mai mult timp la calculator. Nu numai pentru cercetare, ci să încerce să conceapă o listă de servicii pentru salon şi spa.

Se întrebă dacă ar putea găsi hârtie de culoare apropiată celei a ornamentelor. Ceva deosebit. Şi va trebui să se decidă, o dată pentru totdeauna, asupra preţurilor. Să fie sub preţul concurenţei din oraş, cerând câţiva dolari mai puţin, sau să ceară câţiva dolari mai mult şi să aibă un profit rezonabil?

Folosea produse de o calitate cu mult mai bună decât celelalte saloane din oraş, care, indiscutabil, erau mai scumpe. Iar ea, cu siguranţă, oferea clientelei o atmosferă mult mai atractivă.

Iar celelalte saloane nu-şi serveau clientela, adică clienţii, se corectă ea, „clienţii” suna mult mai sofisticat, cu apă minerală la gheaţă sau cu ceai de plante, aşa cum plănuia ea să facă. Şi nu le ofereau câte o pernuţă pentru gât umplută cu ierburi şi încălzită, în timp ce li se făcea manichiura.

Agăţă dulapul, îşi trecu braţul peste frunte

şi începu să coboare scara.

— Ce culoare minunată!

Luată prin surprindere, Zoe se apucă de scară şi privi în jos spre Rowena

— Nu te-am auzit… Oare apăruse din aer?

— Scuze. Ochii Rowenei dansau de parcă i-ar fi bănuit gândurile lui Zoe. Malory şi Dana mi-au spus că pot urca aici. Am fost jos şi am admirat ce aţi făcut voi trei. Vroiam să-ţi văd spaţiul. Cum ziceam, culorile sunt minunate.

— Voiam să fie atrăgătoare, primitoare.

— Ai reuşit. Şi ce anume am întrerupt?

— Oh, tocmai terminasem. Dulapuri de depozitare pentru şampoane, balsam, lucruri din astea. Flacoanele pentru şampon vor intra aici.

— Ah.

— Şi standurile pentru stilişti. Arătă cu mâna. Acolo, căştile de uscat părul, recepţia, spaţiul de aşteptare. Voi pune o canapea, câteva scaune, o bancă tapiţată. Şi camera aia va li pentru manichiură. Am comandat un scaun pentru masaj şi pentru ceea ce eu numesc pedichiura Răsfăţ. Pedichiura standard va fi bună, dar asta va fi nemaipomenită. Va include… mă îndoiesc că te interesează.

— Dimpotrivă. Rowena se plimbă ca să

vadă tot spaţiul, apoi trecu în altă cameră. Şi asta?

— Una dintre camerele de tratament. Masaj şi tratament facial. În partea cealaltă este camera pentru împachetări. Vreau să ofer împachetări pentru detoxifiere, şi va fi o împachetare grozavă cu parafină. Iar baia mare o folosesc pentru tratamentele de exfoliere.

— Foarte ambiţios proiect.

— Plănuiesc toate astea în mintea mea de foarte mult timp. Fra greu de crezut că se va realiza cu adevărat. Plănuim să deschidem salonul până la întâi decembrie. Rowena, nu am neglijat găsirea cheii. Doar că nu am descifrat încă indiciul.

— Dacă era uşor, nu ar fi fost important. Ştii asta, adăugă Rowena, bătând absentă cu mâna pe umărul lui Zoe, în timp ce se îndrepta spre salonul principal. Nimic din toate astea nu s-a făcut uşor.

— Nu, dar a fost multă muncă. Zi de zi. Zâmbi uşor, când Rowena se răsuci şi ridică o sprânceană. Ok, am înţeles. Zi de zi.

— Spune-mi, ce face fiul tău?

— Simon e bine. Azi e cu un prieten. Am luat masa la Bradley seara trecută.

— Aşa aţi făcut? Sunt sigură că a fost foarte plăcut.

— Ştiu că sunt lucruri pe care nu mi le poţi spune, dar oricum te voi întreba. Nu te întreb din curiozitate. Nu mi-e teamă să-mi rezolv propriile probleme.

— Nu-mi închipui că îţi este. Ai avut destule.

— Nu mai multe decât mine. Am fost de acord să fac lucrul ăsta, la fel şi Malory şi Dana. Dar Bradley nu s-a interesat de asta. Vreau să ştiu dacă există ceva anume care îl determină să aibă aceste sentimente pentru mine, sentimente pe care trebuie să le folosesc ca să găsesc cheia.

Rowena se opri în dreptul unei oglinzi, îşi aranjă părul cu acel gest etern feminin.

— De ce ai crede aşa ceva?

— Pentru că este îndrăgostit de tablou, de figura lui Kyna din tablou şi, din întâmplare, eu semăn cu ea.

Rowena scoase un flacon de şampon dintr-o cutie şi o privi.

— Ai o părere chiar atât de proastă despre tine?

— Nu, nu zic că n-ar putea fi, dar nu este, interesat de mine, de cea care sunt. Pentru el, tabloul a fost începutul.

— Iar el a cumpărat tabloul şi şi-a ales drumul. Drumul l-a dus la tine. Apoi puse flaconul la loc. Interesant, nu crezi?

— Trebuie neapărat să ştiu dacă alegerea a fost a lui.

— Nu eu sunt persoana pe care trebuie s-o întrebi, far tu nu eşti gata să-l crezi, dacă ţi-ar răspunde. Luă un alt flacon, îl deschise şi mirosi. Vrei să-ţi promit că nu va avea de suferit. Nu pot face asta. Şi cred că s-ar simţi insultat, dacă ar şti că ai cerut aşa ceva.

— Atunci să se simtă insultat, pentru că a trebuit să cer asta. Zoe îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Probabil că nu contează. Kane abia dacă s-a deranjat în privinţa mea. Noi credeam că o să apară imediat, cu armele fumegând, dar el abia dacă mi-a tras un bobârnac, ca unei muşte. Pare că nu este foarte îngrijorat de faptul că voi găsi cheia.

— Şi ignorându-te îţi erodează încrederea în tine. Îi face misiunea uşoară.

Zoe rămase surprinsă de tonul dispreţuitor al Rowenei.

— N-am spus că renunţ, începu ea, apoi se opri şi expiră, lisuse, m-a prins mai bine decât credeam eu. Se joacă cu mine. Cea mai mare parte din viaţa mea, oamenii fie m-au ignorat, fie mi-au spus că nu pot face ceea ce voiam să fac cel mai mult.

— Dar le-ai dovedit că gândesc greşit, nu-i

aşa? Acum dovedeşte că el a greşit.

Câteva mile mai departe, la bufetul Strada Principală, Brad se mută puţin din loc, pentru ca Flynn să se poată strecura lângă el în separeu. De cealaltă parte a mesei, Jordan îşi întinsese picioarele lungi şi studia deja meniul scris pe ambele feţe de hârtie.

— Meniul ăsta nu s-a schimbat de vreo şaizeci de ani, prietene, îi atrase atenţia Flynn. Ar trebui să-l ştii deja pe de rost. Am fost reţinut, adăugă el şi, din moment ce cafeaua lui Brad sosise deja, sorbi din ea.

— Cum se face că te aşezi întotdeauna lângă mine şi îmi bei cafeaua? De ce nu stai niciodată dincolo şi s-o bei pe a lui?

— Îmi plac tradiţiile. Zâmbi chelneriţei care se apropia cu o cană şi o cafetieră. Bună, Luce, o să iau un sandvici cu came.

Ea dădu din cap şi îşi notă.

— Am auzit că ai fost la şedinţa de consiliu de azi-dimineaţă? Ceva nou?

— Doar lăudăroşenia obişnuită.

Ea zâmbi şi se întoarse spre Jordan.

— Tu ce vrei, măricelule?

După ce ea plecă cu comenzile, Flynn se sprijini de spătar şi făcu un semn cu capul spre Brad.

— Şi, ai auzit că domnul Mare mahăr Vane, aici de faţă, a trimis o limuzină lungă

de o milă s-o aducă pe „găseala” lui la masă seara trecută?

— Nu mai spune? Fandositule.

— Avea doar o jumătate de milă, şi de unde dracu 148 – ştii tu?

— Am nas pentru ştiri. Flynn se bătu cu degetul pe o parte a nasului. Dar sursele mele nu mi-au putut confirma dacă susnumitul fandosit a marcat.

— L-am bătut pe puşti la Smackdown, dar el m-a lăsat în curul gol la Grand Theft Auto.

— A avut noroc cu maică-sa, concluzionă Jordan. Pun pariu că puştiul a fost superîncântat de limuzină.

— Aşa e. La fel şi Zoe. Aţi auzit ce-a zis zilele trecute? Că n-a stat niciodată într-un hamac? Faţa i se întunecă în timp ce îşi recupera cafeaua de la Flynn. Cum poate cineva să treacă prin viaţă şi să nu lenevească într-un hamac?

— Şi acum vrei să-i cumperi unul ca să poată sta în el, decise Flynn.

— Aşa cred.

— Ceea ce înseamnă că eşti, ia să vedem… Jordan privi în tavan… oh, da, ars. Apoi deveni serios. E o femeie extraordinară. Merită o pauză, pe cineva care să-i mai uşureze din povară.

— De asta mă ocup. Cu maică-ta, dacă ar fi apărut cineva care să se gândească serios în privinţa ei, te-ar fi deranjat?

— Nu ştiu. N-a făcut-o nimeni niciodată – sau poate că ea n-a lăsat pe nimeni. Nu pot să spun sigur. Cred că asta ar fi depins de cine anume era el şi de felul în care o trata pe ca. Eşti chiar atât de serios implicat?

— Pentru mine, spre asta se îndreaptă lucrurile.

— Asta ne aduce înapoi în cerc, comentă Flynn. Noi trei, ele trei. Al naibii de ordonat.

— Poate că unele lucruri sunt destinate să fie ordonate.

— Ştiu totul despre asta. Din întâmplare, sunt logodit cu regina ordinii. Dar cred că e ceva la care ar trebui să ne gândim. Ce rol trebuie să joci tu în serialul ăsta în care ne aflăm, spuse Flynn ia obiect.

El lăsă lucrurile să mocnească, în timp ce le erau servite sandviciurile.

— M-am gândit la asta, zise Brad. Mie mi se pare că cea mai mare parte a indiciului are de-a face cu ce i s-a întâmplat ei, sau cu lucruri pe care le-a făcut înainte să mă cunoască pe mine. Tar lucrurile alea au adus-o aici. Apoi, dacă presupunem că eu fac parte din asta, aceleaşi indicii se pot aplica la lucrurile care mi s-au întâmplat

mie sau la cele pe care le-am făcut înainte să o cunosc pe ea. Acele lucruri m-au adus înapoi aici.

— Poteci diferite, acelaşi destin, dădu din cap Jordan. E o teorie. Acum drumurile voastre s-au intersectat.

— Ce faceţi acum, asta-i întrebarea, zise Flynn. Dar, de asemenea, şi unde. Zeiţa cu sabia indică o bătălie.

— Nu se va lupta singură, promise Brad. Sabia este în teacă în tablouri. Într-al meu sabia este în teacă şi pusă alături de ea în sicriu, iar în cel de la Vârf este în teacă şi la şoldul ei.

— De asemenea este vârâtă în piatră în tabloul pe care Rowena l-a făcut pentru Arthur. Cel pe care l-am cumpărat eu, adăugă Jordan.

— N-a avut niciun moment ocazia de a o trage din teacă. Brad îşi aminti faţa albă, nemişcată din tablou. Poate că noi trebuie să-i dăm şansa asta.

— Poate că Malory ar trebui să mai vadă o dată tablourile astea, sugeră Flynn. Să vadă dacă nu a omis ceva. Nu cred…

— Ţine-ţi gândul, îi spuse Jordan, în timp ce telefonul începu să sune. ÎI scoase din buzunar şi zâmbi când văzu numărul de pe ecran. Hei, Stretch. Îşi ridică cafeaua. Ăhă.

Din întâmplare, asociaţii mei şi cu mine suntem la mine în birou, chiar în acest moment. Pot s-o fac, zise el după un minut, apoi îndepărtă telefonul de la ureche.

— Şedinţă, ora şase, la Flynn. Toate capetele se înclină aprobator, zise el în telefon. La mine merge. Zoe face chili, le spuse prietenilor lui.

— Spune-i Danei să-i comunice lui Zoe că vin s-o iau.

— Brad zice să-i spui lui Zoe că vine el s-o ia. Voiam să trecem pe acolo în după-amiaza asta şi să vă dăm o mână de ajutor… Ok, atunci ne vedem acasă. Oh, hei, Dana? Cu ce eşti îmbrăcată?

Rânji apoi vârî telefonul la loc în buzunar.

— Cred că am fost deconectaţi.

ÎN TIMP ce fasolea fierbea, Zoe îşi întinse hârtiile şi notele pe masa din bucătărie. Întâmplător era linişte în casă. Era timpul să profite de asta.

Poate că încercase să fie prea organizată, imitând stilul lui Malory. Sau se lăsase să depindă prea mult de cărţi, luându-se după Dana. De ce să nu se lase dusă de impulsuri şi instincte şi în treaba asta, aşa cum proceda cu alte proiecte?

Ce a făcut când a vrut să aleagă o vopsea nouă pentru pereţi, sau un material nou

pentru draperii? A întins o mulţime de mostre şi le-a privit până când ceva i-a sărit în ochi.

Şi atunci a ştiut.

Aici avea propriile note scrise cu grijă, copii după cele ale lui Malory şi ale Danei. Avea detalierea cursului evenimentelor făcută de Jordan şi pozele pe care Malory le făcuse tablourilor.

Luă caietul pe care îl cumpărase în ziua de după prima ei vizită la Vârful Războinicului. Acum nu mai arăta aşa de lucios şi nou, gândi ea. Arăta uzat. Şi poate că era mai bine aşa.

Era multă muncă înscrisă în acel caiet, îşi aminti ea răsfoindu-l. Multe ore, mult efort. Şi toate acestea le ajutaseră pe Malory şi pe Dana să-şi completeze partea lor din căutare.

Ceva din acest caiet urma să o ajute şi pe ea să-şi completeze partea şi să încheie căutarea.

Deschise caietul la întâmplare şi începu să citească.

Kyna, războinica, scrisese ea. De ce este a mea? Le văd pe Venora, pictoriţa, în Malory, şi pe Niniane, scribul, în Dana. Dar cum sunt eu o războinică?

Sunt coafeză. Nu, sunt o specialistă în păr

şi piele, trebuie să ţin minte să subliniez asta. Am muncit pentru asta. Sunt o muncitoare bună, dar asta nu este acelaşi lucru cu a lupta.

Frumuseţe pentru Malory, ştiinţă pentru Dana. Curaj pentru mine. Unde intervine curajul?

Înseamnă doar a trăi? Nu pare destul.

Gândindu-se, Zoe bătu uşor pagina cu creionul, apoi marcă locul îndoind colţul. Răsfoi până ajunse la o pagină goală.

Poate că doar a trăi nu este de ajuns. Nu a trebuit Malory să aleagă între a trăi în lumea reală – sacrificând ceva din frumuseţe, iar Dana a trebuit să înveţe să vadă adevărul şi să îl accepte? Aceştia au fost paşii importanţi în căutările lor.

Care sunt paşii mei?

Începu să sene repede, încercând să găsească un tipar, încercând să formeze unul. Pe măsură ce ideile şi posibilităţile se adunau în mintea ei, se toci creionul, îl aruncă şi luă altul.

Când şi acesta rămase bont, se ridică de la masă ca să ascută creioanele.

Satisfăcută de noile vârfuri, le aşeză câte unul după fiecare ureche şi se duse la maşina de gătit să amestece în chili şi să continue să se gândească.

Poate că era pe drumul cel bun, poate că nu era – şi era al naibii de sigură că nu putea vedea capătul acelui drum. Dar se mişca spre ceva, iar asta era important.

În timp ce gândurile îi rătăceau, ridică lingura să guste, apoi se uita la imaginea care se reflecta în capacul maşinii de gătit.

Părul ci era o revărsare lungă peste umeri, împodobit cu o bandă lată de aur, cu o piatră închisă la culoare în mijloc, în formă de diamant. Ochii îi erau mai mult aurii decât căprui. Foarte clari, foarte direcţi.

Vedea şi verdele rochiei – o nuanţă închisă ca a pădurii, şi cureaua din piele maro de pe umăr. La şold vedea lucirea argintie a unei teci de sabie.

Se vedeau copaci, umeziţi de zorii zilei, apoi vedea sclipirile ca de perle de pe frunzele pline de rouă şi razele împletite ale soarelui. Iar printre copaci erau multe poteci.

Simţea în palmă lemnul lucios al lingurii de mestecat, simțea mirosul care venea dinspre oala cu fiertură.

Nu e o halucinaţie, îşi spuse ea. Nu e imaginaţie.

— Ce încerci să-mi spui? Ce vrei să văd?

Imaginea se retrase, iar Zoe se putu vedea

în întregime – subţire, cu cizme în picioare. Rămaseră un moment privindu-se una pe alta. Apoi silueta se întoarse, merse prin ceaţă, în pădure şi, cu mâna pe mânerul spadei, o apucă pe un drum bolovănos.

— Nu ştiu ce înseamnă asta. Fir-ar să fie! frustrată, Zoe bătu cu pumnul în capacul maşinii de gătit. Ce dracu' înseamnă asta?

Cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii, închise focul. Aproape că ajunsese la capătul răbdării cu toţi aceşti zei.

BRAD intră cu maşina pe aleea din faţa casei lui Zoe, puţin mai devreme decât ar fi fost necesar. Se gândi că bărbaţii care erau îndrăgostiţi, plini de dorinţă – sau ce dracu' avea el

— Aveau tendinţa să vină mai devreme ca să le vadă pe femeile de care erau obsedaţi.

Nu rămase surprins când o văzu pe Zoe ieşind din casă înainte ca el să apuce să facă altceva decât să oprească motorul. Petrecuse destul timp în preajma ei ca să ştie că se putea conta pe ea.

Ea era încărcată cu un rucsac, cu o geantă de umăr enormă şi o oală mare.

— Stai să-ţi dau o mână de ajutor, îi strigă el, în timp ce cobora din maşină.

— N-am nevoie.

— Ba ai, asta numai dacă nu ai vreo mână

în plus vârâtă în geanta aia. Îi luă oala, uşor surprins când ea încercă să o tragă înapoi.

— Ştii, ar fi o schimbare drăguţă dacă, din când în când, chiar ai asculta ce îţi spun. Ea deschise uşa din spate a SUV-ului său mare şi lucios şi îşi aruncă rucsacul înăuntru. Ar fi şi mai drăguţ dacă te-ai deranja să ceri, în loc să dai ordine sau să presupui că ştii ce faci.

— Ce-ar fi să-ţi dau chestia asta înapoi?

Ea trase oala din mâinile lui, apoi se aplecă să o pună pe podeaua din spate.

— Nu ţi-am cerut să vii să mă iei. Nu am nevoie să fiu luată şi plimbată. Am maşină.

Dragostea, dorinţa, gândi el, pot fi puse pe locul din spate, ca oala cu chili, atunci când iritarea era la volan.

— Erai în drum. Nu avea rost să mergem cu două maşini. Unde-i Simon?

— Mănâncă şi îşi va petrece seara cu un prieten. Trebuia să te întreb pe tine mai întâi? Ocoli maşina furioasă şi strânse pumnii când el ajunse înaintea ei şi îi deschise portiera. Îţi par neajutorată? Ţi se pare că nu aş fi în stare să deschid portiera unei nenorocite de maşini scumpe?

— Nu. El închise portiera trântind-o şi se duse pe partea cealaltă a maşinii. Aşteptă până ce ea îşi puse centura de siguranţă şi o

închise. Vrei să-mi spui ce ţeapă ţi-a intrat în fund? vorbi pe un ton cât se poate de plăcut, acelaşi ton periculos de plăcut pe care tatăl său îl folosea atunci când era pe cale să facă zob un adversar.

— Fundul meu e treaba mea, la fel cum sunt şi stările mele. Sunt într-o stare proastă. Am şi eu stări proaste câteodată. Dacă îţi închipui că sunt drăguţă şi curtenitoare şi uşor de manipulat, greşeşti. Acum ai de gând să porneşti maşina şi să plecăm sau doar stăm aşa pe loc?

El porni maşina şi o puse în marşarier.

— Dacă ai impresia că eu cred că eşti drăguţă, curtenitoare şi uşor de manipulat, tu eşti cea care greşeşte. Eşti iritabilă, încăpăţânată şi prea sensibilă.

— Aşa crezi, nu? Doar pentru că nu-mi place să mi se spună ce să fac, cum să fac, şi când să fac. Sunt la fel de capabilă şi inteligentă ca şi tine. Poate chiar mai mult, fiindcă eu nu am crescut cu cineva care să-mi îndeplinească fiecare dorinţă şi cerere.

— Stai puţin!

— Eu a trebuit să mă lupt pentru orice am obţinut. Am luptat ca să obţin ceva, se răsti ea, şi am luptat să menţin acel ceva. Nu am nevoie să vină cineva călare pe un cal alb, sau într-o limuzină, sau într-un Mercedes

imens, ca să mă salveze.

— Cine dracu' încearcă să te salveze?

— Şi nu am nevoie de… de un bărbat care arată ca Făt Frumos care să vină şi să mă zăpăcească. Dacă vreau să mă culc cu tine, o voi face.

— În momentul ăsta, drăguţo, crede-mă pe cuvânt, nu mă gândesc la sex.

Ea inspiră adânc şi strânse din dinţi.

— Şi nu-mi spune drăguţo. Nu-mi place. Şi, mai ales, nu-mi place când o spui pe tonul ăla arogant, de şcoală particulară.

— Întâmplător, „drăguţo” este lucrul cel mai politicos cu care te pot numi.

— Nu vreau să fii politicos. Nu-mi place când eşti politicos.

— Nu mai spune? Atunci o să-ţi placă la nebunie chestia asta.

Trase maşina lângă trotuar, ignorând claxoanele furioase din spatele lui care îi cereau să se mişte. Desfăcu centura de siguranţă cu o mână şi cu cealaltă o apucă de pulover. O trase înspre el, apoi o trânti înapoi cu spatele de scaun, sărutând-o cu un sărut care nu avea nimic de-a face cu dragostea, ci cu furia.

Ea se împinse, se zbătu, scose flăcări pe nări. În acele câteva momente, furia era forţa ei împotriva forţei lui, şi el se dovedi

brutal, iar ea era într-o stare de inferioritate.

Când îi dădu drumul şi îşi puse din nou centura, respiraţia ei era întretăiată.

— Îl dau dracului pe Făt-Frumos! zise el îndepărtând maşina de bordură.

Nu, acum nu arăta ca eroul din poveşti, gândi ea. Numai dacă nu era unul dintre acei războinici care treceau prin sate, răpind exact pe cele pe care le voiau. Genul de bărbaţi care aruncau femeile pe şaua calului lor şi plecau cu ele, în timp ce ele ţipau.

— Credeam că nu te gândeşti la sex.

El îi aruncă o privire încruntată.

— Am minţit.

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru ce am zis. Am dreptul să spun ceea ce gândesc. Am dreptul să fiu iritată şi mânioasă.

— Foarte bine. N-am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce tocmai am făcut. Am aceleaşi drepturi.

— Cred că da. Nu eram cu adevărat mânioasă pe tine. Acum sunt, dar nu am fost. Eram mânioasă aşa, în general.

— Poţi să-mi spui de ce, sau nu poţi. Opri în faţa casei lui Flynn. Aşteptă.

— S-au întâmplat mai multe lucruri. Prefer

să vorbesc despre ele când suntem toţi. Nu am de gând să-mi cer scuze, zise ea din nou. Dacă continui să mi te aşezi în drum, devii ţinta cea mai la îndemână.

— La fel şi cu mine, zise el şi coborî din maşină. Iau eu nenorocita aia de oală. Deschise uşa şi ridică oala. Descurcă-te.

Îl privi cum stătea acolo, în aerul rece al serii de toamnă, cu paltonul lui superb, ţinând oala în braţe. Şi, în timp ce-l privea, se gândi că el arăta ca şi cum ar fi încercat să se hotărască să-i verse sau nu oala în cap.

Lăsă râsul să-i umple gâtul, apoi îi dădu drumul în timp ce îşi lua rucsacul.

— E drăguţ, atunci când mă port măgăreşte, să am lângă mine pe cineva care să dea din copite şi să ragă împreună cu mine. Oala aia este plină. Ai grijă să nu te împiedici şi să o verşi peste paltonul ăla drăguţ.

Ea porni către uşă.

— ÎI dau dracului pe Făt-Frumos, zise ea şi râse din nou. A fost bună poanta ta.

— Am şi eu momentele mele, murmură el şi intră după ea.

ÎN TIMP ce fasolea fierbea pe noua maşină de gătit a lui Flynn, Zoe privi prin camera de zi. Gustul lui Malory se vedea

acum pretutindeni, observă ea. Mesele, lămpile, vazele şi holurile. Obiectele de artă de pe pereţi stau aranjate prin cameră. Pe braţul canapelei erau nişte mostre de textile, iar lângă vatră, nişte unelte care păreau nişte obiecte vechi pentru făcut focul.

În aer, se simţea o aromă de flori de toamnă şi de femeie.

Zoe îşi aminti de prima ei vizită aici. Acum două luni – a trecut de atunci parcă o viaţă. Nu era nimic altceva în cameră decât sofaua mare şi urâtă, câteva cutii care ţineau loc de mese şi câteva cutii nedesfăcute încă.

Sofaua era tot urâtă, dar mostrele de textile îi spuneau că Malory avea de gând să rezolve problema asta. Aşa cum o va face, în felul ei organizat şi creativ, cu tot restul casei.

Ea şi Flynn deveniseră un cuplu, gândi Zoe, şi transformau casa într-un cămin.

O amintire a felului cum ajunseseră aici atârna deasupra şemineului. Zoe se duse mai aproape, privind în sus spre tabloul pe care Malory îl pictase în timp ce se afla sub vraja lui Ken. Zeiţă cântând, stând lângă o pădure, în timp ce surorile ei priveau. Tabloul era luminos şi frumos şi plin de

bucurie inocentă.

Iar cheia care fusese la picioarele Venorei fusese scoasă din tablou, adusă în lumea tridimensională de voinţa lui Malory şi folosită pentru a descuia primul lacăt.

— Arată bine în locul ăsta, zise Zoe. E locul cel mai potrivit.

Se întoarse. Ei o aşteptau, iar ea se lupta să-şi tempereze nervozitatea. Şi Malory şi Dana fuseseră, pe rând, la conducerea şedinţelor. Acum era rândul ei.

— Cred că ar trebui să începem.

9

Am adus toate notiţele, începu ea, pentru cazul în care va trebui să ne uităm prin ele. Sau pentru cazul în care pierd şirul şi am nevoie de ele. Mi-am petrecut cea mai mare parte din săptămâna care a trecut gândindu-mă de una singură şi nediscutând despre asta cu nimeni. Cred că a fost o greşeală. Sau poate că nu e chiar o greşeală, dar e timpul s-o fac acum.

— Nu mă pricep prea mult la asta, aşa că voi spune lucrurile la care mă gândesc, iar voi puteţi interveni când doriţi.

— Zoe? Dana luă o cutie de bere de pe masă şi i-o dădu, relaxează-te.

— Încerc. Luă repede o înghiţitură. Eu cred că misteriosul Kane nu s-a străduit prea mult cu mine până acum, pentru că el vede doar ce este la suprafaţă. Noi am învăţat din ceea ce s-a întâmplat înainte, el însă nu înţelege cu adevărat ce sentimente avem noi. Cred că din cauza asta ne urăşte. Ne urăşte, şopti ea, pentru că nu poate înţelege ce reprezentăm noi şi, de asemenea, nu poate înţelege ceea ce nu poate vedea.

— Bine spus, zise Jonathan, ceea ce a ajutat-o să se mai relaxeze puţin.

— Uitaţi ce cred că vede el la mine. O femeie cu o…

„dezavantajată” este termenul care se foloseşte. O copilărie dezavantajată. Săracă este termenul real, dar oamenilor nu le place să spună „sărac”. Nu am prea multă educaţie formală. Am rămas gravidă când aveam şaisprezece ani şi mi-am câştigat existenţa coafând. Cea mai mare parte din coafură, dar am lucrat şi ca chelneriţă şi altele, ca să pot să mă descurc. Nu am cultura şi educaţia lui Malory.

— Ah, pe bune, asta-i…

— Aşteaptă. Zoe ridică o mână ca să oprească protestul vehement al lui Malory. Ascultă-mă. Nu ani asta şi nu am nici

educaţia şi încrederea în sine a Danci. Am doar o putere de muncă remarcabilă şi un fiu de crescut. Toate astea sunt adevărate. Dar toate astea nu reprezintă, ei bine, totul. Şi asta este ceea ce el nu vede sau nu înţelege.

Sorbi din nou din bere ca să-şi umezească gâtul.

— Am luat o hotărâre. Nu m-am mulţumit să rămân săracă. Am vrut mai mult şi am găsit nenumărate moduri de a obţine mai mult. Apoi mai este cuvântul meu. În seara aceea, la Vârf, am făcut o promisiune. Mi-o ţin. Şi nu sunt o laşă. Cred că abia dacă s-a deranjat Kane cu mine, pentru că nu vede asta, şi chiar mai mult pentru că a avut destul timp să mă urmărească, să mă studieze sau ce dracu' face, şi a fost destul de isteţ să-şi închipuie că nu am o părere prea bună despre mine şi despre şansele mele de a face asta, dacă el m-ar trata ca şi cum nu ar fi deloc îngrijorat în privinţa mea.

Inspiră adânc.

— Asta-i greşeala lui. N-o să câştige făcându-mă să mă simt nedemnă de luptă.

— O să-i tăbăceşti curul, declară Dana.

Ochii ei se luminară şi, deşi ea nu realiză asta, zâmbetul ei era al unei războinice.

— Oh, o să-i tăbăcesc curul, iar când voi

termina, o să-l strâng de „bijuterii” până când i se vor albăstri.

Intenţionat, ca să o facă să zâmbească, Flynn îşi încrucişa picioarele într-un gest de protecţie.

— Vreun mod specific despre cum ai de gând să faci asta?

— Am chiar două. Cu Dana şi Malory, ele au trebuit să ia măsuri, decizii, chiar să facă sacrificii. Acestea reflectau indiciul şi… Privi spre portret. Şi zeiţa pe care o reprezentau. Aşa că, acum trebuie să mă gândesc în ce fel ceea ce am făcut sau va trebui să fac o indică pe a mea. Căţelul şi sabia. Asta are ea în tabloul de la Vârf. Îngrijeşte şi apără, cred. Am un fiu pe care îl îngrijesc şi îl apăr de mai bine de nouă ani.

— Nu doar pe el, interveni Jordan. Este în natura ta să îngrijeşti şi să aperi pe oricine la care ţii, care are nevoie de asta. E ceva instinctiv, şi ăsta este unul dintre lucrurile care te fac puternică. Un alt lucru, pe care Kane nu îl înţelege în ceea ce te priveşte, este acela că ţii la femeile din tabloul acela, ţii la ele atât de mult, încât eşti gata să mergi până în pânzele albe pentru ele.

— Prietenie, adăugă Brad, arătând spre tablou. Familia şi apărarea acestor lucruri.

Acestea sunt elementele esenţiale din viaţa ta.

— Cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă, deoarece mă gândeam că unul dintre lucrurile de bază ale acestei căutări, până acum, a fost acela de a-ţi trăi viaţa aşa cum vrei cu adevărat, făcând ceea ce trebuie şi chiar riscând, fiind gata să sacrifici şi să munceşti ca să o transformi în realitate.

Suna bine când o spunea cu voce tare, decise Zoe. Suna solid.

— Pentru mine a însemnat să mă hotărăsc să păstrez copilul. Mulţi mi-au spus că făceam o greşeală, dar în sufletul meu ştiam că voiam copilul şi voiam să-i fie bine. Am plecat de acasă pentru că ştiam că nu voi putea niciodată să fac ceea ce trebuia pentru el, dacă rămâneam. Am fost speriată şi mi-a fost greu. Dar a fost ceea ce ne trebuia nouă, mie şi lui Simon.

— Ţi-ai ales drumul, zise Brad încet.

— L-am ales. Şi a existat şi puţină pierdere şi disperare despre care vorbea Rowena în acel indiciu. Nu poţi creşte un copil fără sentimentele de pierdere şi de disperare. Sunt al naibii de sigură că nu poţi creşte copilul fară acestea, mai ales atunci când o faci singură. Dar ai şi o imensă bucurie, şi mândrie, şi plăcere. Am ales să

vin aici, în Valley, pentru că asta voiam pentru mine şi pentru Simon. Apoi, a trebuit să decid dacă să muncesc în continuare pentru un salariu, sau să risc şi să fac ceva pe cont propriu. Asta nu a trebuit să o fac de una singură şi, vedeţi voi, toate celelalte decizii de până acum au făcut în aşa fel, încât nu a fost nevoie.

Se lăsă pe vine ca să scoată ceva din rucsac.

— Vedeţi asta? Eu am făcut-o. E ca un fel de diagramă, de hartă.

I-o dădu lui Malory, mai întâi.

— Vezi, acolo am trăit – nu prea departe de aici. Doar vreo şaizeci de mile de la graniţa statului. Şi aici am scris numele familiei mele şi ale celor care au avut un impact asupra mea – într-un fel sau altul. Apoi, am creionat celelalte locuri în care am trăit şi am muncit, şi numele, şi toate celelalte. Până când am ajuns aici, să fiu cu voi. Vedeţi, mă gândeam eu, o parte este doar traiul zilnic. Ceea ce faci şi ce ţi se întâmplă în timp ce trăieşti.

Malory îşi ridică ochii de pe diagramă şi o privi pe Zoe.

— Ai lucrat la Home Makers.

— Doar cu jumătate de normă. Trei seri pe săptămână şi duminica după-amiază, timp

de aproape trei luni, până la naşterea lui Simon. Se întoarse spre Brad. Nici nu mă gândisem la asta până acum. Pur şi simplu, n-am făcut-o.

— Care magazin?

— Cel de lângă Morgantown, de pe autostrada 68. Au fost foarte buni cu mine acolo. Eram însărcinată în luna a şasea când m-am dus la ei, căutând să lucrez ceva în plus. Am intrat în travaliu în tâmp ce lucram la casa numărul patru. Cred că asta înseamnă ceva. Am intrat în travaliu în timp ce lucram pentru tine.

El luă diagrama care îi era întinsă, o privi şi observă data.

— Am fost în magazinul ăla, încercând să rezolv nişte probleme, prin martie, anul acela. Bătu cu degetul în diagramă. Îmi amintesc, pentru că a venit cineva la o şedinţă, cerându-şi scuze că întârziase câteva minute. Una dintre casiere intrase în travaliu, iar el a vrut să fie sigur că ajunge cu bine la spital.

Fiorii reci care o scuturară pe Zoe nu erau de teamă, ci de excitare.

— Erai acolo.

— Nu doar acolo, dar când m-am întors a doua zi să-mi termin treaba s-a dovedit că am câştigat pariul pus pe copil. Alesesem

băiat, trei kilograme şi douăsprezece ore de travaliu.

Ea expiră cu un uşor tremur.

— Destul de aproape de adevăr.

— Destul de aproape ca să câştig două sute de dolari.

— Asta-i foarte ciudat, comentă Dana. Unde ducem informaţia asta?

— O parte din ea va fi acolo unde o voi duce eu cu Zoe. Privi înapoi la diagramă. Nu te-ai mai întors să lucrezi la magazinul din Morgantown?

— Nu. Am luat câteva ore în plus pe săptămână la salonul unde lucram, iar ei m-au lăsat să vin cu copilul. Chiar dacă sunt foarte prietenoşi cei de la Home Makers, nu poţi să lucrezi la casă cu un copil sub tejghea.

El fusese acolo, gândi Zoe din nou. Drumurile lor se încrucişaseră în cel mai important moment al vieţii ei.

— Nu voiam să cheltuiesc banii pe o baby-sitter, continuă ea. Mai mult, cred că nu voiam să-l pierd din ochi pe băiat.

Brad îi studie faţa, încercând să şi-o imagineze – să-și imagineze pe amândoi în acea zi, aproape cu zece ani în urmă.

— Dacă aş fi făcut turul magazinului mai devreme, poate că te-aş fi văzut, poate aş fi

vorbit cu tine. M-am decis să mă duc mai întâi la birouri şi la şedinţă. Una dintre acele decizii minore care schimbă ceea ce urmează pentru mult timp din acel moment.

— Nu vă era dat să vă întâlniţi atunci. Malory clătină din cap. Ştiu că asta sună ca fiind destin sau soartă, dar lucrurile astea nu trebuie ignorate. Chiar şi cu alegerile pe care le facem. Poteci, intersecţii, drumuri care se întâlnesc. Zoe le are acolo, pe diagrama ei.

Malory se aplecă uşor în faţă, înclinându-şi capul ca să poată citi împreună cu Brad.

— Ai putea să adaugi şi drumurile tale aici, Brad. De la Valley la Columbia, înapoi la Valley, la New York, la Morgantown, oriunde altundeva, şi înapoi aici. Vei găsi alte intersectări şi răspântii. Şi, pentru amândoi, ele duc aici. Nu e vorba doar de geografie.

— Nu. Brad lovi cu degetul numele pe care Zoe le scrisese alături de oraşul natal. James Marshall. Este tatăl lui Simon?

— În sensul biologic, da. De ce?

— Îl cunosc. Familiile noastre au făcut afaceri împreună. Am cumpărat teren de la tatăl lui, dar fiul a condus negocierea. O proprietate frumoasă, lângă Wheeling. Am încheiat afacerea înainte de a pleca la New

York. A fost una dintre pârghiile pe care le-am folosit ca să mă mut înapoi aici şi să preiau zona asta.

— L-ai întâlnit pe James, şopti Zoe.

— L-am întâlnit şi mi-am petrecut destul timp cu el ca să ştiu că nu te merită, şi nici pe Simon. Mai vreau o bere.

Zoe rămase un moment acolo unde era.

— Mă duc să văd de chili. Aăă, acordaţi-mi încă câteva minute şi pe urmă putem pune masa.

Se grăbi spre bucătărie.

— Bradley.

El continuă să meargă, apoi deschise uşa frigiderului şi îşi luă o bere.

— Din cauza asta erai supărată când am venit să te iau? întrebă el. Ţi-ai făcut diagrama, te-a pus pe gânduri şi ai văzut cât de puternică era legătura ta cu mine?

— Da, asta a fost o parte a problemei. Ea îşi uni degetele, apoi le desfăcu. E ca o nouă cărămidă, Bradley, şi încă nu-mi dau seama dacă este o cărămidă care pavează un drum solid, bun pentru mine, sau este o cărămidă dintr-un zid care mă închide.

El o privi, uimirea şi mânia pulsând în jurul lui.

— Cine încearcă să te închidă? Ăsta-i un lucru al dracului pe care mi-l arunci în

spate, Zoe.

— Nu eşti tu. Nu este vorba despre tine, ci despre mine.

Ce gândesc, ce simt, ce fac. Şi, fir-ar să fie, nu pot să nu fiu mânioasă că trebuie să decid dacă este un zid sau un drum.

— Un zid sau un drum, repetă el, apoi luă o înghiţitură de bere. Hristoase, chiar pot să înţeleg asta. Şi n-aş fi vrut să pot.

— Mă face să mă simt împinsă, şi mă înnebuneşte să fiu împinsă. Nu este vina ta sau a ceea ce faci tu, dar nu pare a fi nici a mea. Cred că nu-mi place să am de-a face cu ceea ce nu s-a întâmplat din vina mea.

— Este un nenorocit de idiot fiindcă te-a părăsit.

Ea oftă.

— Nu m-a părăsit. Doar că nu m-a păstrat. Şi asta nu mă mai face mânioasă de mult timp. Se duse la maşina de gătit şi luă capacul de pe oală. Şi s-a mai întâmplat ceva. O să termin de făcut mâncarea şi vă voi spune ţie şi celorlalţi despre asta în timpul mesei.

— Zoe. El îi atinse umărul, apoi deschise dulapul să caute farfurii. În legătură cu cărămizile astea? Poţi oricând să dărâmi zidul şi să faci din el un drum.

MÂNCARĂ în bucătărie, înghesuiţi în jurul

mesei, deoarece sufrageria mai avea un drum lung de parcurs până să îndeplinească pretenţiile lui Malory. În timpul mesei, compusă din chili, pâine caldă şi bere, Zoe le povesti despre ceea ce văzuse în oglinda aburită a băii şi pe capacul maşinii de gătit.

— Prima dată am crezut că a fost imaginaţia mea. Părea prea ciudat ca să nu fie imaginaţie – şi a durat doar câteva secunde. Dar azi… am văzut-o, confirmă Zoe. Am văzut-o acolo unde ar fi trebuit să fie imaginea mea.

— Dacă încearcă Kane o altă tactică, începu Dana, nu o înţeleg.

— Nu a fost Kane. Zoe se încruntă privind în farfurie. Nu ştiu cum să explic de ce sunt sigură, pot doar să spun că nu simţeam că ar fi fost el. Există o anumită senzaţie atunci când te atinge.

Îşi ridică privirea spre Dana şi Malory.

— Poate că nu atunci când se întâmplă, ci după, şi ştiţi. Nu era de la el. Era plăcută. De fiecare dată.

— Poate că Rowena şi Pitte mai adaugă câte ceva. Flynn îşi umplu din nou farfuria cu chilii. Ziceau că a încălcat Kane câteva reguli cu Dana şi Jordan şi poate vor acum să compenseze.

— S-ar putea să-i coste, adăugă Jordan.

— S-ar putea. S-ar putea deci să se fi decis să compenseze mai mult. După zicala: unde merge suta, merge şi mia, sau ceva de genul ăsta.

— Mie nu mi se pare asta, îl contrazise Bradley. Dacă aveau de gând să încalce regulile la începutul căutării lui Zoe, de ce n-au făcut ceva solid, ceva tangibil? De ce sunt aşa de criptici?

— Nici eu nu cred că este de la ei. Zoe împingea mâncarea de colo-colo pe farfurie. Cred că era de la ea.

— De la Kyna? Fascinată, Malory se rezemă de spătar. Dar cum? Ele n-au nicio putere.

— Poate că ca arc. Nu ştim cu adevărat cum funcţionează lucrurile astea, dar să zicem că este ea. Părinţii lor nu sunt. Am început să mă gândesc cum ar fi dacă cineva l-ar fi închis pe Simon undeva? Probabil că aş înnebuni. Dacă ar fi existat o posibilitate să-l scot de acolo, aş fi făcut orice.

— Au trecut trei mii de ani, sublinie Flynn. De ce să aştepte?

— Ştiu. Zoe luă o felie ie pâine, rupse o bucată din ea. Dar timpul este diferit pentru ei, nu-i aşa? N-a spus Rowena asta? Şi, pe lângă asta, poate că nu se putea face nimic

înainte, înainte ca să schimbe Kane lucrurile, făcând vărsare de sânge, sânge de muritor.

— Continuă, o îndemnă Jordan când ea se opri. Povesteşte mai departe.

— Ei bine. Dacă Kane a schimbat natura blestemului prin faptul că a încălcat regulile, ei dacă asta a făcut – ei bine – ca un fel de deschizătură în cortină, nu ar încerca nişte părinţi iubitori să trimită nişte lumină prin acea deschizătură? Au vrut ca eu să o văd. Nu doar îi tablouri, ci mult mai personal.

— S-o vezi pe ea în tine, încheie Bradley. Să te uiţi în oglindă şi să o vezi pe ea în ine.

— Da. Zoe răsuflă uşurată. Da, aşa am simţit şi eu. E ca şi cum ei ar fi vrut ca ea să-mi spună ceva. Ea nu poate spune; „Oh, Zoe, cheia se află sub ghiveciul cu muşcată de pe verandă”, dar e ca şi cum ar încerca să-mi arate ceva ce trebuie să fac sau un loc în care trebuie să merg ca să o găsesc.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Lisuse, Hawke. Dana îl lovi cu putere.

— Nu, serios, haideţi să privim detaliile. Era îmbrăcată ca în tablou?

— Oh, înţeleg. Zoe îşi ţuguie buzele. Nu. Purta o rochie scurtă, verde închis. Închise ochii ca să-şi amintească mai bine. Şi cizme.

Cizme maro cate îi ajungeau până la genunchi. Avea pandantivul, cel despre care legenda spune că tatăl lor le-a dat la fiecare câte unul, şi un fel de bentiţă pe cap, cred că i se spune diademă? Un fel de diademă ca a lui Wonder Woman, din aur cu o piatră şlefuită ca un diamant pusă în mijloc. Verde închis, ca rochia. Şi sabia la şold. Oh!

Deschise din nou ochii.

— Avea o chestie din alea… Nerăbdătoare cu ea însăşi, duse o mână la spate, între omoplaţi. Tolbă. Asta e, chestia pentru săgeţi. Şi avea un arc trecut peste umăr.

— Se pare că domniţa noastră mergea la vânătoare, concluzionă Jordan.

— În pădure, continuă Zoe. A luat drumul spre pădure ca să vâneze. Vânătoarea este, de fapt, o căutare.

— Poate că pădurea din indiciu este la propriu, şi nu cum credeam noi, zise Dana în timp ce mânca. O să fac o cercetare în privinţa pădurilor – cărţi şi tablouri – precum şi pădurile din jurul lui Valley. Poate apare ceva.

— Dacă poţi să-mi descrii scena, aş putea încerca să o desenez, sugeră Malory. S-ar putea să ne ajute dacă o vedem aşa cum ai văzut-o tu.

— Bine. Zoe dădu hotărâtă din cap. O simt

ca pe o acţiune pozitivă. Aveam senzaţia că timpul fuge, dar asta e ceva pozitiv. Avea o privire puternică, iar ochii trişti, zise ea încet. Nu ştiu cum aş mai putea să mă împac cu mine însămi dacă nu aş ajuta-o.

EA era dusă pe gânduri, în timp ce Brad o ducea acasă, şi privi spre luna care era în creştere. Era ca şi cum aproape că putea să o vadă crescând, devenind mai albă, marcând timpul.

— Nu ştiu dacă am mai fost vreodată atentă la fazele lunii până acum. Priveam în sus şi era plină sau nouă, sau jumătate. Nu m-am gândit niciodată să observ dacă era în creştere sau în descreştere. Dar acum nu cred că va veni o vreme când nu voi şti. Voi şti exact în ce fază este luna în ciclul ei, fără măcar să privesc cerul. Mi-au rămas mai puţin de trei săptămâni.

— Ai o diagramă, ai o schiţă. Ai o viziune. Nu poţi rezolva un puzzle fară piese. Aduni piesele.

— Pe asta şi contez. M-a ajutat că am discutat totul, dar acum mi se învârt toate în cap. Şi nimic nu se opreşte pentru mai mult timp, ca să pot să-l desfac din nou. Nu pot forţa cuvintele în răspunsuri, aşa cum face Dana, şi nici nu pot desena imagini ca răspunsuri ca Malory. Trebuie să, nu ştiu,

să-mi pun mâinile pe ele şi să le aşez la locul lor. Dar deocamdată nu am pe ce-mi pune mâinile. E frustrant.

— Uneori trebuie să te îndepărtezi de piese. Apoi să te întorci şi să mergi în jurul lor, să Ic priveşti dintr-un alt unghi.

Intră cu maşina pe aleea din faţa casei.

— Rămân aici în noaptea asta.

— Poftim?

— Nu poţi să stai singură în casă, nici măcar cu Simon aici, în caz că se întâmplă ceva. Coborî şi luă oala din portbagajul maşinii. O să dorm pe sofa.

— Îl am pe Moe, începu ea, în timp ce câinele sări să ajungă la uşă.

— Ultima dată când am verificat, Moe nu putea să formeze un număr de telefon şi nici să conducă o maşină. S-ar putea să ai nevoie de cineva care să le poată face pe amândouă. Se opri la uşă, aşteptând ca ea să descuie. Nu o să stai singură aici. O să dorm pe sofa.

— Nu este…

— Nu vreau niciun argument.

Jucându-se cu cheile, ea îi aruncă o privire lungă şi dură.

— Poate că îmi place să aduc argumente.

— N-ar avea niciun rost, dar dacă asta vrei să faci, hai s-o facem înăuntru. E întuneric,

e frig, iar Moe devine un pic prea interesat de ce se află în oala asta.

Ea deschise uşa şi se duse direct în bucătărie.

— Pune oala aici. Mă ocup eu de ea. Scoase unul dintre containerele pe care le folosea pentru mâncarea rămasă, apoi îşi scoase paltonul şi îl aruncă peste un scaun de bucătărie. Poate că nu te-ai gândit că l-am lăsat pe Simon să-şi petreacă noaptea la un prieten pentru că voiam să stau un timp de una singură.

— M-am gândit. N-o să-ţi stau în drum. Îşi scoase paltonul, apoi îl luă şi pe al ei. Mă duc să le pun în cuier.

Fără să spună nimic, ea se apucă să mute fasolea rămasă, în container.

El îi voia binele, ştia asta. Şi nu se simţea deloc deranjată să aibă în casă un bărbat puternic şi capabil. Pur şi simplu, nu era obişnuită să aibă un bărbat în casă. Mai ales unul care îi spunea ce trebuie să facă.

Asta era o parte a problemei, gândi ea etanşeizând capacul. Îşi condusese propria navă atât de mult timp, încât dacă altcineva lua cârma, indiferent cât de bine intenţionat era, o inhiba.

Dacă ăsta era un defect de caracter, avea dreptul şi ea la câteva defecte.

Parte din problemă, gândi ea din nou, în timp ce punea oala în chiuvetă ca să o spele. Cealaltă parte, şi cea mai mare dintre ele, era aceea că avea în casă un bărbat de care se simţea atrasă, iar amortizorul în vârstă de nouă ani nu era între ei.

Şi asta, realiză ea, în timp ce aşeza oala să se usuce, era stupid.

Se duse în camera de zi. El stătea pe un scaun, răsfoind una dintre revistele ei. Moe, care pierduse orice speranţă să primească chili, stătea întins la picioarele lui.

— Dacă vrei ceva de citit, începu ea, pot să-ţi ofer altceva în afară de reviste despre coafuri.

— E-n ordine. Modele frumoase. Pot să-ţi pun două întrebări? Prima se referă la disponibilitatea unei pături şi a unei perne.

— Se întâmplă să am aceste articole în stoc.

— Bine. A doua mi-a venit în minte când am văzut în revistă o roşcată cu un inel în sprânceană… cum aş putea să-mi pun asta?

— Te interesează să-ţi pui un inel în sprânceană?

— Nu. Nu mă interesează. Dar s-a întâmplat cu ceva timp în urmă să observ… purtai jeanşii ăia care-ţi stau un pic prea jos şi o cămaşă care stătea un pic prea sus, aşa

că n-am putut să nu observ că aveai o bară de argint... că aveai un piercing pe burtă.

Ea îşi păstră capul într-o parte.

— Aşa e.

— Mă întrebam dacă îl porţi tot timpul.

Ea îşi ţinu expresia feţei foarte sobră, foarte serioasă.

— Uneori port un cerc de argint în locul barei.

— Ăhă. Neputându-se controla, privi spre abdomenul ei, imaginându-şi-l. Interesant.

— Înainte să vin în Valley mi-am luat un al doilea serviciu într-un salon de body-piercing şi tatuaje. Economiseam tot ce se putea ca să pot strânge bani de avans pentru o casă. Ca angajată era gratis şi ajuta în discuţiile cu clienţii, pentru că trecusem prin asta. Şi nu, adăugă ca citindu-i gândurile, singurele părţi ale corpului pe care am fost de acord să le găuresc au fost buricul şi lobii urechilor. Vrei să bei ceva? Un aperitiv?

— Nu, mi-e bine. Doar dacă nu punea la socoteală saliva care i se strângea în gură. Tatuaje? Ţi-ai făcut vreunul?

Ea zâmbi prietenoasă ca o profesoară la şcoala de duminică.

— Mi-am făcut. Doar unul mic.

Ştia că el se întreba ce anume şi, mai ales,

unde. Deocamdată îl va lăsa să se întrebe.

— Nu trebuie să dormi pe sofa, Bradley. Ea îl urmări cum îşi îndreptă privirea spre ea fixând-o şi, chiar de la distanţa de un metru care era între ei, simţi cum corpul lui se tensionează. Nu e nevoie când suntem doar noi doi în casă. Mai aşteaptă un moment. Poţi să dormi în patul lui Simon.

— Patul lui Simon. Repetă el, ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină. Da. Bine. În ordine.

— De ce nu vii sus şi-ţi voi arăta unde se află tot ce-ţi trebuie?

— Sigur. Puse revista deoparte şi îl împinse pe Moe de pe picioarele lui.

— Sunt destule prosoape curate în dulapul din baie, începu ea, amuzându-se în timp ce urca scările. Şi am o periuţă de dinţi nouă pe care poţi s-o foloseşti.

El îşi ţinu mâinile pe lângă corp în timp ce urcau şi încercă să nu se tortureze singur cu imagini de tatuaje şi inele în buric. Pierdu lamentabil.

— Am o şedinţă la opt şi jumătate, mâine-dimineaţă, aşa că voi pleca devreme.

— Şi eu mă trezesc devreme, aşa că nu o să mă deranjezi.

Ea deschise uşa camerei lui Simon. Erau paturi suprapuse, cu cearşafuri bleumarin şi draperii roşii, luminoase, la geam. Rafturile,

vopsite în aceeaşi culoare cu cearşafurile, erau pline de lucruri pe care le colecţionează băieţii. Figurine de soldaţi, cărţi, pietre şi machete de maşini. Un birou roşu, pentru vârsta lui Simon, se afla sub fereastră, iar pe el erau o lampă Superman, cărţi de şcoală şi multe alte nimicuri ale unui băieţel.

Era ordonat, dar departe de a fi exagerat, avea un panou din plută încărcat cu desene, fotografii şi poze tăiate din reviste. Erau la vedere pantofi, care fuseseră aruncaţi din picioare, şepci agăţate de stâlpul patului de sus, un ghiozdan pe podea din care se revărsa conţinutul. Şi o aromă, uşoară, de sălbăticie, care era total băieţească.

— E o cameră nemaipomenită.

— Tragem la sorţi pe rând în ceea ce priveşte făcutul curăţeniei. Eu am câştigat ultima dată, aşa că încă mai arată destul de bine. Se sprijini de tocul uşii. N-ai nicio problemă să dormi aici?

— Nu, e foarte bine.

— Apreciez că eşti un gentleman, că nu încerci să profiţi de situaţie ca să te dai la mine.

— Stau pentru că nu trebuie să fii singură, nu ca să profit de ceva.

— Îhm. Doar voiam să fiu sigură de asta şi,

din moment ce sunt, vreau să-ţi spun ceva. Eu nu sunt un gentleman. Făcu un pas înainte şi se lipi de el cu toată puterea. Voi profita de situaţie. ÎI prinse cu mâinile de fese şi strânse. Şi mă dau la tine. Ce ai de gând să faci?

Întregul lui corp deveni rigid, iar pulsul începu să o ia razna.

— Să plâng de recunoştinţă?

Râzând, îl muşcă de buza de jos.

— Plângi mai târziu. Pune-ţi mâinile pe mine, ceru ea, şi îi răpi gura. Peste tot corpul.

O prinse de spatele puloverului, ancorându-se înainte de a-şi ieşi din propria-i piele. Gustul ei fierbinte, plin, îl inundă, în timp ce corpul acela puternic şi sexy îl apăsa şi îl împingea.

Apoi mâinile i se strecurară sub pulover ca să-i atingă spatele lung şi catifelat, adâncitura de deasupra taliei, curbura uşoară a şoldului. Mai mult, doar asta putea gândi creierul lui înnebunit. Mai mult.

Ea se arcui şi toarse uşor, în timp ce buzele lui hămesite se hrăneau cu gâtul ei.

Stomacul lui tresări când ea îl trase de catarama curelei.

— A trecut mult timp pentru mine. Vocea ei era îngroşată, degetele ocupate. Va

trebui să-mi scuzi graba.

— Nicio problemă. Cu o mişcare rapidă, o răsuci până când ajunse cu spatele la perete. Asta chiar că nu este o problemă.

Îi trase puloverul peste cap şi îl aruncă. Mâinile lui erau pe sânii ei, înainte ca puloverul să cadă pe podea.

Gâfâind, ea îşi vârî mâinile între ei, luptându-se să-şi ţină gura peste a lui în timp ce se grăbea să-i descheie nasturii de la cămaşă. Dumnezeule, voia să-l simtă lipit de ea. Să-l simtă înăuntrul ei. Pielea îi prinsese din nou viaţă, sângele îi alerga fierbinte, inima bătea într-un ritm despre care uitase că putea fi atât de rapid, de tare, de minunat.

Disperată, îi împinse mâna în jos şi o prinse strâns între coapse. Capul îi căzu pe spate oferind buzelor lui, dinţilor lui, linia gâtului, şoldurile i se mişcară în timp ce îi apăsa mâna peste denimul jeanşilor ei şi peste fierbinţeala de dedesubt.

Era ca şi cum ar fi atins nişte nervi întinşi strună. Nervi cu margini de sticlă zimţată. Îi zgâriau pe ai lui, aproape despicându-l. Şi mirosul ei, ceva exotic care şoptea despre miez de noapte, despre umbre, despre secrete, i se prelingea prin corp ca un drog. Până ce tot ceea ce atingea, gusta, tot ceea

ce ştia, era Zoe.

Nevoia de a o avea era ca un fulger care îi lovea inima.

Trase de nasturele de la jeanşii ei, îi împinse jeanşii în jos. Chiar în timp ce ea se căznea să scape de ei, el îşi împinse degetele în fierbinţeala ei. Văzu cum şocul plăcerii îi cuprinde faţa, în timp ce se revărsa în mâna lui.

— Nu te opri. Gura ei era frenetică şi fierbinte sub a lui, iar unghiile ei îl zgâriau cu sălbăticie pe spate, apoi i se înfipseră în şolduri.

Zbura, o senzaţie sălbatică ce îi biciuia mintea şi corpul, zbura tremurând şi dorind mai mult. Ardea prin ea, o alimenta până ce crezu că va înnebuni din cauza forţei cu care o copleşea lăcomia.

Se împinse în el cerându-l şi ţipă când el intră în ea cu putere, adânc. Şi tot nu era de-ajuns. Şoldurile lui se mişcau într-un pariu brutal cu viteza, ea îşi gemu dorinţa peste sunetul cărnii care lovea carnea, lovind zidul, lovind carnea.

El zbură cu ea, într-o cursă rapidă către eliberare, până când vederea i se înceţoşă, iar sângele începu să-i urle. Apoi, ajunseră amândoi, tremurând, la final.

Inima încă îi bătea cu putere când îşi puse

capul pe umărul lui. Înghiţi aerul cu lăcomie, simţindu-l cum îşi taie drum prin plămânii ei, apoi iese.

Era, realiză ea vag, dezbrăcată, transpirată şi lipită de peretele de lângă camera fiului ei. Ar fi trebuit să fie oripilată. Nu era. De fapt, era încântată.

— Eşti bine? Vocea lui era înăbuşită şi îi simţi buzele pe păr.

— Cred că am fost cu mult mai mult decât bine. Cred că am fost fantastică.

— Ai fost. Eşti. Tocmai o luase sprijinită de perete. Sau ea îl luase pe el. Încă nu pot să gândesc, recunoscu el sprijinindu-se cu o mână de perete ca să poată rămâne în picioare. Astăzi ai ales inelul. Îşi trecu cealaltă mână peste corpul ei până ce reuşi să-i atingă inelul din buricul ci. E al naibii de sexy. Nici nu ştiam.

Se dădu uşor înapoi cât să o poată vedea cum râde.

— Ne-am mişcat destul de repede. Se pare că nu ţi-am văzut tatuajul.

Ameţită, încântată, îi atinse părul.

— Eşti un tip amuzant, Bradley Charles Vane IV. Vorbeşti atât de serios despre piercing şi tatuaje.

— N-am avut niciodată reacţia asta la ele cu nimeni altcineva până acum. Unde e?

— O să-ţi arăt. Mai întâi, trebuie să-ţi spun că te voi mai folosi în noaptea asta. Se aplecă şi îşi trecu limba încet de-a lungul gâtului lui. Dar poate că ar fi mai bine să stai întins pentru runda următoare.

— Sunt încă în picioare?

Ea râse din nou, apoi ieşi din îmbrăţişarea lui şi îl bătu cu degetul peste omoplatul stâng, în timp ce se ducea spre camera aflată de cealaltă parte a holului.

— Stai. Îi puse o mână pe braţ, venind mai aproape ca să studieze imaginea. E o zână.

Aşa e. Uneori, e o zână bună. Zoe privi peste umăr cu un zâmbet mic jucându-i pe buze. Alteori, e rea. De ce nu vii cu mine ca să vezi cum e în seara asta?

10

Zoe întâmpină ziua plină de energie şi de idei care i se iveau în minte. În timp ce cafeaua fierbea, fredona o melodie şi prăjea nişte ouă.

Era un bărbat în baia ei, gândi ea cu un zâmbet larg. Un bărbat superb, care o ţinuse trează jumătate din noapte. Nu-şi aducea aminte când se mai simţise atât de… *sănătoasă*, cu mai puţin de patru ore de somn. Corpul ei se simţea minunat de liber

şi agil, şi la fel şi mintea. Era al naibii de sigură că putea să se descurce cu orice îi apărea în cale, chiar şi cu o singură mână.

Oamenii care spuneau că sexul nu este important, decise ea, era evident că nu ştiau nimic.

Puse ouăle pe o farfurie şi adăugă o felie de pâine prăjită chiar în momentul când îl auzi pe Brad intrând.

— Exact la timp, zise ea şi se întoarse să-i ofere farfuria.

— Nu trebuia să-mi pregăteşti micul dejun.

— Nu-l vrei? Luă cu furculiţa din ouă.

— N-am zis că nu-l vreau. Îi luă farfuria din mână, apoi şi furculiţa. Tu nu mănânci?

— Poate. Păşi spre el şi deschise gura.

Dorind să se bucure de cheful ei de joacă, îi dădu o îmbucătură de ouă în timp ce stăteau în faţa maşinii de gătit.

— Du-te şi stai jos, îi spuse ea şi îi turnă o cafea. Mănâncă cât sunt calde. Ai spus că ai o şedinţă la prima oră.

— Poate că ar trebui să o amân. Se aplecă spre ea şi îşi puse buzele pe ceafa ei. Am putea să luăm micul dejun în pat.

— Singurul mod în care poţi avea micul dejun în pat, în casa asta, este să fii bolnav. Se trase puţin înapoi ca să-i poată pune

mâna pe frunte. Nu. Mănâncă, du-te acasă şi schimbă-te, apoi du-te la muncă.

— Eşti îngrozitor de severă. Dar faci nişte ouă foarte bune. Ai planuri pentru azi?

— Una, alta. Luă o felie de pâine prăjită, apoi se aşează vizavi de el ca să-şi ungă felia cu unt. Când ai timp, trebuie să vii pe la Răsfăţ. Am ajuns la detalii şi începe să arate grozav.

— E prima dată când îmi ceri să vin acolo.

— E şi prima dată când mă culc cu tine.

— Aş vrea să devină un obicei.

— S-ar putea.

— Nu mă interesează să fiu cu altcineva. Nici în pat şi nici la micul dejun.

— Nu am obiceiul să mă culc cu oricine, zise ea pe un ton serios.

— Nu am spus asta, şi nici nu am vrut să se înţeleagă asta. Amintindu-şi că trebuie să aibă răbdare, o apucă ferm de mână. Îţi spun că eşti singura femeie de care sunt interesat. Ai înţeles?

— Sunt – cum ai spus – iritabilă şi prea sensibilă.

— Da, dar faci ouă bune.

— Iartă-mă. Genul ăsta de lucruri nu a fost… era să spun o prioritate pentru mine, dar adevărul este că, pur şi simplu, nu a fost. Punct. Încă merg pe pipăite.

— Încearcă asta: „Bradley” – apropo mama este singura care mi-a spus întotdeauna Bradley, în afară de tine. Îmi place. Cum ziceam, „Bradley, nici eu nu sunt interesată de altcineva”.

Zâmbetul ei înflori.

— Bradley, nici eu nu sunt interesată de altcineva.

— Mie îmi convine.

Îi convenea şi ei. Şi asta o cam speria.

— Mi-ai zis odată că ar trebui să te întreb de ce te-ai întors în Valley. Te întreb acum.

— Ok. Luă borcanul cu dulceaţă de căpşune şi îşi unse felia de pâine prăjită. Home Makers este mai mult decât o afacere. E mai mult decât o tradiţie. E o familie. Dacă eşti din familia Vane, zise el ridicând din umeri, eşti Home Makers.

— Asta ai vrut?

— Da, şi a fost un lucru bun pentru mine. Au fost multe lucruri de învăţat, de înţeles, pentru care să mă pregătesc. A trebuit să plec din Valley ca să pot înţelege, cu adevărat, organizarea afacerii, să o văd ca pe un întreg, dincolo de începuturile ei.

Ea îl studie. Era îmbrăcat sport, iar cămaşa îi era puţin mototolită de la mâinile ei, de la faptul că zăcuse pe podea toată noaptea. Cu toate astea, el iradia putere şi

încredere în sine. Lucru care, presupuse ea, era înnăscut.

— Eşti mândru de ea. De familia ta şi de firmă.

— Foarte mult. A crescut şi încă mai creşte. Am făcut nişte lucruri foarte bune – din nou, nu doar afaceri. Programe, proiecte, „cărămizile” pe care bunicul şi tatăl meu le-au aşezat peste fundaţie. Am vrut să mă întorc aici, unde ea a început, şi să fac ceva pentru mine. Intenţionez să-mi las amprenta şi intenţionez să o las în Valley. Îşi puse cafeaua deoparte. Şi ar fi bine să ajung acolo. Pleci şi tu acum?

— În curând. Am nişte treabă de făcut, nişte drumuri. Ea îi luă farfuria înainte ca el să o poată duce la chiuvetă, apoi se întoarse cu faţa la el. Eşti genul de bărbat care poate să facă aşa ceva. E un noroc pentru Valley că te-ai întors.

Pentru moment, el rămase absolut fără grai.

— Ăsta-i cel mai frumos lucru pe care mi-l poţi spune. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Acum du-te la muncă, îi spuse ea sărutându-l. Şi lasă-ţi amprenta.

O despărţire casnică, gândi el, una cu care s-ar putea obişnui. O înconjură cu braţele, o trase mai aproape şi o sărută cu pasiune.

Ochii ei erau înceţoşaţi când îi dădu drumul – un alt lucru cu care s-ar putea obişnui, decise el.

— Mulţumesc pentru masă. Ne vedem mai târziu.

Ea aşteptă până când el ieşi, apoi expiră prelung.

— Îmmm. Asta ar trebui să-mi ajungă pe ziua de azi.

O privire aruncată ceasului o făcu să se apuce de făcut ordine în bucătărie. Era timpul, gândi ea, să-şi vadă de drumurile pe care voia să le facă în dimineaţa aceea.

Sau, mai degrabă, să pornească pe acel drum pe care decisese să-l facă primul.

Înarmată cu diagrama şi cu notele, se urcă în maşină şi porni către trecutul ei.

Poate că făcea parte din căutare, gândi ea, să-şi revizuiască trecutul şi să-l înţeleagă, în timp ce îşi construia un viitor. Sau poate era doar ceva ce trebuia să facă, ca să poată înţelege care este calea care o va duce spre cheie.

Oricum ar fi fost, se îndrepta spre ceea ce odată fusese casa ei. Mai călătorise cândva pe drumurile astea, îşi aminti Zoe, dar întotdeauna cu reticenţă şi cu multă vinovăţie. De data asta, spera ca, se ducea să descopere ceva.

DEALURILE erau aproape fără culoare acum, doar griul trist al copacilor desfrunziţi, maroniul mort şi fără luciu al frunzelor căzute. Jar copacii aceştia se înălţau subţiri spre cerul mohorât de noiembrie.

Intră pe nişte drumuri lăturalnice, urmând curbele ca nişte panglici înguste printre ogoarele goale, dincolo de casele aşezate pe peluze mici.

Fiecare milă parcursă o ducea în trecut.

Mersese de multe ori pe drumul ăsta. Dimineaţa devreme, când pierduse autobuzul de şcoală pentru că nu reuşise să termine la timp tot ce avea de făcut. Alergase peste păşunea aia, o scurtătură, şi putea să-şi amintească cât de verde mirosea ea la începutul verii.

Uneori alerga peste păşune când se furişa ca să se întâlnească cu James, alerga cu inima zburându-i înainte, în aerul blând al primăverii, către locul unde el îşi parca maşina, la marginea drumului, ca să o aştepte.

Licuricii dansau în întuneric; iarba înaltă îi gâdilase picioarele goale. Pe atunci credea că orice era posibil, doar dacă voiai cu toată puterea.

Acum ştia că lucrurile posibile erau doar

acelea pentru care munceai. Şi chiar şi atunci puteai să nu ajungi la ele.

Opri la marginea drumului, nu departe de locul unde băiatul o aşteptase. Şi, aplecându-se pe sub gardul de sârmă, traversă câmpul gol către pădure.

Fusese pădurea ei în copilărie. Pădurea ei plină de linişte, de secrete şi de magie. Rămăsese a ei şi după ce crescuse. Un loc prin care se putea plimba, gândi, plănui.

Şi acela era locul, credea ea, unde, pe o pătură roşie întinsă peste ace de pin şi frunze foşnitoare, îşi concepuse copilul care îi schimbase cursul vieţii.

Existau încă poteci bătute printre copaci, observă ea. Asta însemna că mai erau copii care se jucau aici, sau femei care se plimbau, bărbaţi care vânau. Nu se schimbase cu adevărat. Poate că asta era şi ideea. Pădurea nu se schimbase, nu aşa de repede şi de evident precum cei care intrau în ea.

Rămase nemişcată un moment, inspirând liniştea, aromele lunii noiembrie de umezeală şi putreziciune, încercând să nu gândească, îşi lăsă instinctul să-i aleagă direcţia.

Pierdere şi disperare, bucurie şi lumină. Aici le cunoscuse pe toate astea. Sângele

pierdut al inocenţei? Teama de consecinţe, speranţa că dragostea va fi de ajuns?

Se aşează pe un trunchi căzut şi încercă să vizualizeze drumurile vieţii ei care o conduseseră de aici şi cheia care aştepta pe unul dintre ele.

Auzi zgomotul făcut de o ciocănitoare, oftatul vântului printre crengile goale.

Apoi văzu căprioru l alb care stătea, privind-o cu ochi albaştri ca de safir.

— Oh, Dumnezeule! rămase unde era, temându-se să se mişte. Temându-se să respire.

Şi Malory, şi Dane văzuseră un căprior alb, îşi aminti ea, ceea ce Jordan numise elementul tradiţional al unei căutări. Dar ele văzuseră căprioru l la Vârful Războinicului, nu într-un petec îngust de pădure din West Virginia.

— Asta înseamnă că am avut dreptate, trebuia să vin aici.

Trebuie să însemne că am dreptate. Dar ce vrei să fac? Vreau să ajut. Încerc să ajut.

Căprioru l îşi întoarse capul şi porni pe poteca bolovănoasă. Cu genunchii tremurându-i, Zoe se ridică să-l urmeze.

Visase vreodată lucrul ăsta? se întrebă ea. Nu exact aşa, nu urmând drumul unui căprior alb, ci urmând un drum plin de

magie, de minunăţii şi de dorinţa de a face ceva important.

Visase, recunoscu ea, să facă ceva care să o ducă departe de aici, departe de oboseala şi disperarea de a nu fi în stare să vadă lumea de dincolo de pădurea asta.

Se aşteptase ca James să o ajute să facă asta? îl iubise sau îl văzuse, pur şi simplu, ca pe o posibilitate de a scăpa de acolo?

Se opri, îşi apăsă pieptul cu palma, şocată.

— Nu ştiu, şopti ea. Chiar că nu ştiu.

Căpriorul privi înapoi spre ea, apoi se încordă şi sări peste malurile pline de pietre ale unui pârâu şi se îndepărtă.

Sperând că înţelesese, Zoe apucă poteca din stânga şi ieşi din pădure spre pietrişul parcului de rulote.

Ca şi pădurea, locul se schimbase puţin. Alte feţe, poate, alte rulote, ici şi colo. Dar era tot plin de case care nu vor prinde niciodată rădăcini.

Auzi radiouri, televizoare – bâzâitul şi zgomotul lor ieşind prin ferestre – un copil care plângea cu hohote scurte şi spasmodice, zgomotul unui motor, în timp ce o maşină pleca din parc.

Rulota mamei ei era una de o culoare verde-pal, mai, cu o marchiză din metal deasupra uşii laterale. Maşina parcată

alături avea o aripă îndoită.

Nu îşi scosese încă plasa de la uşă, observă Zoe. Scotea un scârţâit ascuţit, atunci când o deschideai, şi se trântea când îi dădeai drumul. Urcă bucăţile de cărămidă puse una peste alta, pe care mama ei le folosea pe post de scară, şi bătu la uşă.

Plasa scârţâi când Zoe o deschise, iar uşa interioară era uşor înţepenită când apăsă pe clanţă. O împinse puţin şi lăsă plasa să se trântească în urma ei.

Maică-sa era în bucătărie, lângă maşina de gătit, erau puse grămadă sticle, castroane, o cutie de plastic plină cu bigudiuri colorate pentru permanent, un teanc de prosoape destrămate pe margini de la atâtea spălări.

Cafetiera funcţiona şi o ţigară ardea într-o scrumieră din sticlă verde.

Era prea slabă, fu primul gând al lui Zoe, ca şi cum viaţa o tocise până ce rămăseseră doar părţile esenţiale. Purta jeanşi strâmţi şi o bluză scurtă care îi scotea în evidenţă unghiurile ascuţite. Avea părul tăiat scurt şi vopsit într-un roşu-aprins.

Papucii de casă târşâiră pe podea, în timp ce ea turna cafeaua stând întoarsă cu spatele la uşă. Şi erau tociţi, Zoe ştia, ca să fie confortabili.

Se pregătea să facă un permanent şi avea să stea un timp în picioare.

Televizorul aflat în încăperea de zi era deschis pe un talk-show care părea să se desfăşoare cu mânie şi cu durere.

— Ai venit mai devreme sau am întârziat eu, zise Crystal, încă nu mi-am băut a doua cană de cafea.

— Mamă!

Crystal se întoarse ţinând cana în mână.

Se fardase deja, observă Zoe. Buzele îi erau roşii, genele îngroşate cu rimei. În ciuda cosmeticelor, pielea îi arăta obosită şi bătrână.

— Ei, fir-ar să fie, uite ce mi-a adus vântul. Crystal ridică cana şi bău, în timp ce privirea trecu pe lângă fiica ei.

— Ai adus băiatul?

— Nu. Simon e la şcoală.

— N-a păţit nimic?

— Nu, e foarte bine.

— Dar tu?

— Nu, mamă. Se duse spre ea şi o sărută pe Crystal pe obraz. Aveam ceva de făcut prin împrejurimi şi m-am gândit să vin să te văd. Ai o programare?

— În vreo douăzeci de minute.

— Îmi dai nişte cafea?

— Fă-ți singură. Crystal îşi scărpină

obrazul, în timp ce o privea pe Zoe cum ia o cană din dulapul suspendat. Se întâmplă doar să ai treabă pe aici? Credeam că deschizi locul ăla mare şi luxos din Pennsylvania.

— Aşa fac, deşi nu ştiu dacă se poate numi mare şi luxos, îşi menţinu vocea veselă şi se căzni să treacă cu vederea suspiciunea şi dezaprobarea din tonul mamei ei. Poate poţi să vii odată cu maşina să-l vezi. O să deschidem în câteva săptămâni.

Crystal nu zise nimic. Zoe nici nu se aştepta să o facă. Ea îşi luă ţigara şi trase lung din ea.

— Ce fac ceilalţi?

— Se descurcă. Crystal ridică din umăr. Junior lucrează încă la compania de telefoane, câştigă bine. A lăsat-o gravidă pe femeia aia cu care stă.

Cana lui Zoe zdrăngăni pe masa de lucru.

— Junior o să fie tată?

— Aşa se pare. O să se însoare cu ea. Probabil că fata asta o să-i facă viaţa un iad.

— Donna e o fată bună, mamă. Sunt împreună de mai bine de un an. Or să aibă un copil, zise Zoe încet, şi zâmbi la ideea că fratele ei mai mic urma să fie tată. Lui Junior i-au plăcut întotdeauna copiii. Are un fel blând de a se purta cu ei.

— Ca şi când un copil o să transforme totul în lapte şi miere. Măcar Joleen nu se gândeşte să se apuce şi ea de făcut copii.

Decisă, Zoe îşi menţinu zâmbetul pe faţă.

— Ea şi cu Denny sunt bine?

— Amândoi lucrează şi au un acoperiş deasupra capului, aşa că n-au de ce să se plângă.

— Asta-i bine. Şi Mazie?

— Nu prea am veşti de la ea, acum că şi-a găsit locul ăla în Cascade. Crede că e mare lucru de capul ei, de când s-a dus la şcoala de comerţ şi lucrează într-un birou.

Ce anume te-a făcut aşa de acră? se întrebă Zoe. Ce te-a făcut dură?

— Ar trebui să fii mândră, mamă. Mândră că toţi copiii tăi şi-au făcut un rost. Tu ne-ai dat posibilitatea.

— Nu văd pe niciunul venind să-mi mulţumească că mi-am muncit fundul mai mult de douăzeci şi cinci de ani ca să aibă mâncare în burtă şi haine pe ei.

— Eu am venit să-ţi mulţumesc.

Crystal scoase un sunet de neîncredere.

— Ce vrei?

— Nu vreau nimic. Mamă…

— N-ai ştiut cum să pleci mai repede de aici. Nimic nu era destul de bun pentru Regina Zoe. Ai rămas gravidă cu îngâmfatul

ăla de Marshall, gândindu-te că o să-ţi faci drum spre o viaţă bună. S-a lepădat de tine destul de repede, nu, şi tu ce-ai făcut, te-ai cărat, sperând să dai peste o altă comoară.

— O parte este adevărată, zise Zoe calină, iar o alta nu este. Am vrut să scap de aici, am vrut ceva mai bun. Nu îmi este ruşine de asta. Dar nu m-am gândit niciodată la copilul meu ca la un bilet pentru o călătorie mai bună. Am muncit din greu pentru tine, mamă, şi am muncit pentru Simon şi pentru mine. Şi am realizat ceva. Încă mai realizez ceva.

— Asta nu te face mai bună. Nu te face deosebită.

— Eu cred că da. Cred că mă face mai bună decât cei care nu-şi îndoaie spinarea ca să aibă grijă de ai lor. Asta ai făcut tu. Ai avut grijă de ai tăi cum ai putut mai bine, şi asta te face deosebită. Ştiu cât de greu este să creşti un copil, continuă ea, în timp ce Crystal o privea. Cât de greu şi de înfricoşător este să creşti un copil, să-ţi faci griji pentru el şi să munceşti, încercând să găseşti o posibilitate să plăteşti facturile şi să ai grija de toate fără ajutorul nimănui.

O altă maşină demară cu rateuri frenetice.

— Eu îl am doar pe Simon, şi au fost momente când nu ştiam ce aveam să fac,

momente când nu ştiam cum aveam să supravieţuiesc până în dimineaţa următoare, ca să nu mai zic de întreaga săptămână. Tu ai făcut-o cu noi patru. Iartă-mă dacă te-am făcut să te simţi neapreciată. Poate că nu am apreciat îndeajuns la vremea respectivă. Aş vrea să-ţi mulţumesc acum pentru asta.

Crystal stinse ţigara şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Eşti iar gravidă?

— Nu. Râzând, Zoe îşi frecă faţa cu palmele. Nu, mamă.

— Te-ai oprit pe-aici aşa, din senin, doar ca să-mi mulţumeşti?

— Nu pot să spun că la asta mă gândeam când m-am trezit azi-dimineaţă, dar da. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

— Ai fost întotdeauna ciudată. Ei, bine, mi-ai spus. Acum, am o clientă care trebuie să sosească.

Zoe oftă dezarmată şi îşi puse cana în chiuvetă.

— Atunci ne vedem de Crăciun.

— Zoe, zise Crystal, în timp ce ea se întorcea spre uşă. După o scurtă ezitare, Crystal veni spre ea şi o îmbrăţişă stângace. Ai fost întotdeauna ciudată, repetă ea, apoi se întoarse la masă şi se apucă să trieze

bigudiuri.

Cu lacrimile arzându-i ochii, Zoe ieşi, lăsând plasa să se trântească în urma ei.

— Pa, mamă, şopti ea şi plecă spre pădure.

Nu ştia dacă reuşise ceva în afară de o întoarcere pe propriile urme. Dar simţea că e bine – aşa cum simţise că îmbrăţişarea scurtă şi stânjenită a mamei era ceva bun. Făcuse un pas către vindecarea unei răni personale şi pentru găsirea cheii.

Trebuia să se înţeleagă pe sine, nu-i aşa? Trebuia să înţeleagă de ce alesese ceea ce alesese şi unde ajunsese din această cauză, înainte de a înţelege ce alegere trebuia să facă pentru a găsi cheia.

Dornică să meargă mai departe, se grăbi în josul drumului. Se va duce cu maşina până în Morgantown, va trece pe lângă casele unde închiriase camere, pe lângă salonul unde lucrase, pe lângă spitalul în care se născuse Simon. Poate avea şi acolo treburi neterminate, ceva de rezolvat, ceva de văzut.

Trăise acolo aproape şase ani, primii ani din viaţa fiului ci. Dar nu avea legături trainice. De ce oare? Fusese prietenoasă cu oamenii cu care lucrase, petrecuse ceva timp cu vecinii şi cu încă vreo două marne

tinere.

Avusese relaţii cu doi bărbaţi, cât timp locuise acolo, bărbaţi pe care îi plăcuse. Dar totul fusese trecător.

Pentru că, înţelese ea, acela nu era locul ei. Nu fusese destinaţia ei, ci numai o haltă.

Atunci nu ştiuse asta, dar se îndrepta spre Valley. Spre Malory şi Dana. Către Vârf, către cheie. Se îndreptase oare şi spre Bradley, iar el urma să fie esenţial pentru viaţa ei, ca şi toate celelalte?

Sau el era doar o răspântie, acolo, ca s-o conducă de la un punct la următorul?

Mergi mai departe, îşi spuse ea. Mergi mai departe şi vezi.

Îşi privi ceasul, socotind timpul care îi trebuia să ajungă acolo, să stea puţin în Morgantown, apoi să se întoarcă acasă.

Ar trebui să aibă timp să le facă pe toate, dar să şi ajungă acasă, înaintea ca Simon să se întoarcă de la şcoală. Însă ar trebui să sune, pentru orice eventualitate. Ar trebui să le spună Danei şi lui Malory că nu venea la lucru.

Se va duce mai devreme în ziua următoare ca să recupereze, iar la noapte putea să lucreze la husele pentru sofa, poate să treacă şi pe la Home Makers, cândva în timpul zilei, şi să aleagă rafturile pe care le

voia. Dacă reuşea să facă toate astea, iar transportul următor de produse sosea la timp, ar fi putut…

Gândurile i se risipiră când se opri în loc, apoi se răsuci în cerc.

Se abătuse de la potecă, realiză ea, ceea ce şi merita, pentru că îşi lăsase mintea să-i zburde. Arbuştii erau mai deşi aici şi înarmaţi cu spini, care i-ar fi făcut praf pantalonii şi jacheta dacă nu era atentă.

Privi în sus încercând să-şi stabilească direcţia după soare, dar cerul era plumburiu, cu câţiva nori mânioşi care se târau peste el.

Se va întoarce puţin pe unde venise, decise ea. Abia dacă conta, pentru că pădurea nu era mai iată decât un teren de fotbal, creând o margine între păşune şi curtea cu rulote.

Enervată pe ea însăşi, îşi vârî mâinile în buzunare şi o luă înapoi. Aerul se răcise în timp ce se plimbase, iar mirosul pe care îl aducea era mai mult de zăpadă decât de ploaie. Merse repede, grăbită nu atât să ajungă la drum, cât să se încălzească.

Copacii păreau mai mari, mai apropiaţi între ei decât ar fi trebuit, iar umbrele mult prea lungi pentru acea oră din zi. Nu se mai auzea nicio ciocănitoare acum, niciun foşnet

făcut de veveriţele care îşi vedeau de ale lor. Pădurea devenise tăcuta ca un mormânt.

Se opri din nou, uimită că era atât de dezorientată într-un loc prin care alergase când era copil. Lucrurile se schimbaseră, desigur, toate se schimbau. Dar nu fusese ea uimită, când intrase în pădure, de cât de puţin se schimbase locul ăsta?

Stomacul i se strânse când privi în jos la umbrele lungi care îi întretăiau drumul.

De unde veneau umbrele dacă nu era soare ca să le facă?

Când începură să cadă primii fulgi de zăpadă, auzi un mormăit greu, profund, care venea din fundul pădurii.

În primul moment, se gândi că era un urs. Încă mai erau urşi pe dealurile astea. Îşi amintea din copilărie că le văzuse urmele şi baligile. Uneori, noaptea, ajungeau până în parcul de rulote, trântind gunoiul care nu fusese pus unde trebuia.

Deşi inima îi bătea cu putere, îşi ordonă să rămână calmă. Ursul nu era interesat de ea. Nu avea mâncare, nu reprezenta o ameninţare.

Trebuia, pur şi simplu, să se întoarcă la rulote sau să iasă spre păşune şi la maşină.

Merse cu spatele un timp, cercetând din

priviri direcţia din care venise mormăitul. Şi începu să înoate printr-o ceaţă care o împresura şi care era tivită cu albastru.

Răsucindu-se pe călcâie, merse repede prin zăpada care cădea groasă şi îşi scoase briceagul din buzunarul de la spate al jeanşilor.

Ca armă era de tot plânsul, dar se simţea mai bine cu el în mână.

Auzi din nou mormăitul, mai aproape şi pe cealaltă parte. Grăbi paşii până la alergare, ţinându-şi strâns cu mâna liberă poşeta de umăr. Era grea şi avea o curea lungă. Putea fi transformată în armă dacă era nevoie.

Îşi ţinu dinţii strânşi ca să nu-i mai clănţăne. În jurul ei, zăpada cădea atât de repede şi multă, încât îi astupa aproape imediat urmele.

Ceea ce o urmărea, venea cu aceeaşi viteză ca şi a ei, cotea acolo unde cotea şi ea. Avea mirosul ei, ştia. Aşa cum ea îl avea pe al lui – puternic şi sălbatic.

Tufişurile păreau să răsară din ceaţa de pe jos, blocându-i drumul cu tulpini groase ca mâna ei, cu spini care luceau ca nişte lame.

— Nu e real. Nu e real, încântă ea, dar spinii ăştia îi rupeau hainele şi carnea, în timp ce se lupta să treacă printre ei.

Şi acum simţea mirosul propriei frici şi propriului sânge.

O iederă se întinse ca un şarpe să-i prindă glezna şi o trânti cu faţa la pământ.

Gâfâind, se răsuci pe spate. Şi atunci văzu.

Poate că era un urs, dar nu unul care străbătuse vreodată pădurea asta şi nici nu umblase după hrană prin gunoaie.

Era negru ca gura iadului, cu ochi roşii, otrăvitori. Când rânji, văzu nişte dinţi lungi şi ascuţiţi ca săbiile. În timp ce lovea disperată cu briceagul în iederă, ursul se ridică pe picioarele din spate, acoperindu-i tot universul.

— Nenorocitule. Nenorocitule. Reuşind să se elibereze de iederă, sări în picioare şi începu să alerge.

Avea s-o omoare. Avea s-o rupă în bucăţi.

Îşi trase respiraţia ca să urle şi sări în stânga, apoi lăsă urletul să izbucnească. Auzi răspunsul în spatele ei, şi suna ca şi cum ar fi râs.

Nu e real, nu e adevărat, gândi ea disperată, dar mortal oricum. Se juca cu ea, voia mai întâi să o înfricoşeze, apoi…

Nu avea de gând să moară aici. Nu în felul ăsta, nu fugind. Nu avea de gând să-şi lase copilul fără mamă ca să satisfacă şi să

amuze un zeu nebun.

Se aplecă, luă din fugă o creangă, apoi răsucindu-se ţinu creanga ca pe o bâtă şi îşi dezveli proprii dinţi.

— Vino, nenorocitule. Vino.

Îşi ţinu respiraţia şi se trase înapoi când namila sări la ea.

Căpriorul apăru de nicăieri, cu o săritură înaltă prin aer. Coamele loviră o latură a ursului, lăsând în urmă o gaură. Sunetul cărnii care plesnea şi urletul furios erau oribile. Sângele ţâşni, împrăştiindu-se roşu peste alb, în timp ce ursul se răsucea să sfâşie căpriorul cu ghearele enorme.

Căpriorul scoase un sunet aproape uman, în timp ce partea dreaptă îi înflori de sânge, dar se repezi din nou, coame peste gheare, răsucindu-se ca să-şi aşeze trupul în faţa lui Zoe ca pe un scut.

Fugi! auzi comanda explodându-i în cap, trăgând-o din şocul bătăliei. Mută mâna pe creangă şi, folosindu-se de toată puterea ei, lovi.

Ochise faţa, şi ochise bine. Forţa contactului îi făcu braţele să vibreze, dar lovi din nou.

— Să vedem cum îţi place, murmură ea fără noimă printre dinţi. Să vedem cum îţi place. Şi lovi cu lemnul peste came şi oase.

Ursul urlă, se împletici spre spate. În timp ce căpriorul rănit plecă capul pentru lovitura de graţie, ursul dispăru într-o spirală de ceaţă murdară.

Gâfâind, Zoe căzu în genunchi peste zăpada înroşită de sânge. Stomacul i se strânse şi icni fară niciun rezultat. Când greaţa şi tremurăturile se mai domoliră, îşi ridică capul.

Căpriorul alb stătea în zăpada care îi ajungea la genunchi. Rănile de pe coaste îi luceau pline de sânge, iar ochii lui o fixau fără să clipească.

— Trebuie să ieşim de aici. S-ar putea să se întoarcă. Ea se forţă să se ridice în picioare şi, clătinându-se, căută prin geanta de umăr. Scoase un pachet de şerveţele. Eşti rănit, sângerezi. Lasă-mă să te ajut.

Dar el se dădu înapoi când ea veni spre el. Apoi îşi îndoi picioarele din faţă, îşi lăsă în jos capul imens, făcând, fară niciun fel de îndoială, o plecăciune. Apoi dispăru într-o sclipire de lumină.

Zăpada dispăruse, iar poteca spre păşune era din nou clară. Privi spre locul unde sângele cursese pe pământ şi văzu un singur trandafir galben. Se aplecă şi îl luă, apoi îşi permise să plângă puţin, în timp ce şchiopăta ieşind din pădure.

— SUNT doar câteva zgârieturi, însă unele dintre ele sunt grave. Malory îşi strânse buzele cu putere, în timp ce tampona tăieturile de pe pielea lui Zoe. Mă bucur că ai venit direct aici.

— M-am gândit… Nu, nu m-am gândit. Se simţea puţin ameţită, realiză Zoe, un pic cu capul în nori şi aiurită, acum că ajunsese înapoi. Am venit direct aici, nici măcar nu m-am gândit să mă duc întâi acasă. Lisuse, abia îmi amintesc cum am ajuns. Totul este înceţoşat. Aveam nevoie să te văd pe tine şi pe Dana, să vă spun, să fiu sigură că eraţi amândouă bine.

— Nu noi eram în pădure singure, luptându-ne cu monştrii.

— Hm. Zoe încercă să ignore arsura antisepticului.

Condusese maşina înapoi în Valley ca printr-o ceaţă care o ţinuse amorţită. Nu începuse să tremure decât după ce intrase pe uşa de la Răsfăţ.

Trebuia să facă un duş. Avea nevoie de apă fierbinte, de săpun. Să fie totul curat. Nevoia îi era atât de mare, încât îşi chemase prietenele să vină cu ea în baie, ca să le poată explica în timp ce se spăla.

Acum, îmbrăcată doar în lenjeria intimă, aşezată pe un taburet în baie, cu Malory

îngrijindu-i rănile, iar Dana plecată să-i aducă nişte haine curate de acasă, totul i se părea un vis.

— N-a putu nici măcar să vină după mine ca un bărbat. Laşul dracului. Cred că i-am arătat eu lui.

— Aşa cred şi eu. Copleşită, Malory îşi propti fruntea de creştetul lui Zoe. Oh, Doamne, Zoe, puteai să fii omorâtă.

— Aşa am crezut şi eu şi trebuie să-ţi spun că m-am mâniat foarte tare. Nu încerc să fac situaţia să pară mai uşoară. O prinse pe Malory de mână. A fost îngrozitor. Pur şi simplu, îngrozitor… şi, şi primitiv. Voiam să ucid. Când am luat creanga aia, eram gata să ucid. O doream. N-am simţit niciodată aşa ceva.

— Uite, lasă-mă să ajung la tăieturile astea de pe spate. Una a trecut foarte aproape de zâna ta.

— Azi a fost o zână bună. Se strâmbă din cauza arsurii. Căpriorul, Mal. El m-a salvat. Dacă nu lovea aşa cum a făcut-o, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Şi sângera, era rănit. Mult mai rănit decât mine. Aş vrea să ştiu dacă e bine.

O pufni râsul.

— Aveam de gând să-l şterg cu şerveţele. Cât de prostesc poate fi gestul ăsta?

— Pun pariu că el n-a crezut asta. Vrând să inventarieze toate zgârieturile prietenei ei, Malory se dădu înapoi. Aşa. Mai bine de atât nu se poate.

— Nu sunt prea rău pe faţă, nu? Se ridică cu grijă şi se întoarse spre oglinda de deasupra chiuvetei. Nu, e bine. Cred că-mi revin, dacă reuşesc să îmi fac griji despre cum arăt.

— Eşti frumoasă.

— Mi-ar prinde bine nişte ruj şi nişte fard de obraz. Îşi mută privirea şi o întâlni pe a lui Malory în oglindă. Nu m-a învins.

— Nu, asta-i sigur.

— Am ajuns undeva. Nu ştiu exact unde, dar azi am făcut ceva bine, am făcut un pas, şi asta l-a îngrijorat. Se răsuci.

— N-am de gând să pierd. Oricât m-ar costa, n-am de gând să pierd.

ÎN turnul cel mai înalt de la Vârful Războinicului, Rowena amesteca o poţiune într-o cupă de argint. Indiferent cât de îngrijorată îi era mintea, mâinile îi erau rapide şi sigure.

— Va trebui să o bei pe toată.

— Mai bine un whisky.

— O să bei după. Privi spre Pitte care stătea privind încruntat pe fereastră. Era dezbrăcat până la brâu, iar rănile pe care le

avea pe o parte erau roşii şi sângerau în lumină.

— După ce bei poţiunea, voi putea să-ţi tratez rana şi să scot veninul. Chiar şi cu asta, tot te va durea câteva zile.

— La fel şi el. Mai mult decât durere, zic eu. A fost vărsat mai mult sânge de-al lui decât de-al meu. Iar ea n-a vrut să fugă, îşi aminti el. A rămas şi a luptat.

— Şi mulţumesc tuturor sorţilor că a făcut-o. Veni spre el şi îi întinse cupa. Nu te încrunta. Bea-o, Pitte, până la fund, şi o să primeşti nu numai whisky, ci o să am grijă să fie plăcintă cu mere la desert.

Avea o slăbiciune deosebită pentru plăcinta cu mere şi pentru privirea caldă din ochii iubitei. Aşa că luă cupa şi o dădu peste cap.

— Fir-ar să fie, Rowena, poţi s-o faci mai îngrozitoare de atât?

— Acum aşază-te. Desfăcu palma şi îi întinse un pahar din sticlă glosată. Şi bea-ţi whisky-ul.

El bău, dar nu se aşeză.

— Liniile de atac s-au schimbat din nou. Kane ştie acum că noi nu vom sta deoparte fără să facem ceva, din cauza legilor pe care le-a încălcat deja.

— Riscă şi el totul, acum. Contează pe

puterile pe care le-a adunat, pe cele pe care le-a sucit şi cu care s-a înconjurat. Dacă blestemul poate fi rupt, Pitte, dacă poate fi învins, nu poate rămâne nepedepsit. Trebuie să cred că mai există dreptate în lumea noastră.

— Vom lupta.

Ea dădu din cap.

— Ne-am ales şi noi calea. Ce vei face, dacă ceea ce am ales ne va ţine aici? Dacă această cale înseamnă că nu ne mai putem întoarce niciodată?

— Să supravieţuiesc. El privi pe fereastră. Ce altceva?

— Ce altceva? răspunse ea şi, punându-şi palma peste rana lui, îi răcori arsura.

11

Trebui să se lupte ca să rămână calm, să se lege de scaun cu centura de siguranţă ca să nu mărşăluiască spre casa lui Zoe şi să înceapă să dea ordine. Aşa, Brad ştia asta, era felul în care proceda tatăl lui.

Şi era al naibii de eficient.

Totuşi, oricât de mult îl iubea şi îl admira pe tatăl lui, nu voia să fie ca tatăl lui.

Tot ce voia în acel moment, era să fie sigur că Zoe era bine. Şi, pe urmă, să se

asigure că rămânea aşa.

Şi mai era şi Simon la care trebuia să se gândească, îşi reaminti Brad, în timp ce oprea maşina în faţa casei lui Zoe. Nu putea să între în forţă, zbierând despre cât de nesăbuită fusese să plece de una singură, oferindu-se drept ţintă, dacă băiatul era prin preajmă. Nu avea de gând să sperie un copil, lăsându-şi propria teamă şi frustrare să izbucnească.

O să aştepte până când Simon se ducea la culcare, apoi va izbucni.

Cu o secundă înainte să apuce să bată la uşă, un lătrat explodă înăuntrul casei. Un lucru se putea spune cu siguranţă despre Moe, nimeni nu se putea furişa prin casă, dacă el era prin preajmă. Putu să audă strigătele băiatului, râsul lui, apoi uşa se deschise.

— Ar trebui întâi să întrebi cine este, îi spuse Brad.

Simon ridică ochii spre tavan, în timp ce Moe sări să-l întâmpine pe Brad.

— M-am uitat pe fereastră şi ţi-am văzut maşina. Ştiu toate chestiile astea. Joc baseball, începând dintr-a şaptea. Îl apucă pe Brad de mână şi îl trase către camera de zi. Poţi să preiei cealaltă echipă. Mai ai doar două alergări.

— Păi sigur, pune-mă să joc, când mai am doar două. Ascultă, trebuie să vorbesc cu maică-ta.

— E la ea în cameră, coase ceva. Vino, mai am doar câteva minute până când îmi opreşte jocul şi mă trimite la duş.

Băiatul era o bijuterie, gândi Brad, cu nişte ochi care te făceau să vrei să-i dai întreaga lume.

— Chiar trebuie să vorbesc cu maică-ta, aşa că, ce-ar fi să programăm un meci mai către sfârşitul săptămânii? Umăr la umăr, amice, şi o să-ţi zgudui lumea.

— Ca şi cum ai putea. Probabil că se gândise să mai argumenteze ceva, dar îşi făcu o socoteală. Dacă Brad o ţinea de vorbă pe maică-sa, poate că ea ar fi uitat când i se încheia ora. Un meci întreg? Promiţi?

— Absolut.

Zâmbetul lui deveni viclean.

— Putem să jucăm la tine, pe televizorul mare?

— Să văd ce pot să fac.

Brad se îndreptă spre camera lui Zoe, în timp ce din boxe răsunau strigătele mulţimii de pe jocul video. Auzi muzica înainte de a ajunge la uşă. Era dată cu sonorul încet şi putea să-i prindă vocea care mai mult

murmura decât cânta împreună cu Sarah Melachlan. Apoi vocile fură înghiţite de un zgomot pe care îl recunoscu ca fiind cel al unei maşini de cusut.

Lucra la maşina portabilă aşezată pe masa din faţa ferestrei. Fotografiile înrămate şi caseta pictată, pe care îşi aminti că le ţinea acolo, fuseseră mutate pe comodă ca să facă loc maşinii de cusut şi unui sul mare de material.

Era o cameră pur feminină – semăna mult cu Zoe. Nepretenţioasă, neluxoasă, dar foarte feminină în detaliile mărunte. Boluri din sticlă pline cu potpourri, perne tivite cu dantelă, patul din fier vopsit cu vopsea de plumb şi acoperit cu o cuvertură colorată.

Înrămase poze publicitare pentru pudră, parfum, produse pentru păr şi modă luate din reviste vechi şi le aranjase pe perete ca o galerie nostalgică de capricii.

Cosea, observă el, ca o persoană care ştie ce face, într-un ritm continuu, competent, în timp ce piciorul – încălţat cu o şosetă groasă, gri, bătea ritmul muzicii care ieşea din radioul aflat pe noptieră, lângă pat.

Aşteptă până când ea opri maşina şi începu sa rearanjeze materialul.

— Zoe?

— Hmm? Se răsuci în scaun şi îi aruncă

privirea goală a unei femei care avea mintea extrem de ocupată. Oh, Bradley, n-am ştiut că eşti aici. Nu te-am auzit… Privi spre ceas. Încercam să termin husa asta înainte de ora de culcare a lui Simon. Presupun că n-o să reuşesc.

— Husă? Gândurile lui făcură un ocol. Faci o husă?

— Oamenii fac huse. Iritarea se simţea în tonul ei, în timp ce trăgea de material. Vreau să acopăr sofaua de la salon. Voiam ceva prietenos şi amuzant, şi cred că florile astea sunt exact ce trebuie. Şi culoarea e bună. Şi nu este ni mic rău dacă e făcută în casă.

— Nu asta am vrut să spun. Sunt doar uimit să cunosc pe cineva care are idee cum se coase ceva de genul ăsta.

Spatele i se îndreptă brusc. Ea ştia că e stupid, dar i se îndreptă oricum.

— Îmi închipui că majoritatea femeilor pe care le cunoşti au croitorese, aşa că nu trebuie să ştie cum arată o maşină de cusut.

El veni spre ea ca să ridice o bucată de material şi o studie meditativ.

— Dacă eşti decisă să interpretezi greşit tot ce spun eu, ne vom certa pentru ceva total diferit de motivul pentru care am venit să ne certăm.

— N-am timp să mă cert cu tine pe nicio temă. Trebuie să termin asta cât timp mai am o şansă.

— Va trebui să-ţi faci timp. Am… Se opri şi se încruntă la alarma radioului care începuse să sune.

— Nu pot să fac ce nu am, îi răspunse ea, şi se ridică să oprească alarma. E pusă ca să ştiu când e ora de baie a lui Simon. Operaţia asta durează mai bine de o jumătate de oră, dacă el cooperează. Şi e luni, iar lunea citim împreună o jumătate de oră înainte de culcare. După asta, mai am cel puţin o oră de cusut, apoi…

— Înţeleg. Exact aşa cum înţelegea, gândi el vârându-şi mâinile în buzunare, când o femeie era decisă să scape de el. Mă ocup eu de baia şi cititul lui Simon.

— Tu… ce?

— Nu pot să cos, dar ştiu cum se face baie şi să citesc.

Era atât de uimită, încât nu îşi găsea cuvintele pe care să le aşeze într-o propoziţie.

— Dar nu e… tu nu… Se opri şi făcu tot ce putu să-şi adune gândurile. N-ai venit aici să ai grijă de Simon.

— Nu, am venit să zbier la tine – ceea ce ştii deja, din care cauză eşti enervată. Dar

pot să zbier mai târziu. Presupun că Simon cunoaşte rutina baie-şi-pat. Ne vom descurca foarte bine. Termină-ţi husa, zise el, şi porni spre uşă. Ne certăm după ce terminăm amândoi.

— Eu nu…

Dar el plecase deja, şi îl striga pe fiul ei.

Era destul de greu să rămână supărată pe un bărbat care o înţelegea atât de bine. Totuşi. Vru să plece după el, apoi se opri. Simon începuse deja cu „încă cinci minute”.

Buzele i se întinseră într-un zâmbet arogant, de mamă. De ce să nu-l lase pe Bradley să guste din ritualul de seară de a convinge un băiat de nouă ani să se spele şi să se ducă la culcare? Şansele erau ca bărbatul să-şi ridice mâinile descurajat, cu mult înainte de a termina.

Ceea ce însemna că va fi prea obosit ca să îşi mai facă griji despre cearta cu ea – sau să-i ţină o lecţie despre plecatul de una singură din dimineaţa aia.

Şi avea dreptul s-o facă, îşi aminti ea. Mai mult, avea o obligaţie. Dar nu avea nici timp şi nici chef să discute despre asta acum.

Aşa că Simon o să-l epuizeze, se va duce acasă, iar ea va avea o seară liniştită ca să-şi termine treaba şi să-şi plănuiască strategia pentru a doua zi.

În plus, decise ea în timp ce se întorcea la maşina de cusut, s-ar putea să termine de cusut şi husa.

Le ascultă vocile, ciudata armonie dintre bărbat şi băiat, apoi pregăti materialul pentru următorul tiv. Unul dintre ei o va striga atunci când vor ajunge în impas.

Auzi râsul nebunesc al lui Simon şi zâmbi. Închipuindu-şi că timpul ei avea să fie limitat, se concentra asupra lucrului.

Pierdu noţiunea timpului şi nu îşi reveni decât când observă cât de tăcută devenise casa. Nicio voce ridicată, niciun câine care să latre.

Îngrijorată, se ridică de la maşina de cusut şi se duse grăbită spre baia din hol. Se părea că fusese purtat un război foarte sălbatic şi foarte ud. Prosoapele erau puse peste băltoacele de pe podea şi era puţină spumă rămasă în cadă, ceea ce îi spunea că Simon optase pentru baia cu spumă şi convoiul de vehicule din plastic împreună cu o armată de oameni din plastic împrăştiaţi prin cadă.

Sacoul de la costumul lui Bradley atârna în cârligul de pe spatele uşii. Absentă, îl luă şi îi îndreptă umflătura lăsată de cârlig pe guler.

Armani, observă ea când privi eticheta.

Asta chiar că se întâmpla pentru prima dată. Hainele de firmă italiene nu atârnau de obicei de cârligul din baia ei.

Luând-o cu ea, se duse către camera lui Simon. ÎI auzea citind – vocea devenindu-i grea, aşa cum se întâmpla când era somnoros.

Având grijă să nu facă zgomot, aruncă o privire din uşă. Apoi, pur şi simplu, rămase privindu-i, cu sacoul strâns la piept.

Fiul ei era în pat, pe cel de sus. Purta pijamalele Harry Potter, iar părul îi lucea de la şampon.

Moe era întins pe patul de jos, cu capul pe pernă, şi deja sforăia.

Iar bărbatul al cărui sacou îl ţinea în braţe, era în patul de sus cu băiatul ei. Cu spatele la perete şi cu ochii – ca şi ai lui Simon – aţintiţi în carte.

Simon era vârât în el, cu capul pe umărul lui Brad, în timp ce citea cu voce tare Căpitanul Izmană.

Inima ei, pur şi simplu, se topi. Nu încercă s-o potolească, nu era capabilă de niciun fel de defensivă. În acel moment unic, îi iubea pe amândoi din toate puterile.

Indiferent de ce se va întâmpla mâine, îi rămânea această imagine a lor în minte. La fel, ştia asta, se va întâmpla şi cu Simon.

Pentru acel moment unic, îi era datoare lui Bradley Vane mai mult de cât i-ar fi putut plăti vreodată.

Nevrând să-i deranjeze, se retrase încet şi coborî în bucătărie.

Puse de cafea şi scoase prăjiturelele din borcan. Dacă avea de gând să zbiere la ea, puteau foarte bine să o facă civilizat. Când terminau, iar ea era singură, va încerca din nou să gândească clar. Va încerca să descifreze ce însemna să-l iubească pe Bradley.

Pentru că aştepta să-i audă paşii, îl auzi coborând în holul mic. Luă cafetiera ca să-şi ţină mâinile ocupate şi turnă cafeaua, atunci când intră ei.

— Ţi-a dat mult de furcă?

— Nu în mod special. Ai terminat de cusut?

— Aproape. Se întoarse să-i ofere o cană de cafea, iar inima ei tresări din nou. Era desculţ, cu mânecile frumoasei lui cămăşi bleu suflecate până la coate. Manşetele pantalonilor îi erau ude.

— Ştiu că eşti mânios pe mine şi cred că îţi închipui că ai motive să fii. Aveam de gând să fiu şi eu mânioasă pe tine şi să-ţi spun toate chestiile alea despre cum îmi conduc eu propria mea viaţă şi cum fac ceea

ce am promis că voi face.

Îşi trecu degetele peste sacoul lui, pe care îl aşezase pe spătarul unui scaun.

— Din moment ce mă gândesc de ceva timp la asta, aveam de zis nişte chestii destul de bune. Dar nu mă simt în stare să le zic acum. Aşa că îmi doresc ca tu să nu fi fost mânios.

— Şi eu doresc la fel. Privi spre masă. Deci, ne aşezăm şi ne certăm la o cafea şi prăjituri?

— Nu cred că mă pot certa cu tine, Bradley, nu după felul în care mi-ai dus băiatul la culcare. Emoţia o învălui. Dar te voi asculta în timp ce zbieri la mine.

— Te pricepi de minune să detensionezi o ceartă de calitate. Se aşează şi aşteptă să se aşeze şi ea vizavi de el. Lasă-mă să-ţi văd braţele.

Fără să spună nimic, ea îşi ridică mânecile puloverului ca să-i arate tăieturile şi zgârieturile. Când tăcerea se prelungi, şi le trase din nou în jos.

— Erau doar nişte tufişuri, nimic mai mult, zise ea repede. Am avut unele mai rele, lucrând în propria mea grădină.

Se opri, redusă la tăcere de sclipirea rece din ochii lui, când şi-i ridică spre ea.

— Ar fi putut fi şi mai rău. Al dracului de

mult mai rău. Erai singură, pentru Dumnezeu. Ce te-a apucat să mergi în West Virginia şi să baţi pădurea de una singură?

— Acolo am crescut, Bradley. Am crescut în pădurea aia. Nu există sălbăticie, după ce ai trecut de graniţa cu Pennsylvania. Ca să-şi facă de lucru, aprinse lumânarea cu trei fiţi le pe care o făcuse pentru masa din bucătărie, cea care mirosea a afine. Mama mea locuieşte acolo, în parcul de rulote de lângă pădure. Este foarte posibil ca Simon să fi fost conceput în pădurea asta.

— Dacă vrei să te duci să o vezi pe maică-ta, sau locurile de joacă din copilărie, asta-i în ordine. Dar astea nu sunt circumstanţe normale. Nu mi-ai spus nime azi-dimineaţă despre faptul că vrei să te duci acolo.

— Ştiu că n-am făcut-o. Dacă o făceam, ai fi vrut să mergi cu mine şi nu voiam asta. Îmi pare rău dacă asta te doare, dar am vrut să mă duc singură. Aveam nevoie să o fac.

El îşi înghiţi resentimentul, deşi îi ardea gâtul.

— Nu i-ai spus nici Danei sau lui Malory că te duci acolo. Ai plecat fară să spui nimănui şi ai fost atacată.

— Nu m-am gândit să spun cuiva. Asta te supără, zise ea dând din cap. Atunci nu poţi decât să fii supărat. Am făcut un acord. Mi-

am dat cuvântul şi încerc să fac ceea ce am promis, iar tu nu poţi să vii să-mi spui că nu ai face la fel. Drumul meu, din dimineaţa asta, a fost o parte din ceea ce trebuie să fac. Cred că trebuia să mă duc. Cred că aveam nevoie să o fac.

— Singură?

— Da. Am puţină mândrie şi ceva ruşine împreună cu tot restul. Am dreptul să simt ceea ce simt, Bradley. Crezi că voiam să te iau cu mine în rulota aia dărăpănată îmbrăcat în costumul tău Armani?

— Nu e drept, Zoe.

— Nu, nu e drept, dar este adevărat. Mama crede deja că am aere, sau mai ştiu eu ce. Dacă mergeam acolo cu tine... Ei bine, uită-te la tine.

Ea dădu din mână şi aproape că izbucni în râs, când îi văzu expresia de pe faţă.

— Scrie pe tine băiat bogat, Bradley, cu sau fară sacoul ăla italienesc.

— Pentru Dumnezeu, reuşi el să spună.

— N-ai ce face, şi de ce ar trebui să faci ceva? Pe lângă asta, ţi se potriveşte. Ei nu i s-ar fi potrivit, iar eu trebuia să o văd, să vorbesc cu ea. Erau lucruri pe care trebuia să i le spun şi nu o puteam face cu tine de faţă. Sau cu Malory, sau cu Dana. Aveam nevoie să mă duc acolo pentru mine şi

pentru cheie. Eu trebuia s-o fac.

— Cum ar fi fost dacă n-ai fi reuşit să ieşi?

— Dar am reuşit. N-o să spun că n-am fost speriată, când lucrurile au început să se desfăşoare. N-am fost niciodată atât de speriată. Instinctiv, îşi frecă braţele ca şi cum i-ar fi fost frig. A fost ca o ambuscadă, felul în care totul s-a schimbat, felul cum m-a atacat. Era ca din cărțile cu poveşti, şi asta a făcut ca totul să fie mult mai înspăimântător.

Privea dincolo de el acum, acolo unde fusese.

— Pierdută în pădure şi vânată de ceva… neuman. Dar m-am luptat. Asta trebuia să fac. Până la urmă, l-am rănit mai mult decât m-a rănit el pe mine.

— L-ai bătut cu un băţ.

— Era mai gros decât un băţ. Gura i se întinse uşor a zâmbet, când văzu că mânia se mai risipise de pe faţa lui. Era o creangă bună, sănătoasă, cam atât de groasă. Îi arătă ţinându-şi palmele depărtate. Şi de frică şi de furie, am reuşit să-l bat măr. Sigur că nu ştiu cum s-ar fi terminat, dacă nu apărea căpriorul. Dar nu trebuie să ştiu, pentru că a fost, şi a fost şi Kane. Ceva îmi spune că am făcut bine că m-am dus acolo.

— Nu te mai duce singură, Zoe. Te rog.

Am venit aici în seara asta, intenţionând să-ţi spun să n-o mai faci. Dar acum te rog.

Ea luă o prăjitură, o rupse în două şi îi oferi lui jumătate.

— Mă gândeam ca mâine să mă duc în Morgantown, să trec pe unde am locuit, pe unde am lucrat, unde s-a născut Simon. Doar ca să văd care este următoarea cotitură. Dacă pot să plec la prima oră, m-aş putea întoarce pe la două, trei cel târziu, şi pe urmă să-mi rămână şi puţin timp pentru lucrul la salon. Poate că ai putea să vii cu mine.

El scoase, pur şi simplu, telefonul mobil din buzunar şi formă un număr.

— Dina, sunt Brad. Îmi cer scuze că te deranjez acasă. Am nevoie să-mi eliberezi agenda pentru mâine. Aşteptă un moment. Da, ştiu. Reprogramează totul, te rog. Am ceva personal de făcut şi o să-mi ia cea mai mare parte din zi. S-ar putea să pot ajunge acolo după ora trei. Bine. Mulţumesc. La revedere.

Închise telefonul şi îl puse la loc.

— La ce oră vrei să pleci?

Oh, eşti un bărbat deosebit.

— Pe la opt fară un sfert. Imediat ce Simon pleacă la şcoală.

— Bine. Muşcă din prăjitură. Presupun că

trebuie să te duci să termini de cusut.

— Nu încă. Mă gândeam să fac o pauză. Vrei să stăm pe canapea şi să ne sărutăm, în timp ce pretindem că ne uităm la televizor?

O mângâie pe obraz.

— Categoric că vreau.

ÎN după-amiaza următoare, Zoe intră la Răsfăţ cărând o cutie enormă. O aruncă înăuntru şi privi înjur.

Malory şi Dana fuseseră ocupate cât timp lipsise ea. Erau tablouri pe pereţi şi ceva ce recunoscu ca fiind bucăţi de textile vopsite. Masa pe care o refinisase ea era aşezată lângă peretele îngust din stânga uşii şi pe ea se afla o lumânare, un press-papier din sticlă argintie suflată, trei cărţi susţinute de două suporturi în formă de cărţi.

Cineva instalase noua lumină din tavan şi pusese pe jos un covor frumos, cu maci care parcă dansau.

Încântarea şi vinovăţia se luptau înăuntrul ei. Îşi suflecă mânecile pregătindu-se să se apuce de treabă, în timp ce îşi căuta prietenele.

Nu le găsi în magazinul lui Malory, dar rămase cu gura căscată când intră acolo. Trecuseră două zile de când văzuse etajul principal, dar nu părea posibil ca atât de multe să fi fost făcute în acest timp.

Picturi, schiţe în creion, sculpturi şi gravuri înrămate decorau pereţii. Un dulap înalt şi îngust era plin cu o colecţie de sticlă de artă, un altul jos şi lung expunea ceramică colorată. În locul unei tejghele pentru tranzacţii, Malory alesese o masă veche pentru prima sală. Tejgheaua o păstrase pentru cea de-a doua, acolo unde intenţiona să fie un loc de împachetat cadourile.

Mai erau încă cutii nedesfăcute, dar era clar că viziunea lui Malory era conturată. Zoe zâmbi când văzu că era instalat deja un pom de Crăciun, de-ale cărui crengi atârnau ornamente lucrate de mână.

Merse de jur împrejurul camerelor, trecu prin bucătărie şi ajunse în magazinul Danei.

Pe mai mult din jumătate de rafturi se aflau aşezate cărţi.

Pe o tejghea de bar veche erau puse ceşti pentru ceai, căni pentru cafea, cutii.

Toate astea erau la locul lor, iar ea nu fusese aici să se bucure împreună cu fetele sau să ajute la treabă.

Auzind cum scârţâie podeaua la etajul superior, alergă spre scări şi apoi în susul lor.

— Unde sunteți? Nu pot să cred câte aţi făcut cât am fost eu…

Se opri înlemnită şi fără grai când îşi văzu salonul.

— N-am putut să te aşteptăm. Dana îşi trecu o mână peste obraz, apoi bătu cu palma în scaunul pe care ea şi Malory tocmai îl asamblaseră. Credeam că o să le terminăm înainte să te întorci. Aproape că am reuşit.

Încet, Zoe traversă camera, îşi trecu palma peste pielea moale a unuia dintre cele patru scaune pentru coafat.

— Şi funcţionează. Uite. Malory apăsă cu piciorul pe cercul de crom de la baza scaunului, iar scaunul se înălţă. E distractiv.

— Hei, Dana se trânti pe un scaun şi îl învârti. Asta este distractiv.

— Au sosit, reuşi Zoe să spună.

— Nu numai asta, dar uite aici. Malory arătă spre cele trei chiuvete lucioase pentru spălat părul. Le-au instalat în dimineaţa asta. O trase pe Zoe care era ameţită şi dădu drumul la apă. Vezi? Funcţionează şi ele. E chiar un salon de înfrumuseţare.

— Nu pot să cred. Zoe se aşeză pe podea, îşi acoperi faţa cu palmele şi izbucni în plâns.

— Oh, iubito. Imediat, Malory îşi trase basmaua de pe cap şi i-o dădu ca batistă.

— Am chiuvete pentru spălat. Şi scaune,

suspină Zoe în bucata de bumbac plină de diferite culori. Şi… tu ai tablouri şi statui şi cutii din lemn sculptat. Dana are cărţi. Acum trei luni aveam un serviciu mizerabil, lucrând pentru o femeie care nici măcar nu mă plăcea. Acum am scaune. Voi le-aţi asamblat pentru mine.

— Tu ai refinisat masa, replică Malory.

— Şi ai refolosit dulapul de brutărie pentru bucătărie. Ai stabilit unde să punem luminile, ai rechituit gresia din baie. Dana se aplecă să o mângâie pe Zoe pe creştet. Suntem în chestia asta împreună, Zoe.

— Ştiu, ştiu, despre asta e vorba. Îşi şterse faţa. E frumos. Totul. Le iubesc. Vă iubesc. Mi-am revenit.

Suspină, apoi expiră puternic.

— Doamne, vreau să şamponez pe cineva. Râzând acum, se ridică în picioare. Cine vrea să fie prima? auzind strigătul care veni de jos, clătină din cap. Fir-ar să fie, am uitat. Ăla e băiatul de la piaţa de vechituri, mi-a adus sofaua. I-am dat douăzeci de dolari să o aducă până aici. Trebuie să mă duc să-l ajut.

După ce plecă în fugă, Malory se întoarse spre Dana.

— Este mereu sub tensiune, care tot creşte.

— Da, aşa e. Mă întreb dacă vreuna dintre noi s-a gândit la stresul care avea să fie asupra celei care rămânea ultima. La care se adaugă şi faptul că suntem atât de aproape de terminarea amenajării aici. Întinse mâinile ca să indice salonul. Probabil că e gata să pocnească.

— Hai să ne asigurăm că vom fi lângă ea când se va întâmpla.

Se duseră jos ca să dea o mână de ajutor la sofa. După ce o aşezară pe locul ei, Malory se dădu înapoi şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Ei bine... e destul de lungă. Şi... îşi căuta cuvintele ca să spună ceva de bine despre obiectul acela de un maro tem. Are un spătar înalt.

— „Urâtă ca un păcat” este termenul pe care îl cauţi, o ajută Zoe. Dar aşteaptă. Se apucă să desfacă cutia pe care o adusese sus cu ea, apoi se opri. Duceţi-vă jos până termin.

— Termini ce? Dana trase un şut uşor în sofa. Îi dai foc?

— Duceți-vă. Daţi-mi zece minute.

— Cred că o să-ţi ia mai mult, o avertiză Malory.

De cum rămase singură Zoe se apucă de treabă. Dacă exista un singur lucru la care

nu se pricepea, acela era să facă sită de mătase din coadă de câine.

Când transformarea fu completă, se dădu înapoi cu mâinile în şolduri.

Şi, pe Dumnezeu, reuşise din nou. Se duse spre scări şi strigă:

— Veniţi sus. Să-mi spuneţi ce credeţi, dar cinstit.

— Ideea cu arsul n-a fost destul de cinstită? întrebă Dana. Pot s-o fac eu cu Mal dacă nu ai timp. Nu trebuie să ajungi acasă la Simon?

— Nu. Vă spun mai târziu despre asta. O luă pe Dana de mână, apoi pe Malory şi le trase în salon.

— Doamne, Zoe! Doamne, ce frumoasă el Uimită, Malory se apropie ca să studieze sofaua. Grămada maronie era acum o canapea fermecătoare, cu flori roz închis pe un fond albastru. Pernele erau pufoase, iar funde mari înconjurau braţele.

— E mai mult un miracol, aprecie Dana.

— Vreau să fac câteva scăunele pentru picioare, să folosesc acelaşi material sau poate doar una dintre culorile de bază. Apoi am să iau nişte scaune rabatabile şi fac huse şi pentru ele – doar un fel de drapaj, aşa cum vezi pe la nunţi, cu o fundă mare în spate.

— Poate că ai putea să-mi croşetezi o maşină nouă când ai timp, sugeră cu ironie Dana.

— Arată splendid, Zoe. N-ai de gând să te aşezi pe ea şi să ne spui ce s-a întâmplat azi?

— Nu pot să stau. Staţi voi. Vreau să văd cum arată cineva stând pe ea.

Se uită studiind sofaua din diverse unghiuri.

— Arată aşa cum voiam să arate. Câteodată mă sperii puţin, pentru că toate par să-mi meargă bine. Şi încep să-mi fac griji că, din cauza asta, voi rata cheia. Ştiu cât de stupid sună chestia asta.

— Nu chiar, îi spuse Dana, în timp ce se aşeza mai confortabil pe sofa. Şi eu am tendinţa să-mi fac griji despre ce aş putea face greşit atunci când îmi merge bine.

— Credeam – speram – că voi simţi ceva când m-am dus în Morgantown. Am trecut pe la fostul apartament şi pe la salonul în care am lucrat. Pe la salonul de tatuaje. M-am dus chiar şi pe la Home Makers. Dar n-a fost ca ieri. N-a existat niciun sentiment de chemare sau de înţelegere.

Făcu câţiva paşi şi se aşeză pe podea în faţa canapelei.

— Mi-a făcut plăcere să văd o parte din

locuri, să-mi amintesc de multe lucruri. Dar nu mi-a reţinut nimic atenţia. Am locuit acolo aproape şase ani, dar a fost… am înţeles că au fost ca o tranziţie. N-am vrut niciodată să rămân acolo. Am lucrat şi am locuit acolo, dar mintea mea privea tot timpul înainte. Către încoace, presupun, zise ea încet. Unde aveam să mergem imediat ce reuşeam s-o fac. Simon s-a născut acolo, iar ăsta a fost cel mai mare eveniment din viaţa mea. Dar n-am făcut nimic altceva acolo, nimic din ce mi s-a întâmplat acolo nu a fost prea important. A fost doar… o haltă.

— Înseamnă că asta ai aflat, zise Malory. Cheia ta nu se află acolo. Dacă nu te-ai fi dus, n-ai fi petrecut timp căutând, acum n-ai fi ştiut asta.

— Dar tot nu ştiu unde este. Frustrată, îşi lovi genunchiul cu pumnul. Am o senzaţie în suflet că ar trebui să pot să văd, că mi-am întors capul, doar puţin, în direcţia greşită, şi îmi este teamă că voi continua, făcând ceea ce fac în fiecare zi, şi nu o voi vedea pentru că nu-mi întorc capul să privesc în direcţia bună.

— Toate am fost descurajate, Zoe, îi aminti Dana. Toate ne-am uitat în direcţia greşită.

— Ai dreptate. Doar că atât de multe lucruri se întâmplă în partea asta, încât ceea ce se întâmplă dincolo este foarte puţin. Locul ăsta şi ceea ce simt pentru el – ce simt pentru voi. E atât de mare. Apoi mă gândesc cum trebuie să aduc cheia asta din aer – iar în următorul minut ştiu că pot s-o fac. Ştiu că pot, dacă mă uit acolo unde trebuie.

— Te-ai întors la locul din care ai plecat, îi aminti Malory. Şi te-ai uitat la locul în care ai aşteptat, nu e şi ăsta un fel de a descrie perioada de timp de dinainte de a veni aici?

— Cred că da.

— Poate că ar trebui să priveşti unde ai ajuns. Unde eşti acum.

— Aici, vrei să spui? Crezi că ar putea fi aici, în casa asta?

— Poate, sau în alt loc important pentru tine. Un loc unde ai avut sau vei avea acel moment al adevărului. Acea decizie.

— Bine. Zoe dădu din cap gânditoare. O să încerc să mă concentrez un timp pe asta. O să lucrez aici, cât timp Simon este cu Brad.

— Brad e cu Simon? repetă Dana.

— Mai e şi chestia asta. Îi aruncă Danei o privire confuză. Ne întorceam, iar eu am zis ceva despre faptul că trebuie să-l iau de la şcoală şi să-l aduc cu mine – încercând să

planific cum aveam să reuşesc să fac una-alta, şi Brad zice că-l ia el. Îl ia el de la şcoală, îl duce cu el la Home Makers pentru un timp, apoi la el acasă unde, se pare, şi-au făcut deja nişte aranjamente să joace video-baseball. Şi ce-ar fi ca eu să fac ce am de făcut, iar el îl va aduce pe Simon acasă pe la opt. Oh, şi să nu-mi fac griji cu cina, adăugă ea făcând un gest cu mâna. Or să comande pizza.

— E o problemă? întrebă Malory.

— Nu chiar o problemă. Sigur nu e o problemă pentru

Simon, iar eu pot să mă folosesc de timpul ăsta. Doar că nu vreau să încep să depind de cineva. E un alt mod de a da de probleme. Nu vreau să încep să depind de el. Nu vreau să fiu îndrăgostită de el. Nu vreau, dar se pare că nu am ce face.

Oftând, îşi puse capul pe genunchiul lui Malory.

— Ce să fac?

Malory o mângâie pe păr.

— Ceea ce va urma.

12

Zoe rămase după ce prietenele ci plecară acasă. Voia să simtă clădirea în jurul ei, aşa

cum simţise pădurea cu o zi înainte. Ce anume o atrăsese la casa asta?

Ea fusese cea care o găsise. Ea fusese cea care făcuse socotelile, deşi o parte din ea nu crezuse că va reuşi.

Totuşi, în ciuda dubiilor, în ciuda altor argumente pro şi contra, urmărise, plănuise în mintea ei, ceea ce la început fusese doar un fel de fantezie. Un fel de speranţă care devenise realitate.

Ea fusese prima dintre ele care vizitase casa ca să vadă ce se putea face. Cum se putea face. Să-şi revendice un drept, presupuse ea, trecându-şi degetele peste peretele din holul central de la etaj.

Nu stătuse oare ea aici, în timp ce agentul trăncănea despre potenţial şi valoare comercială şi dobânzi, şi ştiuse că ăsta era locul unde avea să-şi clădească viitorul?

Văzuse pereţii de un bej-mat, stucaturile ciobite, ferestrele prăfuite, şi îşi închipuise multă culoare şi lumină şi posibilităţi, numai dacă ar fi avut curajul să rişte.

Nu era ăsta un moment al adevărului?

Casa fusese un alt lucru care o adusese lângă cu Malory şi Dana. Aşa cum le unise căutarea. Aşa cum fiecare dintre ele era o cheie. Angrenate în căutarea acelor răspunsuri pentru ieri şi pentru mâine.

Kane venise aici pentru a le tenta şi a le speria pe prietenele ei. Ar veni aici să o tenteze şi să o sperie şi pe ea? Frica ei pentru el era un luciu viu, care respira înăuntrul ei.

Rămase în capătul scărilor, privind către uşă. Nu trebuia decât să coboare scările, să iasă pe uşa aceea, şi păşea în lumea pe care o înţelegea şi o recunoştea şi chiar, într-o anumită măsură, o controla.

Maşini treceau pe stradă, oameni mergeau pe trotuare. Viaţă obişnuită, desfăşurându-se în mod obişnuit.

Înăuntru, ea era singură, aşa cum fusese în pădure. Aşa cum era în fiecare noapte, când stingea lampa de lângă pat şi îşi punea capul pe pernă.

Asta alesese ea, şi nu se putea teme de ceea ce alesese să facă cu viaţa ei.

Se întoarse cu spatele la scări, cu spatele la uşă şi la lumea de dincolo de ea, şi merse de-a lungul holului tăcut către ceea ce revendica a fi al ei.

Fiori de gheaţă trecură peste pielea ei, când se apropie de uşa care ducea la pod. Toate evitaseră să urce acolo de când cu experienţa prin care trecuse Malory. Şi nici nu vorbeau despre asta. Era o porţiune din casă care încetase să existe pentru ele, una

pe care – într-un mod foarte real – o predaseră.

Nu venise oare timpul să o revendice? Dacă această casă urma să fie a lor, nu puteau pretinde că o parte din ea nu exista.

Malory ajunsese la momentul ei decisiv în acest loc şi învinsese. Şi totuşi, dezertaseră pe acest câmp, ca şi cum suferiseră o înfrângere.

Sosise timpul să schimbe situaţia.

Întinse mâna şi apăsă clanţa. Deschise uşa. Faptul că aprinse lumina o ajută – un gest obişnuit, de fiecare zi. Lumina era mai mângâietoare decât întunericul, şi asta era ceva uman. Dar continuă să meargă, străduindu-se să nu sară când scările scârţâiră sub greutatea ei.

Praful îi gâdila nările şi putea să-l vadă cum se roteşte în particule fine în jurul luminii date de un bec fără abajur. Locul avea nevoie de o curăţenie zdravănă, iar printre lucrurile abandonate de foştii chiriaşi, exista destul gunoi care putea fi transformat în comoară.

Un dulap care trebuia curăţat sau vopsit, lămpi fară abajururi, un balansoar cu o tălpică ruptă, cutii pline de praf, cărţi mucegăite.

Păianjenii fuseseră foarte ocupaţi sus aici,

observă ea, iar şoarecii probabil că-şi făceau cuiburi confortabile înăuntrul zidurilor neterminate. Trebuia măturat bine. Trebuiau puse curse. Era un spaţiu bun pentru depozitare, pe care nu îl foloseau.

Îşi aminti cum arăta acest loc plin cu ceaţă albastră şi cu o răceală care îţi îngheţa oasele.

Mai bine, îşi zise ea, să-şi amintească de victoria obţinută aici. Oricum, se duse la fereastră şi o deschise, lăsând aerul rece al serii să alunge mirosul de umezeală.

Să fie singură sus aici, era un mare pas, decise ea. Nu numai un fel de revendicare, ci o dovadă pentru ea însăşi că nu va fi oprită de teamă. Data viitoare, îşi promise ea, va aduce o mătură, o cârpă de praf şi o găleată cu detergent. Dar, deocamdată, putea să-şi petreacă timpul fară grabă, uitându-se prin ceea ce rămăsese, şi să vadă ce putea fi păstrat şi folosit şi ce trebuia aruncat.

Era o colivie veche care putea fi curăţată şi vopsită. Şi lampa cu picior metalic, masa asimetrică, de pus la capăt de canapea. Cărţile probabil că erau pline de viermi, aşa că îşi notă în minte să se uite la ele, să le pună în cutii pe cele mai prăpădite şi să le arunce ea, ca să nu o supună pe Dana la

stresul ăsta.

Găsi o păpuşă Raggedy Ann, din cârpă, veche, cu un umăr sfâşiat. Cineva o iubise cândva, gândi ea. Poate după un spălat bun şi câteva cusături, cineva o va iubi din nou. O puse pe încheietura braţului în timp ce dădea la o parte cutii, împingea piese de mobilier.

Oglinda lungă şi ovală, cu marginile rotunjite şi era o adevărată comoară. Da, trebuia reargintată, dar avea o formă foarte frumoasă. Puteau să o agaţe cu o panglică în partea centrală sau, şi mai bine, s-o pună în locul dulăpiorului de medicamente din baia de la parter.

Cu păpuşa încă odihnindu-se pe braţul ei, propti oglinda de perete şi se dădu înapoi ca să vizualizeze.

Se văzu pe ea însăşi în oglinda ciupită de timp, stând în lumina dură, nefiltrată, cu praf în păr şi pe faţă, cu o păpuşă din cârpe pe braţ.

Ca şi oglinda, ca şi păpuşa, gândi, ea nu reprezenta nimic special la care să te uiţi în acest moment. Dar lucrul cel mai important era potenţialul. Se putea observa oboseală în jurul ochilor, dar asta se aranja cu nişte felii de castravete ţinute pe ochi zece minute. Ştia ce să facă ca să-şi

îmbunătăţească felul în care arăta. Erau doar rutină şi câteva artificii ale meseriei.

Şi ştia cum să-şi menţină şi echilibrul interior. Atâta timp cât se considera activă, nu va înceta să încerce să înveţe, să se transforme, să facă mai mult din ea însăşi.

Nu era o Raggedy Ann tristă, care avea nevoie de îngrijire. Ştia foarte bine cum să aibă grijă de ea însăşi şi de cei care aveau nevoie de ea.

Kyna avea nevoie de ea, se gândi ea. Kyna şi surorile ei aveau nevoie ca ea să găsească ultima cheie şi să le descuie închisoarea. Nu putea, nu voia să renunţe până nu făcea tot ce era posibil.

— Cu orice preţ, zise ea cu voce tare. Nu voi renunţa.

Oglinda se înceţoşa în timp ce o privea, o scânteie mică dansa peste suprafaţa ciupită. Prin ea se văzu pe ea însăşi. Apoi nu mai era ca, ci o femeie înaltă, subţire, tânără, îmbrăcată într-o robă verde, eu un căţel la îndoitura braţului şi o sabie la şold.

Fascinată, păşi înainte, întinse mâna să atingă oglinda cu degetele. Şi le privi cum alunecă în oglindă. Şocată, şi le trase înapoi, îşi strânse mâna pumn şi o duse la inima care îi bătea cu putere.

Imaginea din oglindă rămase privind spre

ea. Aşteptând.

Ar fi vrut să fugă, îşi simţea picioarele cum se încordează pentru saltul către uşă şi departe de acel loc. Dar nu tocmai făcuse o promisiune? Cu orice preţ. Închizându-şi ochii un moment, se luptă să se liniştească. Ceea ce îi spusese Malory despre Brad se aplica la tot ceea ce era o parte din viaţă, nu-i aşa? Făceai ceea ce va urma.

Zoe îşi adună tot curajul, strânse păpuşa în braţe ca să se liniştească, şi intră în oglindă.

Stătea împreună cu surorile ei sub valul de lumină strălucitoare a soarelui, cu mirosul grădinii plutind prin aer. Păsările cântau cu un fel de bucurie disperată, care îi umplu inima.

În braţe, căţelul se agită şi se răsuci să-i lângă maxilarul, îl lăsă jos să alerge puţin şi râse împreună cu surorile ei.

— Ar trebui să-l învăţăm să danseze. Venora îşi flutură degetele peste corzile harpei, în timp ce căţelul sărea împleticit după un fluture.

— O să sape prin grădină, asta o să facă. Aplecându-se, Niniane îl mângâie pe cap. Şi o să aibă tot timpul necazuri, şi aşa şi trebuie. Aşa de mult mă bucur călai găsit, Kyna.

— Arăta de parcă mă aştepta. Deja îndrăgostită de el nebuneşte, se lăsă pe vine şi gâdilă burta moale şi grasă a căţelului. Stătea pe poteca din pădure ca şi cum ar fi zis: „Era şi timpul să vii să mă iei acasă.”

— Bietul de el! Mă întreb cum s-a pierdut.

Kyna privi spre Venora.

— Nu cred că era pierdut. Cred că a fost găsit. Îl ridică şi se învârti cu el, în timp ce căţelul lătra şi se răsucea de bucurie. O să avem grijă de tine şi te vom proteja. Iar tu vei creşte mare şi puternic.

— Atunci ne va proteja el pe noi, zise Niniane şi întinse mâna ca să-l tragă uşurel de coadă.

— Avem deja mai multe gărzi decât avem nevoie. Frecându-şi obrazul de capul căţelului, Kyna se întoarse să privească spre grădină, unde două siluete stăteau îmbrăţişate sub un pom înflorit. Rowena şi Pitte fie ne păzesc pe noi, fie se păzesc unul pe celălalt.

— Tata îşi face prea multe griji. Niniane ridică pana de scris şi privi spre cer. Un bol perfect de albastru. Unde am putea fi mai în siguranţă decât aici, în inima regatului?

— Sunt unii care ar lovi în inimă dacă ar îndrăzni. Fără să îşi dea seama, Kyna puse o mână pe mânerul spadei. Care i-ar lovi pe

părinţii noştri, pe oamenii noştri şi lumea noastră şi chiar pe cea de dincolo, prin noi.

— Nu înţeleg nevoia de ură când există atâta frumuseţe. Şi atâta dragoste, adăugă Venora.

— Atâta timp cât există cei precum Kane şi adepţii lui, va fi o luptă între ceea ce e bine şi ceea ce e rău. Aşa este în toate lumile, le spuse Kyna. Trebuie să existe atât războinici, cât şi artişti, şi barzi, şi cârmuitori, şi învăţaţi.

— Astăzi nu este nevoie de sabie. Niniane atinse şoldul lui Kyna.

— Kyna are întotdeauna nevoie de sabie, zise Venora râzând. Dar priveşte. Cu siguranţă că dragostea este o armă la fel de bravă şi de adevărată ca oţelul. Îşi ciupi harpa, în timp ce îi privea pe Rowena şi Pitte. Vezi cum stau împreună, ca şi cum nu au nevoie de nimic altceva decât unul de celălalt, într-o zi şi noi vom trece prin asta.

— Dar bărbatul pe care o să-l iubesc trebuie să fie la fel de frumos ca Pitte, zise Niniane, şi inteligent.

— Iar al meu le va avea pe toate astea, dar cu un suflet de poet. Fluturând din gene, Venora îşi apăsă pieptul cu mâna. Al tău, Kyna?

— Ah, ce să zic. Kyna îl puse din nou pe

căţel la încheietura braţului. Frumos, desigur, inteligent, cu suflet de poet – şi inimă de războinic. Şi trebuie să fie cel mai priceput amant.

Chicotiră împreună, aşa cum fac surorile, adunate una într-alta, şi nu văzură cum bolul acela perfect de cer începea să fiarbă înnegrindu-se spre vest.

Venora începu să tremure.

— Se face frig.

— Vântul, începu Kyna, iar lumea din jur deveni nebună.

Se răsuci, sabia frigea în timp ce o trăgea din teacă; se aşează între surorile ei şi umbra care se revărsa dinspre pădure.

Auzi ţipetele, plesnetul rău al vântului, strigătele celor care alergau să le apere. Văzu pe podea unduirea vicleană a unui şarpe şi ceaţa albastră care se târa.

Iar Kane, cu ochii negri încărcaţi de putere pe faţa lui frumoasă, ieşi dintre umbre. Îşi ridică braţele spre cerul care fierbea, iar vocea lui parcă era de tunet.

Chiar în momentul când se avânta, cu sabia ridicată, durerea violentă o sfâşiase parcă cu nişte degete violente, rupându-i inima şi îngenunchind-o.

Îl văzu zâmbind, chiar cu o secundă înainte de a fi aruncată din propriul ei trup.

În pod, sub lumina supărătoare a becului din tavan, Zoe stătea din nou, simţi o durere rece în piept şi lacrimi care i se revărsau pe obraji.

— M-a durut inima pentru ele. Zoe îşi împreună mâinile pe masa din bucătăria ei. Am simţit ce a simţit ea – emoţiile, soarele, blana caldă a căţelului, dar eram detaşată de ele. Nu ştiu cum să explic.

— Un fel de imagine în oglindă? sugeră Brad şi împinse mai aproape paharul de vin pe care i-l turnase. Ea se ţinuse tare, îl dusese pe Simon la culcare, dar ceea ce simţea i se oglindea în privire.

El simţise şi suspecta că şi Simon simţise la fel, pentru că băiatul se dusese la culcare fară niciun fel de protest.

Dar acum era palidă şi încerca să-şi oprească tremurai mâinilor.

— Da. Se părea că se simţea uşurată fiindcă avea un nume pentru ceea ce simţea. Ca asta, ca o reflectare. Am intrat în oglindă, ca Alice, zise ea minunându-se. Şi le cunoşteam, Bradley. Le iubeam aşa cum le iubea ea. Stăteau în grădină, bucurându-se de căţel şi de soare, puţin amuzate, puţin invidioase de felul în care Rowena şi Pitte erau absorbiţi unul de celălalt, şi vorbeau la fel ca nişte fete tinere despre ce gen de

bărbaţi se vor îndrăgosti. Apoi s-a făcut întuneric şi frig şi a fost absolut înfiorător. Ea a încercat să lupte.

Simţindu-se copleşită din nou, Zoe îşi şterse lacrimile proaspete care se prelingeau pe obraji.

— A încercat să le protejeze. A fost primul şi ultimul ei gând. El… el s-a bucurat de durerea ei. I-a sărbătorit înfrângerea. Vedeam asta pe faţa lui. Ea nu l-a putut opri. Şi nici eu.

Luă paharul de vin şi sorbi puţin.

— N-ar fi trebuit să fii singură acolo.

— Cred că trebuia să fiu singură. Înţeleg ce vrei să spui, dar cred, simt, că asta a fost ceva prin care trebuia să trec de una singură, Bradley. Dădu paharul la o parte şi îl luă de mână. El nu ştia că sunt acolo. Kane nu ştia. Sunt sigură. Trebuie să însemne ceva că am fost adusă acolo fără ca el să ştie. Cred că înseamnă că ea încă se luptă, sau încearcă s-o facă.

El se rezemă de spătar şi se gândi.

— Poate că e posibil, cu cele două lacăte deschise, ca fiicele să poată să transmită ceva. Gânduri, sentimente, speranţă. Poate fi de-ajuns ca să te contacteze, mai ales dacă sunt ajutate.

— Rowena şi Pitte.

— Merită să aflăm. Dacă poţi să găseşti pe cineva care să stea cu Simon, putem merge acolo să-i întrebăm.

— E aproape zece. Nu putem ajunge acolo şi înapoi până aproape de miezul nopţii. Nu vreau să rog pe nimeni să vină aici la ora asta.

— Ok. O voi face eu. Se ridică şi luă telefonul din bucătărie.

— Bradley…

— Ai încredere să-l laşi pe Flynn cu Simon?

— Sigur că da, zise ea în timp ce el forma numărul. Dar n-ar trebui să-şi lase casa şi să vină să aibă grijă de copil.

Brad abia dacă ridică o sprânceană.

— Flynn, poţi să vii la Zoe să stai cu Simon? Trebuie să mergem până la Rowena şi Pitte. Îţi povestesc mai târziu. Super. Te văd mai târziu împreună cu Malory. Închise telefonul. Zece minute. Asta fac prietenii, Zoe.

— Ştiu asta. Agitată, se tot trăgea de păr. Doar că nu-mi place să deranjez oamenii doar pentru că eu sunt nervoasă.

— O femeie care intră în oglindă n-ar trebui să fie nervoasă pentru că merge la Vârf.

— Presupun că nu.

POATE că nu erau atât nervi, cât era anticipare, decise ea în timp ce intra cu maşina pe poartă la Vârf. Exista un fel de nerăbdare acum că, într-un mod foarte real, intrase în pielea femeii din tablou.

Fetei, se corectă ea, îi simţise toată inocenţa, speranţa şi curajul şi tinereţea pură. În timpul petrecut în oglindă o cunoscuse pe zeiţă din inimă şi până în suflet.

Iar propria ei inimă era îndurerată.

Privi în sus, spre lună, în timp ce cobora din maşină. Era clepsidra lor, gândi ea. Iar timpul se scurgea în timp ce ele aşteptau.

Pitte veni la uşă şi o deschise înainte ca ei să fi traversat porticul. Arăta relaxat, observă Zoe, şi mai puţin oficial ca de obicei, îmbrăcat cu un pulover gri.

— Îmi cer scuze că venim la o oră târzie, începu ea.

— Este târzie? El îi luă mâna, iar ea se înroşi când i-o sărută. Nu există oră la care să nu fii binevenită aici.

— Oh. Tulburată, îl privi pe Brad care îl studia atent pe Pitte. Asta-i drăguţ din partea ta. Totuşi, vom încerca să nu vă reţinem prea mult.

— Atât cât doreşti. Îi ţinu mâna într-a lui şi o trase înăuntru. Nopţile devin tot mai

reci. Am aprins focul în salon. Fiul tău este bine?

— Da. Mai avusese vreodată o conversaţie adevărată cu Pitte? se întrebă Zoe. Doarme. Flynn şi Malory sunt cu el. Bradley m-a adus aici pentru că… am de pus nişte întrebări despre nişte lucruri care s-au întâmplat.

— A fost atacată, zise Brad sec în timp ce intrau în salon.

Rowena se ridică repede.

— Eşti rănită?

— Nu. Nu, sunt bine. Bradley, n-ar trebui să sperii oamenii în felul ăsta.

— A fost atacată, repetă Brad. Şi, deşi a scăpat doar cu zgârieturi şi vânătăi, ar fi putut fi cu mult mai rău.

— Eşti mânios, spuse Pitte. Aşa aş fi şi eu, dacă ea ar fi fost a mea. Chiar şi o războinică, zise el înainte ca Zoe să poată vorbi, trebuie să aprecieze că are pe cineva care o apără.

— Staţi jos, vă rog. Rowena arătă spre sofa. Cred că ar merge nişte ceai. Ceva calmant. Mă ocup eu de asta. Dar se duse mai întâi la Zoe, îi cuprinse faţa între palme şi o sărută pe obraji. Îţi rămân datoare, zise ea încet. Şi nu există o plată destul de mare.

Ameţită, Zoe rămase privind-o pe Rowena cum ieşea din cameră. Apoi se uită la Pitte.

— Tu ai fost. În pădure. Căpriorul din pădure. Tu ai fost.

El o atinse din nou, doar în treacăt, cu vârful degetelor pe obraz.

— De ce nu ai fugit, mămico?

— N-am putut. Erai rănit. Picioarele îi tremurau, aşa că se aşeză pe sofa. Eram prea speriată şi prea furioasă ca să fug. Iar tu erai rănit.

— L-a atacat cu o creangă pe post de bâtă, îi spuse el lui Brad. Şi a fost extraordinară. Eşti un om norocos.

— Ea nu este la fel de convinsă ca mine că sunt. Nu încă.

Confuză, Zoe îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— Tu erai în pădure, având grijă de mine. Căpriorul… avea ochii tăi.

El zâmbi când Rowena veni înapoi în cameră.

— Poate că n-aş fi fost acolo, dacă nu mă bătea la cap Rowena.

— M-ar fi omorât?

— A mai vărsat sânge de om. Pitte se aşează pe un scaun. Poate că l-ar fi vărsat şi pe al tău.

— Ar fi… ar fi putut să te omoare?

Pitte îşi ridică bărbia arogant.

— Ar fi încercat.

— Poate că ar fi fost mai bine dacă ai fi venit ca tine însuţi şi cu o puşcă, sublinie Brad.

— Nu mă pot lupta cu el în formă umană, în timp ce el ia forma unui animal.

— Ai fost rănit rău, îşi aminti Zoe. Ţi-a făcut o gaură într-o parte.

— Şi a fost îngrijită. Mulţumesc.

— Ah, uite şi ceaiul. A protestat când l-am îngrijit. Rowena se grăbi să ia ceainicul pe care o slujnică îl aşezase pe masă. Ceea ce este un semn bun. Dacă Pitte ar fi fost grav rănit, nu ar fi spus nimic.

— Am avut dreptate să mă duc acolo. Simt, de cele mai multe ori, simt că nu fac destul. Dar am avut dreptate să mă duc acolo.

— Drumul e liber, poţi să mergi pe el. Rowena îi oferi o ceaşcă de ceai lui Zoe. Bărbatul tău îşi face griji pentru tine. Înţeleg asta, îi zise ea lui Bradley şi mai umplu o ceaşcă. Pot să-ţi promit că vom face tot ce putem ca s-o apărăm.

— Aţi pus o protecție în jurul lui Simon. Puneţi-o şi în jurul ei.

Pe faţa Rowenei se citea înţelegerea în timp ce îi oferea cea de-a doua ceaşcă.

— Nu există nicio cheie fară risc. Riscul nu se termină fară cheie. Ea are nevoie de

încrederea ta în ea. E la fel de importantă ca un scut şi o sabie.

— Am toată încrederea din lume în Zoe. Şi niciun pic de încredere în Kane.

— Eşti înţelept în ambele cazuri, admise Pitte. Poate că deocamdată îşi linge rănile, dar nu a terminat. Cu niciunul dintre voi.

— Nu s-a deranjat cu mine, observă Brad.

— Un duşman priceput alege atât momentul, cât şi câmpul de bătălie. Cu cât ţine ea mai mult la tine, cu atât mai puternică va fi lovitura. Până la urmă, drumul cel mai sigur spre sufletul ei este prin inimă.

În timp ce Zoe aşează tremurând ceaşca pe farfurioară, Brad dădu din cap spre Pitte.

— Haide să ne facem griji despre ce se întâmplă acum şi ne descurcăm cu restul pe măsură ce apare. Tu eşti păstrătoarea cheilor, zise el către Rowena. Regulile s-au schimbat, ai spus-o chiar tu. Dă-i cheia ei şi terminaţi.

— Negociază. Pitte se îndreptă în scaun plăcut surprins. Există un contract.

— Care nu spune nimic despre pericolul asupra vieţii sau al corpului, zise Brad cu uşurinţă. Un contract ai cărui termeni au devenit nuli, când au avut loc atacuri asupra celor implicaţi.

— Au renunţat la orice recompensă pentru răniri provocate în afara puterii controlului nostru.

— Nu a existat o aducere la cunoştinţă completă.

Rowena lăsă să-i scape un oftat.

— Chiar trebuie să-i dai apă la moară? îi zise ea lui Brad. Sunt sigură că v-ar face plăcere la amândoi să vă certaţi despre contracte şi termeni şi ce-o mai fi. Şi adevărul este că aş fi de acord să nu mai existe penalitatea de un an pentru vieţile voastre, aşa cum scrie în contract, dacă Zoe decide să-şi încheie căutarea. Pitte va fi şi el de acord, deşi îi va face plăcere să argumenteze mai întâi asupra termenilor, de formă.

— Şi distracţie, adăugă el.

— Nu pot să-i dau cheia, continuă Rowena. Din moment ce căutarea a fost acceptată, din moment ce a început, este peste puterile mele. Nu mă pot atinge de chei, până când nu sunt găsite de către cele alese să le găsească, sau până când nu expiră timpul. Aşa stau lucrurile.

— Atunci spune-i unde este.

— Nu pot.

— Pentru că nu se află nicăieri, până când nu o găsesc, zise Zoe încet, în timp ce acest

lucru îi devenea clar în minte. Nu este acolo, zise ea privind-o pe Rowena, până când nu voi şti.

— Tu ai toată puterea şi trebuie doar să înţelegi cum să o foloseşti.

— M-am trimis singură prin oglindă? Sau tu ai făcut-o?

— Nu înţeleg.

— Oglinda din podul de la Răsfăţ. Kyna era în ea. Ne-am privit una pe cealaltă, apoi am trecut prin oglindă şi am ajuns acolo, în grădina din tablou. Eram parte din ea.

Rowena îşi strânse mâna peste încheietura lui Zoe.

— Spune-mi tot. Exact aşa cum s-a întâmplat.

În timp ce povestea, privirea Rowenei nu-i părăsi niciun moment faţa. Degetele ei i se adânceau în came până ce simţi cum se adună sângele într-o vânătaie.

Când termină, Zoe îi simţi degetele cum tremură, apoi îi dădură drumul.

— Un moment, zise Rowena cu vocea îngroşată şi se ridică să stea cu faţa la foc.

— Un *ghra.* Pitte veni lângă ca şi îşi puse obrazul pe creştetul ei.

— E ceva rău? zguduită, Zoe întinse braţul căutând mâna lui Brad.

— Mi-e teamă de ce-i mai rău pentru

lumea mea. Acel Kane va sfida toate legile şi va scăpa. Va vărsa sânge de muritor şi nu va fi pedepsit. Oh. Rowena se întoarse şi îşi lipi faţa de pieptul lui Pitte. Aveam inima întunecată şi plină de teamă.

— Are loc o bătălie, nu poate fi niciun dubiu. Iar eu sunt prins aici. Frustrarea se întrezărea în vorbele lui Pitte.

— Aici este nevoie de tine. Rowena se îndepărtă puţin de ei. Obrajii îi erau umezi de lacrimi. Trebuie câştigată şi bătălia asta.

Se duse spre Zoe.

— Există o nouă speranţă.

Deschizându-şi poşeta, Zoe scoase un şerveţel şi i-l dădu.

— Nu înţeleg.

— Eu n-am văzut asta, şi nici Kane. Nu am anticipat-o, şi nici el. Dacă ea a putu să-ţi arate, să te lase să atingi ceea ce este, înseamnă că el a putut ajunge la ea.

— Cine?

— Regele. Nu doar Kane poate folosi războiul ca mijloc de a-şi atinge scopurile. Dacă noi putem învinge pe tărâmul ăsta, regele va putea învinge pe tărâmul lui. Ai primit un dar, Zoe. Câteva clipe ai fost zeiţă, fiica unui rege. Faţa ei strălucea. Nu ţi s-a arătat doar ce sunt ele, ce au pierdut, ci le-ai şi atins. Kane nu va putea rupe

niciodată legătura asta.

— Ea a încercat să lupte, dar nu a putut. Şi-a tras sabia, zise Zoe simţind – chiar şi acum – cum aproape că zburase din teacă. Dar el a lovit-o înainte să o poată folosi.

— Bătălia nu s-a terminat. Cu blândeţe, Rowena îi atinse mâna. Nici în lumea ta, nici într-a mea.

— Ea îl cunoştea. A înţeles – atunci când s-a întâmplat, şi l-a privit în faţă.

— Ea te-a atins, a trăit în tine în toate acele momente, ştia, cred, ceea ce ştiai şi tu. Acesta a fost darul tău pentru ea.

— N-am de gând s-o las acolo. Sper că ştie asta.

BRAD rămase în urmă, când se pregăteau să plece, şi se întoarse spre Pitte, în timp ce Rowena o conducea pe Zoe la uşă.

— Dacă o răneşte, vin după tine, indiferent ce formă îţi vei lua.

— Şi eu aş face la fel, dacă aş fi în locul tău.

Brad privi spre Zoe şi întrebă în şoaptă:

— Spune-mi, ce să fac, ca să-l fac să vină după mine.

— O va face, pentru că sunteţi legaţi între voi. Toţi sunteţi legaţi între voi. Fă-o să te iubească şi aceasta se va întâmpla mai repede.

13

Somnul, decise Zoe, nu avea să fie o prioritate pentru un timp. Iar felul în care îşi plănuise treburile, nu-l aducea nici măcar în primele cinci locuri. Avea un fiu de crescut şi simţea că nu-i acordase timp şi atenţie aşa cum ar fi meritat. Avea de organizat o afacere, lucru care-i consuma o mulţime de timp.

A avut prima relaţie adultă serioasă cu un bărbat, şi nu înţelesese cum intrase în ea, cu atât mai puţin cum ar putea să se bucure de ea.

Avea de căutat ceva, şi dacă nu trecea linia de sosire în mai puţin de două săptămâni, totul era pierdut. Ceva ce era închis într-o cutie de sticlă, trăise timp de un moment miraculos înăuntrul ei. Era pregătită să transpire sânge ca să salveze acel ceva.

Aşa că somnul va trebui să aştepte până când reuşea să-i facă loc în programul ei.

Petrecu o zi la Răsfăț intervievând posibilii angajaţi, organizând orarul şi o grilă de salarizare. Îşi petrecu seara cu Simon, ajutându-l să construiască o căsuţă pentru păsări, care reprezenta un proiect cerut la

şcoală şi bucurându-se de prezenţa lui.

Cea mai mare parte din noapte şi-o împărţi între diferite acte şi treburile casnice pe care Ic neglijase de prea mult timp.

Se apucă să facă socoteli, jongla cu cifrele. Trase de ele şi le micşoră, dar rezultatele erau aceleași. Costurile de început îi devoraseră capitalul într-un ritm alarmant. O mare parte se datora faptului că era decisă să înceapă afacerea cu mult stil, recunoscu ea. Dar, blestemată să fie, dacă va lăsa ceva să-i întunece visul ăsta.

Deci, va ajunge cu cuţitul la os, admise ea în timp ce studia baza de lucru pe care o crease pe computer. Mai fusese şi înainte în situaţia asta. Dacă reuşeau să deschidă la o zi după Ziua Recunoştinţei şi dacă vor avea clienţi care să plătească, vor putea să înceapă repede să echilibreze balanţa de venituri şi cheltuieli. În picături, dar o picătură putea deveni o şuviţă, iar o şuviţă un şuvoi.

Săptămânile de dinainte de Crăciun erau cele mai profitabile în comerţ şi exact ce-i trebuia salonului pentru Răsfăţ ca să pornească.

Dacă exista un lucru pe care ştia să-l facă acela, era cum să tragă de un dolar. O să

reuşească. Va trebui să mai tragă de maşină încă doi ani fară nicio reparaţie majoră. Dă, te rog, Doamne.

Putea să mai ajusteze pe la colţuri, un pic aici, un pic dincolo, fără să-l afecteze pe Simon. Şase luni, poate un an, şi Răsfăţ va însemna o diferenţă majoră în viaţa lor. Le va da stabilitatea de care avea o nevoie disperată pentru fiul ei. Şi ei îi va da mândria şi respectul pe care şi le dorea cu atâta disperare.

Era locul spre care se îndreptase din momentul când plecase din rulota aia, la vârsta de şaisprezece ani. O intersecţie majoră printre multele intersecţii din viaţa ei. Încă o direcţie. Gândindu-se, se sprijini de spătarul scaunului. Dar celelalte?

Dacă Răsfăţ era una dintre intersecţii, la fel era şi casa în care trăia, casa pentru care economisise şi pentru care plătea în fiecare lună cu bani câştigaţi din greu. Lui Zoe i se părea că, dacă o călătorie înapoi la rădăcinile ei şi o explorare a podului de la Răsfăţ puteau să adune puteri şi forţe, frecatul podelei din propria ei bucătărie ar putea face acelaşi lucru.

Îşi puse hârtiile în ordine, închise laptopul şi scoase găleata de spălat pe jos.

Alesese casa asta, în primul rând, pentru

că şi-o putea permite. Aproape. Şi ştiuse, aşa cum ştiuse când intrase în casa care avea să devină Răsfăţ, că acesta era locul ei. Căminul pe care îl va face pentru Simon.

Nu prea avusese la ce să se uite atunci, îşi aminti ea în timp ce săpunea podeaua, stând în genunchi. O vopsea maro-închis şi o grădină plină de bălării nu prea contau ca prezentare. Înăuntru, mocheta era roasă şi instalaţiile dubioase, linoleumul din bucătărie era dezgustător, iar pereţii plini de găuri.

Dar mărimea casei era perfectă şi preţul bun.

Curăţase, vopsise, săpase şi plantase. Scormonise prin târguri şi pieţe de vechituri şi chiar prin groapa de gunoi a oraşului.

Nici atunci nu dormise prea mult, îşi aminti ea aşezându-se pe călcâie. Dar meritase fiecare oră. Învăţase multe despre ea însăşi şi despre lucrurile pe care le putea face.

Zâmbind, îşi trecu un deget peste pătratul lucios de vinilin. Pusese linoleumul ăsta cu propriile ei mâini. Urmărise reducerile de preţuri şi luase de la Home Makers modelul alb curat.

Cumpărase vopseaua pentru interior şi exterior tot de la Home Makers, realiză ea.

Şi o parte dintre componentele pentru instalaţii, precum şi lămpile din baia de sus.

De fapt, nu exista nicio cameră din casă care să nu aibă ceva de la Home Makers. Asta trebuie să însemne ceva.

Trebuia să însemne… Bradley.

El era oriunde privea, gândi Zoe. Şi chiar şi atunci când nu se gândea la el, era acolo, undeva în mintea ei. Fiind implicată mereu cu el era extraordinar şi un pic înspăimântător. Dar să fie îndrăgostită de el… asta era, pur şi simplu, dificil.

Mai mult, era periculos pentru el. Nu-i scăpase ce spusese Pitte. Cu cât îi păsa mai mult de Bradley, cu atât mai mult putea fi rănit. Nu pusese la îndoială faptul că el făcea parte din căutare, că avea să facă parte din viaţa ei în vreun fel. Dar nu îşi va lăsa fanteziile despre cum ar putea fi dacă lucrurile ar fi altfel să-l pună în calea lui Kane. Era de ajuns că unui bărbat ca el îi păsa de ea şi îi păsa atât de mult de fiul ei. Nu este cazul să fie lacomă şi să ceară mai mult.

Cu podeaua terminată, privi către ceasul de pe maşina de gătit. Era aproape trei şi jumătate dimineaţa. Avea o bucătărie curată lună, cecurile rezolvate, un proiect de meniu şi o listă de preţuri. Dar nu ştia dacă

mai făcuse vreun pas spre cheie.

Se decise să doarmă puţin şi să o ia de la început a doua zi.

BRADLEY stătea lângă strălucirea roşie a focului de tabără şi bea bere călduţă. Temperatura nu conta. Când aveai şaisprezece ani, nu conta decât berea. Tatăl său l-ar fi jupuit dacă ar fi aflat – şi afla aproape întotdeauna. Dar nimic nu putea strica plăcerea unei nopţi fierbinţi de vară.

Nu intenţiona să doarmă. Avea de gând să mai fumeze o ţigară, să bea restul de bere şi doar să stea.

Fusese ideea lui Jordan să-şi facă tabăra aici, pe dealuri, aproape de Vârful Războinicului. Locul acesta vechi şi ciudat îl atrăsese întotdeauna pe prietenul lui, aşa că tot timpul inventa poveşti despre acest loc şi despre oameni care ar fi trăit sau murit aici.

Iar Brad trebuia să recunoască faptul că era o casă fascinantă de privit. Interesant să te gândeşti la ca. Atunci când o făceai, trebuia să te întrebi cine dracu’ ar fi construit un aşa monstru de casă pe un vârf de munte în Pennsylvania. Era cam înfiorătoare, dar marfa.

Totuşi, prefera să-i lase lui Jordan Vârful. El prefera mai mult casa scârţâitoare din

lemn aflată lângă râu. Chiar şi când se gândea să se mute la New York după facultate nu îşi putea imagina cu adevărat că ar putea să trăiască altundeva decât în Casa Râului.

Nu pentru totdeauna.

Dar facultatea, New Yorkul se aflau definitiv la distanţă de o viaţă. La un milion de veri. În acest moment, îi plăcea să fie exact acolo unde se afla, puţin ameţit de bere, lângă un foc în pădure.

Faptul că erau atât de sus pe deal se adăugase la aventura condusului până aici împreună cu Jordan şi Flynn, săriseră peste zidul înalt din piatră ca o bandă de hoţi care se furişau în închisoare în loc să evadeze.

Luni trebuia să lucreze. Bunul B.C. Nu-i tolera pe cei care se prefăceau bolnavi. Cei din familia Vane îşi aduceau contribuţia, chiar şi în timpul vacanţei de vară, şi asta era bine. Dar avea întregul weekend ca să fie cu prietenii lui, să bântuie prin pădure, prin iarba sălbatică, să ştie că nu era nimeni care să îi ţină din scurt.

Înţelegea totul despre responsabilitate – faţă de familie, de afaceri, de numele Vane. Curând îşi va lăsa şi el propria amprentă – aşa cum făcuseră bunicul lui, tatăl lui. Câteodată însă, trebuia să le lase pe toate

deoparte şi să bea o bere, să mănânce cârnaţi fripţi şi să petreacă o noapte lângă un foc de tabără cu prieteni buni.

Nu ştia unde dracu' se duseseră, dar îi era prea lene să afle. Sorbi din bere, ignorând vocea din mintea lui care îi spunea că, de fapt, nu-i plăcea prea mult gustul ăla puternic, ca de drojdie. Fumă o ţigară şi privi cum licuricii îşi începeau spectacolul de lumini.

Ţipătul unei cucuvele era destul de sinistru ca să-l înfioare, iar bâzâitul constant al insectelor făcea un fundal bun pentru gândurile lui despre cum o să o convingă cât mai curând pe Patsy Hourback să vină cu el pe bancheta din spate a maşinii lui, care până acum fusese zgârcită la săruturi cu limba până în fundul gâtului şi, ocazional, îl lăsase să o pipăie pe sâni – peste bluză.

Voia neapărat să scoată bluza aia de pe Patsy Hourback.

Problema era că ea voia ca el să spună mai întâi că o iubeşte, iar asta era mult prea mult. O plăcea, mult, şi o dorea cu intensitate, dar dragoste? lisuse.

Astea erau chestii care te speriau şi care se aflau undeva în viitorul îndepărtat. N-o iubea pe Patsy Hourback şi nici nu-şi vedea

sentimentele ducându-se în direcţia asta. Când se va întâmpla aşa ceva va fi… mai târziu – asta era sigur. Va fi al dracului de mai târziu şi cu cineva pe care nu şi-o putea închipui încă. Cineva pe care nici măcar nu voia să o vadă încă.

Avea multe lucruri de făcut mai întâi, o mulţime de locuri unde trebuia să meargă, dar, între timp, prezervativul pentru eventualitatea că s-ar putea întâmpla parcă îi făcea o gaură în portofel, şi voia cu adevărat să-şi încerce norocul cu Patsy Hourback.

Îşi termină berea şi se gândi să mai bea una din porţia lui de şase. Dar nu era prea plăcut să bea de unu! singur.

Foşnetul din tufişuri îl făcu să rânjească.

— Asta este cel mai lung pipi din istorie, mai ales când ai o puţă aşa de mică cu care să-ţi faci treaba.

Aşteptă comentariul obraznic sau insulta, apoi se încruntă când pădurea deveni din nou tăcută.

— Haideţi, băieţi, v-am auzit. Dacă nu vă întoarceţi, beau toată berea singur.

În loc de răspuns, se auzi alt foşnet din direcţia opusă. Simţi cum îi îngheaţă şira spinării, dar îşi apără bărbăţia luând încă o bere.

— Da, asta o să mă sperie. Lisuse, ăsta trebuie să fie Jason cu masca de schi! Ajutor, ajutor. Sunteţi atât de slabi.

Râse zgomotos, desfăcu berea şi luă o înghiţitură lungă.

Mârâitul veni din întuneric şi era bălos şi înfometat.

— Termină, Hawke, găozarule. Dar comanda ieşi cu greu, subţire şi temătoare, dintr-un gât care se sufoca. Pipăi cu mâna pe jos, căutând unul dintre beţele ascuţite pe care le folosea ca să prăjească cârnații.

Strigătul rupse tăcerea, oribil şi plin de frică şi durere. Brad sări în picioare, cu bățul strâns în mână ca o sabie. Se răsuci în cerc, teama invadându-i stomacul în timp ce el cerceta umbrele.

Pentru un moment îngrozitor de lung nu auzi nimic decât inima care îi bătea cu putere.

Când strigătul veni din nou, era numele lui.

Licuricii sclipeau în puncte înnebunitoare de lumină, în timp ce Brad alergă spre sunet. Fusese vocea lui Flynn, un sunet înalt de teroare, de agonie, care ar fi putu fi prefăcut. Urmă un alt strigăt, la fel de urgent. Acesta din partea lui Jordan, de undeva din spatele lui, şi părea că sfărâmă

întunericul.

Indecis, panicat, se răsuci. Un zgomot se auzi în întuneric, care se arunca spre el cu o forţă ce nu putea fi umană. Brusc, noaptea deveni plină de zgomote. Vântul urlă printre copaci, crengi căzură la pământ înjurai lui. Şi strigătele veneau din toate direcţiile în acelaşi timp. În timp ce fugea, căldura verii se transformă într-un ger cumplit, muşcător, şi o ceaţă se revărsă peste pământ, ridicându-se ca un râu până ce îi ajunse aproape de genunchi.

Frica i se răsucea nebună în stomac – pentru prietenii lui, pentru el însuşi.

Ieşi dintre copaci într-o zonă cu iarbă înaltă, sub vârfurile şi turnurile de la Vârful Războinicului.

Luna, grasă şi plină, atârna deasupra. În lumina ei, îşi văzu prietenii întinşi în iarbă. Rupţi în bucăţi. Rugăciuni fară sens îi umplură sufletul, în timp ce alerga spre ei.

Alunecă pe sânge şi, mai rău, căzu în mâini şi în genunchi, alunecând înspăimântător lângă trupul lui Flynn. Stomacul i se revoltă când îl atinse pe prietenul lui, iar mâinile i se umplură de ceva cald şi umed.

Sângele picura de pe degetele lui Brad, în lumina clară a lunii perfect albe.

— Nu, zise el încet, cu o voce care îi tremura. Închizând ochii, încercă să se adune, merse cât putu de adânc. Nu. Vocea i se întări şi, deschizând ochii, se forţă să privească din nou. Asta-i un rahat.

În timp ce Brad privea luptându-se cu durerea şi teama, Flynn îşi răsuci capul pe gâtul rupt şi rânji.

— Hei, găozarule. Ştii ceva? Tu urmezi.

Deşi inima i se zbătu în piept, Brad se ridică în picioare şi repetă.

— Rahat.

— O să doară rău. Încă rânjind, Flynn se ridică. Se auzi un chicotit, hidos de umed, iar ceea ce fusese odinioară Jordan făcu la fel. Porniră către el cu paşi clătinaţi.

— Suntem toţi came tocată, zise Jordan şi-i făcu un semn lui Brad cu singurul ochi care îi rămăsese în orbită. Doar came tocată.

Le simţea mirosul, mirosea moartea, pe măsură ce ei se apropiau.

— Va trebui să faci ceva mai bun, Kane. Cu mult mai bun, pentru că astea sunt rahaturi.

Chiar că îl durea, o durere şocantă, care îl amorţea radiind din piept către fiecare celulă a corpului său. Brad se adânci în ea, o folosi şi îşi forţă buzele într-un zâmbet, în

timp ce privea imaginile ca dintr-un film de groază ale prietenilor lui.

— Voi, băieţi, sunteţi daţi peste cap. Reuşi să scoată un fel de râs, se luptă să nu leşine.

Şi se trezi tremurând de frig în propriul lui pat.

Frecându-şi pieptul care îl durea, se ridică şi luă o gură mare de aer.

— Era şi timpul.

— Şi zici că arătam dezgustător?

Flynn îi oferi lui Brad un zâmbet luminos. Stăteau împreună cu Jordan la masa din bucătărie în casa lui Brad. Aşteptase până dimineaţă ca să-i cheme, deşi petrecuse două ore lungi, singur cu imaginile experienţei prin care trecuse alergându-i prin minte.

Nu le spusese nimic decât că avea nevoie de ei acolo. Şi, bineînţeles, ei au venit.

Acum, în lumina strălucitoare, cu mirosul cafelei şi al pâinii prăjite, întreaga experienţă părea disproporţionată şi de proastă calitate. Prea multe coşmaruri înghesuite într-unul singur, după părerea lui Brad, ca să ţină.

— Să vedem, cea mai mare parte din gâtul tău lipsea, precum şi o bună parte din piept. Iar ţie, îi zise lui Jordan, ochiul stâng îţi atârna destul de eficient în afara orbitei, iar

o parte din faţă era ruptă.

— Nu putea fi decât o îmbunătăţire, comentă Flynn.

— Cred că am alunecat pe o parte din creierii tăi, îi spuse Brad. Nu că or să-ţi lipsească.

— Flynn alunecă pe creierii lui aproape tot timpul, replică Jordan. ÎI studie pe Brad pe deasupra căniii cu cafea. Te doare ceva?

— Pieptul mi-a pulsat ca dracu' vreun ceas şi m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, dar cam atât.

— Deci, rămâne întrebarea, cum te-ai întors?

— În primul rând, am avut mai mult timp să mă pregătesc, ştiind ce vi s-a întâmplat vouă. Mai mult timp să mă gândesc la ce ar putea să apară şi ce să fac. Aveam chestia asta care mi se plimba prin minte, ceva care s-ar putea numi cuvânt cheie, pe care mi l-am plantat în creier ca să mă scoată dintr-o asemenea situaţie. Se pare că a funcţionat.

Flynn muşcă din pâine.

— Şi cuvântul este?

— Rahat. E grosolan, continuă el în timp ce Flynn împrăştia firimituri. Şi e uman şi la obiect. Pe de altă parte, ei bine, a fost neglijent. Nu pot să zic că nu a fost eficient, mai ales la început. Mă simţeam de

şaisprezece ani. La dracu', stăteam lângă focul de tabără, beam bere caldă şi mă gândeam la corpul lui Patsy Hourback.

— Avea un corp mişto, îşi aminti Jordan.

— În orice caz, eram destul de obsedat de Patsy în vara aia. De fapt, eram obsedat de sex, dar Patsy era pe primul loc. Aşa că, la început, eram acolo, în pădurea de la Vârf. Pe urmă Flynn începe să ţipe ca o fată…

— De unde ştii că nu era Jordan? Insultat, Flynn se îmbufnă peste felia de pâine. De ce trebuie să ţip eu ca o fată?

— Cere-i socoteală lui Kane, sugeră Brad. La momentul ăla eram terminat. Amândoi urlaţi şi mă chemaţi. Dar începuse să se desfacă puţin. Vântul, ceaţa, frigul. Era prea mult, şi am început să mă gândesc. Când v-am văzut pe amândoi zăcând acolo, m-am pierdut din nou pentru un moment. Apoi am alunecat pe creierii lui Flynn, sau poate erau intestinele.

— Încerc să mănânc, se plânse Flynn.

— Era prea mult, ştiţi? Şi nu ţinea. Nu mai aveam şaisprezece ani, nu în capul meu. Cred că s-ar putea spune că pierduse controlul. Şi ştiam că este el. Ştiam că este un rahat.

Brad se ridică să ia cafetiera.

— Gândindu-mă la asta în ultimele două

ore, am reuşit să înţeleg ce voia.

— Să ne separe, zise Jordan.

— Exact. Să mă izoleze – să rămân singur în timp ce voi eraţi plecaţi împreună. Apoi să vă găsesc zdrobiţi, în timp ce mă strigaţi să vă ajut.

— Apoi să ne ridice împotriva ta, încheie Flynn. Zombi gemeni. Ne aruncă împotriva ta. Cum o să mai ai încredere, cu atât mai puţin să lucrezi, cu doi ţipi care încearcă să-ţi mănânce creierul? Am văzut filmul ăsta, adăugă el. Asta fac zombi.

— Voia să mă simt singur şi înstrăinat şi ameninţat.

— Poate chiar mai rău, adăugă Jordan. Dacă nu ai fi reuşit să te smulgi, poate că ţi-am fi făcut şi ceva rău. Când va încerca din nou, va fi mai direct.

— Nu-i nimic. Brad îşi ridică cafeaua. Şi eu voi fi la fel.

— Cred că ai nevoie de mai mult decât de moaca de băiat frumos, atunci când te pui cu un vrăjitor, prietene, observă Flynn.

Dând din cap, Brad luă cuţitul aflat lângă farfuria lui şi îşi trecu degetul mare peste vârful lui.

— Chiar şi vrăjitorii sângerează.

— Ai de gând să-i spui lui Zoe ce s-a întâmplat? întrebă Jordan.

— Da. Suntem împreună în chestia asta până la capăt. Mă gândeam să trec pe la Răsfăţ în dimineaţa asta.

— Nu se duce acolo decât după-amiază, îi spuse Flynn. Malory zicea că are nişte lucruri de făcut acasă.

— Chiar mai bine.

EL încheie convorbirea telefonică de pe celular în timp ce parca în spatele maşinii ei, apoi îşi luă un minut să treacă noua programare în Palm Pilot. Ajunse la uşă în timp ce se gândea la întâlnirea cu arhitectul, la planurile de extindere şi la schimbările pe care voia să le introducă în proiect.

Toate aceste şi îi zburară din minte când ea deschise uşa.

Purta jeanşi rupţi la amândoi genunchii şi un tricou din acelea care îi lăsa abdomenul gol. Astăzi era bara, observă el. Bara aceea erotică din argint sclipea în buricul ei.

Era desculţă. Unghiile de la picioare erau pictate într-un roz ca de ou de Paşti, iar nişte cercuri subţiri şi mari îi atârnau la urechi. Şi ţinea în mână o cârpă care mirosea puternic a lămâie.

— Făceam curat, zise ea repede. Tocmai am terminat dormitorul. Realizând că ţinea în mână cârpa de lustruit, o vârî în

buzunarul de la spate. Aveam nevoie să-mi petrec nişte timp aici, înainte să mă duc la salon.

— Ok. El intră, reuşi să-şi ia ochii de la ea o clipă, cât să privească prin camera de zi. Fiecare centimetru de lemn sclipea. Ai fost ocupată.

— Mintea mea funcţionează mai bine când fac curat şi mă gândeam la clădire. Că poate chiar aceasta face parte din căutare. Şi dacă aş avea timp, aş fi atentă la ea, la tot ce este în ea, poate că lucrurile... Ce este? Înroşindu-se sub privirea lui care nu clipea, îşi frecă obrazul. Sunt murdară pe faţă?

— Faţa ta este perfectă. Este cea mai perfectă faţă pe care am văzut-o vreodată.

— Mă bucur să aud asta după ce am alergat prin casă după vălătucii de praf.

— Simon e la şcoală?

— Da. Ochii ei se măriră când recunoscu sclipirea dintr-ai lui. Pentru Dumnezeu – e aproape ora zece dimineaţa. Nu trebuie să mergi la treabă?

— Ba da. Făcu un pas în faţă, în timp ce ea făcu unul în spate. Dar mi-am făcut puţin timp pentru că aveam nevoie să vorbesc cu tine. Se pare că discuţia va trebui să aştepte.

— Nu putem, pur şi simplu…

Ar fi putut?

— Pun pariu că putem. Hai să încercăm.

O ridică în braţe, iar stomacul ei făcu o răsucire lungă şi plăcută în timp ce el pornea către dormitor.

— Fir-ar să fie! nu putea să-şi oprească chicotitul nervos. Exact ca într-un roman de dragoste. Doar că ar trebui să port ceva mult mai sexy decât o pereche de jeanşi vechi.

Ea mirosea a ceară de mobilă şi prune coapte.

— Nu există ceva mai sexy decât nişte jeanşi vechi atunci când tu te afli în ei.

— Oh, asta e bună. Încântată, îşi frecă nasul de gâtul lui. Chiar foarte bună. Îl muşcă uşor de lobul urechii. Am rufe în maşina de spălat. S-au cam adunat în ultimele zile. Aşa că… nu am nimic pe sub jeanşii ăştia.

El întoarse capul şi privi în ochii ei care râdeau.

— Ah, da, atunci înseamnă că discuţia trebuie categoric amânată.

Îi cuprinse gâtul cu braţele, în timp ce el o aşeza pe pat şi o trase spre el.

— Asta este, probabil, răsplata mea pentru că mi-am făcut toate treburile, murmură ea.

— M-am gândit să fac dragoste din nou cu tine, chiar de când am făcut dragoste prima dată cu tine.

Îi prinse buzele cu gura, le frecă uşor, apoi se scufundă adânc.

Era ca un miracol numai al ei, gândi Zoe în timp ce se lăsa să plutească. Să fie ameţită de un bărbat care o făcea să se simtă preţioasă ca un diamant.

El o sărută de parcă ar fi putut să-şi petreacă viaţa făcând doar asta. El tânjea după căldură, chiar dacă ea simţea cum nevoia lui de căldură pulsa dinspre el. Bucuria tăcută a acestui gând al lui se înfăşură în jurul inimii ei ca nişte panglici moi şi mătăsoase.

O atingea de parcă corpul ei ar fi fost o comoară delicată pe care nu va obosi niciodată să o exploreze. Fiecare mângâiere a acestor mâini minunate o alina, o excita şi îi promitea plăceri nebănuite. Minunea asta dulce îi intra în sânge ca vinul.

Aici, în lumina soarelui de dimineaţă, răbdarea era cea care aluneca peste ea în mângâieri lungi, aproape leneşe. Se lăsă să se ridice sub ele şi să plutească din nou în jos, în timp ce lumea de afară îşi vedea de treburile ei fără ea.

Furând timp ca să fie împreună, mai

adăuga ceva intimităţii lor.

El se jucă cu pielea expusă de rupturile din jeanşi, îşi trecu degetele peste partea dezvelită de bluză. Auzi sunetul jos al excitării în timp ce trecea cu degetul peste bara de argint. Când buzele lui începură să se mişte peste gâtul ei, întoarse capul şi oftă.

Toate grijile, toată oboseala care o apăsa, se topiră.

El o simţi cum îi cedează lui, plăcerii, auzi cum i se îngroaşă respiraţia în timp ce el prelungea momentul. Putea ea să ştie ce însemna pentru el să fie aşa cu ea, cu soarele care intra pe ferestre şi cu casa pustie şi tăcută în jurul lor?

Putea ea să ştie cât de mult avea nevoie de ea, când el abia începea să înţeleagă?

Până în acel moment nu ştiuse cât de mult avea de dăruit, cu câtă disperare voia să iubească. Ce era el, ce avea, ce simţea, ce îşi imagina. Îi acoperi din nou gura cu a lui şi îi oferi totul.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, mâinile i se încleştară pe cămaşa lui, în timp ce emoţiile o cuprindeau. Ceva mai presus decât plăcerea, mai mult decât promisiunea de plăcere îi inunda aceste senzaţii deductive. Tremurând, se scufundă în ele.

De asta avea el nevoie – abandonul total al amândurora. Într-un loc unde nu era nimeni şi nimic decât ei doi.

— Vreau să te privesc. Îi acoperi faţa cu sărutări înainte de a-i scoate bluza. Doar să te privesc. Apoi, privind în ochii aceia grei şi uşor ameţiţi, îi trase jeanşii în jos. Vedea pielea catifelată şi curbele subtile, membrele lungi, aproape ca de balerină. Ochii ăştia somnoroşi şi gura de sirenă. Era, gândi el, o combinaţie fantastică de fragil şi de exotic.

Aplecându-se, îşi puse buzele pe coapsa ei, plimbându-le încet peste pielea sensibilă în timp ce ea tresări. Se jucă cu limba aproape de locul fierbinte.

— Vreau să stai întinsă. Şi să mă laşi să-ţi fac tot felul de lucruri.

Ea nu l-ar fi putut opri. Era deja adâncită în dorinţă, biciuită de senzaţii. Când o lovi primul val de căldură, îşi prinse degetele în jurul barelor de fier ale patului şi îl lăsă să o ia cum voia el.

Era glorie şi minunăţie. Mâinile acelea, atât de perfecte în răbdarea lor, eliberau fiecare secret. Gura aceea sensibilă o devora puţin câte puţin. Se arcui când orgasmul trecu prin ea, dar el tot nu se opri.

Emoţia se prăvălea peste emoţie, senzaţia

peste senzaţie, până când se părea că simţurile ei erau pline de lumină, iar pielea îi strălucea. Şi de fiecare dată, când senzaţia se forma din nou, ea o primea cu bucurie.

Era pierdut în ea, conştient doar de ce îi dădea ea şi de ceea ce simţea nevoia să ia. De fiecare dată când corpul ei se scutura era mai mult.

Se ridică deasupra ei. Ea îl cuprinse. Intră în ea. Ea îi cedă.

Încet, tot încet, ca să stoarcă şi ultima picătură de plăcere, deşi aceasta îi sleia. Mişcarea trupurilor lor, mişcarea sângelui, mişcarea pulsului îi izola de lumea aflată dincolo de camera plină de soare.

Undeva timpul mergea mai departe, maşinile treceau pe stradă, într-o curte un câine latră la veveriţe, dar ea nu era conştientă decât de el. Nu auzi nimic stând la marginea lumii decât numele ei spus aproape ca o rugăciune.

Apoi propriul ei ţipăt de bucurie când sări împreună cu el.

NIMENI, niciodată şi nicăieri, decise Zoe, nu se simţise mai bine decât se simţea ea acum şi aici. Nimeni nu fusese atât de total sedus sau de mulţumit.

Plutind în senzaţia de bine, îşi trecu

degetele prin părul lui Brad.

Capul lui se odihnea între sânii ei, iar o mână se sprijinea pe a ei. Era cea mai dulce combinaţie de senzaţii pe care le trăise vreodată.

— Mă bucur că ai trecut pe aici, zise ea somnoroasă şi zâmbi când îi simţi buzele mişcându-se peste sânul ei.

— Mă bucur că ai fost acasă.

— Toate astea sunt atât de… superbe. Să stau întinsă aici, dezbrăcată şi satisfăcută la… întoarse capul să privească ceasul. Mmm, unsprezece fără zece dimineaţa. Mai bine decât un câştig la loterie.

El ridică capul şi îi zâmbi.

— Şi chiar mai mult.

— Eşti atât de frumos. Mă tot gândesc că arăţi ca unul dintre tipii ăia spilcuiţi din revistele mele pentru modele de tunsori.

El se strâmbă.

— Te rog.

— Vorbesc serios. Dar ar trebui să-ţi scurtezi un pic părul, îşi întinse degetele prin părul lui. Aş putea să mă ocup eu de asta.

— Ah… Poate, la un moment dat. Sau altă dată.

Îl trase uşor de păr.

— Sunt foarte pricepută la ceea ce fac ca

să-mi câştig existenţa.

— Sunt sigur că eşti. Absolut. Ca să-i distragă atenţia, o sărută pe claviculă, apoi se răsuci pe o parte. Chiar venisem să vorbesc cu tine, să ştii.

— Poţi să vorbeşti în timp ce te tund. Coafezele sunt ca barmanii. Suntem antrenate să lucrăm şi să vorbim în acelaşi timp.

— Pariez. Dar probabil că nu este momentul cel mai potrivit. Ar trebui să ne îmbrăcăm.

— Laşule. Se ridică şi îşi înconjură genunchii cu braţele.

— Accept asta pentru moment. Se ridică să-şi caute pantalonii. Zoe, noaptea trecută – ca să fiu mai precis, dimineaţă devreme – am trăit o experienţă.

Starea de veselie se risipi, iar ea se ridică în genunchi.

— Eşti rănit? Te-a rănit?

— Nu. Îi luă tricoul şi i-l întinse. Va trebui să rămâi calmă în timp ce îţi spun.

Se îmbrăcă în timp ce îi povestea.

Teama ei de la început se mai domolise. Nu era rănit, vedea şi ea. Şi era calm, Dumnezeu ştie. Poate puţin cam prea calm.

— Tu crezi că se folosea de Jordan şi de Flynn împotriva ta – sau voia să crezi că

amândoi erau împotriva ta.

— Cam aşa ceva.

— El nu-i înţelege pe oameni, sau dragostea, sau prietenia. Nu te înţelege, asta e sigur, dacă şi-a închipuit că asta te va face să te simţi izolat sau speriat. Doar te-a implicat mai mult.

Umbra unui zâmbet îi apăru în jurul gurii.

— Se pare că tu mă înţelegi.

Ea îi studie faţa.

— Nu ştiu asta, dar înţeleg relaţia care există între tine şi Jordan şi Flynn. De ce a ales noaptea aia? Pentru că erai tânăr, pentru că erai aproape de Vârf? În momentul ăsta, totul înseamnă ceva.

EI dădu din cap, încântat că gândurile lor mergeau în aceeaşi direcţie.

— Cred că amândouă. Pentru că eram tineri şi mai uşor de modelat. Înainte de a te cunoaşte pe tine sau pe Mal, înainte ca Jordan să o privească pe Dana altfel decât ca pe sora lui Flynn. Aceea a fost noaptea când Jordan a văzut-o pe Rowena plimbându-se pe parapetul de la Vârf.

Se opri şi îşi îndreptă manşetele cămăşii.

— Aveam şaisprezece ani în noaptea aia, Zoe. Aceeaşi vârstă pe care o aveai tu când ai plecat de acasă.

— Oh. Îşi încolăci braţele în jurul ei ca şi

cum i se făcuse frig.

— Crezi că înseamnă ceva?

— Nu cred că putem considera asta doar o coincidenţă. A fost o noapte importantă atât pentru mine, cât şi pentru Flynn şi pentru Jordan. Nu ni s-a părut aşa atunci, pe bune. Doar una dintre serile de vară fără griji. Dar eram la graniţa la care treci de copilărie şi te îndrepţi spre maturitate. Tu erai de aceeaşi vârstă când ai făcut pasul acela.

— Pentru mine a fost diferit.

— Da. Dar poate că tot Kane a întors pe dos ce s-a întâmplat în noaptea aia, cel puţin în mintea mea ar fi putut să răsucească felul în care mă gândesc acum la ea. Şi ceea ce am făcut pe urmă. Ceea ce simt pentru Flynn şi Jordan are legătură cu motivul pentru care m-am întors, dar şi cum te-am întâlnit pe tine.

— Deci, dacă te despărţea de ei, sau chiar îi făcea să te rănească – nu pe ci, ci pe ceea ce credeai tu că sunt ei, ar fi putut să slăbească ceea ce avem noi toţi împreună. Sau chiar să distrugă.

— Cred că asta era o parte din plan.

Temătoare, îşi strânse buzele.

— Nu a reuşit, aşa că o să fie furios.

— Da, o să fie furios. Cred că niciunul dintre noi n-ar trebui să fie singur prea mult

timp în următoarele câteva zile. Vreau ca tu şi Simon să staţi la mine.

— Nu pot…

— Zoe, gândeşte-te puţin. Deja pregătit pentru obiecţii şi scuze, făcu un pas mai aproape şi îi puse mâinile pe umeri. Tot ce va trebui făcut ca să terminăm asta ne va implica pe amândoi. Ar trebui să stăm împreună cât mai mult timp posibil. Şi dincolo de asta, te vreau cu mine. Pe amândoi.

— Asta este partea ce mai grea. Cum aş putea să-i explic că trebuie să stăm cu tine?

— Ştie destule despre ce se întâmplă ca să accepte. Şi tu chiar crezi că o să aibă ceva împotrivă să aibă acces la camera mea de jocuri?

— Nu. Nu cred. Se retrase de sub mâinile lui şi se ridică în picioare. Bradley, nu vreau ca el… Ştiu ce înseamnă asta pentru un copil. După ce tata ne-a părăsit, se părea că întotdeauna exista un bărbat care stătea la noi pentru o vreme.

Faţa lui era ca de piatră.

— Aici nu este vorba de aşa ceva. E mult mai important la orice nivel posibil. Zoe, tu şi cu Simon nu aţi sosit temporar în viaţa mea.

Ea simţi cum i se îngreunează respiraţia.

— Trebuie să o iei mai încet.

Pe măsură ce nerăbdarea îl cuprindea, vocea îi devenea mai dură.

— Poate că ar trebui să te mişti mai repede. Vrei să-ţi spun ce însemni tu pentru mine, ce simt eu pentru tine?

— Cum am putea vreunul dintre noi să gândim clar despre asta?

Disperată să aibă mai mult spaţiu ca să poată respira, se duse la fereastră şi începu să sucească de draperii.

— Nu ştii ce voi însemna sau ce vei simţi după ce se termină toate astea. Acum suntem prinşi în ceva şi asta – amplifică totul.

— Am fost prins de tine din prima clipă.

— Nu spune asta. Respiraţia îi deveni agitată, ca şi cum i s-ar strecura în jurul inimii. Nici nu ştii cum mă poate afecta aşa ceva.

— Poate că nu ştiu. Spune-mi.

— Nu pot s-o fac acum. Deşi se blestemă, simţindu-se laşă, se întoarse cu spatele spre el şi clătină din cap. Şi nici tu nu poţi. Trebuie să mergem.

El îi prinse bărbia în palmă şi o sărută.

— O să vorbim despre asta şi despre multe altele. Dar hai mai întâi să rezolvăm problema cu locuitul. Dacă nu vrei să stai la

mine, stau eu aici. Dar aş vrea să te gândeşti să faci aşa cum spun eu. Trec pe aici după serviciu şi o rezolvăm.

14

Pe la ora doisprezece şi jumătate, Zoe instala luminile din librăria Danei. Ele au decis să se concentreze pe o singură arie a clădirii în după-amiaza aceea, până când detaliile finale erau completate. La tragerea la sorţi, Dana câştigase.

— Mie mi se pare logic. Dana umplu un stelaj rotativ cu felicitări.

— E mai mult loc acasă la Brad şi are angajaţi care se ocupă de curăţenie. Şi este cunoscut că poate să gătească. Tu poţi să te concentrezi asupra cheii şi să laşi toate celelalte până la sfârşitul lunii.

Era logic, recunoscu Zoe. Era chiar practic. Dar…

— Nu-i chiar atât de simplu. Cum voi putea pune în practică ideea că poate casa mea face parte din asta, dacă eu nu sunt în casă?

— Ai ajuns undeva cu chestia asta până acum? întrebă Malory.

— Nu, se pare că nu, dar au trecut doar două zile de când am început să mă gândesc

la ideea asta.

Când spusele ei fură întâmpinate cu tăcere, Zoe îşi lăsă braţele în jos şi oftă.

— Ok, ştiu că ar fi trebuit să simt ceva până acum, dacă ar fi fost important. Dar nu pot fi sigură.

— Mie mi se pare că încerci să eviţi lucrurile, zise Dana din colţul gurii.

Ca să se apere, Zoe îi aruncă o privire lungă şi dură.

— Nu evit nimic. Sunt... precaută. Şi nu sunt în situaţia ta, care stai cu Jordan în apartamentul tău în timp ce aşteptaţi să vă mutaţi la Vârf, sau ca Malory care s-a mutat la Flynn. Voi sunteţi logodiţi. Iar eu trebuie să mă gândesc şi la Simon.

— Brad e nebun după Simon, zise Malory.

— Ştiu asta. Ridică şurubelniţa electrică şi termină de fixat bara pe tavan. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne facem bagajele şi să ne mutăm. Nu vreau ca Simon să fie derutat în legătură cu mine şi Brad– vorbesc despre sex – sau să se obişnuiască cu casa aia mare şi cu toate lucrurile, şi cu atenţia, şi cu, ei bine, accesibilitatea zilnică la Brad.

Malory, care aşeza cărţi pe rafturi, se opri.

— E vorba doar despre Simon să nu fie derutat?

— Nu. Oftă în timp ce-i dădu Danei şurubelniţa. Încerc să mă simt în largul meu cu propriile mele sentimente, să le ţin în limite rezonabile. Am o mulţime de motive să fac asta.

— Mă uit la tine şi nu văd o femeie care se înfrânează.

Zoe luă lampa pe care Malory o ţinea ridicată spre ea, apoi o prinse de bara din tavan.

— Crezi că ar trebui să fac asta?

— Cred că ar trebui să faci ceea ce te face fericită. Şi uneori, făcând ceea ce te face fericită, este mai greu şi mai înspăimântător decât dacă faci ceea ce e sigur.

DEŞI era departe de a fi sigură de lucrurile care o făceau fericită, sau aveau s-o înspăimânte nebuneşte, Zoe îşi schimbă rutina zilnică şi îl luă pe Simon de la şcoală.

— Credeam că mă duc la doamna Hanson.

— Ştiu. Cu o mişcare care devenise obişnuinţă, Zoe îşi trase umărul din calea lui Moe, care îşi vârî botul printre scaune ca să ajungă la Simon. Am sunat-o eu. Voiam să stau de vorbă cu tine.

— Am probleme?

— Nu ştiu. Cu sprâncenele ridicate, întrebă: Ai?

— Nu, mă jur. N-am făcut nimic. Parcă

maşina şi îi făcu cu mâna doamnei Hanson care grebla frunzele din curte.

— Bine, atunci. Hai să intrăm să luăm o gustare şi să stăm de vorbă.

— Moe! Simon adora să se joace cu el şi coborî din maşină. Prăjitură! strigă el şi râse în hohote, în timp ce Moe alerga nebuneşte spre uşă.

— Mami!

— Da?

— Crezi că după ce Moe o să se ducă acasă, Flynn o să-l lase să vină la noi în vizită?

— Sunt convinsă că da. Se opri la uşă, în timp ce Moe vibra. Simon, ştiu că vrei să ai un câine al tău. De ce nu mi-ai cerut niciodată?

— Poate că încă nu ne putem permite unul.

— Oh. Inima i se strânse uşor, în timp ce deschidea uşa şi îl lăsa pe Moe să se arunce spre bucătărie şi spre prăjituri.

— Costă bani să cumperi unul. Chiar dacă îl iei de la adăpostul de căţei, cred că tot trebuie să plăteşti ceva. Şi trebuie să cumperi mâncare pentru el şi jucării, şi chestii. Şi au nevoie de injecţii de la veterinar. Dar o să strâng bani ca să putem să luăm unul. Poate putem la anul.

Neavând încredere în propria-i voce, Zoe dădu din cap. Puse paltonul ei şi pe al lui Simon în cuier, folosindu-se de pretextul ăsta ca să-şi revină. Când se întoarse în bucătărie, Simon îşi aruncase deja ghiozdanul pe podea şi scosese un biscuit din cutie pentru Moe, care era deja disperat.

Turnă un pahar de lapte pentru Simon şi scoase un măr ca să-l taie şi să-şi ţină mâinile ocupate în timp ce vorbea.

— Ştii că eu încerc să fac ceva important, încerc să găsesc o cheie.

— Pentru oamenii magici.

— Da, pentru oamenii magici. Încerc din toate puterile şi, uneori, mă gândesc, ei bine, că am s-o găsesc. Iar alteori nu gândesc asta deloc. Sunt destul de sigură că o să am nevoie de ajutor.

— Ai nevoie să te ajut eu?

— Într-un fel. Puse feliile de măr pe o farfurie şi adăugă şi nişte struguri. Bradley vrea să mă ajute şi el, iar oamenii magici mi-au spus că este important ca el să mă ajute.

— E foarte deştept.

— Îl placi mult, nu-i aşa?

— Îhî. Luă o felie de măr şi puse farfuria pe masă. Şi tu îl placi, nu?

— Da, aşa e. Bradley s-a gândit că mă poate ajuta mai bine dacă am sta la el pentru o perioadă scurtă de timp.

Nu se putea citi nimic pe faţa lui, nici măcar de către maică-sa, în timp ce o privea mestecând mărul.

— Să locuim acolo, cu el?

— Să stăm un scurt timp la el acasă. Ca o vizită.

— Şi cu Moe?

Auzindu-şi numele, Moe apucă cu dinţii mult iubita lui minge de tenis şi îşi vârî capul sub braţul lui Simon.

— Da, sunt sigură că poate veni şi Moe.

— Drăguţ. După ce aruncă mingea pe care Moe o lăsase la picioarele lui ca să trimită câinele după ea, Simon luă un strugure. Îi place acolo. E distractiv.

— Vom fi musafiri, Simon, aşa că tu şi cu Moe…

De data asta aruncă ea mingea.

— Va trebui să vă purtaţi foarte frumos.

Simon dădu din cap în timp ce Moe, alunecând pe podea, se opri în uşa din spate şi recuperă mingea.

— Ok. Tu şi cu Brad o să dormiţi în acelaşi pat şi o să faceţi sex?

— Ce? Vocea îi era ca un chiţăit.

— Chuck zice că părinţii lui o fac la ei în

pat, şi e chiar în camera de lângă a lui. Zice că maică-sa scoate nişte sunete ca şi cum ar durea-o.

— Oh, Doamne.

Mâncând strugure şi cu ochii aţintiţi asupra maică-sii, Simon aruncă mingea în cealaltă parte a camerei.

— Doare?

— Nu, zise ea cu o voce slabă, apoi îşi drese glasul.

— Nu, nu doare. Cred că ar fi bine să ne apucăm de împachetat, dacă vrem să…

— Atunci de ce ţipă şi chestii d-astea, şi scoate sunetele alea ca şi cum ar durea?

Zoe simţea cum mai întâi i se scurge sângele din obraji, apoi vine înapoi ca un foc sub piele.

— Ei bine. Îmm. Uneori oamenii… Oh, te rog, Doamne, ajută-mă. Ştii cum e atunci când joci un joc sau te uiţi la televizor şi eşti excitat, aşa că… strigi sau scoţi nişte sunete.

— Da, pentru că e distractiv.

— Pentru că e distractiv. Sexul poate fi distractiv, dar trebuie să fii destul de mare şi trebuie să ţineţi unul la celălalt şi să vreţi să faceți asta împreună.

— Băieţii trebuie să poarte prezervativ, ca să nu se îmbolnăvească unul pe altul sau să

aibă bebeluşi înainte să vrea să-i aibă. Dând din cap cu înţelepciune, Simon îşi termină de mâncat strugurii. Tatăl lui Chuck le ţine în sertarul de la noptieră.

— Simon Mecourt, nu e treaba ta să-ţi vârî nasul în sertarul domnului Barrister.

— Chuk s-a uitat. A luat unul şi mi l-a adus să-l văd. Arată haios. Dar Brad trebuie să poarte unul, dacă vrea să facă sex cu tine, ca să nu vă îmbolnăviţi.

— Simon. Trebui să-şi închidă ochii un moment. Simon, repetă ea. Nu stăm eu Brad ca să pot face sex cu el. Iar când doi oameni, doi adulţi au genul ăsta de relaţie care include, ăăă, faptul că sunt împreună în felul ăsta, este ceva foarte personal.

— Atunci mama lui Chuck n-ar trebui să facă atâta zgomot.

Zoe deschise gura, o închise din nou, apoi îşi puse capul pe masă şi râse până îi dădură lacrimile.

CÂND sosi Brad, ea avea pregătită câte o valiză pentru fiecare, o geantă de voiaj plină cu lucruri considerate de către Simon esenţiale supravieţuirii şi încă una cu ceea ce considera ea esenţial pentru ca. Pe lângă asta, umpluse răcitorul cu toate alimentele perisabile din frigider, împreună cu cerealele şi gustările preferate ale lui

Simon. Lângă ea se afla cea mai mare parte dintr-un sac de zece kilograme de mâncare pentru câini împreună cu o cutie plină cu lucrurile lui Moe.

— Mergem într-un safari? întrebă Brad privind bagajele.

— Tu ai vrut-o, îi aminti Zoe.

El lovi răcitorul cu vârful pantofului.

— Ştii, am chiar şi mâncare acasă.

— Astea se strică dacă nu sunt folosite. Şi, că veni vorba de stricat, nu vreau să te simţi obligat să-i faci poftele lui Simon sau pe ale mele. Are nevoie de reguli şi de treburi de făcut exact ca aici. Dacă nu respectă regulile, spune-mi mie, şi mă descurc eu cu asta.

— Altceva?

— Da. Sunt fericită că voi găti pentru noi toţi şi vom împărţi cheltuielile pentru mâncare pe din două.

— Vrei să găteşti, n-am nimic împotrivă, dar n-ai să-ţi faci griji pentru plata unei jumătăţi de pâine.

— Nu argumenta. Îmi plătesc cheltuielile, altfel nu mergem.

Îşi luă paltonul şi îl trase pe ea. Nu voi aduna după tine, dar voi aduna după mine şi după Simon. Când ai nevoie de linişte şi să fii singur, nu fi timid şi spune.

— Poate că ar trebui să-mi notez lucrurile astea. Îşi pipăi buzunarele ca şi cum ar fi căutat ceva de scris. Mă tem că va urma un test.

— Poate că ţi se pare haios acum, dar n-ai mai locuit până acum sub acelaşi acoperiş cu un puştan de nouă ani şi cu un câine. S-ar putea să ai nevoie de terapie până la sfârşitul lunii. Aşa că, dacă ajungi la un punct când nu mai poţi, spune.

— Asta-i tot?

— Încă un lucru. Eu şi Simon am avut o discuţie mai devreme şi cred că trebuie să vorbim…

Se opri când Simon coborî în fugă scările împreună cu Moe.

— Mami, era să uit dragonul mucos.

— Simon, plecăm doar pentru câteva zile. Nu trebuie să iei tot ce ai.

— Dă-mi să văd. Brad întinse mâna şi luă dragonul din plastic tare. Găsi mecanismul, îl apăsă şi privi cum o bandă verde, vâscoasă, se prelinge din gura rânjindă a dragonului. Marfa!

— Mă dau bătută. Simon, hai să începem să punem astea în maşină.

Fusese nevoie de mult timp şi de multă putere de convingere ca să-l determine pe Simon să se ducă la culcare. Zoe nu putea

să-l învinovăţească pentru faptul că îşi ieşise din piele de încântare şi bucurie. Camera pe care avea să o folosească în casa lui Brad era de două ori mai mare decât a lui de acasă şi avea propriul sistem stereo şi televizor.

Deşi expusese regulile pentru zona aceea, intenţiona să-şi ţină urechea atentă ca să audă dacă televizorul era deschis după ora de culcare.

Îşi despachetă lucrurile ei, punând hainele în sertarele cu miros de cedru ale unei comode vechi, din mahon, aranjându-şi lucrurile de toaletă pe un pogon verde-pal de etajeră aflată în baia de alături.

— Nu te obişnui cu asta, se avertiză singură, în timp ce trecea cu degetul peste dantela albă, complicată a cuverturii de pe patul cu baldachin în care avea să doarmă.

E doar pentru câteva zile, gândi ea. Ca un capitol dintr-o poveste.

Privi în sus, spre lemnul de culoarea mierii care forma chesoanele de pe tavan, şi se întrebă cum ar fi să se trezească dimineaţa în patul ăsta, în camera asta.

Tocmai încheia fermoarul valizei, când Brad ciocăni în tocul uşii deschise.

— Ai găsit toate lucrurile de care ai nevoie?

— Toate şi chiar în plus. Lăsându-se pe vine, vârî valiza sub pat. E tentant să încerci câteva sărituri în pat, ca Simon.

— Fă-o.

Deşi zâmbea, ochii ei erau îngrijoraţi. Arăta cu mâna spre trandafirii galbeni de pe comodă.

— Erai chiar atât de sigur că voi face cum spui tu?

— Eram sigur de bunul tău simţ şi de angajamentul tău de a continua căutarea.

— Ai un stil aparte, Bradley. Îşi trecu din nou degetele peste cuvertură. Un stil plin de tact.

— Nu asta-i important, voiam ca tu şi Simon să fiţi cât mai în siguranţă posibil. Dacă ar fi trebuit să mă răstesc la tine ca să te aduc aici, aş fi făcut-o. Apreciez faptul că ne-ai scutit pe amândoi de asta.

— Dacă te răsteai la mine, mi-ai fi iritat mândria, ceea ce mi-ar fi anulat bunul-simţ. Oricum, e mai inteligent să stăm împreună.

— Bun. Ai de gând să mă (aşi să mă strecor aici la miezul nopţii?

Deşi încercă o privire indiferentă, simţi cum îi tresar buzele.

— E casa ta.

— Tu alegi.

Ea izbucni în râs şi clătină din cap. Un stil

plin de tact.

— Trebuie să stăm de vorbă. Putem merge jos?

— Sigur. El întinse o mâna şi, deşi observă ezitarea ei, o ţinu întinsă până când ea păşi spre el şi o apucă. Ce zici de un pahar de vin lângă foc?

— Ar fi încântător. Toate lucrurile sunt încântătoare aici. Sunt înspăimântată că Simon va sparge ceva.

— Opreşte-te. În ziua când m-am mutat, Flynn a venit cu Moe. Primul lucru pe care l-a făcut câinele ăla a fost să alerge prin casă şi să spargă o lampă. N-a fost o tragedie naţională.

— Cred că sunt doar stresată, între una şi alta.

— Du-te şi stai jos. Mă duc să iau vinul.

Focul deja ardea. Probabil că îl aprinsese în timp ce ea despacheta. Ca tot restul casei, încăperea arăta aranjată şi caldă şi interesantă. Toate mărunţişurile, lucruri pe care îşi închipuia că le adunase în călătoriile lui, obiectele de artă, chiar şi locurile unde erau aşezate, vorbeau despre un bărbat care ştia ce voia şi era obişnuit să aibă tot ce este mai bun.

Se duse să privească un tablou reprezentând o scenă de pe o stradă din

Paris, cafenele pe trotuar cu umbrele vesele, râul de flori, demnitatea Arcului de Triumf în fundal.

O mare diferenţă faţă de vederile ei înrămate.

Iar el fusese într-una din cafenelele acelea, băuse cafea neagră şi tare, în timp ce ea doar visase la lucrurile şi locurile astea.

Brad se întoarse cu o sticlă de vin într-o mână şi cu două pahare, ţinute de cupă, în cealaltă.

— Am cumpărat tabloul ăsta acum doi ani, zise el venind lângă ea. Mi-a plăcut mişcarea, felul în care traficul se înghesuia pe stradă, aproape că poţi auzi claxoanele.

El îi turnă vin în pahar şi aşteptă ca ca să-l ridice.

— Noi, cei din familia Vane, se pare că nu ne putem opri din colecţionat artă.

— Poate că ar trebui să vă gândiţi să deschideţi un muzeu.

— De fapt, tata lucrează la ceva. Un hotel, o staţiune. Ar putea să o umple cu o parte din obiectele lui de artă, ca să aibă o scuză să cumpere mai mult.

— Construieşte un hotel doar ca să aibă unde să-şi pună colecţia de artă?

— Asta, şi afacerea în sine. Arta, lemnul şi

capitalismul sunt cuvinte definitorii pentru familia Vane. Încearcă să găsească o bucată de teren la un preţ bun, aici în Highlands, unde a început totul. Ridică din umeri într-un gest de încredere. Dar dacă nu găseşte aici, găseşte în altă parte. Atunci când B.C. Ştie ce vrea, nu acceptă să fie refuzat.

— Deci l-ai câştigat în mod cinstit.

— Consider asta un compliment. E un om bun. Puţin formidabil, dar un om bun. Un soţ, un tată bun, şi un om de afaceri dat dracului. O să te placă.

— Nu-mi pot închipui, zise ea pierdut.

— O să te admire pentru ce ai făcut cu viaţa ta, ce ai reuşit. Şi ceea ce încă construieşti. O să spună că ai curaj, şi nu respectă nimic mai mult decât asta.

Ea se aştepta ca un om ca B.C. Vane să o întoarcă pe toate feţele, ca pe un hamburger, dacă descoperea vreodată că are o relaţie cu fiul lui.

— Îi iubeşti? Pe părinţi tăi?

— Foarte mult.

— Eu nu ştiu dacă o iubesc pe mama. Vorbele îi ieşiră din gură înainte să ştie că vrea să le spună, înainte să ştie că le gândise. Ce lucru îngrozitor am spus. Vreau, dar nu ştiu dacă o iubesc.

Şocată de propriile ei cuvinte, se aşează pe

braţul unui fotoliu.

— Iar tata, nu l-am mai văzut de prea mulţi ani. Nici măcar nu-l cunosc, aşa că nu ştiu cum aş putea să-l iubesc. Ne-a părăsit. Şi-a părăsit nevasta şi cei patru copii şi nu s-a mai întors niciodată.

— Asta a fost tare greu pentru tine. Greu şi pentru mama ta.

— Pentru noi toţi, fu Zoe de acord. Dar mai ales pentru mama. Nu doar i-a frânt inima, i-a uscat-o până a rămas seacă şi fragilă, şi nu a mai rămas niciun pic de sevă pentru noi. Când a plecat, ea s-a dus după ei. Credeam că n-o să se mai întoarcă.

— Te-a lăsat singură? Atrocitatea pură a gestului vibra în vocea lui. A lăsat patru copii singuri?

— Era înnebunită să-l aducă înapoi. A fost plecată doar câteva zile, dar… oh, Dumnezeule, eram aşa de speriată. Ce aveam să mă fac dacă nu se întorcea?

— Nu era nimeni pe care să-l suni, la care să ceri ajutor?

— Sora mamei, dar se certau amândouă tot timpul, aşa că n-am vrut să o sun pe ea. Nu ştiam dacă să sun pe cineva din familia tatei, după cele întâmplate. Adevărul este că nu ştiam ce dracu’ să fac, aşa că n-am făcut nimic, decât să am grijă de copii şi să

aştept să se întoarcă.

El nu putea să înţeleagă.

— Câţi ani aveai?

— Doisprezece, Junior era doar cu un an mai mic decât mine şi nu mă asculta. Joleen era cu vreo doi ani mai mică decât el, aşa că avea vreo opt, cred, şi a plâns o zi întreagă. N-am mai văzut niciodată pe nimeni plângând aşa, nici până atunci, nici de-atunci încoace, zise Zoe oftând. Mazie, cea mai mică, avea cinci ani, aşa că nu înţelegea cu adevărat ce se întâmplă, dar simţea că ceva nu-i în ordine. Nu puteam să-mi iau ochii de pe ea nici măcar un minut. Nu ştiam ce-o sa facem dacă rămâneam tară mâncare sau fară bani ca să cumpărăm.

Se mută pe scaun, legănând paharul cu vin între genunchi.

— Dar s-a întors. Îmi amintesc cum mă gândeam că arată foarte obosită şi dură. Dar avea să arate mult mai obosită, mult mai dură, înainte ca să se termine. A făcut tot ce-a putut pentru noi. A făcut tot ce-a putut, dar nu ştiu dacă ne-a mai iubit vreodată. Nu ştiu dacă a mai putut.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Ăştia sunt oamenii din mijlocul cărora vin. Voiam să ştii.

— Îmi spui toate astea pentru că îţi

închipui că vor schimba sentimentele pe care le am pentru tine? Dacă aflu că părinţii tăi erau iresponsabili şi egoişti, nu o să te mai iubesc?

Mâna îi tresări şi vărsă vin peste marginea paharului.

— Nu spune aşa ceva. Nu vorbi despre dragoste, când nici măcar nu mă cunoşti.

— Te cunosc, Zoe. Vrei să-ţi spun ce cunosc? Ce văd, ce simt?

Ea clătină din cap.

— Doamne, nu ştiu ce trebuie să fac. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi cum mă frământă lucrul ăsta. Cât de teamă îmi este că, dacă mă las în voia sorţii, voi ajunge şi eu secată pe dinăuntru.

— Aşa cum te-ai lăsat în voia sorţii cu James Marshall?

Ea oftă.

— L-am iubit. Bradley, l-am iubit atât de mult. Era ca şi cum eram înăuntrul unui bol de cristal, unde totul era strălucitor şi luminos. Între noi nu a fost ceva întâmplător, ceva nepăsător.

El se aşeză lângă ea.

— Spune-mi. Simt nevoia să ştiu, zise el când ea ezită. Şi dacă ăsta nu este un motiv bun, poate că vorbind despre asta înseamnă încă un pas către cheie.

— Nu îmi este ruşine. Spuse ea încet. Nu e vorba de ruşine, dar o parte – lucruri care s-au întâmplat, pe care le-am simţit – au fost întotdeauna doar pentru mine. Dar meriţi să le ştii.

El îi atinse mâna, apoi îi dădu drumul.

— Cum l-ai cunoscut?

— Cred că se poate spune că prin mamele noastre. Doamna Marshall o chema pe mama să-i aranjeze părul. Uneori, o chema pe mama la ea acasă înaintea unei petreceri, sau înainte de a se duce la vreun eveniment, ca să o aranjeze. Câteodată mergeam şi eu să-i fac manichiura doamnei Marshall, sau să-i spăl părul. Era drăguţă cu mine. Era întotdeauna foarte bună şi nu era arogantă. Oricum, nu prea arogantă, se corectă ea. Vorbea cu mine şi-mi răspundea, dacă o întrebam ceva despre tablourile de pe pereţi sau despre florile de pe comodă. Ea mă întreba despre şcoală sau despre băieţi. Şi întotdeauna îmi dădea cinci dolari în plus, când mama nu era atentă.

James era plecat la şcoală. Îl vedeam uneori, dar el nu mă băga în seamă niciodată. Şi mă uitam la poza lui de pe biroul doamnei Marshall. Era aşa de frumos, ca un cavaler sau un prinţ, aşa că probabil că m-am îndrăgostit puţin în felul

ăsta. Fetelor li se întâmplă.

— Şi băieţilor.

— Poate. Dădeau o mulţime de petreceri în casa aia mare. Doamnei Marshall îi plăcea să dea petreceri. M-a angajat să ajut la servit pentru unele dintre ele şi chiar mi-a cumpărat o fustă neagră şi o bluză albă ca să arăt bine. Au avut o petrecere în primăvară, iar James era în vacanţă. M-a observat.

Privi în jos spre paharul cu vin, ca şi cum ar fi uitat că se află acolo. Adunându-şi gândurile, luă încet o înghiţitură.

— A venit după mine la bucătărie şi mi-a vorbit, flirta cu mine. Eram atât de timidă, iar el mă făcea să fiu şi neîndemânatică. Dar a fost drăguţ. După ce s-a terminat petrecerea şi totul a fost curăţat, m-a dus acasă cu maşina.

Îşi ridică umerii, apoi îi lăsă să cadă.

— Nu aveam voie să accept să fiu adusă acasă cu maşina de către băieţi, aşa că nu ar fi trebuit să-l las. Ştiam că mamei lui nu i-ar fi plăcut dacă afla. Iar a mea? M-ar fi jupuit de vie. Dar nu am putut să-l refuz. Aşa cum nu am putut să nu îl văd din nou. Mă furişam afară ca să mă întâlnesc cu el, pentru că părinţii lui şi cu maică-mea nu ar fi permis aşa ceva. Asta făcea ca totul să fie

mai excitant, mai minunat. Ca Romeo şi Julieta. Eram destul de tânără, şi la fel şi el, ca să gândesc în felul ăsta, să mă îndrăgostesc fară să mă gândesc la nimic altceva.

Se uită la Brad şi îi citi gândurile.

— Te gândeşti că a profitat de mine, că mă folosea, dar n-a fost aşa. Poate că nu mă iubea aşa cum îl iubeam eu. Dar credea că mă iubeşte. Avea doar nouăsprezece ani şi era prins de romantismul situaţiei, aşa cum eram şi cu.

— Zoe, la nouăsprezece ani, cu experienţa lui, cu stilul de viaţă pe care îl avea, ştia mai multe despre… viaţă decât tine.

— Poate, poate că este adevărat, mai ales că eu nu ştiam prea multe despre nimic. Dar nu m-a împins, Bradley. Nu vreau să crezi asta. Nu a insistat şi nici nu a cerut, şi nu are o vină mai mare decât a mea. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Şi când i-ai spus că eşti gravidă?

Ea inspiră lung şi încet.

— Nici măcar nu am ştiut că sunt, decât după mai bine de două luni. Nu ştiam prea multe despre lucrurile astea. Era deja septembrie când am fost sigură, iar el era la facultate. Când a venit acasă într-un weekend, i-am spus. Era furios şi era

speriat. Şi cred că, privind lucrurile de aici, pentru el deja se ştergea totul. El era la facultate, cu toate acele lucruri interesante care se întâmplau, iar o fată de acasă, de care nu prea mai era interesat, îi spunea că e gravidă.

— Da, ghinionul lui.

Ea trebui să zâmbească puţin.

— Eşti îngrozitor de dur cu el.

— Aş fi mult mai dur dacă aş avea ocazia. Enervat, se ridică şi îşi mai turnă o jumătate de pahar de vin. Poate că în parte este gelozie. Dar, în cea mai mare parte, este faptul că ştiu că te-a lăsat să treci prin asta singură.

— A zis că vom face ceea ce trebuie, că o să fie alături de mine. Cred că a vorbit serios, chiar dacă era speriat şi mânios. Cred că a vorbit serios când a spus-o.

— Vorbele sunt ieftine.

— Da, aşa e. Dădu încet din cap, în timp ce Brad se plimba prin cameră. Cineva ca tine, tu ai fi vorbit serios. Nu toţi suntem construiţi la fel. Şi, uneori, ceea ce trebuie nu este ceea ce crezi că este. Sunt unde sunt pentru că el nu şi-a ţinut cuvântul, aşa că a fost ceea ce trebuia. Pentru mine şi pentru Simon.

— Bine. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Urma să le spună părinţilor, iar eu a trebuit să-i spun maică-mii, apoi să facem ce trebuia.

— Dar el nu a făcut-o.

— Oh, le-a spus părinţilor, aşa cum eu i-am spus mamei. Mama a înnebunit, dar s-a simţit şi satisfăcută. Am văzut asta pe faţa ei, când i-am spus. Partea care gândea că meritasem asta pentru că mă purtam ca şi când aş fi fost mai bună decât ceilalţi, iar acum aflam cum eram. Totuşi, când doamna Marshall a venit la noi, mama mi-a ţinut partea.

Bărbia ei se ridică într-un gest de mândrie.

— Doamna Marshall a zis că sunt o mincinoasă şi o vagaboandă care încearcă să-l păcălească pe fiul ci. Că nu avea să mă lase să-i trag băiatul în noroi, iar dacă eram gravidă nu însemna că este copilul lui. Şi chiar dacă era nu avea să-l lase să plătească pentru tot restul vieţii pentru că a greşit cu mine. A spus mai multe, despre cum m-a luat în casa ei, că a avut încredere în mine, iar eu nu eram mai bună decât o hoaţă sau o curvă. A aruncat pe masă un cec de cinci mii de dolari şi mi-a spus că asta era tot ce aveam să primesc. Puteam să folosesc banii pentru un avort, sau pentru orice altceva,

dar n-o să mai primesc niciun bănuţ, iar dacă încercam să obţin mai mult, dacă încercam să-l văd din nou pe James, avea de gând să facă în aşa fel, încât familia mea să plătească.

— Îi purtai nepotul în pântec.

— Ea nu vedea lucrurile aşa. Nu putea. Şi ar fi făcut în aşa fel, încât familia mea să plătească. Avea bani şi putere, iar eu nu aveam nimic ca să mă lupt. L-a trimis pe James de acasă, nu ştiu unde. I-am scris o scrisoare în acel septembrie, la facultate, întrebându-l ce să fac. Nu mi-a răspuns niciodată, iar asta mi-a fost de-ajuns ca răspuns. Am luat banii şi economiile pe care reuşisem să le fac şi am plecat. Nu aveam de gând să-mi cresc copilul în parcul ăla de rulote. Nu aveam de gând să-l cresc nicăieri aproape de familia Marshall. După ce l-am născut pe Simon, i-am trimis lui James o altă scrisoare, cu o poză a copilului. S-a întors nedeschisă. Aşa c-am dat la o parte lucrurile astea şi mi-am văzut de-ale mele. Şi nu aveam de gând să caut pe cineva care să-mi facă viaţa mai bună, sau altfel, sau să-mi arate cum să mi-o fac. Nu aveam să caut pe cineva care să-mi spună că mă iubeşte şi că va face ceea ce trebuie.

El veni înapoi şi se aşeză, luă din mâna ei

paharul cu vin pe care nu-l băuse şi îl puse pe masă.

— Ai dovedit că poţi să faci o viaţă bună pentru tine şi Simon. De una singură. Trebuie să continui să o dovedeşti?

— Dacă las să se întâmple asta între noi, iar fu pleci… Nu sunt destul de curajoasă ca să risc. Poate că aş fi, dacă aş fi fost singură. Dar nu sunt.

— Nu crezi că te iubesc.

— Cred că tu crezi că mă iubeşti şi cred că nimeni nu te-ar putea opri să faci ceea ce trebuie. Chiar dacă nu sunt bună pentru tine. Aşa că, am să te rog să aştepţi să treacă luna asta, până când totul e mai puţin romantic şi excitant, apoi să vedem cum ne simţim împreună.

Ea ţinea în mână o oglindă, gândi el, reflecta înapoi ceea ce era între ei către ceea ce fusese între ea şi James. Se strădui să găsească înţelegere prin tot resentimentul pe care îl simţea.

— Vreau să te întreb un lucru. Doar unul singur. Tu mă iubeşti?

— Nu pot să nu te iubesc, dar pot să fac ceva pentru asta.

15

Pomise într-o direcţie greşită. Zoe era sigură acum. Se întorsese la Răsfăţ, căutase prin toate cele trei etaje, curăţase fiecare centimetru din pod, privise în oglindă. Dar nu găsise nimic care să o călăuzească. Nicio izbucnire luminoasă bruscă sau de inspiraţie.

Nicio cheie.

Se întorcea acasă şi petrecuse o oră întreagă stând singură în camera de zi. Deşi simţea că era prostesc ce făcea, trase draperiile, aprinse lumânările şi încercă să între într-un fel de stare de cunoaştere sau de percepţie.

În loc de asta, aproape că adormi.

Era obosită, frustrată şi iritată şi probabil că starea ei nu-i permitea să fie deschisă la intuiţii.

Se decise să se întoarcă la începuturi şi să încerce din nou.

Făcu aranjamentele necesare pentru Simon înainte de a-l aborda pe Bradley.

El fusese politicos de când se mutaseră în camerele de oaspeţi. Puţin cam rece, gândi Zoe în timp ce se îndrepta spre biroul pe care el îl avea acasă. Dar nu-l putea învinovăţi.

Bătu la uşă, apoi o deschise când el îi spuse să între.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar… oh. Planurile enorme prinse pe o tablă de expunere, o atraseră în încăpere. Astea sunt planurile pentru extindere.

— Mmm. Mai trebuie făcute câteva schimbări, dar sunt aproape terminate. Începem construcţia în martie, imediat ce vremea devine cooperantă.

— Adaugi toată chestia asta la secțiunea de grădinărit?

— O dublez. Proprietarii de case vor copaci, arbuşti, flori şi legume şi uneltele cu care să le planteze şi să le întreţină. Bătu uşor cu degetele pe coapsă, studiind-o pe ea, în timp ce ea se uita la planuri. Apoi mai sunt şi decoraţiunile pentru grădină. Şi secţia asta de aici, va avea câteva linii noi de mobilă pentru exterior.

— Foarte ambiţios.

— O să-l facă să meargă. Atunci când ceva contează, munceşti la el până îl faci să meargă.

— Ştiu că eşti mânios pe mine.

— Puţin. Mai mult frustrat. Mergi în oraş?

— Nu, astăzi nu. Tocmai am vorbit cu Flynn. O să-l ţină el un timp pe Simon azi. Oricum îi este dor de Moe, iar Simon nu se supără să-şi petreacă cea mai mare parte din sâmbătă tăvălindu-se cu Flynn şi cu

căţelul. Iar eu… vreau să mă duc din nou în West Virginia, în pădure. Să văd dacă nu mi-a scăpat ceva prima oară. Îţi spun asta pentru că nu vreau să-ţi faci griji sau să fii supărat.

— Te duc cu cu maşina.

— Da. Stomacul i se destinse. Cred că e o idee bună. Trebuie să fac o oprire pe drumul de întoarcere, dar vreau să discut şi cu tine despre asta. Dacă putem pleca cât mai curând, ţi-aş fi recunoscătoare.

— Dă-mi cinci minute.

— Mulţumesc. Mă duc să-i aduc pe Simon şi pe Moe.

După ce ea plecă, Brad luă un cuţit de vânătoare dintr-un sertar încuiat şi îl scoase din teacă să-i verifice lama.

EA îşi ordonă să rămână relaxată, în timp ce ieşeau din Valley.

— Îmm. Unul dintre lucrurile despre care voiam să vorbesc cu tine este despre Ziua Recunoştinţei. Malory mi-a spus că rămâi aici de sărbători.

— Nu e momentul să plec.

— Nu. Ziua Recunoştinţei era înainte de ziua ei limită. În mai puţin de o săptămână, tot nisipul din clepsidră avea să se fi scurs. Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea dacă noi, toţi şapte, am sărbători Ziua Recunoştinţei

împreună la tine acasă. Sufrageria lui Malory nu este încă gata, iar a ta este oricum mai mare. M-aş putea ocupa eu de gătit şi…

— Da. Întinse mâna şi şi-o puse peste a ei. Mi-ar plăcea foarte mult. Dacă te ocupi tu de gătit. Eu mă ocup de cumpărături. Să-mi faci o listă.

— Asta ar fi de ajutor. Nu mai este mult timp.

El o privi înţelegând perfect.

— E destul timp.

— Pe asta contez şi eu. Mai e ceva cu care sper să mă ajuţi. Vreau să trecem pe la adăpost să iau un căţel pentru Simon. După Ziua Recunoştinţei, după… ce se termină totul, pot să mă duc să-l iau. Au zis că-mi pot ţine unul pentru o săptămână.

— De ce să nu-l luăm acum?

— Oh, asta ţi-ar mai lipsi, un băiat, un câine imens şi un căţel care să-ţi alerge prin casă. Căţelul o să facă pipi pe covoare şi o să roadă orice lucru care nu e bătut în cuie. Aşteptăm până ajungem acasă.

— Logic, zise Brad şi renunţă la subiect.

ÎI ghidă în afara drumului principal, de-a lungul unora şerpuite, şi îi ceru să oprească lângă păşune, aşa cum făcuse ea înainte.

— Eo zonă frumoasă.

— Este. Ea coborî din maşină în aerul rece care îi coloră imediat obrajii în roz. Iubesc dealurile. N-am vrut niciodată să locuiesc într-un loc fără dealuri sau copaci.

Se aplecă pe sub gard. M-am jucat în pădurea asta, când eram mică, aveam obiceiul să stau printre copaci şi să visez când eram mai mare.

— La ce visai?

— Oh, la toate locurile pe care aveam să le vizitez, la lucrurile pe care aveam să le văd, la oamenii pe care aveam să-i întâlnesc.

— Băieţi?

— Nu prea mult. Sau mai bine zis, nu atât de curând ca alte fete, cred. Mă gândeam că singurul lucru pe care nu aveam de gând să-l fac era să nu mă leg de un bărbat şi de o grămadă de copii şi să nu pot să fac sau să am nimic special. Poate că mama avea dreptate să fie arogantă.

— Nu, n-a avut.

— Eram atât de sătulă să am grijă de surorile mele şi de fratele meu, de ajutat la toate. Să îmi fac griji de facturile neplătite şi de cum să lungesc mâncarea cât mai mult. Ultimul lucru la care mă gândeam când aveam doisprezece ani erau băieţii sau căsătoria sau copiii. Nici măcar nu mă jucam cu păpuşile.

El o luă de mână pe măsură ce se apropiau de pădure.

— Cu ce te jucai?

— Cu unelte şi vopsele. Îmi plăcea să repar lucrurile.

Păpuşile le-am dat lui Joleen şi lui Mazie. Nu avea rost să pretind că am grijă de cineva când deja o făceam. Oh, Doamne, voiam să scap de-acolo. Aşa de mult voiam asta, Bradley, apoi a apărut James… nu credeam că o să rămân gravidă. Dar… nu sunt sigură că nu m-am gândit pe undeva prin capul meu, că trebuie să am până la urmă un bărbat şi nişte copii, iar ăsta era singurul mod în care puteam să plec şi să am mai mult.

— Şi dacă ar fi fost? El se opri când ajunseră la marginea pădurii. Şi dacă ar fi fost, Zoe? Aveai şaisprezece ani.

— Nu mai am, şi vreau să ştii că nu mă uit la tine şi nu te văd ca pe un mod de a avea mai mult. Ea îi strânse amândouă mâinile cu putere. Am nevoie să ştii asta, înainte de a intra în pădurea asta.

— Nu gândesc asta. La dracu ’, abia dacă reuşesc să te fac să ici ceva atunci când îţi dau cu acel ceva în cap. Ca să se liniştească amândoi, îi ridică mâna şi i-o sărută. Dar aş lua de la tine. Vreau mai mult din tine.

— Dacă aş putea să dau cuiva, acela ai fi tu. Îşi puse braţele în jurul lui şi îl strânse. Eşti cel mai bun bărbat pe care l-am întâlnit în viaţa mea, iar asta mă sperie cel mai mult.

— E timpul să mă laşi să-mi fac eu griji în privinţa mea.

— Mai sunt doar câteva zile, şopti ea, apoi se retrase, îi luă mâna din nou şi intrară în pădure.

— Am văzut căpriorul alb când treceam pe aici, îi spuse ea. Dar nimic altceva. Mă simţeam bine mergând din nou pe aici. Împăcată. Simon a fost conceput aici. E un loc bun şi un loc important pentru mine.

— Pentru amândoi, atunci.

Ea porni pe drumul pe care mersese atunci, dar nu era niciun căprior alb şi nicio senzaţie importantă. Când ajunseră la marginea unde începea pietrişul, ea se opri din nou.

— Trebuie să mă duc să o văd pe mama. Nu trebuie să vii şi tu.

— Nu vrei să o cunosc?

Privind rulotele ea răsuflă adânc.

— Poate că ar fi bine. Sâmbăta e o zi plină pentru ea. Probabil că o să aibă cliente, aşa că nu va trebui să stăm prea mult.

El văzu nişte copii care se jucau pe câteva

leagăne ruginite şi o corcitură de Doberman, legat cu un lanţ gros şi care lătră la ei de parcă deja gustase sânge. Dintr-o rulotă din partea stângă venea sunetul unor voci care se certau cu răutate. Iar în dreapta, o fetiţă stătea pe o scară şubredă şi îi cânta păpuşii ca să adoarmă. Privi în sus şi îi oferi lui Bradley un zâmbet lung şi frumos.

— E ora de culcare a lui Cissy, îi spuse ea în şoaptă.

El se lăsă pe vine, înclinându-şi capul ca să poată vedea păpuşa.

— E foarte frumoasă.

— E fetiţa mea dulce.

În timp ce vorbea, uşa din spatele ei se deschise. O femeie tânără ieşi, cu o cârpă de vase într-o mână şi cu o privire prudentă în ochi.

— Pot să ajut? îşi puse o mână pe umărul fetiţei.

— Doar o admiram pe Cissy, zise Brad.

— Sunt fiica lui Crystal Mecourt, Zoe. Înţelegând prudenţa mamei, Zoe veni şi puse o mână pe braţul lui Brad. Tocmai treceam pe la ea să o vedem.

— Oh. Femeia se relaxă vizibil. Mă bucur să te cunosc. M-ai speriat, asta-i tot. Chloe ştie că nu are voie să vorbească cu

necunoscuţi, dar nu se poate abţine. Are încredere în toată lumea. Salut-o pe doamna Mecourt din partea mea şi mulţumeşte-i din nou că a tuns-o aşa de drăguţ pe Chloe.

— Aşa am să fac. În timp ce Zoe se îndepărta, o auzi pe femeie zicând: „Vino înăuntru cu mama, fetiţă dulce”.

— Unii oameni îşi fac o viaţă bună aici, zise ea încet. Îşi plantează flori în containere şi ies vara la picnic.

— Iar alţii locuiesc în palate şi nu-şi pot face o viaţă bună. Nu contează unde, ci cum. Şi cine.

Poate, gândi Zoe, ăsta era încă un lucru pe care trebuia să şi-l amintească.

— Aia e a noastră. A ei. A noastră. Lăsă în jos mâna cu care arătase rulota dublă, de un verde urât. Mi-e ruşine că mi-e ruşine de asta. Şi mă urăsc pentru faptul că urăsc ca tu să vezi asta. Ea a susţinut întotdeauna că sunt prea mândră. Cred că avea dreptate.

— Presupun că asta înseamnă că nu eşti perfectă. Poate că până la urmă nu te iubesc.

Ea încercă să râdă, dar i se opri în gât.

— Ai de gând să mă prezinţi mamei tale, Zoe, sau trebuie să mă duc să bat la uşă eu însumi?

— N-o să te placă.

— Nu pui la socoteală farmecul meu incredibil.

Observând tonul amuzat şi încrezător, Zoe doar îşi ridică privirea spre el.

— Ăsta va fi unul dintre lucrurile care nu-i vor place la tine. Resemnată, porni mai departe. Auzi vocile dinăuntru, de cum se apropie de uşă. Voci tinere, cel puţin două.

Sâmbăta dimineaţa duce la sâmbătă scara, gândi ea. Seară pentru întâlniri. Două fete voiau să se aranjeze pentru o noapte la vânat. Ciocăni în rama de metal a reţelei, o deschise cu un scârţâit, apoi împinse cu umărul în uşa interioară.

Trei fete, observă ea. Una avea deja părul lipit în fâşii. Cineva se făcea blondă. Cea de-a doua avea părul scurt pus deja pe bigudiuri, iar cea de-a treia îşi aştepta rândul uitându-se printr-o revistă de modă care prezenta diverse stiluri de coafură.

Păreau un stol de păsări vesele, apoi tăcere, apoi chicoteli înfundate, când îl văzură pe Brad în spatele lui Zoe.

Rulota mirosea a decolorant, vopsea de păr, fum şi a mâncare din noaptea trecută.

Crystal termină de programat un timer de pe masă şi se răsuci. Sprâncenele i se ridicară sus de tot.

— Te-a adus vântul de două ori într-o lună,

şi nici măcar nu-i ziua mea de naştere. Privirea i se mută asupra lui Brad şi rămase acolo stupefiată.

— Treceam pe aici. Voiam să-l cunoşti pe prietenul meu, Bradley.

— Bradley. Ăsta-i nume de dolar de argint.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Mecourt.

— Prea multă lume aici. Îşi luă ţigările şi bricheta Bic de un roz aprins. Haideţi afară.

— Doamnelor, zise Brad către fete, iar chicotelile izbucniră din nou în timp ce el ieşea.

— Văd că eşti ocupată, începu Zoe.

— Sâmbăta e bună pentru treabă. Când uşa se închise în spatele ei, Crystal aprinse o ţigară şi suflă fumul. Fata Jacobson vrea să fie blondă. Vrea să fie Britney Spears. Avea un păr frumos, castaniu, dar nu este treaba mea, dacă vrea să şi-l nenorocească.

— Aceea era Haley Jacobson? Era doar o chestie mică atunci când am văzut-o ultima oară.

— Are şaisprezece ani. Aceeaşi vârstă cu tine când ai fugit de-acasă. Dacă continuă să se fâţâie pe aici aşa cum o face, o să dea de acelaşi necaz de care ai dat şi tu.

— Nu mă mai gândesc la asta ca fiind un necaz de foarte mult timp. Zoe ştia că fetele

erau şi ele acolo, iar maică-sa nu se deranjase să vorbească încet, aşa că auzeau fiecare cuvânt. Simon este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ziceai că nu vrei să te înmulţeşti iar. Linia săpată între sprâncenele lui Crystal se adânci, când îşi aruncă privirea spre Brad. Ai venit să-mi spui altceva?

— Nu, Bradley, el e…

— Zoe şi Simon sunt importanţi pentru mine, zise Brad plin de tact. Voiam să vă cunosc. Zoe mi-a spus că aţi crescut patru copii mai mult singură. Probabil că de la dumneavoastră a moştenit şi ea curajul.

Nume elegant, arată elegant, vorbeşte elegant, gândi Crystal în timp ce sufla fumul.

— Nu-ţi trebuie curaj ca să creşti copii. Doar un spate puternic.

— Îmi închipui că este nevoie de amândouă. Aveţi o fată frumoasă şi extraordinară, doamnă Mecourt. Trebuie că sunteţi foarte mândră de ea.

— Bradley. Nume de dolar de argint şi maniere elegante. Vrei să fii cu ea, te priveşte. Ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc, îşi ridică un umăr subţire. E bună, muncitoare şi se prăseşte bine. Nu se plânge prea mult.

— O să ţin minte, zise Brad cumpănit şi o

făcu pe Crystal să râdă iară voia ei.

— Poate că de data asta a ales mai bine. Nu prea pari să fii un găozar.

— Mulţumesc.

— N-ai încercat niciodată să scapi de muncă, îi zise ea lui Zoe cu o urmă de afecţiune. Trebuie să recunosc. Din impuls, întinse mâna şi o atinse pe Zoe pe păr. Tunsoare bună, are stil. Oricum, n-ai fost niciodată proastă. Ai o şansă la viaţa bună, pen'că el asta îmi pare a fi, ai fi o fraieră să nu o iei. O femeie trebuie să ia ce poate.

— Mamă.

— Spun ce am în minte, am făcut-o întotdeauna şi am s-o fac întotdeauna. Crystal aruncă ţigara şi o strivi cu pantoful. Trebuie să mă duc înăuntru. Pune-ţi un inel pe deget de data asta, îi spuse ea lui Zoe, apoi arătă cu bărbia spre Bradley. Se putea mai rău.

Trase de reţea şi intră în rulotă. Apoi închise uşa.

— Nu iese niciodată aşa cum trebuie. Niciodată. Ochii lui Zoe se umplură de lacrimi şi clipi furioasă ca să scape de ele. Trebuie să plecăm.

Porni spre pădure aproape alergând şi îşi ţinu capul în jos când Brad o apucă de braţ.

— Nu te înţelege.

— Asta nu-i o noutate pentru mine.

— Nu înţelege lumina din tine. Şi că nu e vorba despre ce poţi să iei, ci este vorba despre ce vrei să faci. Nu te înţelege, aşa că nu ştie cum să te iubească.

— Nu ştiu ce să fac.

— Dacă continui să încerci, o să te doară. Dacă nu mai încerci, o să te doară. O frecă pe braţe, încercând să o consoleze. Eu te înţeleg, Zoe, aşa că ştiu ce vei alege.

Ea privi înapoi spre rulotă

— Voi veni din nou de Crăciun şi poate… poate. Pentru că îşi închipui că amândoi aveau nevoie de asta, reuşi să zâmbească. Ţi-am spus că n-o să te placă.

— Ba m-a plăcut. E prinsă deja în plasa mea. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Exact ca fiica ei.

— Eu sunt o rea cu plase de păianjen. ÎI luă din nou de mâna şi intrară în pădure.

— De ce li se spune plase? Nu sunt făcute din plasă.

— Asta-i o întrebare pentru Dana. O să caute pe undeva - nu ştiu unde găseşte toate lucrurile astea – şi o să-ţi ţină o adevărată prelegere. N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de priceput la cuvinte. Pentru mine importante au fost doar cifrele. Acum sunt prietenă cu Dana,

care ştie totul despre cărţi, şi cu Malory care ştie totul despre artă. Am învăţat o mulţime de lucruri de la ele în ultimele două luni. Uneori, am impresia că este un fel de vis. Se opri şi privi în jurul ei în timp ce vorbea. Şi mă voi trezi într-o dimineaţă şi toate vor fi ca mai înainte. Voi lucra din nou pentru căţeaua aia de Carly şi nu o voi cunoaşte niciodată pe Dana sau pe Malory. Voi lua ziarul şi voi citi articolul lui Flynn, dar nu îl voi cunoaşte. Sau o să văd una dintre cărţile lui Jordan şi o să mă întreb ce fel de om este, pentru că nu voi şti.

Privi în sus, spre Brad, şi îi puse un deget pe obraz.

— Nu te voi şti pe tine. Voi merge la Home Makers să iau ceva şi nu mă voi gândi la tine pentru că nimic din toate astea nu se va fi întâmplat.

— E real. O prinse puternic cu degetele de talie ca ea să-i simtă strânsura, ca el să-i simtă pulsul. Asta e real.

— Dar dacă n-ar fi, dacă aş fi în pat cufundată într-un somn lung, într-un vis complicat, cred că m-aş trezi cu inima frântă. Privi înapoi, în direcţia rulotei mamei ei. Sau mai rău. Indiferent de ce urmează să se întâmple, indiferent când toate astea se vor termina, n-aş suporta

gândul că nu te-am cunoscut. Sărută-mă. Se lipi de el şi se ridică pe vârfuri. Vrei?

El o strânse în braţe şi îşi puse uşor buzele peste ale ei. Lăsă momentul să se cuprindă. Când ea oftă, când îi încolăci gâtul cu braţele, era mai frumos decât orice vis.

Simţi cum ceva se mişcă înăuntrul ei cu o durere atât de dulce, încât îi dădură lacrimile. Aerul era rece, gura lui era caldă. Dragostea, mai multă decât sperase, era aici.

Simţi cum îi mângâie părul cu mâna, până jos, pe ceata. Corpul lui tânăr şi subţire îl apăsa pe al ei, cu dorinţa tremurând prin el şi prin ea.

Ea se trase puţin în spate, privi în ochii albaştri, luminoşi, şi lăsă o lacrimă să-i curgă pe obraz.

— James. Zise ea încet şi îi cuprinse faţa în palme.

— Te iubesc, Zoe. Vocea lui James – cu respiraţia uşor întretăiată, dornică, îi ajunse la urechi. Suntem meniţi să fim împreună. Nu vei simţi niciodată aşa ceva pentru altul, doar pentru mine.

— Nu, nu voi simţi. Inundată de dragostea care curge din inima unei fete de şaisprezece ani, îi luă palma şi o puse pe

gura ei, pe obraz şi o ţinu acolo. Nimic nu va mai fi la fel pentru niciunul dintre noi.

— Vom fugi împreună. Vom fi împreună pentru totdeauna.

Ea zâmbi foarte blând.

— Nu, nu vom fi împreună. Îl sărută din nou, fără regret, apoi se dădu înapoi. La revedere, James.

Brad o ridică atunci când genunchii ei cedară şi continuă să o scuture, să o strige pe nume, aşa cum făcuse din momentul când simţise că îl părăseşte.

Ochii ei se înceţoşaseră, obrajii îi deveniseră palizi.

Îi spusese James.

— Uită-te la mine, uită-te la mine, fir-ar să fie.

— Mă uit. Slăbită, capul îi alunecă pe spate şi, deşi vederea i se întunecă din cauza efortului, se luptă să se concentreze. Mă uit la tine, Bradley.

— Plecăm de-aici. Se apucă să o ridice în braţe, dar ea îl apăsă cu mâna pe piept.

— Nu. E-n ordine. Am nevoie doar de o secundă. Lasă-mă să stau jos.

Ea se lăsă în jos, aşezându-se pe pământ, cu fruntea sprijinită de genunchi. Sunt puţin ameţită. Trebuie să mă adun.

El scoase cuţitul din teaca de sub sacou şi

scană pădurea cu o privire lungă, înainte de a se lăsa pe vine lângă ea.

— Ai dispărut. Ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton înăuntrul tău. Mi-ai spus James.

— Ştiu.

— Te-ai detaşat. Nu erai cu mine, erai cu el. ÎI priveai. Cu dragoste, gândi el. Ai spus că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

— Ştiu ce-am spus. M-a dus în trecut. Kane m-a dus în trecut, dar ştiam. Mai sigură acum, îşi ridică capul. Am ştiut aproape din momentul când a început. Am simţit… Nu mi-e ruşine de ceea ce am simţit, nu-mi pare rău de asta. Ar însemna să-mi fie ruşine şi să-mi pară rău de Simon. Dar îmi pare rău că s-a folosit Kane de tine în felul ăsta.

— Ai plâns pentru el. Întinzând mâna, Brad prinse o lacrimă pe vârful degetului.

— Da, am plâns pentru James. Şi pentru ceea ce ar fi putut fi, dacă el ar fi fost mai puternic, poate dacă amândoi am fi fost mai puternici. Mi-am luat la revedere.

Îşi puse mâna peste a lui Brad şi îşi strânse degetele în palma lui.

— Kane a vrut ca eu să simt toate lucrurile pe care le simţeam pentru James şi a vrut să le folosească ca să pună o barieră între noi.

A reuşit?

— M-a înfuriat. M-a durut. Privi în jos spre mâinile lor împreunate şi îşi întoarse palma ca să-şi treacă degetele printre ale ei. Dar nu, nu a reuşit să pună nimic între noi.

— Bradley. Ea începu să se aplece uşor, voia să-şi atingă buzele de buzele lui şi văzu cuţitul. Ochii ei se făcură enormi. Oh, Doamne.

— Poate fi rănit, zise Bradley simplu. Dacă mi se iveşte ocazia, o să-l rănesc. Ridicându-se, puse cuţitul în teacă, apoi îi întinse mâna.

Ea îşi umezi buzele.

— Ai face bine să fii atent cu chestia aia.

— Da, mămico.

— Încă mai eşti furios, nu-i aşa? Ştiu cine eşti, Bradley. Ştiu cine sunt eu. El a încercat să mă facă să uit, dar nu a reuşit. Asta trebuie să însemne ceva. M-am simţit exact ca atunci când aveam şaisprezece ani şi eram cu James. Corpul meu, inima, capul. Şi-a trecut mâna peste părul meu. Pe atunci îl purtam lung şi avea obiceiul să facă asta. Îşi trecea mâna peste părul meu când mă săruta. Toate amintirile astea sunt acolo, în cutiuţele memoriei. Kane poate intra în ele.

Îi trebui un act de voinţă suprem, dar Bradley se forţă să gândească dincolo de

partea personală, către căutare.

— Ce ţi-a zis? James – ce ţi-a zis?

— Că mă iubeşte, că nu voi simţi ce am simţit pentru el pentru nimeni altcineva. Asta-i adevărat, n-o voi face. Nici n-ar trebui. Dar, Bradley, ştiam. Se răsuci spre el, iar faţa ei strălucea. Chiar şi când stăteam acolo, cu părul lung şi cu faţa lui în mâinile mele, ştiam că nu este real. Doar o păcăleală. Iar eu m-am folosit de ea.

Ea îşi lipi palmele împreună, îşi lovi uşor gura cu margine lor, în timp ce se mişca în cerc.

— Locul ăsta. A trebuit să mă întorc aici. Mai mult, a trebuit să mă întorc cu tine, dar cheia nu este aici. Îşi lăsă mâinile în jos. Nu este aici.

— Îmi pare rău.

— Nu. Ea clătină din cap, se răsuci din nou, cu un zâmbet strălucitor pe faţă. Ştiu că nu este aici. Simt asta. Nu trebuie să mă mai întreb, nu trebuie să mai vin aici, sperând sau căutând, pentru că am făcut ce trebuia să fac aici. Sau mai bine zis, noi am făcut.

Sări în braţele lui, tare şi repede cât, să-l împingă înapoi un pas întreg. Râzând, îşi puse picioarele în jurul lui şi îl sărută zgomotos.

— Nu ştiu ce înseamnă toate astea, dar voi înţelege. E prima dată în atâtea zile, când cred că voi înţelege. Voi descuia cutia aia, Bradley. Îşi lipi obrazul de al lui. O voi descuia, iar ele se vor duce acasă.

CÂND ajunseră acasă la Flynn, Zoe îi aruncă o privire de oţel lui Brad.

— Asta e problema ta, vreau să fie clar.

— Am înţeles. Mi-ai spus asta de vreo şase ori până acum.

— Nu voi avea niciun pic de înţelegere pentru tine sau pentru lucrurile tale.

— Da, da. Bla, bla.

Ea îşi înăbuşi râsul şi încercă să fie serioasă, în timp ce îl urma către casă.

— Aminteşte-ţi doar cine a vrut să fie practică.

— Bine. Îi aruncă un zâmbet cu gura până la urechi, deschizând uşa. Ai fost terminată de când te-ai uitat în ochii ăia mari şi căprui.

— Puteam să mai aştept o săptămână.

— Mincinoaso.

Râsul îi scăpă când aşează căţelul pe podea şi îl lăsă să alerge prin hol.

— Asta ar trebui să fie interesant.

Moe ieşi din bucătărie, frână prin alunecare şi se opri. Ochii lui se rotiră, corpul i se încordă. Iar căţeluşul, o minge

de blană maro cu gri, lătră bucuros şi sări să-l prindă pe Moe de nas.

Brad o prinse pe Zoe de braţ, înainte ca ea să alerge spre ei.

— Dar dacă…

— Ai puţină încredere, sugeră Brad.

Moe tremură, mirosi căţelul care sărea şi se rostogolea. Apoi se prăbuşi pe jos cu burta în sus într-o atitudine de beatitudine, iar căţelul se urcă pe el şi începu să-i roadă urechile.

— Moale de tot, murmură Zoe şi simţi propriul zâmbet cum i se întinde peste faţă, mare şi prostesc, când Simon ieşi din bucătărie.

— Hei, mami! Avem soldăţei pentru prânz. Eu şi cu Flynn i-am făcut şi… Se opri, ochii i se rotiră în timp ce căţelul îl părăsea pe Moe şi se repezea la el.

— Aaaaa! Un căţeluş. De unde a apărut? Simon era deja pe jos, râzând, iar căţelul îl lingea pe faţă şi se rostogolea înapoi, Moe încercând să se vâre şi el. Arată ca un pui de urs.

Acoperit de câini, Simon se răsuci cât să-l privească pe Brad.

— E al tău? Când l-ai luat? Cum îl cheamă?

— Nu-i al meu. Tocmai a fost eliberat. Şi

nu are un nume.

— Atunci cine… Rămase încremenit, iar ochii lui mari şi aurii se fixară pe ai maică-sii.

— E al tău, baby.

În acel moment, ea ştiu că acel căţel putea să roadă întreaga casă la fel ca termitele, iar ea nu va regreta niciun moment. Nu va uita niciodată bucuria aceea uluită care apăruse în ochii băieţelului ei.

— Să-l ţin? Vocea lui Simon tremura în timp ce el reuşi să se ridice în genunchi. Pot să-l păstrez?

— Cred că pe asta contează şi el. Ea veni spre ei şi îngenunche ca să ciufulească blana moale ca un nor a căţeluşului. Va trebui să fii foarte responsabil şi să ai grijă să fie hrănit cum trebuie şi învăţat şi iubit. Căţeluşii presupun multă muncă. El o să depindă de tine.

— Mami. Prea copleşit ca să se simtă stânjenit de faptul că Brad se uita la el, Simon o îmbrăţişă pe maică-sa şi îşi îngropă faţa în umărul ei. O să am foarte multă grijă de el, mulţumesc, mamă. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Eu te iubesc pe tine mai mult decât orice. Ea întoarse îmbrăţişarea puternică, apoi începu să râdă, când amândoi câinii

încercară să se vâre între ei. Cred că lui Moe o să-i placă să aibă un prieten.

— E ca o familie mare. Simon ridică cât mai sus căţelul.

Nou-venitul îşi exprimă încântarea făcând pipi pe genunchiul lui Simon.

16

Zoe masă crema exfoliantă peste gamba Danei şi zâmbi când prietena ei suspină de plăcere.

— Apreciez foarte mult faptul că v-aţi sacrificat amândouă după-amiaza de duminică, ca să fiţi cobaii mei.

De data asta Dana mârâi. Malory stătea pe un taburet în camera de tratamente şi îşi trecea degetele peste pielea proaspăt exfoliată şi lustruită.

— Nu-mi revin de cât de bine arată.

— Nu-mi făceam griji de rezultate, produsele astea sunt foarte bune. Dar voiam să fiu sigură că întreaga experienţă este plăcută.

— E plăcută pentru mine, zise vocea tărăgănată şi înfundată a Danei.

Zoe se uită în jurul ei, privind rafturile cu produse, lumânările care ardeau, teancul ordonat de prosoape de culoare verde-

mentă de pe masă, lustre de cristal limpede pe care le agăţase de tavan deasupra mesei capitonate.

Era, gândi ea, exact cum trebuie să fie.

— Desigur că atunci când vom face asta pentru cliente, nu vor fi aici trei persoane care vorbesc. Vrei să facem linişte, Dana?

— Nici nu existaţi în lumea mea. Chestia asta se simte la fel de bine cum miroase.

— E bine că facem asta. Malory sorbi din apa cu lămâie pe care Zoe o răcise într-o carafă joasă din sticlă. Dacă avem de gând să deschidem salonul vineri, va trebui să ne gândim la cât mai multe capricii posibile, în toate trei compartimente.

Înghiţind cu greutate, îşi apăsă burta cu mâna.

— Doamne, deschidem vineri. Chiar dacă e doar un fel de repetiţie pentru marea deschidere de la întâi decembrie, se întâmplă!

— Zi mare, pentru toţi.

— O să găseşti cheia. Malory îi atinse umărul. Ştiu asta.

— Unirea lor – mâna lui Malory pe a ei, a ei pe cea a Danei îi oferi un sprijin.

— Ăsta-i un alt motiv pentru care voiam să facem asta azi. Aveam nevoie de timp să fiu împreună cu voi, doar noi trei.

Privi din nou în sus către lustra de cristal. Cu siguranţă că părea că devenise mai mistică în ultimele luni.

— Ca să mă încarc cu energie. Energie feminină.

— Daaa! încurajă Dana, făcând-o pe Zoe să râdă.

— După cele întâmplate ieri, mă simt mult mai încrezătoare, dar tot îmi susură vocea asta mică şi mă întreabă de ce dracu' cred că pot s-o fac.

— Este vocea lui Zoe, o întrebă Dana, sau a lui Kane?

— E a lui Zoe, ceea ce o face şi mai enervantă. Ieri a fost valul ăsta de emoţii, de energie, când am realizat ce se întâmpla, că ştiam ce este şi îl puteam controla. Dar trebuie să îl mut de-acolo.

— Te-ai dus înapoi la un început şi la un sfârşit. Curioasă, Malory examină sticluţele şi tuburile aliniate ordonat pe rafturile lui Zoe. Iar noi trei aici de faţă, ne vom întoarce azi la lucrurile de bază. Şi eu, şi Dana am avut perioade în timpul căutărilor noastre când ne simţeam total descurajate şi pierdute.

— Aşa-i, confirmă Dana. Sau când porneam pe tangente sau drumuri înfundate. Sau aşa ni se păreau.

— Aşa ni se păreau. Întorcându-se, Malory dădu din cap. Dar fără tangentele alea, am mai fi ajuns pe drumul cel bun? Eu nu cred. M-am gândit mult la asta, adăugă ea sprijinindu-se de masa de lucru. O căutare nu este liniară, nu este directă. Merge în cercuri şi se întretaie. Dar, pas cu pas, fiecare piesă îşi are locul ei. Hai să le luăm pe ale tale.

— Dana trebuie să se clătească.

— Atunci ţineţi-vă vorba. Înfăşurată în cearşaful de baie pe care i-l dăduse Zoe, Dana se îndreptă spre duş.

— Tu ai nişte idei. Zoe se duse la chiuvetă să-şi spele mâinile. Se vede.

— Chiar am. Poate că e mai uşor pentru mine să deosebesc, ei bine, pădurea de copaci, pentru că nu sunt implicată aşa cum eşti tu. Iar experienţa pe care am avut-o în pod a fost asemănătoare celei pe care ai avut-o tu ieri. În cazul acela ştiam ce se întâmplă şi o controlam. Iar o parte din mine, una micuţă, voia să se mulţumească cu iluzia aia şi să renunţe la restul.

Zoe privi peste umăr, văzu înţelegerea de pe faţa lui Malory. Tensiunea din umerii ei se dizolvă.

— Chiar aveam nevoia să aud asta. Atât de mult. Nu-l voiam pe James, Mal, nu cu

adevărat, dar o parte din mine îşi amintea cât de mult îl vrusesem.

— Ştiu. Ştiu exact.

Ea putea, gândi Zoe. Ea şi cu Dana erau singurele care puteau cu adevărat.

— O parte din mine simţea la fel, avea aceleaşi dorinţe.

Şi ar fi fost foarte uşor să alunec în trecut şi cred că totul ar fi ieşit diferit.

— Dar nu ai alunecat în trecut.

— Nu. Se apucă să schimbe husa de pe masa de tratament, să ajusteze pernele, îndreptând cearşaful. Totul în afară de acea parte minusculă ştia că nu voiam să fie altfel. Nu-l voiam pe băiatul care nu putuse să mă susţină pe mine sau pe propriul lui copil. Dar a trebuit să mi-l amintesc, să mi-l amintesc cu adevărat, dar şi ceea ce simţeam pentru el, ca să pot să-i spun la revedere.

— ÎI vrei pe bărbatul care e gata să te susţină pe tine şi pe copilul tău?

— ÎI vreau. Ceva tresări în inima ei, în timp ce alegea o loţiune pentru Dana. Dar se pare că nu am încredere în niciunul dintre noi ca să meargă relaţia. Întinde-te pe spate, zise ea când Dana se întoarse. Şi e mai mult de atât, de neîncrederea în noi.

Eficientă, aranjă prosopul care o acoperea

pe Dana de la sân până la coapse, apoi încălzi loţiunea în palme.

— Dacă fac acel ultim pas cu el, cât de mare ar fi pericolul pentru el? E o dilemă. Când iubeşti pe cineva, vrei să-l protejezi. Dacă vreau să-l protejez, nu pot să-mi permit să-l iubesc. Nu total.

— Dacă îl iubeşti, ar trebui să-l respecţi destul ca să ştii că se va proteja singur.

Zoe o privi pe Dana.

— ÎI respect.

— Nu cred. Te tot întrebi dacă şi când te va dezamăgi pe tine, sau pe Simon. Când te va părăsi. Vorbeşti cu cineva care a fost în situaţia asta. Te gândeşti că n-ar trebui să-i acorzi sută la sută încredere pentru că vei avea nevoie de o rezervă când îşi va lua tălpăşiţa. Nu zic că nu ai dreptul să faci asta. Ai avea mult de pierdut.

— Şi care ar fi pierderea ce mai mare pentru Zoe? Personală, întrebă Malory. Singurul lucru pe care nu l-ai risca?

— Simon.

— Exact.

— Ştiu că Bradley nu i-ar face rău. Zoe masă loţiunea, mergând în jos pe corpul Danei. Dar cu cât Simon aşteaptă mai mult de la el, genul de lucruri pe care le aşteaptă un băiat de la tatăl lui, cu atât mai greu va fi

dacă nu vom fi împreună. A trebuit să se obişnuiască să nu aibă tată. Niciodată. Nu cum ar fi după un divorţ sau chiar deces, dar să nu aibă deloc. Indiferent cât de bune au fost lucrurile pentru el, indiferent cât de mult ştie că-l iubesc şi că sunt alături de el, întotdeauna va şti că a fost cineva care n-a făcut-o, care a refuzat să fie acolo. Nu vreau să se mai simtă vreodată nedorit.

— Şi ca să previi lucrul ăsta, te-ai sacrifica pe tine. Te lupţi, adăugă Malory. Indiferent cât de mult te-ar costa, luptă-te. Din cauza alegerilor pe care le-ai făcut, Simon este cel mai important. El este cheia ta.

— Simon? repetă Zoe, în timp ce Dana se ridică. Oh, scuză-mă, întoarce-te pe burtă. Mi se învârteşte mintea.

— Mal a declanşat ceva. Dana se răsuci pe burtă, dar îşi propti capul în pumni. Noi suntem cheile, noi trei. Asta a fost subliniat de nenumărate ori. Dar dintre toate trei, Zoe este cea care – am putea spune – s-a recreat pe ea însăşi într-un copil. Simon face parte din Zoe. Zoe este cheia, ergo, Simon este cheia.

— Kane nu-l poate atinge. Teama ameninţa să-i sară la gât şi s-o sufoce. Rowena a zis că-l va proteja.

— Poţi conta pe asta. Dana privi peste

umăr. Dacă putea face ceva în legătură cu Simon, ar fi încercat până acum.

— Cred că e mai mult decât protecţia Rowenei, adăugă Malory. Cred că tot ce se poate face din cealaltă parte, se face. Copiii unora au fost deja răpiţi. N-or să lase asta să se întâmple din nou. Având toate astea, în plus pe noi, nimic nu-l poate atinge pe Simon.

— Dacă aş crede altfel, aş renunţa la asta imediat. Zoe se opri când o văzu pe Malory dând din cap. Ceea ce Kane ştie, aşa că ar fi făcut orice ca să-mi ameninţe fiul. N-a făcut-o, pentru că nu poate. Ok. Expiră profund. Ok, haideţi să pornim de-aici. Dacă Simon e cheia, sau parte din ea, aşa cum este parte din mine, nu mă aduce asta înapoi la optimul pe care l-am făcut în privinţa lui? Faptul că l-am avut a fost o alegere, că l-am păstrat a fost o altă alegere – cele mai bune pe care le-am făcut vreodată. Dar am fost înapoi acolo şi, deşi cred că a fost important, nu am cheia.

— Ai făcut alte alegeri, observă Dana. Te-ai dus în alte direcţii.

— Am trecut şi peste unele din astea. A fost un fel de călătorie, cred, continuă ea în timp ce termina de întins loţiunea pe corpul Danei. Mi-am amintit, am văzut totul din

nou, m-am gândit la toate. Mi-a făcut bine, una peste alta, pentru că mi-a validat alegerile pe care le-am făcut şi mi-a arătat că greşelile pe care le-am făcut nu au fost atât de mari. Vrei să te răsuceşti, te rog? îţi aduc halatul.

— Ai venit aici în Valley, începu Dana. Ţi-ai găsit de lucru, ţi-ai cumpărat o casă. Ce altceva?

Malory ridică o mână, iar Zoe o ajută pe Dana să-şi pună halatul.

— N-o să spun că toate astea nu sunt importante şi poate că, trecând peste unele detalii, este unul dintre răspunsuri. Dar am putea privi toate astea din alt unghi. Ce-ar fi dacă unele răspunsuri ar ţine de ceea ce a ales Simon?

— E un copil, observă Dana frecându-şi antebraţul ca să admire munca lui Zoe. Cea mai mare alegere a lui este ce joc video să joace.

— Nu. Gânditoare, Zoe clătină din cap. Nu, copiii au multe de ales. Bun sau rău. Unele dintre ele rămân cu ei şi îi împing într-o anumită direcţie. Ce prieteni îşi fac. Poate citesc o carte despre un pilot de avioane de luptă şi decid că vor să zboare, în acest moment, într-o sută de feluri diferite, Simon decide ce fel de bărbat va fi.

— Atunci poate că ar trebui să te uiţi mai bine la unele dintre aceste decizii, sugeră Malory.

O decizie cu care Simon era deosebit de încântat pentru moment era aceea că alesese numele de Homer pentru căţel: Numele combina câteva dintre lucrurile lui favorite – baseball, un personaj de desen animat şi un câine. Afară, în aerul rece de toamnă, privindu-l pe Moe cum aleargă după mingea de tenis şi pe Homer cum aleargă după Moe, Simon se gândea că viaţa nu poate fi mai marfă de atât.

În plus, băieţii aveau să vină curând să vadă meciul, în timp ce mama şi prietenele ei se ocupau de lucruri de-ale fetelor. Putea să mănânce chipsuri până vărsa.

Luă mingea pe care Moe o lăsase la picioarele lui, apoi dansă şi se prefăcu că aruncă mingea ca să-i enerveze la culme pe câini, înainte de a o arunca către copaci.

Când se va duce mâine la şcoală, o să le povestească prietenilor totul despre Homer. Poate, dacă n-ar fi o boacănă, ar putea să-l roage pe Brad să facă o poză ca să le-o poată arăta la toţi.

Privi în spate către râu, în timp ce câinii se tăvăleau împreună. Îi plăcea aici cu adevărat. Îi plăcea şi casa lui şi curtea,

totul. Şi faptul că era alături de familia Hanson. Dar aici, chiar îi plăcea, cu pădurea gata de explorat şi cu râul chiar acolo.

Dacă aveau să stea mai mult, ar fi fost beton să-şi invite prietenii. Omule, ar fi leşinat să vadă camera de jocuri. Şi ar fi putut construi o cazemată în pădure şi poate vara se puteau duce să se plimbe cu barca pe râu. Dacă maică-sa nu ar respinge ideea.

Poate că totuşi va putea, chiar şi după ce se vor întoarce acasă. L-ar putea ruga pe Brad, iar Brad l-ar putea ajuta s-o convingă pe mama. Şi asta era marfă, să mai fie cu altcineva care să-l ajute să o încolţească pe două fronturi.

Era ca şi cum ar fi avut un tată. Nu că-i păsa de asta, dar probabil că aşa era. Într-un fel.

Oricum, avea să fie super să petreacă aici Ziua Recunoştinţei, cu toţi venind în casă, iar băieţii se vor certa vorbind despre meci şi vor mânca plăcintă de dovleac până le vor plesni burţile.

Mămica lui făcea o plăcintă de dovleac foarte bună şi întotdeauna îi dădea bucăţi mici de cocă, ca să facă omuleţi de cocă din ele.

Se întrebă dacă Brad ar crede că asta nu e

ceva bărbătesc.

Privi spre casă, apoi fugi într-acolo când îl văzu pe Brad ieşind.

— Hei! Vrei să aruncăm cu mingea? Moe îl învaţă pe Homer cum să o aducă.

— Sigur că da. Îi puse pe cap căciuliţa pe care o adusese. S-a făcut frig.

— Poate o să ningă. Poate o să ningă doi metri şi se închide şcoala.

— Nu putem decât să visăm. Luă mingea şi o aruncă într-un stil pe care Simon îl admira cu disperare.

— Dacă ninge doi metri, poţi să stai acasă şi să nu te mai duci la serviciu?

— Dacă ninge doi metri, sigur că o stau acasă.

— Şi putem să bem ciocolată caldă şi să ne jucăm zece milioane de video-jocuri.

— S-a făcut.

— Tu porţi prezervativ când faci sex cu mama?

Brad simţi cum i se scurge tot sângele din picioare.

— Ce să fac?

— Pentru că, dacă nu o faci, poţi să faci un bebe. O să te căsătoreşti cu ea dacă faci un bebe?

— Sfântă Fecioară!

Ceva îl gâdila pe Simon în gât, un fel de

nervozitate greţoasă. Dar nu-şi putea opri avalanşa vorbelor – trebuiau spuse.

— Tipul care m-a făcut pe mine cu ea nu s-a căsătorit cu ea, şi cred că a durut-o foarte tare. Acum trebuie să am grijă de ea, aşa că, dacă nu ai de gând să te însori cu ea dacă faci un bebe, nu poţi face sex. Pentru că stomacul i se răsucea, Simon privi în jos şi trase un şut zdravăn în minge. Voiam să-ţi spun asta.

— Ok. Ăăă. Ok, cred că trebuie să mă aşez. Înainte ca piftia în care i se transformaseră genunchii să se topească. Ce-ar fi să mergem în casă să facem asta… chestia cu aşezatul.

— Eu sunt bărbatul în casă, zise Simon cu o voce mică.

— Eşti un bărbat dat naibii, Simon. Cu un gest care spera că era încurajator pentru amândoi, Brad îşi puse o mână pe umărul băiatului. Hai să mergem înăuntru, să stăm jos şi să discutăm despre asta.

În timp ce îşi scoteau paltoanele, Brad se rugă să aibă înţelepciune şi orice altceva l-ar fi putut ajuta. Se gândi că bucătăria ar putea fi locul cel mai bun, unde se puteau ţine ocupaţi cu mâncare şi băutură, sau cu orice ar fi putut face discuţia mai puţin îngrozitoare pentru amândoi.

Deşi îşi dorea din tot sufletul o bere, turnă Cola pentru amândoi.

— În legătură cu sexul, începu el.

— Ştiu totul despre sex, mami a spus că nu doare, dar câteodată oamenii ţipă pentru că e distractiv.

— Bun, reuşi Brad să spună după un moment, şi îşi închipui că poate auzi cum îi mor celulele creierului. Eu şi cu mama ta… Ăăă. Adulţii, care sunt singuri şi sănătoşi, adesea au relaţii care… la dracu' cu asta. Uită-te la mine.

Aşteptă până când Simon îşi ridică capul. Toate dubiile, toată sfidarea, toată determinarea erau reprezentate clar pe faţa lui, exact ca maică-sa, gândi Brad.

— O iubesc pe mama ta. Fac dragoste cu ea pentru că este frumoasă şi vreau să fiu cu ea în felul ăsta. Vreau să fiu cu ea în toate felurile pentru că o iubesc.

— Ea te iubeşte pe tine?

— Nu ştiu. Sper.

— Te joci cu mine ca ea să te iubească.

— Ei bine, ştii, e un sacrificiu destul de mare pentru mine, având în vedere că eşti aşa de urât şi miroşi urât. În plus, mai eşti şi scund, şi asta e enervant. Dar fac şi eu ce trebuie.

Simon zâmbi.

— Tu eşti mai urât.

— Doar pentru că sunt mai bătrân. Îşi puse o mână peste a băiatului. Şi nu ştiu cum, în ciuda tuturor defectelor pe care le ai, te iubesc şi pe tine.

Emoţia alergă în gâtul lui Simon şi păru să-i inunde faţa.

— Asta-i tare ciudat.

— Mie-mi spui? Vă vreau pe amândoi mai mult decât am vrut orice altceva vreodată.

— Ca o familie?

— Exact aşa.

Simon privi în jos spre masă. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună, să întrebe, dar voia să o facă aşa cum trebuie.

— Te-ai căsători cu ea, chiar dacă nu ai face un bebe?

Deci nu avea să fie îngrozitor până la urmă, gândi Brad.

— Aş vrea să fac un bebe, acum că ai zis. Dar… Stai un pic, vreau să-ţi arăt ceva. Mă întorc imediat.

Singur, Simon îşi frecă ochii cu putere. Îi fusese teamă să nu plângă, să se smiorcăie ca o fată, sau mai ştiu eu ce. Când aveai o discuţie de la bărbat la bărbat, cum le spune tatăl lui Chuck, nu te apucai să plângi.

Luă o înghiţitură de Cola, dar nu îi potoli

furtuna din stomac. Toate continuau să sără pe dinăuntrul lui. Se chinui să se calmeze, când îl auzi pe Brad întorcându-se, şi îşi şterse faţa, pentru orice eventualitate.

Brad se aşează din nou.

— Asta trebuie să rămână între noi doi, Simon. Trebuie să-mi promiţi.

— Ca un secret?

— Da. E important.

— Ok, n-o să spun la nimeni. Solemn, Simon scuipă în palmă, apoi o întinse.

Pentru un moment, Brad nu putu decât să privească. Unele lucruri, gândi el – ciudat de reconfortant – nu se schimbă niciodată. Făcu la fel ca Simon şi îşi uniră palmele.

Fără să spună nimic, Brad puse pe masă o cutiuţă şi o deschise, apoi îi arătă lui Simon ce conţinea.

— Ăsta a fost al bunicii mele. Mi l-a dat mie când ea şi bunicul au sărbătorit a cincizecea aniversare.

— Ooo! Cred că sunt complet bătrâni.

Brad zâmbi uşor, dar îşi ţinu vocea egală.

— Destul de mult. A fost un inel de logodnă, iar el i-a dat unul nou la a cincizecea aniversare. Ea a vrut ca eu să-l am pe primul şi să i-l dau femeii cu care aveam să mă însor. Zice că e norocos.

Cu buzele strânse, Simon atinse cutia şi

privi cum luceşte inelul.

— E foarte strălucitor.

Brad întoarse cutia ca să poată privi inelul demodat, cu diamant în forma unei floricele.

— Cred că e ceva care o să-i placă lui Zoe. E delicat şi e diferit şi s-a dovedit norocos. Plănuiesc să i-l dau duminică.

— De ce aştepţi? Ai putea să i-l dai când vine acasă.

— Nu e încă pregătită. Mai are nevoie de timp. Privi spre băiat. Trebuie să găsească cheia, Simon, până vineri. Nu vreau să o împing sau să fac ceva care să-i distragă atenţia înainte de acea zi.

— Şi dacă nu o găseşte?

— Nu ştiu. Trebuie să credem că o va găsi. Oricum va fi, am de gând să-i dau inelul duminică şi să o cer în căsătorie. Îţi spun ţie acum, nu numai pentru că eşti bărbatul în casă şi ai dreptul să-mi cunoşti intenţiile, dar tu şi cu Zoe veniţi împreună. Ai dreptul să-ţi spui părerea.

— O să ai grijă de ea?

— Cât de bine pot eu.

— Trebuie să-i aduci cadouri din când în când. Poţi să le faci tu, aşa cum le fac eu, dar nu ai voie să uiţi. Mai ales de ziua ei.

— N-o să uit. Promit.

Simon îşi târî paharul în cercuri, pe masă.

— Dacă zice da şi vă căsătoriţi, numele ei o să fie ca al tău?

— Sper să vrea asta. Familia Vane e foarte mândră de numele ăsta. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă l-ar lua.

El târî din nou paharul, privindu-l cu intensitate.

— Al meu o să fie ca al tău?

Totul înăuntrul lui Brad se lumină ca o singură lumânare mare de dragoste.

— Sper ca şi tu să vrei lucrul ăsta, pentru că va spune tuturor că eşti al meu. Simon, dacă ea zice da şi ne căsătorim, o să-mi spui tată?

Inima lui Simon bătea atât de tare, încât o auzea cum îi sună în urechi. Privi în sus şi zâmbi.

— Ok.

Când Brad întinse braţele, făcu lucrul cel mai natural, se duse la el în braţe.

ERAU atât de multe lucruri la care să se gândească şi toate păreau să se amestece în capul ci, în timp ce mergea cu maşina pe lângă râu. Ziua era pe terminate şi astfel îi mai rămâneau doar cinci zile. Încă cinci zile ca să găsească cheia care deschidea ultimul lacăt. Cinci zile în care să-şi cerceteze mintea, inima, viaţa.

Nimic nu mai era aşa cum fusese. Iar când

săptămâna avea să se încheie, totul se va schimba din nou. Toate aceste direcţii noi, gândi ea, atât de multe căi, când înainte drumul ei fusese atât de drept.

Să câştige bani pentru o casă. Să-şi ia o casă pentru ca fiul ei să poată avea o viaţă fericită, sănătoasă şi normală. Oricât de greu fusese din când în când, fusese relativ simplu. Te trezeai dimineaţa, făceai primul pas şi mergeai înainte până când toate erau făcute.

Apoi o făceai din nou, cu o oarecare variaţie, în ziua următoare.

Funcţionase, şi funcţionase bine.

Dar era adevărat, nu-i aşa? recunoscu ea, în timp ce încetinea ca să facă o întoarcere. Era adevărat că pe lângă toate astea tot îşi dorise mai mult. Lucruri mărunte, lucruri drăguţe pe care le vedea în magazine. Găsise modalitatea de a le avea, învăţând cum să le facă. Draperii frumoase, un aranjament pentru masă, o grădină care ţinea din primăvară până la primul îngheţ.

Şi lucrurile mari. Fondul pentru facultate pe care îl deschisese pentru Simon şi care creştea câte puţin în fiecare lună. Afacerea pe care o începuse.

Aşa că, indiferent cât de drept fusese drumul ei, întotdeauna fusese atentă să

vadă din timp vreo ocolire.

Ei bine, făcuse una acum.

Se opri în faţa casei lui Brad şi văzu maşina lui Flynn şi pe cea a lui Jordan. O făcu să zâmbească. Ocolul nu adusese în viaţa ei doar două femei pe care ajunsese să le iubească, adusese şi trei bărbaţi interesanţi. Iar în mai puţin de trei luni, deveniseră pentru ea o familie, mai mult decât propria ei familie.

Parcă se aştepta să o podidească sentimentul de vinovăţie la gândul ăsta. Când îşi dădu seama că nu apare, se rezemă de spătar şi se gândi. Nu, nu se simţea deloc vinovată. Ea îşi făcuse familia asta, realiză ea. Şi, printr-o întâmplare ciudată a sorţii, ei o înţelegeau mai bine decât rudele ei. Care, probabil, n-o vor înţelege niciodată.

Putea să-şi iubească mama, surorile, fratele, împărţea cu ei sute de amintiri şi momente – bune şi rele. Dar nu simţea, nu putea simţi aceeaşi legătură, aceeaşi intimitate cu ei pe care le simţea pentru familia pe care şi-o făcuse ca.

Erau preaplinul ei, gândi ea.

Nimic nu le putea lua vreodată ceea ce construiseră împreună în ultimele trei luni. Indiferent de ce avea să se întâmple, va

avea întotdeauna sprijinul lor.

Aproape ameţită de acest gând, coborî din maşină şi porni spre casă. Se simţea bine mergând pe aleea asta, să se îndrepte spre uşă uşor şi natural, fără să ştie la ce să se aştepte exact când o va deschide.

Câinii alergau, trei bărbaţi şi un băiat aflat în comă indusă de fotbal, un dezastru în bucătărie provocat de bărbaţi. Nu conta ce avea să găsească, pentru că indiferent ce era, ea era parte din acel ceva.

Uimită, se opri. Făcea parte din acel ceva, parte din ceea ce se întâmpla în casa asta şi a bărbatului care avea casa. Încet, se îndreptă spre malul râului şi se răsuci şi privi.

Îşi aminti când văzuse casa pentru prima dată, cum îşi oprise maşina doar ca să privească şi să o admire. Nu-l cunoştea pe Brad, nu-i cunoştea cu adevărat pe niciunul dintre ei încă. Dar casa o captivase.

Se întrebase cum ar fi fost să locuiască acolo, înăuntrul unei case atât de frumoase. Să aibă o parte din acel loc perfect, pădure şi apă, care să fie al ci. Iar când intrase, fusese copleşită de încântare şi mirare. Căldura şi spaţiul o atrăseseră imediat, îşi aminti cum stătea la fereastra din camera mare şi se gândea cât de extraordinar ar fi

fost să locuiască acolo şi să poată privi pe fereastră de câte ori ar fi vrut.

Acum o făcea. Putea.

Căutarea ei o adusese aici, pe ea şi pe fiul ei, să locuiască înăuntrul acestei case cu bărbatul care era proprietarul ei. Cu bărbatul care o iubea.

O iubea.

Cu respiraţia tăiată, Zoe îşi apăsă gura cu degetele. Era asta o intersecţie, se întrebă ea, sau o destinaţie?

Vrând să afle, alergă spre casă. Deschise uşa, apoi rămase nemişcată, încercând să interpreteze ceea ce simţea.

Degajare, gândi ea, şi confort. Şi bucurie, anticipare. Un amestec minunat de alinare şi ameţeală. Aici, gândi ea. Da, era ceva aici. Ceva ce ar putea fi al ei.

Moe veni în fugă, iar ea râse când sărea să-şi pună labele pe umerii ei ca s-o întâmpine.

— N-o să înveţi niciodată. Îi oferi o mângâiere fericită, înainte de a-l împinge jos de pe ea, şi luă de jos căţeluşul care îi sărea pe picioare.

— Hai să mergem să-i găsim pe bărbaţi. Îl puse pe Homer pe umăr ca pe un copil, bătându-l pe spate în timp ce se îndrepta spre camera de jocuri care răsuna de

zgomot.

Ei erau, aşa cum îi suspectase, întinşi peste tot, într-un tablou de duminică după-amiază intens masculină. Probabil că meciul de fotbal se terminase, dar un nou meci se desfăşura între Flynn şi fiul ei, în ceea ce părea a fi o rundă teribilă de Mortal Kombat.

Jordan era întins într-un fotoliu, cu o sticlă de bere atârnându-i între degete, cu picioarele lungi întinse pe covorul plin de resturi de chipsuri, bucăţi din ziarul de duminică şi păr de câine.

Brad ocupase sofaua şi, cu un castron plin cu nachos pus pe burtă, arăta de parcă aţipise, în ciuda zgomotului de luptă care venea de pe ecran şi de pe podea.

Plină de dragoste pentru ei toţi, Zoe se îndreptă spre Jordan. El îi aruncă un zâmbet leneş, apoi ridică o sprânceană când ea îi prinse părul negru cu mâinile şi se aplecă să-l sărute lung.

— Bună, frumosule.

— Bună, frumoaso.

Râzând de expresia lui perplexă, se răsuci. Se lăsă pe vine lângă Flynn şi, în timp ce Simon se holba, îl prinse pe Flynn cu braţul de gât, îl lăsă pe spate ca într-o mişcare de dans, şi îşi puse buzele peste ale lui cu

entuziasm.

— Heeei, mami.

— Aşteaptă-ţi rândul. Bună, drăguţule, îi zise ea lui Flynn.

— Bună şi ţie. A luat şi Mal ce-ai luat tu?

Ea îl apucă pe Simon şi se căzni să-l ia în braţe, în timp ce el se prefăcea că se luptă. Îi umplu obrajii de săruturi, apoi îi puse unul pe gură cu un *mmmm* exagerat.

— Bună, fiul meu.

— Ai băut ceva, mami?

— Nu. Îl gâdilă puţin, apoi se ridică în picioare.

Brad rămăsese acolo unde era, dar acum avea ochii deschişi şi o privea. Cu un zâmbet lent, ea îşi suflecă mânecile pe rând, în timp ce se îndrepta spre el.

— Mă întrebam dacă o să vii şi la mine.

— Te-am păstrat pentru la urmă.

Luă castronul de pe burta lui şi îl puse pe masă. Se aşeză lângă şoldul lui şi îl apucă de cămaşă. Trase.

— Vino aici şi adu şi gura aia sexy cu tine.

În spatele ei, Simon se tăvălea pe podea, scoţând sunete ca şi cum ar fi vomitat, până când Moe se aşeză pe el.

Îşi încheie sărutul muşcându-l uşor de buza de jos şi şopti:

— Terminăm asta mai târziu. Apoi îl

împinse uşor ca să-l trântească din nou pe canapea.

— Bine. Se ridică în picioare, frecându-şi palmele una de alta, ca şi cum ar fi terminat de făcut o treabă.

— Aveţi grijă să faceţi curat aici când terminaţi. Am ceva de lucru sus.

Ieşi din cameră simţindu-se ca regina lumii.

17

Brad nu ştia ce se întâmpla cu ea, dar era destul de sigur că îi plăcea. Lucrul care îi dăduse privirea aceea sexy şi îi schimbase vocea într-un tors vesel nu putea fi rău.

Se întrebă ce ritualuri străine şi exotice făcuse împreună cu celelalte două, în timp ce el se uita la fotbal.

Se întrebă dacă aveau să le facă o dată pe săptămână.

Cu prima ocazie, avea să se asigure că se va ţine de promisiunea pe care i-o făcuse de a termina ce începuse cu sărutul acela lung şi fierbinte.

Dar după cum arătau lucrurile, nu avea să se întâmple curând. După ce Flynn şi Jordan plecară, Simon susţinu că e mort de foame. Faptul că mâncase constant întreaga zi, nu

părea să conteze. Era mort de foame, câinii erau morţi de foame. Aveau să se prăbuşească toţi şi să moară dacă nu mâncau ceva cât mai curând. Ca să-i ţină pe picioare, Brad puse în mâinile lui Simon ce mai rămăsese dintr-o pungă de chipsuri şi îi dădu pe toţi trei afară.

Dar nu mai auzise de la Zoe niciun zgomot de mai bine de o oră. Femeia asta intrase, îl excitase, apoi plecase din nou lăsându-i pe buze gustul ei.

Simon nu era singurul care murea de foame.

Nedorind să aştepte ca ea să apară din nou, Brad merse sus şi bătu la uşa dormitorului ei.

— Intră.

El deschise uşa şi o văzu stând pe pat înconjurată de teancuri de hârtii şi caiete de notiţe, cărţi din bibliotecă şi laptopul împrumutat. Arăta tot sexy – se îndoia că ar putea arăta şi altfel – şi foarte concentrată.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Nu era destul loc pe birou. Ăsta e un pat mare. Avea un creion pus după ureche şi rodea capătul altuia. Mai trec o dată prin toate, de la început până la sfârşit. Am fost cuprinsă dintr-odată de toată această energie şi de toate ideile astea. Se scutură

ca şi cum nu le putea ţine pe toate comod. Încerc să le organizez, dar lucrurile se duc de la unul la altul.

Privind-o, se duse şi se aşează pe marginea patului.

— Arăţi excitată.

— Sunt. Mi-a venit ideea când veneam spre casă, şi m-am gândit că, dacă aş trece din nou peste fiecare indiciu, fiecare căutare, fiecare… Unde-i Simon?

— Afară cu câinii.

— Se face târziu. N-am fost atentă. Ar fi bine să mă apuc să pregătesc ceva pentru masă şi să-l aduc în casă să se potolească.

— Stai un minut. Spune-mi încotro te îndreptai cu toate astea.

— Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflu. Încotro mă îndrept? îţi spun în timp ce pregătesc mâncarea.

— Nu trebuie să te ocupi de mâncare, zise el în timp ce ea se descâlcea dintre hârtii şi se dădea jos din pat. Întinse mâna şi îi trase creionul de la ureche aruncându-l peste hârtii. A rămas destulă mâncare prin care să rânim.

— Gândesc mai bine când sunt ocupată, iar rânitul nu face parte din târguială. Şi îmi place să-mi fac de lucru în bucătăria asta a ta, adăugă ea în timp ce dădea să plece.

Ăsta-i unul dintre lucrurile despre care voiam să vorbesc cu tine.

— Vrei să vorbeşti cu mine despre bucătărie?

— Este doar o parte. O parte dintr-un întreg. Râse când îi văzu expresia de suferinţă pur masculină. Nu te panica, nu am de gând să fac ca Malory. Bucătăria ta este absolut minunată aşa cum este acum. Adevărul e că asta este cea mai minunată casă pe care am văzut-o vreodată. Îşi trecu degetele peste balustradă în timp ce cobora scările. Totul este aşa cum trebuie să fie. Îmi iubesc casa. Înseamnă mult pentru mine. Sunt unele dimineţi când mă trezesc şi îmi vine să mă îmbrăţişez pentru că este a mea.

Intră în bucătărie. Şi expiră adânc şi zgomotos.

— Noi… ăăă… am rânit destul de mult mai devreme.

— Văd. Erau vase, pahare, sticle de Cola şi bere, pungi de chipsuri şi alte mărunţişuri care constituiau o după-amiază masculină, împrăştiate pe masă şi pe bar. Bine. Zicând asta, îşi suflecă mânecile.

— Stai puţin. Stai. Destul de stânjenit că o lăsase să vadă cât de dezordonată ajunsese casa, o apucă de braţ. Dacă tot vorbim

despre târguri, nu trebuie să strângi după mine.

— Nu strâng după tine. Dându-i mâna la o parte, luă o pungă de chipsuri şi îi îndoi marginea desfăcută. Strâng după voi toţi, ceea ce echilibrează faptul că l-ai avut toată ziua pe Simon pe cap, în timp ce eu făceam altceva. Ai nişte cârlige de rufe?

— Cârlige de rufe? El se strădui să facă legătura. Vrei să întinzi rufe?

— Nu. Chipsurile aste rămân proaspete dacă ţii punga bine închisă. Poţi să cumperi arcurile alea care sunt făcute special pentru asta, dar cârligele de rufe sunt la fel de bune.

Amuzat, îşi vârî mâinile în buzunare.

— Nu cred că am aşa ceva în stoc acum. Dar le-am putea comanda pentru tine.

— Le am pe-ale mele. O să aduc câteva aici. Cu mişcări repezi şi eficiente închise pungile şi le puse în dulap, iar pe altele le strânse şi le aruncă la gunoi. Şi se apucă direct de vase. Un bărbat care are o casă aşa de frumoasă n-ar trebui să o lase să ajungă atât de dezordonată. Îmi închipui că încăperea pentru jocuri arată de parcă o armată şi-a făcut tabăra în ea.

El începu să se joace cu mărunţişul din buzunar.

— Poate că am o echipă de curăţenie. Se opri când ea îi aruncă peste umăr o privire de oţel. Va trebui să dau cu aspiratorul?

— Nu, o va face Simon, ca mulţumire pentru ziua de azi. Între timp, vorbeam de case. Flynn are o casă frumoasă. Îmi închipui că a cumpărat-o pentru că îi spunea ceva şi îl face să se simtă bine. Îl face să se simtă acasă. Nu a făcut prea multe cu ea până să apară Malory, dar era ceva care îi spunea că asta e casa, ăsta e locul meu.

— Ok, înţeleg asta.

Cu maşina de spălat vase încărcată, udă o cârpă ca să şteargă masa de lucru.

— Apoi este Vârful. Acela e un loc fantastic. Unul magic. Dar este şi un cămin în acelaşi timp. E un loc care îi spunea ceva lui Jordan chiar de când era copil. Ceva la care aspira. El şi cu Dana îl vor face locul lor.

Răsturnă nişte rămăşiţe de bere caldă în chiuvetă, apoi aruncă sticlele în coşul pentru reciclarea sticlei. Privind-o, Brad era sigur că nu văzuse niciodată o încăpere pusă la punct într-un timp atât de scurt.

— N-aş putea niciodată să locuiesc într-un asemenea loc, continuă ea. E prea mare, prea grandios, prea de toate. Dar înţeleg

cum poate fi ceea ce vor ei.

Scoase o oală, măsură apă din ochi, şi o puse pe arzător, în timp ce vorbea, scoase legume şi punga cu carne de vită pe care o pusese la marinat în acea dimineaţă.

— Apoi este Răsfăţ. De cum am văzut casa, am ştiut că ăsta era locul. Locul unde puteam face ceva. Unde Mal şi Dana şi cu mine puteam face ceva. A fost o idee nebună, dacă stai să te gândeşti.

Tocă mărunt ardei gras şi morcovi, cu o îndemânare care i se părea lui Brad cea a unui bucătar veteran.

— Cum aşa?

— Faptul că le-am aşezat pe toate sub acelaşi acoperiş, cu minimum de capital. Chiar şi faptul că am cumpărat casa, în loc să insist să o închiriem. Dar voiam să o cumpăr, să o am, de cum am văzut-o.

— Nu spui nimic despre faptul că a fost o nebunie să intraţi toate trei în afacere, atât de curând după ce v-aţi cunoscut. Sau că a fost o nebunie să vă apucaţi de atâta muncă.

— Pentru mine astea nu sunt părţi nebuneşti. Tăie ceapa în felii subţiri, tocă usturoiul. N-am avut niciodată nicio îndoială cu privire la Malory şi la Dana. Iar munca este doar ceea ce faci. Era locul, Bradley. Avea pentru mine aceeaşi magie ca şi casa

mea. De aceea am crezut, am crezut cu adevărat pentru un timp, că acolo voi găsi cheia.

— Dar acum nu mai gândeşti aşa.

— Nu, nu mai gândesc aşa.

Trecea de la o treabă la alta fără să-şi modifice ritmul, măsura orez, tăia roşiile în cubuleţe, felia carnea. El se gândea că era ca şi cum ar fi urmărit un fel de poezie.

— Cheia lui Malory a fost acolo. În tablou, desigur, dar a trebuit să facă tabloul în casa aia. Iar Danei a fost la Vârf, sau în carte, în Pânda fantomelor, a cărei acţiune are loc la Vârf. Când priveşti înapoi la indicii, vezi cum au fost conduse spre asta, prin legătura lor cu Flynn şi cu Jordan. Turnă ulei de măsline într-o tigaie. Tabloul pentru Malory. Cartea pentru Dana. Dar au avut nevoie şi de un loc.

— Şi pentru tine?

— Pentru mine, nu e atât un lucru. E un fel de călătorie cu poteci diferite. Pe unele le-am făcut, pe altele nu, şi toate de ce-urile, poate. Şi e o sforţare, un fel de luptă. Adăugă usturoi şi ceapă în uleiul încins. Poate că e înţelegerea faptului că cele pe care le-am pierdut erau la fel de importante, într-un fel, ca şi cele pe care nu le-am pierdut. Mă gândesc că poate nu poţi vedea

clar încotro te îndrepţi, dacă nu vezi unde ai fost. Şi de ce.

El o atinse uşor, doar ca să-i simtă pielea pe palmă un moment. Îşi trecu degetele peste părul ei, apoi în jos, peste ceafa lungă şi frumoasă. Şi primi drept răspuns zâmbetul absent al unei femei ocupate.

— Unde te duci, Zoe?

— Nu pot să spun că ştiu asta, nu sigur. Dar ştiu unde sunt în momentul ăsta, în casa asta. În asta care a stârnit ceva în mine de când am văzut-o prima dată. Sunt aici, pregătind mâncarea în bucătărie, iar Simon este afară, jucându-se cu câinii. Am o legătură aici. Cu locul ăsta. Cu tine.

— Destul de puternică încât să rămâi?

Felia de came pe care se pregătea să o pună în tigaie îi alunecă din mână şi căzu în uleiul încins.

— Asta-i un mod sigur de a-mi împrăştia gândurile. Luă o altă felie şi se concentră cu putere asupra locului unde voia să o aşeze. Bradley, nu pot. Pur şi simplu, nu pot să ies atât de mult de pe drumul ăsta. Mi-am făcut nişte promisiuni atunci când s-a născut Simon. Promisiuni pentru el.

— Eu vreau să ţi le fac ţie.

— Mai am doar până vineri să fac lucrul ăsta, zise ea repede. Doar câteva zile. Dacă

nu fac asta aşa cum trebuie, am senzaţia că nu voi reuşi să mai fac nimic bine. ÎI privi rugătoare. Îi văd faţa în somn, Bradley. Le văd pe toate trei, aşteptându-mă pe mine să fac acest ultim lucru.

— Nu eşti singura care duce o bătălie, Zoe. Sunt implicat în asta la fel de mult ca tine. Şi blestemat să fiu dacă ştiu dacă dragostea mea pentru tine este o sabie sau un blestem.

Te întrebi vreodată, în momentele de linişte, dacă nu cumva mă iubeşti pentru că faţa mea e cea din tablou?

El vru să vorbească, apoi se opri şi îi spuse adevărul.

— Da.

— Şi eu la fel. Singurul lucru pe care îl ştiu este că nu vreau să te pierd. Nu voi risca ceea ce avem acum împreună, făcând sau cerând promisiuni pe care niciunul dintre noi poate că nu va dori să le ţină mai târziu.

— Tu tot aştepţi să te dezamăgesc, Zoe. Vei avea foarte mult de aşteptat.

Surprinsă, se răsuci spre el.

— Nu-i adevărat. Nu fac asta. E…

Se opri când Simon intră în fugă pe uşa din spate.

— Mor de foame.

— Masa e gata în zece minute. Întinse mâna şi îl mângâie pe păr. Du-te şi te spală. Am divagat, îi zise ea lui Brad, în timp ce Simon ieşi înconjurat de câini. Voiam să-ţi cer permisiunea să cercetez casa.

Iritarea se arătă pe faţa lui.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Zoe.

— Îmi închipui că aşa fac, zise ea calmă, şi se întoarse să termine soteul de came cu legume. Şi nu te-aş învinovăţi dacă ai vrea să-mi tragi un şut zdravăn în fund. Dar am acum în aer mai multe mingi importante şi nu vreau să scap niciuna.

El îşi aminti felul în care faţa ei strălucise când ajunsese acasă în acea după-amiază. Care ar fi fost rostul, se întrebă el, să întunece acea lumină pentru că era el frustrat, chiar mânios, fiindcă ea nu-i sărea în braţe şi nu-i dădea tot ce voia el, totul pus pe o tavă mare?

— Îmi rezerv dreptul la şutul în fund. De ce mă întrebi dacă poţi să cercetezi casa, când locuieşti… stai aici?

— Vreau să o cercetez aşa cum am cercetat prin a mea şi prin Răsfăţ. De sus până jos, ceea ce ar însemna să-mi vâr nasul prin locuri personale. Scoase un platou şi puse pe el orezul gătit. Cred că în casa asta este cheia, Bradley. Nu, nu este aşa. Ştiu că

este. Simt asta. Eficientă, puse conţinutul tigăii peste orez. Ceva s-a deschis pentru mine astăzi când veneam aici, şi ştiu asta. Nu ştiu unde sau cum, doar ştiu că este.

El o privi, apoi se uită spre platou. În mai puţin de treizeci de minute, calculă el, îi vorbise despre un alt nivel al căutării ei, îl enervase, îl amuzase, evitase o propunere şi gătise o mâncare foarte aspectuoasă.

Era de mirare că îl fascina?

— Când vrei să începi?

DECISERĂ să înceapă la două ore după ce Simon se ducea la culcare, şi să înceapă de jos. Ea cercetă fiecare centimetru din camera mare, mutând mobila, ridicând covoarele, căutând prin sertare, prin dulapuri. Înarmată cu o lanternă, cercetă şemineul, încercând fiecare piatră, trecându-şi degetele peste prici.

Supuse sufrageria aceluiaşi tratament, apoi se opri şi îl privi pe Brad scuzându-se.

— Te superi dacă fac asta de una singură? Poate că trebuie să o fac singură.

— Poate că te gândeşti că trebuie să faci singură o mulţime de lucruri, dar e-n ordine. Sunt sus.

Scăpa una dintre mingile astea importante, recunoscu Zoe după ce el plecă. Şi poate că conta prea mult pe răbdarea lui.

Totuşi, nu ştia ce altceva să facă sau cum să o facă.

Deocamdată nevoile ei, dar şi ale lui, vor trebui să aştepte până când îşi completa căutarea, iar ceea ce iubea ea se afla în siguranţă.

Se duse spre bufet şi îşi trecu o palmă peste lemnul lui. Cireş, gândi ea. Un lemn cald şi bogat, iar curbele designului îl făceau să pară aerian, în timp ce spatele cu oglindă adăuga o strălucire deosebită.

El pusese câteva lucruri pe bufet, un bol din sticlă groasă, de un verzui ceţos, o tavă cu multe culori, care era probabil franţuzească sau italienească, două lumânări groase şi un vas din alamă cu faţa unei femei sculptată pe capac. Lucruri frumoase, pline de artă, gândi ea. Genul de lucruri pe care Malory le-ar vinde în galeria ei.

Ridică capacul vasului şi găsi înăuntru câteva monede. Monede străine, realiză ea încântată. Monede irlandeze, franci francezi, lire italiene, yeni japonezi. Ce minunăţie, gândi ea, să ai aceste bucăţi de locuri fascinante aruncate neglijent într-un vas.

Probabil că el nici nu îşi mai amintea că le avea acolo, iar asta era şi mai uimitor.

Puse capacul la loc, lăsă deoparte vinovăţia de a privi prin locuri personale şi trase primul sertar.

Era sertarul cu argintărie, tacâmurile erau aliniate peste o catifea de culoare grena-închis. Luă o lingură şi o privi în lumină. I se părea veche, ca un lucru ce fusese folosit de multe generaţii şi ţinut lustruit şi gata de folosit.

Perfect pentru Tanksgiving, decise ea, şi îndosarie informaţia în timp ce trecea cu atenţie prin fiecare compartiment.

Găsi serviciul de porţelan la baza bufetului, un model elegant alb pe alb. În timp ce căuta, începu să aranjeze mental masa de sărbătoare cu farfurii şi boluri, platouri şi vaze pe care le găsise în părţile laterale şi în comodele pentru servit.

Oftă asupra feţelor de masă din în şi damasc şi a unui set de inele albe din os pentru şervete. Dar nu găsi nicio cheie.

Scutura cărţile din bibliotecă în momentul în care ceasul de pe şemineu bătu ora unu. Destul, îşi spuse ea. Destul pentru o seară. Nu avea de gând să se lase descurajată.

— Adevărul era, realiză ca în timp ce stingea lămpile, că nu se simţea descurajată. Mai mult, simţea că se află în pragul unui lucru important. Ca şi cum ar fi

trecut de o anumită cotitură, sau că ajunsese în vârful unui deal. Poate că nu era ultima parte, gândi ea în timp ce urca scările. Dar acum era concentrată asupra ţintei.

Trecu pe la Simon, ducându-se automat să-l învelească. Moe ridică capul de la piciorul patului unde se întinsese, o mirosi şi o lovi fară convingere cu coada înainte de a începe din nou să sforăie. Căţeluşul dormea cu capul pe pernă, alături de Simon. Se gândi că ar trebui să descurajeze genul ăsta de lucruri, dar cu toată sinceritatea nu vedea de ce.

Arătau aşa de confortabil împreună. Neprimejdioşi şi neprimejduiţi. Dacă Simon era parte din căutare, aşa cum credea Malory, atunci poate că era aici cheia, în camera asta în care dormea el.

Rămase un moment stând pe marginea patului, mângâindu-l pe spate.

Lumina de la ultimul sfert de lună se filtra prin fereastră şi arunca o lumină palidă peste faţa fiului ei. Era încă lumină, îşi spuse ea, deci mai era o speranţă. Se agăţă de gândul ăsta.

Se ridică şi ieşi fără zgomot din cameră. Privi spre uşa lui Brad. Pentru restul nopţii se va ţine agăţată şi de el.

Se duse în camera ei mai întâi, îşi alese o loţiune şi nişte arome ca să se pregătească pentru el. Poate că nu va putea să-i dea tot ce voia el, sau părea că vrea, dar putea să-i dea asta.

Îşi puteau da asta unul altuia.

Îi făcu plăcere să se maseze cu loţiunea aromată peste piele, să-şi imagineze mâinile şi gura lui trecând peste ea. Îi făcea plăcere să se simtă din nou femeie. Nu doar o persoană, ci o femeie care putea dărui şi lua de la un bărbat ce-şi dorea.

Exista în asta o cunoaştere pe care nu o simţise când era fată, o dorinţă şi o încredere pe care nu le simţise cu nimeni altcineva.

Îmbrăcată doar cu un halat, luă cu ea o lumânare care împrăştia în aer mirosul florilor de iasomie noaptea.

Nu bătu la uşă, ci intră fără zgomot în întunericul camerei lui, trecu prin şuvoiul îngust de lumină argintie a lunii care se revărsa printre draperiile deschise.

Nu mai fusese niciodată în camera asta şi se întrebă dacă el ştia, aşa cum ea ştia, că era un alt pas pentru ea. Văzu lucirea lemnului din tăbliile rotunjite ale patului, simţi sub tălpile goale mângâierea covorului.

Îşi desfăcu halatul şi se lăsă să tremure la senzaţia pe care i-o lăsa pe piele în timp ce aluneca la picioarele ei. Cu grijă, aşează lumânarea pe noptieră, ridică plapuma şi se vârî lângă el.

Nu-l mai privise niciodată dormind, realiză ea şi, dorind să o facă, aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu clar-obscurul. Îi plăcea felul în care părul îi cădea peste frunte şi faptul că nu părea mai puţin puternic sau frumos decât atunci când era treaz.

De data asta, Făt-Frumos îşi va primi tratamentul de trezire.

Interesant, gândi ea, plimbându-şi uşor un deget peste umărul lui. Nu mai trezise până acum un bărbat seducându-l. Era o perspectivă ameţitoare şi îi dădea, cel puţin pentru moment, controlul complet.

Ar trebui să o facă repede şi fierbinte şi şocant? încet, visător şi romantic? Ar trebui să fie dulce sau amărui? Era decizia ei, creaţia ei. Şi, până la urmă, era ceea ce oferea ea.

Trăgând plapuma în jos, se mută în aşa fel încât să fie deasupra lui şi ţinu acea încărcătură erotică secretă încă un moment, înainte de a începe să-şi folosească gura. De a începe să-şi folosească mâinile.

Încet, gândi ea, încet ca să-l trezească şi

să prelungească acest interludiu fascinant. Pielea lui era caldă şi mătăsoasă, trupul era tare şi ferm. Şi se putea înfrupta după poftă.

El o visa, o visa cum ieşea din umbrele pădurii, cu trupul subţire şi gol. O visa râzând în timp ce se întorcea spre el, apoi, într-o parte în timp ce degetele ei îi treceau peste obraz, îl ademenea s-o urmeze în pădure, unde pământul inundat de lumina lunii era acoperit de flori.

Ea se întinse peste marea de flori. Braţele ei, lucind ca praful de aur în lumina puţină, se ridicară.

Buzele ei le întâlniră pe ale lui, apoi se retraseră din nou lăsându-l cu un gust înnebunitor.

Se trezi treptat, dorind mai mult. Şi o găsi.

Gura ei era din nou peste a lui şi, în timp ce îi ofta numele, respiraţia ei deveni a lui. Şi când îi prinse geamătul, aproape că se înecă în aroma ei.

— Te-ai trezit, şopti ea prinzându-i uşor bărbia cu dinţii. Am profitat îngrozitor de tine.

— Ai zece ani ca să te opreşti sau chem poliţia.

Cu chef de joacă acum, îşi trecu unghiile peste abdomenul lui şi îşi opri un chicotit când el înjură printre dinţi.

— Şşşt. Nu trebuie să facem zgomot. Nu vreau să ne audă Simon.

— Bine. Nu vreau să ştie că suntem aici şi ne distrăm. Mintea lui însă se aduna, dar putea să-i vadă faţa destul de clar, precum şi surprinderea care trecu peste ea. S-a întâmplat că mi-a spus.

— Oh, Doamne. Trebui să-şi pună mâna peste gură ca să-şi oprească râsul. Oh, Dumnezeule.

— Şşşt, îi aminti Brad, şi se răsuci până ce o prinse între el şi saltea. Unde eram?

— Eu mă furişam la tine în dormitor în toiul nopţii şi te trezeam.

— Oh, da, îmi place grozav partea asta. Zâmbetul lui se ivi rapid. Acum sunt treaz, zise el şi se aplecă şi-i prinse sânul cu gura.

O minge de foc explodă în stomacul ei.

— Ai dreptate. Se arcui, plină de bucurie, înainte de a se rostogoli din nou. Dar nu terminasem ce aveam de tăcut.

Se încleştară, îngropându-se în cearşafuri, încurcându-le.

Se luptară cu râsul, oprindu-şi gâgâiturile, se chinuiră unul pe altul. Se bucurară unul de celălalt până când trupurile le erau ude şi tremurau, până când joaca deveni intensitate.

Se ridicară împreună, îngenunchind în

patul răvăşit, şi se prinseră puternic. Cu respiraţia întretăiată, ea se arcui spre spate, un pod erotic, şi îşi prinse picioarele în jurul lui.

În lumina subţire a ultimului sfert de lună, se împreunară. Se completară. Fluidă, ea veni înapoi la el, inimă pe inimă, gură pe gură, rămânând înfăşuraţi unul în celălalt în timp ce se goleau.

— Nu-mi da drumul. Se îngropă în umărul lui. Nu-mi da drumul încă.

— N-am să-ţi dau drumul niciodată. Aproape delirant, îşi trecu buzele peste părul ei, peste obraz. Te iubesc, Zoe. Ştii asta. Şi tu mă iubeşti pe mine. Pot să văd. De ce n-o spui?

— Bradley. De ce să n-o spună şi să dea la dracu' toate consecinţele? De ce să nu ia ceea dorea cu atâta disperare? îşi întoarse capul frecându-şi obrazul de umărul lui.

Şi văzu, în lumina slabă a lunii, tabloul care atârna deasupra şemineului.

După Blestem. Aşa se numea, îşi aminti Zoe. Fiicele de Sticlă zăcând în coşciugele lor transparente.

Nu moarte. Mai rău decât moarte, gândi ea şi se cutremură.

De ce să nu o spună? Ele erau unul dintre motive, ştia. Dar nici măcar ele nu erau

problema principală. Kane nu putea vedea înăuntrul ei – nu ceea ce era adânc în ea. Nu putea vedea şi nici înţelege.

Aşa că avea să ţină înăuntrul ei, ca Bradley să fie cât mai în siguranţă.

— Ai pus tabloul aici.

— Fir-ar să fie, Zoe. O trase înapoi şi mai trase o înjurătură când văzu faţa ei rugătoare. Da, l-am agăţat aici. Îi dădu drumul.

Ea îi atinse umărul cu mâna.

— Ştiu că îţi cer foarte mult.

— Pur şi simplu, mă tachinezi.

— Poate că o fac. Nu ştiu, răspunse trecându-și degetele prin păr. Toate astea s-au întâmplat prea repede pentru mine. Atât de repede şi atât de mult, încât uneori am senzaţia că nu pot ţine pasul cu propriile mele sentimente. Dar ştiu că nu vreau să te rănesc. Nu vreau să mă cert cu tine. Trebuie să fac toate lucrurile astea în ritmul meu. Şi o parte din asta este legată de ele. Arătă cu mâna spre ele, înainte de a se ridica să-şi pună halatul. N-am ce face.

— Crezi că, dacă există nişte similarităţi între viaţa mea şi a lui James, te voi părăsi?

— Aşa am crezut. Privi în jos în timp ce îşi lega cordonul, apoi îşi îndreptă atenţia spre el. Asta am crezut. Şi am crezut că mă simt

atrasă de tine din cauza aceloraşi similarităţi. Dar acum ştiu că nu-i aşa în ambele cazuri. Mai rămân multe lucruri pe care trebuie să le înţeleg, Bradley. Îţi cer doar să aştepţi până reuşesc s-o fac.

El rămase tăcut un moment, apoi întinse mâna şi apăsă un buton. Lumina inundă tabloul.

— Când am văzut asta prima dată, am simţit că mă apucă ceva de gât. M-am îndrăgostit – am dorit – ce dracu' o fi fost, de faţa aceea. Faţa ta, Zoe. Când te-am văzut prima dată, am avut exact aceeaşi reacţie. Dar nu te cunoşteam. Nu ştiam ce este în tine, nu ştiam cum lucrează mintea ta sau inima ta, sau care erau lucrurile care te fac să râzi, sau care te enervează. Nu ştiam că-ţi plac trandafirii galbeni şi că poţi să foloseşti un ciocan la fel de bine ca mine. Nu ştiam o mulţime dintre detaliile mărunte despre tine pe care le ştiu acum. Ceea ce am simţit pentru faţa aceea nu este decât o umbră a ceea ce simt pentru femeia căreia îi aparţine.

Ei îi era teamă că nu va putea să vorbească.

— Femeia căreia îi aparţine nu a cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Nici nu se aştepta s-o facă vreodată.

— Rezolvă-ţi problemele, Zoe. Pentru că dacă n-o faci, am s-o fac eu pentru tine.

Ea râse uşor.

— Nu, niciodată pe cineva ca tine. Asta-i o săptămână importantă pentru mine, şi până când se va… Se opri în timp ce privea din nou spre portret.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Oh, Doamne, ar fi putut să fie atât de simplu? A fost aici în tot timpul ăsta?

Tremurând, se îndreptă spre şemineu privind la tablou, iar privirea îi era fixată pe cele trei chei pe care Rowena le pictase împrăştiate pe jos în jurul coşciugelor.

Se apropie de cămin, îşi ţinu respiraţia şi întinse mâna.

Degetele ei se loviră de pânză.

Încercă din nou, închizând mai întâi ochii, imaginându-şi cum degetele îi intrau în pânză, apucau cheia, aşa cum făcuse Malory.

Dar pânza rămase întreagă, cheile doar culoare şi formă.

— Credeam… Dezumflată, făcu un pas înapoi. Pentru un minut, am crezut că poate… Acum pare o idee stupidă.

— Nu, nu este. Am încercat şi eu. Se duse lângă ea şi îi cuprinse talia cu braţele. De câteva ori.

— Zău? Dar nu tu trebuie să o găseşti.

— Cine ştie? Poate că asta e altfel.

Ea rămase cu privirea asupra tabloului.

— Nu este niciuna dintre ele. Rowena a pictat cheile astea cu mulţi ani în urmă. Şi ele sunt, ei bine, sunt disperare, nu-i aşa, şi pierdere. Nu speranţă şi împlinire. Pentru că sunt acolo, unde niciun muritor nu le poate găsi. Nu disperarea mă va conduce la cheia mea, ci trecerea prin ea. Înţeleg asta.

DAR când dormi în noaptea aceea, visă că intrase în tablou şi se apropiase de scoicile goale şi palide ale fiicelor din coşciugele lor de sticlă. Visă că ridicase cele trei chei şi le dusese la Cutia Sufletelor, unde luminile albastre pulsau încet.

Deşi vârâse fiecare cheie în lacătul ei, niciuna nu se răsucea.

Simţi disperare atunci când luminile albastre se stinseră, iar sticla închisorii lor deveni neagră.

18

În dimineaţa următoare, Malory intră grăbită în salonul Răsfăţ, fluturând unul dintre cele câteva numere din *Dispatch*.

— Articolul! Articolul nostru e în ediţia de dimineaţă.

Privi la dreapta, la stânga, în sus pe scări, apoi respiră pufăind când nimeni nu veni. Articolul lui Flynn despre Răsfăţ şi despre „proprietarele lui inovatoare" – *oh, adora* partea asta – era ştirea de prima pagină din Valley, iar ea nu-şi putea trezi partenerele?

Cu paltonul fluturând în urma ei, se grăbea spre secţiunea Danei. Ca de obicei, priveliştea culorii, a cărţilor, a meselor drăguţe, a lucrurilor, o făceau să vrea să danseze. Aşa că se duse în camera următoare în pas de boogie, zâmbind larg când o văzu pe Dana în spatele tejghelei cu telefonul la ureche.

Adăugând o zvâcnire din şold şi o rotire la dansul ei, flutură ziarul, dar Dana dădu din cap şi continuă să vorbească.

— Aşa este, da, am asta în stoc. Îmi va face plăcere. Aş putea – ei bine, nu pot… mmm – hmm. Mimă înţelegere, încântare, apoi îşi scutură piciorul când Malory trânti articolul pe tejgheaua din faţa ci.

— Daţi-mi voie să vă fac legătura cu salonul.

Inspiră adânc şi privi la modelul nou de telefon.

— Te rog, lasă-mă să fac asta cum trebuie, te rog, nu mă lăsa să pierd legătura. Apăsă butoanele, îşi ţinu degetele încrucişate, apoi

închise receptorul.

O secundă mai târziu, auzi ţârâitul slab al telefonului de la etaj.

— Mulţumesc, lisuse. Mal, n-o să-ţi vină să crezi.

— Lasă asta. Uită-te aici! Uite, uite! Bătu cu degetul în ziar.

— Oh, asta. Când lui Malory îi căzu falca, Dana scoase un teanc de Dispatch de sub tejghea.

— Am cumpărat cinci ziare. L-am citit de două ori. ÎI mai citeam o dată, dar am răspuns la telefonul ăsta. Mal, Doamne, sună iar al tău.

— Al meu ce?

— Telefonul tău. Dana ieşi de după tejghea, o apucă pe Malory de braţ şi o trase către cealaltă parte a casei. Am venit acum zece minute, iar telefoanele sunau deja. Zoe zicea… lasă asta. Răspunde.

— Sună telefonul meu, murmură Malory şi îl privi de parcă ar fi fost un obiect extraterestru.

— Fii atentă. Dana îşi drese vocea şi ridică receptorul. Bună dimineaţa, Răsfăţ, Galeria. Da, un moment, vă rog, v-o dau pe domnişoara Price. Dana apăsă tasta Hold. Domnişoară Price, răspundeţi la telefon.

— Am primit un telefon. Ok. Malory îşi

şterse palmele pe palton. Pot s-o fac. Am făcut-o ani de zile pentru altcineva, pot s-o fac şi pentru mine. Deschise linia. Bună dimineaţa, Malory Price.

Trei minute mai târziu, ea şi cu Dana dansau polka în jurul camerei şi afară în hol.

— Ce succes! strigă Dana. Suntem un succes şi nici măcar nu am deschis încă. Hai sus s-o luăm pe Zoe.

— Putem să lăsăm telefoanele?

— Lasă-i să sune mai târziu. Râzând nebuneşte, Dana o trase pe Malory în sus pe scări.

Zoe stătea întinsă pe unul dintre scaunele din salon, cu o expresie de şoc pe faţă. Încă zburând, Dana se repezi spre ea şi-i învârti scaunul.

— Am bătut recordul.

— Am programări, zise Zoe cu o voce plată. Am aproape toată sâmbăta ocupată deja, şi sunt două mani, o pedi, un tuns şi un vopsit, şi două masaje pentru vineri. Am un tratament pentru mamă-fiică programat pentru săptămâna viitoare. Pentru săptămâna viitoare.

— Trebuie să sărbătorim, decise Malory. De ce nu avem şi noi şampanie aici? Am putea face nişte mimosa dacă am avea

şampanie şi suc de portocale.

— Telefonul suna când am ajuns cu, continuă Zoe pe aceeaşi voce ameţită. Nu era nici măcar ora nouă şi telefonul suna. Toată lumea zicea că au citit articolul din ziar. Vreau să mă mărit cu Flynn şi să-i fac copii. Îmi pare rău, Malory. Simt că trebuie s-o fac.

— Stai la rând. Malory luă ziarul pe care Zoe îl avea pe stand. Uită-te la noi. Nu-i aşa că arătăm grozav? Ridică pagina pe care se afla fotografia cu ele trei, ţinându-se cu braţele de talie, în timp ce pozau în holul care unea cele trei magazine. Price, Mecourt şi Steele, citi ea, frumuseţile şi inteligenţa aflate în spatele Răsfăţului.

— Trebuie să recunosc că a făcut o treabă bună cu articolul. Dana se aplecă peste umărul lui Malory ca să citească din nou. Arătăm grozav, dar, hei, asta-i de la sine înţeles. Dar chiar că a reuşit să redea esenţa locului ăsta şi anume elementul distractiv. Şi apoi, sunt o mulţime de femei care revitalizează înfăţişarea, susţin economia din Valley şi altele. Asta suscită interesul oamenilor.

— Şi chiar arătăm bine, adăugă Zoe. Ceea ce nu-i rău. Am citit articolul înainte de micul dejun, apoi a trebuit să mă opresc pe

drum ca să-l mai citesc o dată.

— O să-l pun în ramă, zise Malory. O să punem unul în bucătărie. Scoase un carneţel de notiţe din poşetă şi scrise. Oh, că tot am scos carneţelul, trebuie să verificăm gustările pentru deschiderea de vineri. Eu mă ocup de patiserie. Dana, tu ai băuturile, Zoe fructele şi brânza.

— Telefonul meu sună din nou, zise Zoe, şi le şocă pe amândouă când izbucni în lacrimi.

— Ăhă. Ai tu grijă de ea. Malory îi făcu semn Danei. Eu răspund la telefon. Se duse la recepţie în timp ce Dana scotea şerveţele din cutia aşezată pe stand şi le punea în mâinile lui Zoe.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. De ce continui să fac asta?

— Nu-ţi face griji. Dă-i drumu', lasă-le să curgă.

Nu se putea opri şi reuşi doar un suspin gâtuit şi un gest din mână atunci când Malory se întoarse.

— Haideţi în bucătărie să bem un ceai. Rapid, Malory o trase pe Zoe în picioare şi, punând un braţ în jurul taliei ei, o conduse afară din salon.

— Ok, bine. Doamne, ce spectacol. Zoe îşi suflă nasul cu putere. Nu ştiu ce se întâmplă

cu mine.

— Poate e din cauză că ai de deschis un salon, o căutare care se apropie de dată-limită, un bărbat. Iar combinaţia acestor lucruri poate a adus un pic de stres în viaţa ta. Gata, iubito, hai să facem o pauză.

— Mă simt ca o idioată. Încă smiorcăindu-se, Zoe o lăsă pe Malory să o aşeze pe scaunul din bucătărie. Ce motiv am să plâng? Totul este minunat, totul este superb. Lacrimile se adunară din nou, iar ca îşi puse capul pe masă şi plânse. Sunt speriată de nu mai pot.

— E-n ordine. Stând lângă ea, Malory îi frecă umerii în timp ce Dana punea ceainicul pe foc. E normal să fii speriată, iubito.

— Nu am timp să fiu speriată. Am propriul meu salon. M-am gândit aproape zece ani cum aş putea ajunge aici, iar acum s-a întâmplat, telefonul meu sună. Mă face atât de fericită şi atunci de ce mă pierd cu firea?

— Şi eu sunt speriată.

Zoe îşi ridică capul şi clipi spre Malory.

— Eşti speriată?

— Îngrozită. Când am citit prima dată articolul lui Flynn, am auzit un zumzet în urechi şi am simţit un gust metalic în fundul gâtului. Cu cât eram mai fericită, cu atât

mai mult trebuia să înghit ca să scap de gustul ăla.

— Mă tot trezesc în mijlocul nopţii. Dana se întoarse de la maşina de gătit. Mă gândesc: deschid un magazin de cărţi şi începe să-mi fluture ceva în stomac, de parcă dă o petrecere.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu. Teribil de uşurată, Zoe îşi apăsă tâmplele cu degetele. Mulţumesc lui Dumnezeu. E în ordine atunci când sunt ocupată, când fac ceva sau mă gândesc la lucrurile pe care trebuie să le fac. Dar uneori, când mă opresc, parcă mă loveşte ceva, aş vrea să mă încui într-o debara întunecoasă şi să scâncesc. Şi, în acelaşi timp, vreau să fac tumbe. Mă înnebunesc singură.

— Suntem toate în aceeaşi barcă, zise Dana, şi se numeşte Neuroza.

Zoe reuşi să zâmbească lăcrimos, în timp ce Dana aşeza pe masă nişte căni de ceai frumos colorate.

— Mă bucur foarte mult că şi voi două sunteţi nebune. Mă simţeam ca o idioată. Şi mai e ceva. Cred că ştiu unde se află cheia. Nu exact unde, adăugă ea repede când mâinile lui Malory îi tresăriră pe umeri. Dar cred că e în casa lui Bradley. E ceva cu casa asta, iar când m-am gândit ieri la

posibilitatea asta, am avut impresia că lucrurile devin mai clare. Am senzaţia că ce gândesc este corect. Şi pentru că simt asta, pentru că simt că sunt cu un pas mai aproape de a o găsi, sunt întoarsă pe dos.

— Pentru că eşti aproape de găsirea ei? întrebă Malory. Sau pentru că e în casa lui Brad?

— Ambele. Zoe îşi luă cana şi o ţinu cu amândouă mâinile. Totul se îndreaptă spre final. Căutarea şi locul ăsta. Am fost atât de concentrată pe acestea amândouă încă din septembrie, încât acum când sunt aproape de final, ştiu că trebuie să privesc dincolo de ele, la ce se va întâmpla mai departe. Şi nu pot vedea. Având aceste, ei bine, aceste scopuri mari, am fost motivată. Acum va trebui să mă descurc cu rezultatele.

— Nu trebuie să te descurci cu ele de una singură, îi aminti Malory.

— Ştiu. Asta e o altă faţetă. Sunt obişnuită să mă descurc de una singură. În toată viaţa mea nu am fost atât de apropiată de cineva, cu excepţia lui Simon, aşa cum sunt apropiată de voi două. E ca un dar incredibil.

— Of, Zoe. Dana luă unul dintre şerveţelele mototolite. Mă faci şi pe mine să plâng.

— Ce vreau să spun este că încă încerc să mă obişnuiesc cu gândul că vă am pe voi două. Să realizez că pot pune mâna pe telefon dacă am nevoie, sau doar să trec să vă văd. Să vin aici şi să vă văd. Că pot să vă spun că sunt speriată sau fericită, sau că am nevoie de ajutor – orice, iar voi să fiţi alături de mine.

Îşi calină gâtul iritat cu puţin ceai, apoi puse cana pe masă.

— Apoi sunt băieţii. N-am mai fost niciodată prietenă cu bărbaţi. Nu cu adevărat. Cu Flynn şi Jordan… să pot să vorbesc cu ei, să fim împreună, să flirtăm ştiind că nu este nimic altceva decât prietenie. Iar Simon să poată fi cu ei, să aibă genul ăsta de influenţă masculină, e un alt dar adevărat.

— N-ai spus nimic de Brad, observă Malory.

— Îmi fac drum spre asta. Sunt emoţionată şi curată de găsirea cheii. De această certitudine că o voi găsi şi că este legată de Bradley. În acelaşi timp, certitudinea că este legată de el mă sperie mai mult decât orice altceva.

— Zoe, te-ai gândit cumva că poate frica te împiedică să găseşti cheia?

Ea dădu din cap spre Dana.

— Da, dar nu pot să trec de ea. El crede că mă iubeşte.

— De ce spui aşa? întrebă Malory. De ce nu poţi să spui că te iubeşte?

— Poate pentru că vreau asta prea mult. Şi nu o vreau doar pentru mine, ci şi pentru Simon. Ştiu că face parte din ea. Bradley se poartă minunat cu Simon, dar e încă, ei bine, o noutate pentru ei. Realitatea este că e un băiat de aproape zece ani şi fiul altui bărbat.

Fără să spună nimic, Dana se duse la un dulap, îl deschise şi scoase cutia lor cu bomboane de ciocolată pentru urgenţe. O puse pe masă în faţa lui Zoe.

— Mulţumesc. Alegând o bomboană la întâmplare, Zoe scoase un oftat uşor. Dacă Bradley mă iubeşte, îl va lua pe Simon. Va fi întotdeauna bun cu el. Ştiu asta, dar nu va lipsi ceva, legătura care nu se rupe?

— Nu ştiu. Malory îşi trecu mâna prin păr. Dar cu zic că asta va depinde de ei.

— Da, dar Simon este obişnuit să fim numai noi doi, să aibă întreaga mea atenţie, să facă ce-i spun eu – sau să încerce să se eschiveze de la ce-i spun eu să facă. Dacă asta ar fi să meargă, va avea nevoie de timp ca să-l vadă pe Bradley ca pe altcineva decât ca pe un prieten cu o cameră de

jocuri beton. Îi trebuie timp să se obişnuiască cu cineva care are o autoritate adevărată asupra lui, aşa cum Bradley trebuie să se obişnuiască să aibă un copil deja pe jumătate crescut. Dacă doar sar în direcţia pe care o doresc, înseamnă să-i iau pe amândoi cu mine poate înainte de a fi pregătiţi.

— Asta e o atitudine practică. Cedând, Malory luă o bomboană. E logică. Dar uneori, genul ăsta de lucruri nu este niciuna, nici alta.

Zoe inspiră adânc.

— Mai sunt şi alte lucruri. Rowena şi Pitte au spus că cu cât îmi pasă mai mult de Bradley, cu atât mai mult Kane va încerca să-i facă rău.

— Deci îl protejezi pe el ascunzându-ţi sentimentele. Dana îşi ridică sprâncenele. Asta o să-l înfurie pe Brad. Ştiu că dacă ar fi fost Jordan, din moment ce-l iubesc pe labagiu, probabil că aş încerca să fac la fel.

— M-am gândit şi m-am tot gândit. Aşa sau altfel. Dacă fac asta, ce s-ar putea întâmpla. Dacă fac ailaltă. Zoe ridică din umeri obosită. Miza e prea mare. Totul e o mizăă, aşa că nu pot să iau ceva doar pentru că arată strălucitor şi frumos. Nu fără să mă gândesc la consecinţe.

Poate c-ar trebui să mai adaugi ceva la amestecul ăsta. Malory îşi puse mâna pe cea a lui Zoe. Poate că eziţi să iei ceva strălucitor şi frumos, pentru că dacă ar trebui să-l ţii, ar trebui să renunţi la alte lucruri.

— La ce ar trebui să renunţ?

— La casa pe care ţi-ai făcut-o şi la viaţa ta. La familia pe care ţi-ai făcut-o cu Simon. Forma tuturor lucrurilor pe care le ai acum se va schimba pentru totdeauna dacă întinzi mâna şi iei altceva. Asta-i o propunere care te poate speria, Zoe. Dacă nu întinzi mâna, s-ar putea să-l pierzi. Dacă o faci, pierzi altceva. Va trebui să decizi ce anume are mai mare valoare pentru tine.

— Nu e vorba doar despre mine, nici măcar despre mine, Simon şi Bradley. Zoe se ridică şi îşi duse cana la chiuvetă. Cheia mea este despre curaj. Dar este curajul de a întinde mâna să iei ceva, sau curajul de a renunţa la acel ceva? Noi am citit despre zei, aşa că ştim că nu sunt întotdeauna buni. Nu sunt întotdeauna drepţi. Şi vor o plată.

Se întoarse. Dacă nu reuşim, penalitatea – înainte de a fi revocată – ar fi fost pierderea unui an din viaţa noastră. Nici măcar n-am fi ştiut care an. Ar fi putut fi anul ăsta, chiar acum. Există o cruzime fină în asta. Mal, ţie

ţi s-a dat ceva ce ţi-ai dorit toată viaţa. Te-au lăsat să o ai, să o guşti, să o simţi. Dar ca să găseşti cheia, a trebuit s-o dai înapoi. Te-a durut.

— Da, m-a durut.

— Iar tu, Dana, aproape că ai murit ca să o găseşti pe a ta. Au schimbat regulile, iar tu ai fi putut muri.

— N-am murit.

— Dar ai fi putut muri, şi crezi că zeii ar fi vărsat vreo lacrimă?

Rowena şi Pitte… începu Malory.

— E altceva pentru ei. Ei trăiesc cu noi de mii de ani şi, într-un fel, sunt nişte pioni la fel ca noi. Dar cei din spatele Cortinei, cei care ne urmăresc, le pasă lor dacă trăim fericiți până la adânci bătrâneţi? Se aşează din nou. Cum ne-am întâlnit noi trei? Cum de avem timp să căutăm cheile? Ne-am pierdut slujbele. O slujbă de care aveam nevoie, slujbe pe care fiecare dintre voi le iubea. Ne-au luat aceste lucruri ca să putem fi de mai mare ajutor, apoi ne-au fluturat nişte bani pe sub nas ca să semnăm în josul paginii. Motivul poate că a fost altruist şi nobil, dar ne-au manipulat.

— Ai dreptate, fu Dana de acord. Nu te contrazic.

— Ne-am ales cu locul ăsta, continuă Zoe.

Dar l-am luat noi. Noi ne-am asumat riscul, noi am muncit. Dacă locul ăsta e un miracol, e pentru că noi l-am făcut.

Dând din cap, Malory se rezemă de spătar.

— Continuă.

— Ok. Tu şi Flynn. L-ai întâlnit când l-ai întâlnit pentru că era legat de asta. Te-ai îndrăgostit de el şi el de tine. Dar dacă n-o făceai, chiar dacă n-o făceai, ai fi ales acelaşi lucru pe care l-ai ales în pod. Nu ai fi acceptat iluzia, indiferent cât de mult o doreai, şi să sacrifici sufletele. Ştiu asta pentru că te cunosc. Dacă îl iubeai pe Flynn aşa cum îl iubesc eu, ca pe un prieten, ca pe un frate, ai fi făcut acelaşi lucru.

— Aşa sper, răspunse Malory. Aş vrea să cred asta.

— Eu ştiu asta. Sau poate că aţi fi simţit unul pentru altul ceva ce ar fi fost mai vremelnic, ceva care ar fi dispărut când s-ar fi încheiat luna voastră de căutare şi nu ar fi devenit profundă. Nu a contat pentru ei dacă eraţi fericiţi, ci doar ca tu să reuşeşti sau să pierzi.

— Poate că e adevărat, dar lucrurile prin care am trecut şi alegerile pe care le-am făcut în acea lună au făcut parte din construcţia a ceea ce am împreună cu

Flynn.

— Dar voi aţi construit-o, zise Zoe. Jordan s-a întors în Valley la momentul ăsta pentru că şi el era legat de asta. Era o piesă care trebuia adăugată. Tu trebuia să-ţi clarifici sentimentele pentru el, Dana, asta era cel mai important. Dar ţi le-ai fi putut clarifica altfel, cu acelaşi rezultat. L-ai fi putut ierta. Ai fi putut realiza că nu-l iubeşti, dar că apreciezi ceea ce aţi avut împreună. Prietenia mai presus de pasiune. Ai fi putut renunţa la ceea ce era între voi şi tot ai fi găsit cheia. Nu te gândeşti la flori de portocali pentru că zeii ţi-au zâmbit.

— Flori de portocali ar fi prea mult spus, da, ok, înţeleg ce vrei să spui. Absentă, Dana luă o bomboană şi muşcă din ea gânditoare. Când priveşti înapoi, îşi dai seama că este ceea ce ni s-a spus de la început. Fiecare dintre noi este o cheie. Deci ceea ce obţinem sau nu din asta este rezultatul acţiunilor noastre.

— Dar ei ne manipulează, adăugă Zoe. Ne-au adus împreună, au creat circumstanţele. Bradley putea să se întoarcă înapoi în Valley, e casa lui şi are ambiţii pentru locul ăsta. Dar cu toate astea, aş fi putut să nu-l întâlnesc niciodată. Malory l-ar fi putut întâlni pe Flynn oricând, dar nu erau şanse

ca eu să-l întâlnesc pe Bradley Charles Vane IV. Şi ce l-a atras la mine la început? Tabloul. I-au manipulat sentimentele.

O enerva doar când se gândea la asta. Cu privirea încinsă, muşcă din ciocolată.

— Ştiu că acum nu mai este tabloul. Dar schimbarea din el este neesenţială pentru ei. Trebuia să fim împinşi împreună ca să pot fi condusă la – sau îndepărtată de cheie. Depinde de partea cui te afli. Dacă o găsesc sau nu, utilitatea mea se termină, şi la fel şi a lui. Crezi că le pasă lor că utilitatea implică rănire, durere şi pierdere?

Mânia ei începu să crească, dând o anumită incisivitate vocii ei.

— Dacă asta înseamnă că inima lui sau a mea este frântă, n-o să le pese niciun pic. Asta nu poate înseamnă că o inimă frântă este necesară pentru ultimul pas? Disperare şi pierdere, astea sunt indiciile mele. Şi sânge, continuă ea. Nu va fi al lui. Nu voi risca asta nici măcar ca să salvez trei suflete.

— Zoe. Malory vorbi cu grijă. Dacă voi vă iubiţi deja, nu cumva v-aţi construit propriul vostru final?

— Am făcut-o? Sau e doar o iluzie a mea, a ceea ce trebuie să sacrific? Mai este o parte a indiciului. Cum pot să mă uit la zeiţă, să

ştiu când să ridic sabia şi când este timpul să o ţin în teacă. Lupt pentru ceea ce vreau pentru mine, sau renunţ în favoarea binelui general?

— Astea sunt supoziţii rezonabile şi logice, întrebări rezonabile şi logice. Dana ridică o mână înainte ca Malory să poată obiecta. Nu trebuie să ne placă, dar trebuie să le dăm crezare. Nimeni nu ne-a promis că vom ajunge într-un bol cu petale roz când vom termina căutarea. Ni s-a promis doar un bol mare cu bani.

— Dă-i dracului de bani, răspunse Malory.

— Aş vrea să-ţi pot spune să-ţi muşti limba dar, din nefericire, şi eu simt la fel. Dar, observă Dana, în timp ce Zoe a ridicat aceste supoziţii rezonabile şi logice, a omis partea despre speranţă şi bucurie şi împlinire. Intersecţia drumurilor care duc de la una la cealaltă.

— Stau în mijlocul acelei bucurii şi speranţe şi împliniri chiar acum, împreună cu voi. Zoe întinse braţele ca să cuprindă întreaga încăpere, întregul pe care îl construiseră. Nu le-am omis, dar trebuie să fiu realistă, pentru că vreau să cred mai mult decât pot să suport, că atunci când vom încheia căutarea, cu nenorocita aia de cheie în mână, voi avea o şansă pentru…

pentru mai mult.

— Ce urmează? întrebă Dana.

— Am nevoie să vă gândiţi la asta amândouă. Voi sunteţi singurele care au ţinut în mână câte una dintre chei. Dana, tu cu Jordan şi cu Flynn cunoaşteţi casa lui Bradley aproape la fel de bine ca şi el. Primesc orice ajutor îmi puteţi da.

Se ridică în picioare.

— Dar, în momentul ăsta, am face bine să începem să răspundem din nou la telefoane.

MAI rămăsese doar o dungă subţire din lună, doar o feliuţă subţire şi curbată care plutea pe cerul întunecat. Deşi îşi dorea disperată ca o furtună să arunce nori grei care să o acopere, Zoe nu se putu abţine să nu privească lumina care se disipa.

Privi peste tot. Erau momente când era sigură că ochii sau degetele ei trecuseră peste sclipirea aceea a aurului. Dar nu putea să o vadă sau să o atingă.

Dacă nu făcea asta în următoarele patruzeci şi opt de ore, toate evenimentele prin care trecuseră Malory şi Dana, tot ceea ce reuşiră ele să obţină ar fi fost degeaba.

Fiicele din Sticlă vor rămâne pentru totdeauna nemişcate în coşciugele lor din cristal.

Înfăşurată într-o jachetă, stătea afară, pe

terasa din spate, încercând să se agaţe de acea fărâmă de speranţă.

— E aici. Ştiu asta. Ce anume am omis? Ce nu am făcut din ceea ce trebuia să fac?

— Muritorii, zise Kane din spatele ei, privesc spre ceea ce ei numesc ceruri şi întreabă ce să facă, ce să gândească.

În timp ce Zoe rămase încremenită, el îşi trecu un deget peste ceafa ei. Ea simţi atingerea ca pe o dungă de gheaţă.

— Mă amuză.

Cizmele lui moi nu făceau niciun zgomot în timp ce el trecu pe lângă ea şi se sprijini neglijent de balustradă. Era frumos de îţi tăia respiraţia, gândi ea. Făcut pentru întuneric. Pentru nopţi fără lună, pentru furtuni.

— Ai pierdut, anunţă el la obiect.

— Nu am pierdut. Răceala i se strecura în oase, aşa că trebui să se lupte ca să nu tremure. A mai rămas timp.

— Se scurge, minut cu minut. Şi când acea dungă a lunii se va întuneca, eu voi avea totul. Iar tu nu vei avea nimic.

— N-ar trebui să vii aici şi să te lauzi înainte de a se termina. Ar fi vrut să stea în picioare, să se ridice sfidătoare, dar îşi simţea picioarele de cauciuc. Aduce ghinion.

— Norocul este o superstiţie a muritorilor, una dintre multele voastre proptele. Cei ca voi au nevoie de ele. Îşi trecu degetele peste lanţul de argint al amuletei de la gât şi începu să o legene încet dintr-o parte în alta.

— De ce ne urăşti?

— Ura înseamnă sentiment. Tu simţi ceva pentru insecta pe care o striveşti sub cizmă? Pentru mine eşti mai puţin de-atât.

— Eu nu am conversaţii cu insecta. Dar, uită-te la tine.

Iritarea îşi făcu loc pe faţa lui şi o calmă pe ea.

— Cum ziceam, mă amuzaţi. Mai ales tu, din cele trei pe care Rowena şi Pitte le-au trimis în această căutare condamnată la eşec. Prima… avea stil şi o minte ascuţită. A doua, era foc în ea şi inteligenţă.

— Te-au învins.

— Au făcut-o? El râse, un râs moale şi dispreţuitor, în timp ce legăna pandantivul. Nu crezi că după tot acest timp îmi doresc nişte distracţie? Dacă încheiam totul repede, ar fi însemnat să-mi refuz amuzamentul de a vă urmări pe toate cum urzeaţi şi plănuiaţi şi vă felicitaţi între voi. Dacă terminam, ar fi însemnat să-mi refuz plăcerea de a te vedea zbătându-te, aşa cum

faci acum. M-ai interesat pentru că, pur şi simplu, nu ai spiritul şi stilul prietenelor tale. Educaţie slabă, proastă creştere. Se mişcă şi ridică pandantivul câţiva centimetri mai sus. Spune-mi, unde ai fi acum, dacă nu ai fi primit acea invitaţie la Vârful Războinicului? Cu siguranţă că nu aici, în casa asta, cu acest bărbat. Un bărbat care, atunci când… scânteia interesului comun va păli, te va vedea aşa cum eşti. Te va da la o parte, aşa cum a făcut celălalt. Dar tu ştii deja asta.

Mişcarea înceată, continuă a pandantivului din argint o făcu să se simtă uşoară.

— Nu ştii nimic despre mine. Sau despre el.

— Ştiu că eşti o ratată. Şi când vei rata şi căutarea, vor şti şi ceilalţi. A fost o cruzime din partea Rowenei şi a lui Pitte să te implice în asta, să se aştepte la atât de multe din partea ta. Să te arunce la un loc cu aceşti oameni, continuă el în timp ce ceaţa începu să alunece – nori subţiri, albaştri – de-a lungul marginilor terasei. Oameni care au mult mai mult de oferit decât tine. O cruzime să te lase să guşti din cum ar putea fi viaţa, ca pe urmă să-ţi petreci restul zilelor tânjind după ea.

— Prietenii mei…

— Prietenie? O altă iluzie a muritorilor, la fel de falsă ca norocul. Te vor părăsi atunci când nu vei reuşi, şi nu vei reuşi. O mână ca a ta nu a fost niciodată destinată să răsucească cheia.

Vocea lui era acum mângâietoare în timp ce el se îndreptă şi veni mai aproape, legănând amuleta, legănând un pendul sclipitor.

— Simt un pic de înţelegere pentru tine. Destulă ca să-ţi ofer un fel de compensaţie. Care din lucrurile pe care Rowena şi Pitte le-au împins atât de neglijent în existenţa ta ai vrea să-l păstrezi? Mica ta afacere, casa asta, bărbatul ăsta? Alege unul şi ţi-l voi da.

O hipnotiza. Simţea cum alunecă, simţea ceaţa târându-i-se pe piele. Foarte, foarte rece. Ar fi fost aşa de uşor să alunece în aceste promisiuni cântate, să ia ceva. Îşi simţea mâinile ţepene şi îngheţate şi nefolositoare, dar îşi strânse pumnii până când simţi cum îi intră unghiile în palme.

Cu un efort imens, îşi luă privirea de pe pandantiv şi îl privi în ochi.

— Eşti un mincinos. Respiraţia îi ieşi şuierată, trasă dureros din plămâni, în timp ce se clătina ridicându-se în picioare. Eşti un mincinos şi un escroc.

El o trânti la pământ. Deşi nu văzuse lovitura, simţise ca şi cum fusese lovită de o bucată de gheaţă aspră peste faţă. Fără să se gândească, mânată de furie, sări spre el şi îi zgârie faţa cu unghiile.

Văzu şocul – un moment de totală uluială care îi străbătu privirea. Văzu sângele înflorind în tăieturile pe care i le făcuse în carne.

Apoi se trezi trântită de peretele casei, ţintuită acolo de o pală puternică de vânt atât de rece, încât văzu cristale de gheaţă, negre ca onyxul, rotindu-se prin el.

Iar el stătea, imens în roba lui neagră fluturândă, cu sângele şiroind pe faţă.

— Aş putea să te omor cu un gând.

Nu, nu poate, nu poate. Altfel ar fi făcut-o deja. E un mincinos, îşi aminti ea cu frenezie. Şi un tiran. Dar putea să o rănească, Doamne, putea să o rănească. Şi simţi durerea, arzătoare şi strălucitoare, în pieptul ei.

— Du-te înapoi în iad! îi strigă ea. Nu eşti bine-venit aici.

— Când totul se va termina, vei pierde tot. Şi îţi voi adăuga sufletul alături de celelalte câştiguri ale mele.

Ca şi cum un buton ar fi fost apăsat, vântul încetă. Zoe căzu în mâini şi în

genunchi, gâfâind după aer, tremurând din cauza şocului.

Privi confuză la lemnul terasei şi se căzni să-şi limpezească mintea. Când îşi ridică capul, văzu că noaptea se transformase într-o dimineaţă blândă şi ceţoasă. Prin aburul zorilor, la marginea pădurii, stătea un căprior a cărui blană părea să lucească precum aurul. Nestematele din zgarda de la gâtul lui aruncau scântei de foc prin ceaţă, iar ochii îi ardeau ca un foc verde.

Ceţurile se uniră, ca o cortină, şi când se despărţiră din nou, dispăruse.

— Nu am terminat încă. Vorbi cu voce tare ca să-şi audă propria voce. Kane o păcălise şi pierduse timp, ore întregi de timp preţios, dar nu terminase încă.

Şi când se ridică în picioare îşi privi mâinile şi văzu că era sânge pe ele.

Sângele lui.

— L-am rănit. L-am rănit pe nenorocitul dracului.

Lacrimile îi alunecară pe obraji în timp ce mergea împiedicat spre casă. I se păru că aude pe cineva strigând, un mormăit ameninţător, un trosnet. Forme şi sunete se topiră împreună într-un gol negru.

ÎN TIMP ce peste terasă ceaţa se întindea, se strecură până la patul în care dormea

Brad. Îl îngheţă. Îl prinse în capcană. Se răsuci în somn, întinse mâna căutând căldură şi mângâiere. Întinse mâna după Zoe.

Dar era singur.

În întuneric. Pădurea era umedă de putrezeală şi vie cu un vânt teribil. Nu putea să vadă drumul, doar formele monstruoase ale copacilor, sucite şi încovoiate ca nişte coşmaruri. Spinii arbuştilor sălbatici îi sfâşiau carnea, îi muşcau mâinile ca nişte dinţi lacomi.

Simţea mirosul propriului sânge, a sudorii produse de panică. Şi ceva mai sălbatic.

Era vânat.

Erau mişcări viclene prin tufişuri, umbre. Nu doar vânat, gândi el luptându-se să scape de arbuşti. Batjocorit. Oricine ar fi fost, voia să-i provoace frica la fel de mult ca şi moartea.

Trebuia să iasă, să scape, înainte ca ceea ce îl urmărea să obosească de jocul ăsta. Iar, când o va face, va sări şi îl va sfâşia în bucăţi.

Salvează-te. Era o şoaptă în mintea lui, moale, mângâietoare, în timp ce el se împleticea spre luminiş. Asta nu e bătălia ta. Du-te acasă.

Desigur. Asta era. Ar trebui să se ducă

acasă. Ameţit, dezorientat, se îndreptă spre sclipirea vagă a unei lumini, începu să alerge spre ea chiar în momentul când auzi urletul prădătorului în spatele lui.

Lumina era o uşă, iar Brad răsuflă uşurat în timp ce alerga spre ea. O să reuşească. Trebuia să reuşească. Trase de uşă şi o deschise, simţind în ceafă respiraţia fierbinte a ceea ce îl urmărea.

Lumina se revărsa prin întuneric. Şi culoare, mişcare. Rămase în uşa birourilor sale de la New York, cu respiraţia întretăiată din cauza alergării. Sângele de pe mâinile lui rănite se prelinse pe podeaua din stejar.

Prin ferestrele largi, triple, văzu acoperişurile, toate acele suliţi strălucitoare care se ridicau spre cerul dimineţii.

O tânără blondă, într-un frumos costum negru, trecu pe lângă el şi îi aruncă un zâmbet luminos.

— Bine aţi revenit, domnule Vane.

— Da. Îşi simţea buzele ţepene. De ce era aşa de frig aici? Mulţumesc.

Michael, asistentul lui, veni grăbit spre el. Purta bretele roşii peste o cămaşă bleu şi avea la el agenda groasă pentru programări.

— Am programul dumneavoastră pe ziua

de azi, domnule Vane. Cafeaua e pe birou. Er fi bine să începem.

— Ar trebui… Putea să miroasă cafeaua şi aftershave-ul lui Michael. Auzi un telefon sunând. Confuz, ridică o mână, privi cum picură sângele din înţepăturile din palmă. Sângerez.

— Oh, ne ocupăm noi de asta. Trebuie doar să intraţi. Până în spate.

— NU. Se clătină. Greaţa i se răzvrăti în stomac. Nu vin. Apucându-se de canatul uşii ca să se echilibreze, privi în spatele lui, în întuneric. Asta nu-i real. Este doar rah…

Se opri când o auzi pe Zoe ţipând.

Răsucindu-se, se îndepărtă de uşă.

— O să mori acolo, strigă Michael după el, cu câteva secunde înainte ca uşa să se trântească. Ca o împuşcătură.

Brad se aruncă în întuneric strigând-o pe Zoe. Nu putea să vadă. Deşi trăgea cu disperare de arbuşti, nu putea să vadă nimic, decât un văl negru neîntrerupt.

Nu putea s-o găsească, n-avea s-o găsească niciodată. Iar ceea ce se ascundea în întuneric, avea să-i omoare pe amândoi pentru că nu o ţinuse lângă el.

Ea îţi vrea doar banii. Un tată bogat pentru fiul ei bastard.

— Astea-s numai prostii. Epuizat,

îngreţoşat, căzu în genunchi. Se lăsa prins în capcană, se lăsa să creadă în minciuni.

Trebuia să înceteze.

Îşi dădu capul pe spate şi strânse pumnii.

— Nu e real. Nu se întâmplă. Fir-ar să fie, sunt acasă. Şi ea la fel.

Se trezi trăgând aer cu putere în piept, cu ultimele fire de ceaţă risipindu-se şi cu Moe la piciorul patului rânjind ca un lup.

— Ok, băiete. Hristoase. Încă puţin şocat, întinse mâna către câine, dar simţi cum îi trece durerea prin mână. Întorcând-o, văzu sânge întins pe palma lui, ieşind proaspăt din câteva înţepături. Se pare că o parte a fost adevărată.

Inspirând profund, îşi trecu palma însângerată prin păr. Şi în secunda următoare sărea din pat. Zoe. Dacă sângele era real, şi strigătul ei ar fi putut fi la fel.

Alergă spre camera ei, şi trânti uşa de perete. În lumina slabă a dimineţii, putu să vadă că patul era nedesfăcut. Împins de panică, se răsuci spre camera lui Simon şi tremură de uşurare când îl văzu pe băiat dormind cu căţelul în braţe.

— Stai cu el. Îi ordonă Brad lui Moe. Tu stai cu el, repetă apoi se repezi pe scări în jos să o caute pe Zoe.

Strigând după ea, intră în camera mare

tocmai la timp să o vadă intrând împleticindu-se dinspre debarcader.

CÂND deschise ochii, Zoe văzu faţa lui Brad palidă, cu părul ciufulit în jurul ei.

— Trebuie să te tunzi, mormăi ea.

— Lisuse Hristoase, Zoe. Îi strânse mâna cu atâta putere încât se frecă os pe os. Ce dracu' tăceai afară? Ce s-a întâmplat? EI ieşi singur din starea de teroare totală în care se afla. Stai nemişcată. Îţi aduc nişte apă.

Se grăbi spre bucătărie, umplu un pahar, apoi se propti cu mâinile de masă luptându-se să-şi potolească pulsul.

Poruncindu-şi să respire rar şi adânc, îşi spălă sângele de pe palme, apoi luă paharul cu apă şi se întoarse la ea.

Ea se ridicase acum, iar culoarea îi revenise în obraji. EI nu mai văzuse până atunci pe cineva atât de palid cum era ea când intrase pe uşa aia.

— Ia-o încet, îi comandă el. Prea cu grijă.

Ea dădu din cap, deşi îi era greu să se conformeze când simţea că îi arde gâtul.

— Sunt ok.

— Nu eşti ok. Nu strigă, dar era o duritate în vocea lui. Ai leşinat. Ai o vânătaie pe faţă şi sânge pe mâini. Eşti, pe dracu'.

Era uimitor cum făcea asta, gândi ea. Cum

nu ridica niciodată vocea, dar reuşea să te reducă la fărâmiţe.

— Nu e sângele meu. E al lui. O întărea faptul că îl vedea din nou. Să ştie ce făcuse ea. I-am zgâriat nenorocita aia de faţă. Am unghii bune, tari, şi i-am rupt faţa bastardului ăla cu ele. M-am simţit minunat.

Îi dădu lui Brad paharul gol şi, pentru că amândoi aveau nevoie de asta, îl sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Eram… oh! Scoţând un sunet de durere, îi trase mâna. Eşti zgâriat şi tăiat.

— Am avut o mică aventură în pădure în timp ce tu… făceai ce făceai.

— Ne-a lucrat pe amândoi, zise Zoe încet. Dar suntem aici, suntem chiar aici, nu-i aşa? îi ridică mâna rănită şi i-o sărută. Hai să spălăm tăieturile astea şi tu să-mi povesteşti ce s-a întâmplat cu tine. Îţi voi spune şi eu ce s-a întâmplat cu mine, dar mai întâi vreau să ştii ceva.

Ea îi prinse faţa în palme şi îl privi în ochi.

— Vreau să ştii că va fi bine. Totul va fi bine. Hai să mergem în bucătărie. Vreau să mă spăl pe mâini, să le bandajez pe ale tale şi să fac nişte cafea.

Trase aer în piept şi se ridică. Picioarele o ţineau, observă ea mândră. Şi mintea îi era

decisă.

— Despre restul vorbim în timp ce lucrez.

— Lucrezi?

— Am un curcan de umplut.

19

Nu ştiu cum poţi fi atât de calmă. Malory spăla agrişe proaspete la chiuveta din bucătărie.

— Oh, am mai gătit curcan, îi aruncă Zoe un zâmbet peste umăr şi continuă să pregătească napii.

— Nu ştiu cum poate fi atât de ironică, comentă Dana încruntându-se la grămada de cartofi pe care trebuia să o cureţe. Ai crede că un concurs de scuipat cu un zeu vrăjitor rău, un leşin şi gătitul pentru o armată de oameni i-ar putea strica dispoziţia, dar nu, Zoe a noastră e în formă azi.

— E Ziua Recunoştinţei.

— Ceea ce mă forţează să pun întrebarea. Dana se încruntă la cuţitul de curăţat cartofi. De ce noi trei facem toată treaba aici, în timp ce bărbaţii lenevesc ca nişte regi?

— Am vrut să fim singure un timp, îi spuse Zoe. Ăsta e cel mai simplu mod.

Dana mai puse un cartof deoparte.

— Asta spui tu.

— Iar Bradley mă urmăreşte ca un uliu şi mă face nervoasă.

— Un bărbat are dreptul ăsta atunci când îi leşini în braţe, observă Malory.

— Nu-l învinuiesc. E şi interesant, de asemenea, că era acolo ca să mă prindă-n braţe. Nu credeţi? Romantic, presupun, dar şi interesant. El e sus, doarme, iar eu sunt afară timp de... nu ştiu pentru cât timp. Ore. Mi s-au părut minute, dar au fost ore. Privi spre uşă ca să se asigure că nu era nimeni acolo. Apoi nu doar doarme. Kane îl pune să alerge prin întuneric, şi îşi zgârie mâinile. A încercat să-l facă să se întoarcă la New York în mintea lui, unde totul este ordonat, totul este normal.

— Dar n-a făcut-o. Malory puse strecurătoarea cu agrişe în chiuvetă. În prag, un moment de decizie, el şi-a făcut alegerea.

— A făcut-o, şi la fel şi eu atunci când i-am zgâriat faţa lui Kane. Astea sunt decizii de care ne putem simţi amândoi mândri azi.

— Aş fi vrut să te văd. Dana atacă din nou cartofii. Singurul meu regret.

— A fost nemaipomenit, o asigură Zoe. Nu ştiu când am mai făcut ceva care să mă facă

să mă simt atât de puternică. Dar, cum ziceam, Bradley a coborât tocmai la timp ca să mă ţină să nu cad pe burtă. Zoe trânti cuţitul cu zgomot. Kane a încercat să-l ţină departe, să-l prindă în capcana acelei iluzii.

— Nu voia ca un bărbat să intervină, zise Malory cu acreală, în timp ce el o teroriza pe micuţa doamnă.

— Nu, şi cred că nu voiam să fim împreună atunci când încerca să mă facă să mă simt ca o ratată.

— Nu mi se pare că te simţi ca o ratată.

— A apăsat pe toate butoanele necesare, trebuie să recunosc. Dar nu este primul care le apasă, iar eu am învăţat cum să mă apăr. Le-a apăsat pentru că e speriat. Pentru că sunt aproape. Pentru că ştie că pot să-l înving. Aşa că s-a jucat cu nesiguranţa mea şi cu sentimentele mele, apoi a încercat să mă mituiască. Şi când nu i-a mers, s-a înfuriat.

— Înfuriat. Malory veni lângă ea şi îşi puse degetele încet pe o vânătaie de pe obrazul lui Zoe. Iubita, te-a pocnit.

— Aşa e, dar te asigur că el arată mult mai rău. Îşi lăsă capul pe spate şi scoase un strigăt de triumf. Dacă aş fi gândit cum trebuie, ar fi trebuit să-i trag şi una. Un picior în bijuterii. Eu l-am rănit, iar Bradley

l-a învins. L-am pus pe fugă. Şi asta îmi face ziua absolut încântătoare.

Văzu sclipirea din ochii lui Malory şi oftă.

— Ştiu. Ştiu că nu mai am prea mult timp. O parte din mine vrea să alerge prin casa asta ca o nebună încercând să găsească cheia. Dar nu ăsta-i răspunsul. Nu ştiu care este, doar ce nu este. Aşa că voi pregăti masa de Ziua Recunoştinţei, o masă minunată de Ziua Recunoştinţei. Pentru că locul meu este alături de voi şi sunt recunoscătoare pentru asta.

Dana puse deoparte cuţitul de curăţat cartofii.

— Te-a atins într-o oarecare măsură.

— Poate că da, recunoscu Zoe. M-a lovit în ceea ce înseamnă viaţa mea. Biata Zoe Mecourt, care a rămas grea cu primul băiat care i-a zâmbit. Cea care a renunţat la liceu şi economiseşte bănuţi ca să cumpere scutece pentru copilul pe care îl va creşte singură. Ce o face să creadă că poate face ceva important? Puse napii într-un castron. Pentru că pot, d-aia. Haideţi să bem nişte vin.

— O idee minunată. Deşi Dana schimbă o privire cu Malory pe la spatele lui Zoe, scoase o sticlă de Pinot Gris.

— Am de făcut nişte lucruri azi, zise Zoe

scoţând pahare din dulap. În afară de pregătitul mâncării ăsteia cu voi şi mâncatul ei. Lucruri pe care le voi face, lucruri pe care le voi spune. Trebuie să mi le clarific mai întâi în minte.

Puse paharele jos, îşi înclină capul într-o parte, privi pe fereastră şi îi văzu pe Brad şi pe Simon plimbându-se pe una dintre potecile care se unduiau printre tufele de grădină şi copaci.

— Ce naiba fac?

Dana puse o mână pe umărul lui Zoe şi se aplecă să toarne vinul.

— Pot să-ţi spun ce nu fac. Nu curăţă cartofi.

— Ce are în mână? Absentă, ridică paharul de vin şi se mută ca să vadă mai bine. Fiul ei dansa în jurul lui Brad, iar câinii alergau de colo-colo, sperând să se joace. Parcă ar fi… oh, pentru Dumnezeu.

Privi uimită cum Brad agăţa căsuţa pentru păsări de o ramură care atârna peste frumoşii lui arbuşti ornamentali. Apoi îl ridică pe fiul ei în aşa fel încât Simon să poată turna seminţe prin deschizătură.

— Pentru Dumnezeu, repetă ea. Ca prin vis, puse paharul jos şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi ieşi.

— Despre ce dracu’ e vorba? se întrebă

Dana.

— Habar n-am. Cu nasul aproape turtit de sticlă, Malory zâmbi. Ce-i chestia aia? De ce agaţă o cizmă de copac?

Zoe nu se gândise să-şi ia o jachetă, dar nu o deranja muşcătura vântului. Îi aducea râsul lui Simon în timp ce alerga să se joace cu câinii. Iar inima ei era prea caldă ca s-o atingă frigul.

Brad stătea în potecă, cu mâinile în buzunare, zâmbind spre căsuţa păsărelelor. Auzind paşi, se întoarse şi o întâmpină.

— Cum ţi se parc?

Ea îl ajutase s-o facă, îl ghidase pe Simon de-a lungul paşilor pe care trebuia să-i urmeze pentru a transforma cizma roşie de cowboy într-o căsuţă pentru păsări, îi condusese mâinile în timp ce tăia o gaură în piele, îl urmărise cum măsura bucăţile de lemn ca să facă un mic acoperiş înclinat.

Fusese atât de mândru, îşi aminti ea, atât de încântat că nimeni din clasa lui nu avea un asemenea proiect.

El îi spuse că puteau să o agaţe acasă, în curte, după ce punea nota şi i-o dădeau înapoi.

Acasă, gândi ea.

— Simon ţi-a dat-o? întrebă ea cu grijă.

— Da. A primit un zece pentru ea, ştii.

— Da, ştiu.

— Ne-am gândit, ce dracu’ cauţi aici afară fară palton? Cu un oftat de nerăbdare, îşi scoase jacheta. Ea rămase tăcută în timp ce el îi vâra mâinile în mânecile de piele moale ca untul.

— V-am văzut din bucătărie. Te-am văzut agăţând chestia asta în minunata ta grădină, din spatele frumoasei tale case.

— Ok. Evident derutat, el ridică un umăr. Şi?

— Ţi-a dat căsuţa lui pentru păsări, iar tu ai agăţat-o. Lacrimile îi gâdilau gâtul. Bradley, ăsta cred că este cel mai caraghios lucru pe care l-ai văzut în viaţa ta. E o cizmă veche, cu o gaură în ca. O s-o vezi de câte ori vei privi pe fereastră, la fel şi toţi ceilalţi.

— Asta-i ideea. Făcu un pas înapoi şi zâmbi către cizmă. E grozavă.

— Bradley, trebuie să te întreb ceva. Mă gândeam azi-dimineaţă, după cele întâmplate, cum aş putea găsi o cale să te întreb. Dar credeam că trebuie să vorbesc întâi cu Simon, să-i explic şi să văd cum… Privi din nou spre căsuţă şi zâmbi. Dar văd că nu trebuie să vorbesc cu el sau să-i explic. Şi-a făcut deja propria alegere.

— Ce să mă întrebi? întinse mâna şi

împinse uşurel cizma doar pentru plăcerea de-a o vedea legănându-se.

— Voiam să te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine. Simţi cum curajul i se evaporă atunci când mâna lui se lăsă în jos, când o privi, dar îl prinse din nou cu amândouă mâinile. Credeam că ar trebui să aştept până ce toate celelalte erau terminate şi după ce vorbeam cu Simon şi… tot felul de lucruri. Şi până când nu voi mai fi atât de speriată despre ce s-ar întâmpla dacă te întrebam. Dar cred că greşeam să aştept şi să nu-ţi spun că te iubesc atât de mult. Atât de mult încât m-a făcut să-mi fie şi mai teamă să am încredere în mine sau în tine. Sau chiar în Simon. Şi, Dumnezeule, aş vrea să spui ceva şi să-mi opreşti vorbăria.

— Ei bine, asta e destul de brusc. Aşteaptă un minut.

Dintre toate lucrurile la care se aştepta – cel mai bun şi cel mai rău – nu se aştepta ca el să plece şi să-l strige pe Simon. Căldura i se ridică în obraji în timp ce gheaţa îi punea stăpânire pe stomac. Nu era sigură dacă era rezultatul umilirii, al durerii, sau al mâniei. Strânse jacheta lui mai bine în jurul ei, în timp ce el se apleca spre Simon.

Nu putea auzi ce vorbeau, dar îl făcu pe Simon să dea din cap repede, să scoată un

strigăt de luptă, apoi să alerge înapoi în casă.

Vârându-şi degetele mari în buzunare, Brad se întoarse la Zoe. Expresia de pe faţa lui era atât politicoasă, cât şi plăcută.

— Să vedeam, unde eram? Mă cereai în căsătorie pentru că am agăţat în grădină căsuţa pe care mi-a dat-o Simon.

— Da. Nu. Fir-ar să fie, Bradley, nu trebuie să mă faci să par neghioabă. Singurii oameni, în afară de mine, cărora Simon le dă lucruri făcute de el, sunt cei din familia Hanson, şi asta pentru că se gândeşte la ei ca la nişte bunici. Ţi-a dat asta ţie pentru că te iubeşte, şi m-am gândit… Tu ai agăţat-o.

— Se întâmplă să-mi placă. Nu se putu abţină să nu zâmbească larg, ca un nătâng, când lovi cu degetul cizma din piele roşie. Mi-e teamă că n-ai văzut bizareria artistică a designului. Dar oricum ar fi…

— Să nu-mi vorbeşti mie de bizarerie artistică. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Bradley Charles Vane IV, dacă nu eşti pregătit să susţii toată vorbăria despre cum mă iubeşti, înseamnă că nu ai habar cu cine ai de-a face.

Zâmbetul rămase lipit pe faţa lui în timp ce o privea.

— Nu ştiu?

— Căsătoria nu este o glumă pentru mine, este lucrul la care mă aştept din partea bărbatului pe care îl iubesc şi care susţine că mă iubeşte. Fiul meu merită un tată, nu doar pe cineva care vrea să se joace de-a relaţia. Niciunul dintre noi nu va fi de acord.

Brad dădu din cap.

— Cred că asta mă pune la punct.

— L-am luat! L-am luat! Simon ieşi în fugă din casă. Era chiar acolo unde… Se opri la privirea lui Brad, dar, deşi privea în pământ, umeri lui se cutremurau de râs.

— Aş vrea să ştiu ce este aşa de a-l naibii de amuzant.

— O mică înţelegere bărbătească între mine şi Simon, îi spuse Brad, în timp ce palma cu dexteritate cutia pe care Simon o ţinuse strâns în mână. Vezi tu, din întâmplare, în urmă cu nişte timp, eu şi cu Simon am discutat un anumit subiect şi…

— Ai zis că vrei să aştepţi până… Plecându-şi umerii sub privirea severă a lui Brad, Simon lovi în pământ cu vârful ghetei. Ok, ok, dar grăbeşte-te.

— Am ajuns la o înţelegere, continuă Brad. Şi în timp ce întrebările ambelor părţi erau rezolvate, am crezut de cuviinţă să-i arăt asta, ca el să fie sigur de intenţiile mele.

Brad scoase cutia şi îi deschise capacul.

— A fost al bunicii lui şi… ăăă, nu pot să spun nimic? Se plânse Simon când Brad îl făcu să tacă.

— Să vedem mai întâi ce are de spus mama ta.

Privind inelul, parcă privea stelele. Delicat şi strălucitor şi frumos. Nu putea decât să clatine din cap neajutorată.

— Acum un minut aveai o mulţime de spus, observă Brad. Ceva despre mine să susţin ceva, şi ceea ce aştepţi tu. Dar poate că ar trebui să-ţi răspund la prima întrebare. Da. Luă inelul din cutie. Categoric da. Voi fi soţul tău şi te voi iubi în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele.

— Pune-i-l pe deget, ceru Simon. Trebuie să i-l pui pe deget, apoi trebuie să o săruţi.

— Ştiam asta.

— Voi… voi doi… aţi discutat deja despre asta? reuşi să spună Zoe.

— Aşa e. Când un băiat îşi ia un tată, sunt lucruri pe care trebuie să le ştie. Brad schimbă o privire cu Simon, o privire care făcu ca inima lui Zoe să sclipească la fel ca inelul. Şi când unui bărbat i se dă un fiu, sunt nişte lucruri pe care trebuie să le spună.

— Chestii de bărbaţi, îi spuse Simon. Nu

poţi să înţelegi.

— Oh. Simţi cum râsul i se ridică în gât printre lacrimi. Bine, atunci.

— Zoe? Dă-mi mâna.

Ea îl privi mai întâi, îl privi în ochi.

— El este cel mai preţios lucru din lume pentru mine. Îşi puse mâna dreaptă pe umărul lui Simon şi i-o dădu lui Brad pe cea stângă. Acum suntem amândoi ai tăi.

— Suntem ai fiecăruia dintre noi.

Inelul era cald când îi alunecă pe deget, o tresărire plăcută care îi încercuia pielea.

— Se potriveşte. E atât de frumos. N-am văzut nimic mai frumos vreodată.

— Eu am văzut. O privi în ochi în timp ce o sărută.

— Pot să-ţi spun tată acum? Simon trăgea de mâneca lui Brad. Pot sau trebuie să mai aştept?

Brad îl luă în braţe pe Simon, iar Zoe simţi cum inima i se umple de fericire.

— Nu trebuie să aştepţi. Şi nici noi. Cu mâna liberă, Brad o trase pe Zoe la el în braţe şi făcu un singur trup din ei trei. Nu trebuie să aşteptăm nimic.

Auzind strigătele de încurajare care veneau dinspre casă, Zoe privi într-acolo. Toată lumea era pe terasă aplaudând.

— Le-am cam spus, mărturisi Simon. Când

m-am dus să iau inelul

— Veniţi aici! strigă Dana printre mâinile făcute pâlnie la gură. Vrem şampanie şi vrem acum.

— Vreau să văd cum sare dopul. Desprinzându-se din braţele lui Brad, Simon alergă spre casă.

Lui Zoe i se părea că totul străluceşte ca şi cum ar fi fost acoperit cu aur. Cu mâna în mâna lui Brad, făcu primul pas pe poteca ce ducea la casă.

Simon sări pe terasă. Căţelul alunecă pe o treaptă şi se rostogoli, iar Moe alerga în cerc în jurul lui. ÎI văzu pe Flynn lovindu-l prieteneşte în umăr pe Jordan. Şi privi cum Malory îşi punea un braţ în jurul taliei Danei.

Mâna lui Brad era caldă peste a ei, iar degetele lor se împletiră.

Şi ştiu.

— Oh! Oh, desigur. Ce simplu. Înţelegerea o umplu ca o lumină, ca acea minunată lumină aurie, o făcu să se răsucească în aşa fel încât corpul ei se sprijini de al lui

Brad, râzând de bucurie. Cât de perfect şi cât de simplu! Grăbeşte-te!

Alergă, trăgându-l şi pe el de-a lungul potecii. Cea pe care o alesese, gândi ea, şi pe care o alesese şi copilul ei. Cea care

schimbase totul şi care se ducea spre casă.

— Cheia. Lacrimile sclipiră pe genele ei şi continua să râdă, în timp ce păşea pe terasă împreună cu bărbatul pe care îl iubea, cu copilul ei, cu familia ei. Ştiu unde este.

Ținându-l pe Brad de mână, se îndreptă spre uşă.

Uşa de la bucătărie, gândi ea. Uşa folosită de familie, de prieteni, de cei care locuiau înăuntru. Uşa de fiecare zi care nu va fi niciodată închisă pentru ea.

Lăsându-se pe vine, ridică preşul. Sub el, cheia era o sclipire de aur pe lemn.

— Bine ai venit acasă, zise ea încet şi o ridică.

— Acum e casa mea, înţelegi? Cu cheia în palmă, se întoarse spre Brad. Trebuia să cred, să mă aştept la asta, să accept. Toate astea. Aici l-am înfruntat noaptea trecută, când eram atât de deprimată, atât de obosită. Dar l-am înfruntat, iar el nu m-a putut face să renunţ. Şi am găsit-o pentru că m-am luptat pentru ea. Şi pentru tine, şi pentru mine. Îşi strânse degetele în jurul cheii. L-am învins.

Vântul veni într-un singur urlet lung. Trecu peste terasă cu destulă putere ca să o împingă înapoi, s-o trântească pe jos. Prin urletul vântului, auzi strigătele, zgomotul

sticlei sparte.

Se rostogoli, îşi văzu prietenii împrăştiaţi pe terasă, îl văzu pe Brad acoperindu-l pe Simon cu corpul lui ca să-l protejeze de cioburile şi sfărâmăturile care zburau în jurul lor. Şi văzu ceaţa albastră târându-se pe pământ către ei.

Cheia pulsa în pumnul ei ca o bătaie de inimă frenetică.

Kane i-ar fi omorât pentru ea, ştia asta. I-ar fi distrus pe toţi ca să oprească acea bătaie. Târându-se pe burtă, ajunse la Brad şi Simon.

— E rănit? Baby, eşti rănit?

— Mami!

— N-are nimic! strigă Brad. Du-te înăuntru. Du-te în casă.

Casa ei, îşi aminti ea cu îndârjire. Nenorocitul ăsta nu va mai intra din nou în casa ci, nu va mai atinge niciodată nimic din ce era al ei. Strecură cheia în mâna lui Brad şi îi strânse degetele peste ea.

— Protejează-i. Aduceţi-o pe Rowena. Dana şi Malory o pot aduce.

Dacă le dădea ea o şansă, gândi Zoe şi făcându-şi curaj, se rostogoli de pe terasă. Îşi ţinu pumnul strâns, ca şi cum ar fi avut ceva preţios în el. Ignorând strigătele care veneau din spatele ei, se ridică în picioare.

Încovoiată de furia vântului, se îndreptă spre copaci.

El va veni după ea, şi asta le va da lor timp. Atâta timp cât el credea că ea are cheia, se va concentra asupra ei. Ceilalţi nu mai aveau nicio importanţă pentru el acum. Insecte, îşi aminti ea, în timp ce îşi punea braţele în jurul trunchiului unui copac ca să se echilibreze. Nu-şi va pierde timpul să omoare nişte insecte.

Până când cheia nu era în lacăt, războiul nu se termina, aşa că va lua bătălia cu ea.

Ceţurile se împleteau în jurul gleznelor ei, păreau s-o ciupească şi să o tragă în aşa fel încât ea se panică şi urlă dând din picioare.

Când căzu din nou în genunchi, miasma ceţii îi umplu gura, plămânii. Înecându-se, se ridică în picioare şi o luă la fugă.

Vântul nu mai era atât de puternic acum, dar frigul, oh, frigul era plin de colţi şi o rodea prin jacheta din piele a lui Brad, prin pulover, până în came. Zăpada începu să cadă în fulgi graşi şi murdari.

O ducea înapoi la acea primă iluzie. Îşi apăsă abdomenul cu o mână, aproape aşteptându-se să îl găsească umflat de copil. Dar simţi doar tremurai propriilor ei muşchi.

Kane se juca cu ea acum, decise ea. I-o

cerea egoul lui. Se distra. Sigur pe el că putea să o doboare oricând, să-i ia cheia şi să câştige.

Dezorientată, se împletici prin zăpadă, rugându-se ca nu cumva să meargă în cerc şi să ajungă din nou lângă casă. Aveau nevoie de timp. Găsise cheia. Dacă puteau să o ducă la Cutia Sufletelor, Simon o putea deschide. Trebuia să fie adevărat. Era parte din ea. Din sângele ei, din oasele ei. Sufletul ei.

După ce lacătul era descuiat, aveau să fie în siguranţă. Trebuia să ţină mintea lui Kane departe de ceilalţi până când făceau asta.

Fulgere negre porniră din cer şi aruncară foc la picioarele ei. Ţipă, se aruncă din calea arsurii, icnind din cauza mirosului de fum.

Când se ridică din nou, el stătea în drumul ei, robele lui negre fluturau deasupra zăpezii murdare.

— O laşă, până la urmă. Urmele unghiilor ei încă se mai vedeau pe faţa lui. Ţi-ai părăsit propriul copil, prietenii, iubitul, fugind ca un iepure ca să te salvezi.

Ea lăsă lacrimile să curgă, vrând ca el să le vadă, să creadă că erau o rugăminte. Şi îşi duse pumnul la spate ca şi cum ar fi ascuns ceva.

— Nu-mi face rău.

— Doar acum câteva ore ţi-am oferit ce-ţi doreai. Cum m-ai răsplătit?

— M-ai speriat. Avea nevoie de o armă, dar se temea să-şi ia ochii de la el ca s-o caute.

— Ar trebui să te temi. Ar trebui să cerşeşti. Poate dacă o vei face, te voi cruţa.

— Fac tot ce vrei, dacă mă laşi în pace.

— Dă-mi cheia de bunăvoie. Vino aici, pune-o în mâna mea.

De bunăvoia ei, gândi ea. Asta era şmecheria. N-o putea lua, nici măcar acum.

— Dacă ţi-o dau, o să mă omori.

— Dacă nu mi-o dai… Lăsă ameninţarea nespusă. Dar dacă mi-o dai, dacă mi-o pui în mână cu mâna ta, îţi voi cruţa sufletul. Ştii cum e să trăieşti fară suflet? Să zaci îngheţată şi golită milenii întregi, în timp ce… esenţa ta e în viaţă şi închisă şi neajutorată? Vei risca asta pentru ceva care nu are nimic de-a face cu tine?

Ea făcu un pas înainte ca şi cum ar fi fost învinsă.

— Rowena şi Pitte spuneau că nu ne poţi vărsa sângele, dar ai făcut-o.

— Puterea mea creşte dincolo de ei. Dincolo de orice. Pupilele lui păreau că se rotesc pline de culori în timp ce ea mai făcu

un pas. Regele e slab şi neghiob, aproape un muritor de rând din cauza tristeţii şi a durerii. Războiul este aproape câştigat. Astăzi se încheie, iar eu voi fi conducătorul. Toţi cei care au luptat împotriva mea, toţi cei care au încercat să mă oprească, vor plăti scump. Lumea mea va fi din nou unită.

— Durerea este cea care îţi dă putere. Şi tristeţea. Asta e sufletul tău?

— Isteaţă, pentru o muritoare, recunoscu el. Întunericul va sufoca întotdeauna lumina. Eu am ales tăria lui şi, în timp ce aceia care caută să păstreze lumina şi sunt distraşi de bătălii şi politici, de diplomaţie şi reguli de luptă, eu folosesc întunericul. Aşa că sunt aici şi fac aşa cum vreau până ajung la final. Puţinul pe care tu, sau ei, îl faci ca să mă opreşti, nu este mai mult decât o întârziere.

— Nu poţi s-o ai.

Mânia explodă în el. Ea se pregăti, în timp ce el ridică mâna, gata să încerce să se ferească de lovitură.

Brad sări prin perdeaua de zăpadă. Ea văzu sclipirea cuţitului, îl văzu lovind, dar nu reuşi să vadă unde. Se aruncă înainte, apoi zbură înapoi când Brad fu aruncat spre ea.

— Îndrăzneşti.

Văzu sânge pe Kane, roşu-aprins pe negru, apoi Brad o împinse în spatele lui

— Dar tu? răspunse el. Îndrăzneşti să te baţi cu un bărbat, sau nu poţi s-o faci decât cu femei? Brad răsuci cuţitul din mâna lui.

— Sau cu muritori, zise Pitte venind prin zăpadă. Te baţi cu unul de-ai tăi, Kane, putere cu putere, zeu cu zeu?

— Cu plăcere.

— Stai în spate, femeie, strigă Pitte când Rowena veni să stea alături de el.

— Da. Kane ridică un braţ. În spate.

O undă de şoc lovi aerul. Zoe fu ridicată şi se rostogoli prin ea. Ateriză dureros pe spate, lângă malul râului. Lovită, se rostogoli dureros pe o parte. Îl văzu pe Brad la câţiva metri de ea, cu gura plină de sânge, în timp ce se târa spre cuţitul care îi zburase din mână.

Ferindu-şi braţul care o durea, ea se ridică în genunchi. O văzu pe Rowena zăcând nemişcată, poate moartă, în zăpada murdară. Forţa pe care o aruncase Kane, înţelese Zoe, fusese ţintită spre ea.

Pitte era încă în picioare, sângerând, luptându-se. Aerul scânteia şi scotea fum din cauza puterii, mocnea de lumină şi dungi de întuneric, şi un sunet terifiant de sfâşiere.

— Rămâi jos, comandă Brad, scuipând sânge şi apucând cuţitul.

Deşi se aruncă spre Kane, zidul de zăpadă şi ceaţă îl respinse.

— Du-te la Vârf! strigă el la Zoe. Terminăţi treaba.

— Nu e timp. Întunericul sufocă lumina, gândi ea şi se târî spre Rowena. Îl simţea cum devine greu, îl simţea cum învinge. Degetele îi tremurau când apucă mâna Rowenei. Era atât de rece, dar simţi pulsul la încheietură.

Un zeu poate respira, gândi ea. Un zeu poate muri.

Strânse mâna cu disperare, privind înapoi spre locul unde Pitte căzuse într-un genunchi, se răsucise şi evitase o lovitură fatală.

— Ajută-mă, ceru Zoe. Ajută-mă să-l opresc. Ridică capul Rowenei din zăpadă şi o scutură în timp ce Brad se lupta cu zidul.

Dacă putea să o aducă la viaţă pe Rowena, iar Rowena putea să-şi unească forţa cu cea a lui Pitte, încă ar mai fi putut câştiga. Nevrând să folosească zăpada creată de Kane, Zoe se târî până la râu şi îşi vârî mâinile în el ca să ia apă.

Văzu reflecţia în apă, tânăra zeiţă războinică cu faţa ei.

— Ajută-mă, zise ea din nou adâncindu-şi mâna în apă.

Şi trase o sabie.

Lucea argintie în lumina temă, iar vântul care sufla peste ea, cânta. Putere, curată ca apa, alunecă pe lungimea ei.

Strângând mânerul cu amândouă mâinile, Zoe se căzni să se ridice în picioare. Şi cu sabia ridicată deasupra capului, se avântă. Un strigăt de războinic îi ieşi din gât – un sunet nu al ei în întregime – care îl făcu pe Kane să se răsucească spre ea.

Simţi o tresărire, ca un fel de electricitate, în momentul în care trecu prin zid. Săriră scântei din raza de lumină. În capul ei erau o mie de strigăte, iar pe piele simţea o arsură. Când Kane ridică braţele ca să lovească, ea împlântă lama în inima lui.

Pământul se cutremură sub picioarele ei, iar braţele îi tremurară din cauza gerului brusc care o lovi. Văzu cum i se schimbă faţa – furia, şocul, chiar şi teama care i se citea în ochii deveniţi roşii. Maxilarul i se lungi, obrajii i se supseră în timp ce iluzia de frumuseţe murea.

Părul lui se albi şi se transformă în rotocoale subţiri, pe când buzele i se traseră dezvelind dinţi ascuţiţi ca săbiile.

Deşi se clătina din cauza efortului, îşi ţinu

mâinile strâns pe sabie atunci când el căzu. Gâfâind, se aplecă asupra lui şi privi cum moare un zeu.

El se risipi în ceaţă, sau ceaţa se risipi în el, până ce nu mai rămase nimic, decât umbra lui pe zăpadă. Apoi se topi şi umbra, iar ea rămase ţinând o sabie cu vârful intrat în pământ.

— Te-ai luptat bine, micuţă mamă. Cu o voce în care se amesteca durere, Pitte îngenunche în faţa ei, îi luă mâna şi îi sărută degetele. Îţi datorez mai mult decât viaţa.

— Rowena… e rănită.

— Mă ocup eu de ea. Cu un efort evident, el se ridică în picioare, apoi zâmbi doar când ea îi întinse sabia.

— Îţi aparţine acum, zise el şi plecă să-şi îngrijească femeia.

— Zoe. Cu faţa mânjită de sânge şi fum, Brad o atinse pe păr, pe obraz, apoi cu un sunet strangulat o înconjură strâns cu braţele. Zoe.

— Sunt bine. Tu eşti rănit. Eşti rănit? Simon.

El o strânse şi mai tare când ea încercă să-l împingă.

— E în siguranţă. Ai cuvântul meu. Am avut grijă să fie în siguranţă înainte de a veni după tine. Ai încredere în mine.

Ea lăsă sabia să cadă pe pământ şi îl înconjură cu braţele.

— Cu tot ce am.

20

Nu a fost aşa cum plănuise ea să petreacă marea sărbătoare americană, dar i se păru normal să o sărbătorească la Vârful Războinicului.

Detaliile transportării tuturor lucrurilor legate de mâncare, pregătire, o calmară. Deşi se aştepta ca pe ordinea de zi cheia să fie prima, Rowena avea alte idei.

— Acesta este un ritual important pentru tine, pentru prietenii tăi. În sufrageria vastă, Rowena aşează farfurii pe masa cea mare. Ritualul trebuie respectat.

— Este sărbătoarea îmbuibării, îi spuse Zoe şi, neputându-se abţine, se duse la ea şi o mângâie pe păr. Nu trebuie să faci asta, eşti încă puţin palidă. Sunt destule mâini aici. De ce nu te întinzi puţin?

— Vreau să am şi eu o participare la sărbătoare. Gânditoare, Rowena trecu cu degetul peste marginea unei farfurii. Am nevoie de timp ca să mă liniştesc şi ceva de făcut până când mintea mea devine iarăşi tăcută. Tu înţelegi asta.

— Da, înţeleg. Surprinsă şi emoţionată, Zoe frecă braţul lui Rowena când se sprijini de ea.

— Am crezut, pentru un moment, am crezut că am pierdut totul. Puterea lui era atât de plină de ură şi furie. Nu eram pregătită pentru aşa ceva. Poate că nici n-aş fi putut să fiu. Tot ceea ce cunosc, tot ceea ce sunt… şi n-am putut să-i opresc. Chiar şi Pitte s-ar fi prăbuşit.

— Dar nu s-a prăbuşit. Nu ne-am prăbuşit.

— Nu. Am învăţat o lecţie de umilinţă.

— Rowena, ea mi-a dat sabia. Cum a fost posibil?

— Aşa cum eu am calculat greşit puterea lui Kane, aşa şi Kane a calculat greşit puterea regelui. Puterea lui, răbdarea, determinarea. Ţi-a dat sabia Kyniei prin imaginea ei.

Se apucă din nou de aşezatul mesei. Acum mi se permite să văd asta. Mi se permite să văd că lupta din lumea mea, pentru lumea mea, nu s-a încheiat niciodată. Kane şi-a adunat puteri în timp ce noi le căutam aici pe cele alese. El a făcut un târg cu cea mai întunecată dintre forţe, şi-a dat propriul suflet pentru putere, în timp ce adepţii lui se foloseau de forţă sau de intrigi sau de sabotaj ca să-l ţină pe rege şi pe cei

credincioşi lui ocupaţi cu menţinerea echilibrului din spatele Cortinei.

Cu mişcări încă puţin ţepene, Rowena merse în jurul mesei.

— Multe s-au pierdut de când am fost trimişi aici. Dar n-a existat niciodată înfrângere. De asta m-am temut, zise ea privind-o pe Zoe. Poate că teama m-a slăbit când, în sfârşit, am stat în faţa lui Kane. Dar regele meu nu este slab. Kane a confundat abilitatea lui de a iubi, bunătatea lui şi înţelegerea lui pentru slăbiciuni, şi a uitat de înţelepciunea lui şi de puterea lui teribilă.

— L-am văzut, zise Zoe încet. L-am văzut, un căprior din aur cu un colan cu pietre preţioase. În dimineaţa asta, stătea lângă casă, mă veghea.

— Ne-a vegheat pe toţi, mai îndeaproape decât am ştiut.

A aşteptat, a suferit, a luptat, a plănuit, timp de trei mii de ani pentru cele care aveau să-i elibereze copiii. Voi eraţi singurele care ar fi putut face asta. Nu mi s-a arătat asta până acum. Toţi ani ăştia, eşecurile, pregătirile, toate duceau la voi. Delicat, îndreptă un şervet. Dacă voi, oricare dintre voi, aţi fi renunţat, nu ar mai fi fost nimeni altcineva. Dacă aş fi ştiut…

dacă aş fi ştiut, nu sunt sigură că aş fi putut să duc povara asta. Aşa că, nu a trebuit să ştiu.

Pentru că îşi simţi dintr-odată picioarele slăbite, Zoe puse mâna pe spătarul unui scaun.

— A fost un risc foarte mare, Rowena, pe care ţi l-ai asumat cu trei femei din Pennsylvania.

Buzele Rowenei se întinseră într-un zâmbet, dar zâmbetul nu-i ajunse în priviri.

— Aş spune că zeii au ales foarte bine.

— Sabia… găsisem deja cheia. Îmi completasem căutarea, înţeleg de ce Kane încerca să ne oprească să o folosim, pentru că ceea ce dorise el, sau ceea ce decisese el să facă îi permitea să încerce să ne oprească să ne folosim de ea. Dar după ce am găsit-o, restul era de făcut numai între zei, nu-i aşa?

— Făcuseşi lucrul pentru care ai fost aleasă, fu de părere Rowena.

— Atunci, de ce mi-a mai dat sabia? De ce nu i-a dat-o lui Pitte? Sau să îl fi eliminat el pe Kane.

— Nu s-ar fi luptat cu Kane pe câmpul ăsta, în locul ăsta. Pentru astfel de lucruri trebuie ales un apărător.

— Pitte, atunci, sau tu.

— Nu.

— De ce?

Lacrimile sclipiră în ochii ei pentru o clipă, apoi dispărură. Când vorbi, vocea ei era foarte sigură.

— Pentru că noi nu am fost iertaţi. Puse pe masă ultimul tacâm şi se dădu înapoi ca să studieze masa. Acesta nu este un moment în care să fim trişti. Avem multe lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători. Spune-mi – eu mi-am petrecut cât mai puţin timp posibil prin bucătării – ce urmează de făcut?

Trebuia făcut ceva, gândi Zoe. Dar zâmbi pentru că ştia că Rowena voia asta.

— Ai făcut vreodată piure de cartofi?

— Nu.

— Vino. Te învăţ eu.

SE aşezară în jurul mesei, cu focul arzând, cu lumânările scânteind. Indiferent de tristeţea din sufletul Rowenei, aceasta era bine mascată de râs şi de conversaţie. Şampania sclipi în pahare care nu rămâneau niciodată goale. Platourile şi farfuriile erau trecute din mână în mână într-un nesfârşit carusel al abundenţei.

— O să vrei mai mult din asta, îi spuse Zoe lui Pitte, oferindu-i piureul de cartofi. Rowena l-a făcut.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Cum?

— În acelaşi fel în care femeile îl fac de ani de zile.

Din celălalt capăt al mesei Rowena îşi înclină capul într-o parte.

— Pitte se gândeşte acum dacă să rişte sau nu. Viteazul meu războinic se întreabă dacă va fi forţat să mănânce clei şi să pretindă că e ambrozie.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze vitejia, sau dragostea Pitte îşi puse pe farfurie un mic munte de cartofi.

— Îi porţi inelul, îi zise el lui Zoe arătând cu capul spre diamantul de pe degetul ei.

— Da. Ca să-şi facă o bucurie, Zoe îşi mişcă degetele şi privi cum inelul aruncă scântei.

— Eşti un om norocos, îi spuse el lui Bradley.

— Sunt. Trebuie să-l iau şi pe piticul ăla urât împreună cu ea. Îi făcu cu ochiul lui Simon. Dar mă gândesc că merită sacrificiul.

— Atât de multe nunţi, anunţă Rowena. Atât de multe planuri. Au fost decise datele?

— Am fost puţin cam ocupaţi, începu Flynn.

Malory îşi flutură genele spre el.

— Acum nu suntem ocupaţi.

— Oh. El îşi pierdu puţin din culoare. Cred că nu. Ei bine… Nu ştiu. Îmmm…

Atenţia tuturor se întoarse spre el, îl făcu să se bâlbâie. Cum se face că e problema mea? Suntem trei în barca asta.

— Se pare că tu eşti la cârmă, fiule, zise Jordan continuând să mănânce din curcan.

— Omule. Vine Crăciunul. Putem să ne gândim la asta.

— Prea curând. Malory clătină din cap. Avem, sperăm, o aglomeraţie de sărbători la Răsfăţ, de care va trebui să ne ocupăm. Şi nu mi-am ales încă rochia. Apoi mai sunt florile, locul, aranjamentul…

— Asta n-ar trebui să ia mai mult de trei, patru ani din momentul în care începi. Minunat piure, îi zise Flynn Rowenei.

— Mulţumesc.

— Categoric că n-o să-mi ia trei, patru ani. Sunt o femeie bine organizată, cu un scop bine definit. Doar pentru că vreau o nuntă mare şi perfectă, nu înseamnă că nu o pot aranja într-un timp rezonabil. Poţi să uiţi orice pretext, Hennessy.

— Ziua Sfântului Valentin.

— Poftim?

Era ceva minunat să-i priveşti ochii aceia mari şi albaştri cum devin goi.

— Paisprezece februarie. Inspirat deja, îi luă mâna şi i-o sărută. Căsătoreşte-te cu mine, Malory. Fii Valentinul meu.

— Cred că o să mi se facă greaţă, mormăi Jordan în barbă şi primi un cot ascuţit în coaste de la Dana.

— Ziua Sfântului Valentin. Totul înăuntrul lui Malory se topi. Oh, e perfect! E atât de frumos! Da! Se răsuci în scaun şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. Şi n-o să ai niciodată vreo scuză să uiţi aniversarea noastră.

— Întotdeauna este şi o parte proastă.

— Ok, băiete. Dana îşi folosi din nou cotul. Contraatacă.

— Ce nu-i bine din ce-a spus el? Cu excepţia părţilor siropoase.

— Da! izbucni Malory din nou, cu faţa strălucindu-i. Haideţi s-o facem împreună. Toţi. O căsătorie triplă de ziua Sfântului Valentin. E perfect. E… aşa cum trebuie.

— Pe mine mă aranjează. Brad privi spre Zoe. Tu ce zici?

— Zic că se face un cerc frumos.

— Trebuie să port costum? întrebă Simon.

— Da, zise maică-sa categorică.

— Ştiam eu, mormăi el, în timp ce planurile de nuntă zburau în jurul mesei.

CÂND masa se termină, se adunară în

camera în care tabloul cu fiicele privea în jos spre ei. Focul ardea în cămin cu flăcări roşii şi aurii. O sută de lumânări luceau aprinse.

— Sunt emoţionată, şopti Zoe şi căută mâna lui Brad. Cam caraghios să fiu acum emoţionată.

El îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Nu-i decât o zi de muncă obişnuită pentru tine, luptătoareo.

Ea râse, dar stomacul ei se zbătu repede când Pitte luă Cutia Sufletelor.

— O artistă, o învăţată, o luptătoare. Aşează cutia pe piedestalul ei, în timp ce luminile albastre pulsau înăuntru, înăuntru şi afară, oglindă şi ecou. Prin inimile lor, minţile lor, curajul lor, ultimul lacăt poate fi descuiat.

Se dădu într-o parte, ca un soldat, în timp ce Rowena se duse la locul ei, lângă cutie.

— Te rog, zise ea către Zoe, trimite-le acasă.

Stomacul i se calmă, iar inima începu să-i bată liniştită în timp ce traversa încăperea. Simţea conturul cheii în palmă şi căldura ei în timp ce privea ultimul lacăt. Şi luminile care se zbăteau înăuntrul cutiei din sticlă ca nişte aripi.

Inspiră adânc şi lung, îşi ţinu respiraţia,

apoi vârî cheia în lacăt şi răsuci.

Căldura se răspândi prin degetele ei. Lumina izbucni albă şi pură şi strălucitoare. Minunându-se, văzu cum capacul cutiei se deschide, văzu cum sticla păru să explodeze fară zgomot şi aruncă cristale care se răsuceau prin aer.

Cele trei lumini albastre se înălţau libere, învârtindu-se, învârtindu-se într-un cerc urmat de o ceaţă precum coada unei comete. Aerul scânteia albastru şi alb.

Ameţită, îl auzi pe Simon strigând „Hei, marfa!”, apoi întinse mâna fascinată să atingă una dintre luminile care se roteau.

Pentru o clipă, aceasta se odihni în palma ei. Frumuseţea acelei lumini, bucuria ei o inundară cu atâta forţă, cu atâta intimitate, încât se clătină.

Privi uimită şi le văzu pe Malory şi pe Dana stând ca şi ea, cu palmele întinse, fiecare cu o lumină albastră care pulsa în mâna făcută căuş.

Am atins suflete, realiză ea.

Apoi luminile păreau să sară, alergând într-o nebunie veselă de la o mână la alta, învârtindu-se în jurul bărbaţilor, ghiduşe în jurul lui Simon, peste capetele câinilor, apoi se îndreptară spre Rowena şi Pitte ca să zboare deasupra locului unde amândoi

căzuseră reverenţioşi în genunchi.

— E aşa de frumos. Malory o strânse pe Zoe de mână şi o căută pe a Danei. N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Încă o dată, cele trei lumini se ridicară într-un cerc perfect, apoi se separară şi se îndreptară spre tablou. Apoi intrară în el.

Pictura sclipi, culorile bogate deveniră şi mai profunde. Zoe putea să jure că, timp de un moment, auzi trei inimi începând să bată încă o dată.

Apoi totul rămase nemişcat.

— Sunt libere. Vocea Rowenei tremura de lacrimi. Sunt acasă.

Se duse spre cele trei femei.

— Aceasta este o datorie care nu va putea fi niciodată plătită. Ceea ce vă dăm este doar un simbol. Se apropie şi le sărută pe fiecare pe obraji. Vă rog să vă aşezaţi. Ştiu că aveţi multe de făcut pentru mâine, dar mai avem un lucru sau două de discutat.

— Nu ştiu dacă pot discuta practic acum. Zoe îi apăsă gura cu mâinile privind tabloul. Sau dacă voi mai putea vreodată.

— Şampanie. Rowena îşi dădu capul pe spate şi râse. Vom bea şampanie ca să sărbătorim această zi extraordinară. Să sărbătorim bucuria noastră şi succesul vostru.

Se întoarse ca să ia cupele pe care Pitte deja le umpluse. Ziua Recunoştinţei. Faţa ei strălucea în timp ce împărţea paharele. Oh, o zi tocmai bună pentru asta. Viaţa îşi găseşte drumul ei, nu-i aşa? Iar voi l-aţi găsit pe al vostru.

— Să terminăm întâi cu afacerile, începu Pitte. Fondurile vor fi transferate în conturile voastre imediat, aşa cum am convenit.

— Nu. Dana se aşeză, sorbi din şampanie şi prinse cu coada ochiului zâmbetul lui Zoe, în timp ce Pitte clipea.

— Poftim?

— Vreţi mai mult? Cu un gest de acceptare, Rowena ridică o mână. Nu-mi spune că un târg e un târg, zise ea înainte ca Pitte să poată vorbi. Dacă vor mai mult decât suma stabilită, vor avea mai mult.

— Nu, zise Dana din nou. Nu vrem mai mult. Nu vrem nimic. Arătă cu degetul spre Brad. Domnule Afaceri?

— Părţile renunţă la plată, începu Brad. Se amuza teribil şi le iubea pe femeile astea. După discutarea termenilor contractuali, s-a ajuns la acordul unanim de a refuza orice fel de remuneraţie monetară.

Scoase din buzunar o hârtie pe care o scrisese în grabă, după instrucţiunile lor, şi

pe care ele o semnaseră. Iar el, Flynn, Jordan şi Simon fuseseră martori.

— Acest document, deşi neoficial, este explicatoriu şi valabil.

Îl întinse şi aşteptă ca Pitte să vină şi să-l ia.

— Plata a fost acceptată, începu el.

— Asta a fost înainte. Malory îşi ridică privirea spre tablou, înainte de a vă cunoaşte pe voi, sau pe el. Când era un fel de joc al provocării. Pentru aşa ceva nu putem lua bani.

— Am luat avansul, spuse Dana. Şi nu îl dăm înapoi pentru că, ei bine, nu mai e. Ridică nepăsătoare din umeri. Dar nu vrem să ne îmbogăţim de pe urma sufletelor lor.

— Banii nu înseamnă nimic pentru noi, începu Rowena.

— Nu. Zoe dădu din cap. Dar înseamnă ceva pentru noi, aşa că nu putem. Oriunde ne-am duce de aici, orice am face, o vom face singure şi împreună. Asta este decizia noastră şi noi… ne aşteptăm ca voi s-o onoraţi, încheie ea.

— Onoarea, zise Pitte rar, nil are preţ. Mă simt umil în faţa onoarei voastre.

— Atunci, să bem. Zâmbind, Dana îşi ridică paharul. Ar fi prima dată când beau pentru că am refuzat un milion.

Rowena se duse lângă Zoe.

— Dacă aş putea vorbi un moment cu tine, în particular.

O aşteptase şi, deşi Zoe se ridică, rămase unde era.

— Ai de gând să-mi oferi o favoare, aşa cum ai făcut cu Malory şi Dana când au găsit cheile. Nu-i aşa?

— Da. Rowena îşi ridică sprâncenele. Aici?

— Da, te rog.

— Foarte bine. Ştii că datoria mea e imensă. Ultima fiind, tu ştii cel mai bine dintre toţi cât de mare e, imposibil de plătit. Dar orice doreşti din ceea ce pot eu să-ţi dau, e al tău.

— Malory şi Dana nu au cerut nimic.

— Nu. Totuşi…

— Dar eu o voi face.

— Ah. Plăcut surprinsă, Rowena o luă de mână. Ce-mi vei cerc?

— Mie mi se parc că de când am descuiat cutia, chiar dacă aş cere ceva cu care tu nu te poţi descurca…

— Mă pot descurca cu destule, zise Rowena râzând. Îţi promit.

— Dar dacă tu nu poţi, în aceste circumstanţe, sunt alţii care ştiu ce s-a întâmplat aici, ce am făcut eu, şi pot obţine acel lucru pentru mine.

— Mă intrigă ce-mi spui. Rowena îşi lăsă capul pe-o parte. Cred că poţi avea orice-ţi place. Cum ţi-am spus, regele nostru îşi iubeşte fiicele şi cu siguranţă te va răsplăti pentru tot ce ai făcut. Ce anume doreşti, Zoe?

— Ca ţie şi lui Pitte să vi se permită să mergeţi acasă. Degetele Rowenei deveniră moi peste ale ei, apoi îi alunecară.

— Nu te înţeleg.

— Asta-i ce vreau. Asta-i ce m-am decis să cer chiar înainte să ştiu că era ceea ce voiau şi ele. Arătă cu mâna spre tablou. Ne-au atins, iar noi şase am fost ca una în acel moment. Este ceea ce vrem noi.

Pitte veni spre ele şi îşi puse mâna peste cea a Rowenei.

— Noi suntem responsabili pentru închisoarea noastră. Nu, Kane este, întrerupse Dana. Şi îmi place să cred că se zvârcoleşte în iad. Indiferent de rolul pe care l-aţi jucat, aţi plătit pentru el. Fiicele înţeleg asta.

— Mi-ai spus că nu aţi fost iertaţi, continuă Zoe. Dar cele care au fost cel mai mult afectate nu vă învinovăţesc pe voi. Iar voi v-aţi ţinut promisiunea, cuvântul, onoarea, timp de trei mâi de ani. Aţi încălcat nişte reguli doar ca să salvaţi nişte

vieţi după ce Kane a trecut linia. Cer ca să nu fiţi pedepsiţi pentru asta.

— Nu e ceva… Privind neajutorată spre Pitte, Rowena clătină din cap.

— Eu nu m-aş certa cu ea. Ciufulindu-i părul lui Simon, Brad îi trimise lui Zoe o privire plină de căldură. E o femeie foarte hotărâtă.

— Şi una generoasă. Mişcată profund, Rowena îşi apăsă mâna pe inimă. Dar noi nu avem putere asupra acestui lucru pe care îl ceri.

— Regele are. O să-mi spună nu? O să le spună lor, nu? Cu mintea ferm decisă, Zoe arătă spre tablou. Dacă o face, poate fi zeu, dar nu ştie nimic despre dreptate.

— Ai grijă. Speriat, Pitte ridică o mână în semn de avertisment. Chiar şi un războinic atât de viteaz trebuie să aibă grijă când vorbeşte despre rege.

Erau momente când sabia trebuia pusă jos, îşi aminti Zoe. Şi momente când trebuia să lupte. Se ridică în picioare.

— Mi-a dat o sabie, iar eu am folosit-o. Am luptat pentru copilele lui şi am ajutat la salvarea lor.

Se întoarse în cerc şi studie feţele prietenilor ei, familiei ei.

— Toţi din această cameră au muncit şi au

riscat şi s-au chinuit să le elibereze, să le trimită acasă. Asta e ce vreau drept plată. Asta este balanţa mea. Dacă este orice fel de rege, orice fel de tată, îmi va da asta.

Tunetul răsună, nu numai afară, dar parcă şi în încăpere. Imensa casă se cutremură, iar flăcările din vatră se măriră.

— Doamne. Dana înghiţi cu greutate şi îşi cuibări mâna într-a lui Jordan. Sper că asta a fost un da.

Cu un ţipăt uşor, Rowena se lipi de Pitte. Cuvintele pe care le spuse erau străine, pline de emoţie, aşa cum erau şi ale lui când îi şopti cu răspuns.

O pace deplină se aşează peste faţa lui înainte de a şi-o îngropa în părul ei.

— Eu zic că a fost un da mare, decise Jordan. Eşti o femeie pe picioarele tale, Zoe.

— Bine. Îşi ridică paharul, amuzată să-şi vadă propriile degete tremurând. Ufff!

— În toţi anii de când am venit aici, zise Pitte încet, în toate orele fără sfârşit şi zilele când tânjeam după casă, n-am ştiut niciodată că-mi va fi dor de ceva din lumea asta. Îmi va fi dor de tine. Cu Rowena lipită de el, se aplecă şi o sărută pe Zoe. Îmi va fi dor de voi toţi.

— N-o să vă uităm. Rowena se îndepărtă de Pitte ca să facă o reverenţă adâncă, apoi

chicoti când Moe veni lângă ea şi îi linse faţa. Şi vor fi multe lucruri de care mie îmi va fi dor. Ai grijă de ei, frumosul meu războinic. Îl sărută pe Moe pe nas. Aveţi grijă de voi. Zeii vă sunt recunoscători. Se îndreptă. Surori, fraţi. Prieteni. Mulţumirile noastre sunt pentru voi toţi, la fel şi binecuvântările noastre. Îi întinse mâna lui Pitte.

Degetele lor se împletiră şi dispărură.

ÎN ziua următoare, la ora şase patruzeci şi cinci p. în., Dana închise uşa salonului Răsfăţ. Întorcându-se, zâmbi prietenelor ei, apoi alunecă încet şi se aşează grămadă pe podea.

— Sunteţi sigure că ăştia au fost toţi? Sunteţi sigure că suntem doar noi? întrebă Zoe.

— Suntem doar noi, o asigură Malory.

— Sfinte Sisoe! ţipă ea şi sări în aer. Suntem tari!

— Suntem tari, suntem bune, am tras şuturi în fundul comerţului, zise Dana de pe podea. N-am mai fost aşa de obosită niciodată în viaţa mea. Aş putea să dorm chiar aici până deschidem din nou mâine dimineaţă.

— Suntem un mare succes. Aţi văzut? Aţi văzut cum au mers toate? Cu vocea ameţită,

Malory se învârti în cerc. Exact aşa cum am sperat. Una dintre doamnele tale care venise la manichiură a cumpărat bolul meu din sticlă suflată.

— Şi doi dintre clienţii tăi de artă au venit sus şi i-au programat pentru pachetul de spa de o zi întreagă.

— Am vândut cărţi tuturor celor în viaţă, chiţăi Dana şi îşi puse capul pe mâini.

— Şi cred că toţi au trecut prin magazinul meu în drum spre salonul lui Zoe. Şi le-a plăcut. De câte ori ai auzit azi oamenii zicând ce frumos este totul, că este cel mai bun lucru care se putea întâmpla în Valley?

— Am pierdut şirul. Dana îşi ridică capul. O să am nevoie de încă un vânzător. Eu şi cu Joanne nu putem face faţă.

— Va trebui să mai comand produse. Zoe aruncă o privire spre etaj. Probabil că ar trebui să mă duc chiar acum sus să fac un inventar.

— Dă-l dracului. Malory o luă de braţ. Sărbătorim. Avem şampanie în bucătărie.

— Am băut mai multă şampanie în ultimele trei luni decât am băut în toată viaţa mea. Dana răsuflă cu zgomot. Dar, ce dracu'. Cine mă târăşte până acolo? Zoe o luă de un braţ, Malory de celălalt şi o ridicară în picioare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să mergem acasă şi să gătim, zise Zoe. Avem toţi de împărţit ce a rămas de ieri. Abia aştept să le spun lui Bradley şi lui Simon despre ziua de azi. Ce au văzut ei de dimineaţă e nimic.

— Eu sper să-l păcălesc pe Jordan să-mi maseze picioarele vreo oră. În bucătărie, Dana îşi vârî capul în frigider după şampanie.

— Să nu uitaţi, duminică trebuie să începem să facem planurile pentru nuntă. Februarie e mai aproape decât credeţi.

— Vătaf de sclavi. Dana apăru cu o sticlă de şampanie. Ce ai acolo, Zoe?

— Era pe tejghea. Cutia pe care o ţinea era înfășurată în hârtie argintie, cu o panglică aurie. Trei chei de aur atârnau de fundă. Asta nu-i din hârtiile tale de împachetat, nu-i aşa, Malory?

— Nu. Superbă, ar trebui să aflu de unde e. Dar nu este ceva uitat de vreunul din clienţii mei.

— Poate că unul dintre băieţi s-a strecurat înăuntru şi l-a lăsat pentru noi, sugeră Dana. ÎI împinse uşor înainte de a întinde mâna după pahare. Asta ar fi tare dulce.

— Un singur mod de a afla. Zoe trase uşor de marginile hârtiei. Nu pot s-o rup, e prea

frumoasă.

— Ia-o încet. Creşte tensiunea. Malory se rezemă cu spatele de tejghea, în timp ce Dana deschidea şampania. Doamne, sunt epuizată, dar într-un mod cât se poate de plăcut. E aproape ca o partidă bună de sex.

Malory privi spre Zoe în timp ce Zoe ridica capacul.

— Ce-am primit înăuntru sunt trei cutii mai mici. Şi o scrisoare. Scoase întâi cutiile.

Sunt pentru noi. Fiecare are câte unul din numele noastre scris pe ea. Hei, cutiile par a fi din aur adevărat.

Dana o ridică pe a ei, apoi ţipă când Malory o lovi peste mână.

— N-o deschide. Hai să citim mai întâi scrisoarea.

— Lisuse, eşti atât de severă. Ce zice, Zoe?

— Oh! Oh! E de la Rowena. Ridică scrisoarea ca toate trei să se adune în jurul ei şi să o citească:

Dragele mele prietene,

Ştiu că aceasta vă găseşte bine şi fericite, şi mă bucur. Eu şi cu Pitte vă trimitem dragostea şi recunoştinţa noastră. Mai este de muncit în lumea noastră, dar balanţa

este restabilită. Deja au început celebrările. Deşi umbrele nu dispar niciodată complet, din cauza lor lumina străluceşte mai puternic.

Trimit asta în timp ce stau în grădină şi aud vocile care au fost tăcute atâta timp. Există bucurie în ele şi în mine.

Acestea sunt trei daruri de la fiice, care doresc ca voi să aveţi un simbol, unul care preţuieşte şi onorează legătura pe care voi o împărtăşiţi cu ele.

Să ştiţi că în ziua nunţilor voastre vor fi celebrări şi aici, de partea asta a Cortinei, iar zeii vă binecuvântează pe voi şi pe ai voştri.

Dragostea mea pentru voi, pentru bărbaţii voştri şi pentru toţi care vă sunt dragi.

Rowena

— Pare a fi… împăcată. Malory oftă. Sunt aşa de fericită pentru ea.

Zoe lăsă scrisoarea jos şi îşi trecu degetele peste ea.

— Ar trebui să deschidem cutiile împreună.

Le ridicară, dădură din cap, apoi deschiseră capacele care aveau balamale.

— Oh! Aşa cum făcură şi celelalte, Zoe

ridică pandantivul cu lanţ lung, din aur. Sunt pandantivele pe care le purtau în tablou. Cele despre care Rowena spunea că le-au fost dăruite de tatăl lor. Atinse delicat verdele profund al pietrei de safir tăiată sofisticat.

— Sunt superbe! Ameţită, Malory privea la safirul imens. Pur şi simplu, frumos.

— Şi personal, încheie Dana ridicând rubinul ei. Un fel de bijuterie de familie. Ştiţi, ar putea fi puţin cam sentimental, chestia aia cu ceva vechi, ceva nou, pentru mirese. Dar astea categoric pot fi calificate drept ceva vechi. Cred că ar trebui să le purtăm la nuntă.

— O idee minunată. Zoe?

— E o idee perfectă. Şi-l trecu pe al ei peste cap, ţinând uşor mâna în jurul pietrei. Cred că ar trebui să ţinem un toast. Gândiţi-vă la ceva.

— Pentru frumuseţe, zise Malory, ridicând paharul. Pentru adevăr şi pentru curaj.

— Pentru Fiicele Sticlei, adăugă Dana.

— Şi, ce dracu'. Pentru noi. Zoe îşi ridică paharul.

În timp ce ciocneau paharele din cristal, ceaţa argintie a Cortinei Viselor se închise încet.

Deocamdată.

Sfârşit